#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

fblondi

JENNIFER L. ARMENTROUT

SĂ NU SPUI *niciodată*

PENTRU TOTDEAUNA

RITA AWARD, 2017
pentru „Cea mai bună ficțiune romantică pentru adolescenți și tineri"

Ea a învățat că tăcerea era cea mai bună armă a sa.

El a jurat că o va proteja întotdeauna.

Amândoi împărtășesc un trecut îngrozitor, în urma căruia au creat o legătură indestructibilă. Sau, cel puțin, așa credeau ei. Până când drumurile lor s-au despărțit brusc, în urmă cu patru ani.

Mallory și Rider încearcă de ceva vreme să-și depășească experiențele înfiorătoare trăite într-un centru de plasament, să-și clădească un viitor, să uite. Dar chiar când credeau că au lăsat trecutul în urmă, Mallory și Rider se reîntâlnesc la liceu și descoperă că legătura puternică din copilărie n-a dispărut... continuă să existe, la fel ca și rănile. În această încercare de a se vindeca de trecut și de a-și depăși temerile și nesiguranța, amândoi descoperă că există ceva ce-i poate ajuta: iubirea și prietenia.

O poveste fermecătoare despre o tânără curajoasă care luptă pentru a-și exprima adevărul dintr-un refugiu al tăcerii. Ascultă vocea lui Mallory, va rămâne în sufletul tău PENTRU TOTDEAUNA.

SĂ NU SPUI *niciodată* PENTRU TOTDEAUNA

JENNIFER L.
ARMENTROUT

SĂ NU SPUI *niciodată* PENTRU TOTDEAUNA

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

EPICLOVE
Editura Epica, București, 2018

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Elena-Anca COMAN
DTP: Simona RĂDULESCU

The Problem with Forever, Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2016 by Jennifer L. Armentrout

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-46-8

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER
Să nu spui niciodată pentru totdeauna / Jennifer L. Armentrout; trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. - București : Epica, 2018
ISBN 978-606-8754-46-8
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

Pentru toți cei care își caută cuvintele
și pentru cei care le-au găsit.

Prolog

Cutiile de pantofi prăfuite, goale, aranjate într-o stivă mai înaltă şi mai lată decât trupul ei subţire, s-au clătinat când s-a sprijinit cu spatele de ele, aducându-şi genunchii osoşi la piept.

„Respiră. Doar respiră. Respiră."

Încremenită în partea din spate a dulapului şubred, nu îndrăznea să scoată un sunet. Şi-a prins buza de jos între dinţi. Concentrându-se să inhaleze fiecare gură de aer infect în plămâni, a simţit că avea să dea frâu liber lacrimilor.

Doamne! Făcuse o greşeală imensă, iar domnişoara Becky avea dreptate: era o fată obraznică.

Mai devreme se întinsese după borcanul cu biscuiţi colorat şi plin de praf — cel în formă de ursuleţ, care conţinea biscuiţi cu gust ciudat. Nu avea voie să îşi ia singură nici biscuiţi, nici altă mâncare, însă îi era foame şi o durea stomacul, iar domnişoara Becky se simţea din nou rău şi aţipise pe canapea. Nu intenţionase să dea jos scrumiera de pe bufet şi să o spargă în bucăţi. Unele cioburi aveau forma ţurţurilor care atârnau iarna de acoperiş. Altele erau doar nişte aşchii.

Nu-şi dorise decât un biscuit.

Umerii ei înguşti au tresărit când a auzit peretele crăpând, de cealaltă parte a dulapului. Şi-a muşcat mai tare buza. Un gust metalic i s-a răspândit în gură. A doua zi, în rigipsul peretelui

avea să fie o gaură de mărimea mâinii mari a domnului Henry, iar domnișoara Becky avea să plângă și să se simtă iwarăși rău.

Scârțâitul slab al ușii de la dulap a răsunat ca un tunet în urechile ei.

„Nu, nu, nu..."

El nu trebuia să o găsească acolo. Era refugiul ei, de fiecare dată când domnul Henry era furios sau când...

S-a încordat și ochii i s-au mărit când un trup mai înalt și mai lat decât al ei s-a strecurat înăuntru și a îngenunchеat în fața ei. În întuneric, nu îi putea distinge trăsăturile, însă golul din stomac îi spunea cine era.

— Îmi pare rău, a șoptit ea.

— Știu.

O mână i s-a așezat pe umăr, iar greutatea acesteia a liniștit-o. El era singura persoană a cărei atingere o făcea să se simtă confortabil.

— Trebuie să rămâi aici, da?

Domnișoara Becky spusese cândva că el era cu doar șase luni mai mare decât ea, care avea șase ani, însă ei i se păruse întotdeauna cu mult mai mare, fiindcă, în ochii ei, el stăpânea întreaga lume.

Ea a încuviințat.

— Nu ieși, a adăugat el, apoi i-a pus în mâini păpușa roșcată pe care ea o scăpase în bucătărie, după ce spărsese scrumiera și se adăpostise în dulap.

Fusese prea speriată ca să o recupereze, așa că o lăsase pe Catifea acolo unde căzuse, părându-i rău, fiindcă era un cadou primit de la el cu multe, multe luni în urmă. Nu știa cum reușise el să facă rost de păpușă, însă, într-o zi, apăruse cu ea — și era numai și numai a ei.

— Rămâi aici, indiferent ce se întâmplă.

Ținând păpușa aproape, strângând-o între genunchi și piept, a încuviințat din nou.

El s-a mișcat, înțepenind când un strigăt furios a zgâlțâit pereții din jurul lor. La auzul numelui ei, strigat cu atâta furie, a simțit că o trec fiori de gheață pe șira spinării.

Un scâncet abia auzit i-a scăpat printre buze și a șoptit:

— Voiam doar un biscuit.

— E-n regulă. Îți aduci aminte? Ți-am promis că te voi proteja mereu. Doar să nu scoți un sunet. A strâns-o de umăr. Stai liniștită și când... când mă întorc, îți citesc, da? Totul despre iepurele acela prost.

Nu a putut decât să încuviințeze din nou, fiindcă existaseră momente în care nu stătuse liniștită și tăcută și nu avea să uite niciodată consecințele. Dar, dacă stătea liniștită, știa ce avea să urmeze. El nu avea să-i poată citi în seara aceea. Iar a doua zi avea să lipsească de la școală și asta nu era bine, chiar dacă el susținea contrariul.

El a mai rămas o clipă, apoi s-a strecurat afară din dulap. Ușa dormitorului s-a închis cu zgomot, iar ea a ridicat păpușa, lipindu-și de aceasta chipul înlăcrimat. Un nasture de pe pieptul păpușii i-a intrat în obraz.

Să nu scoți un sunet.

Domnul Henry a început să urle.

Să nu scoți un sunet.

S-au auzit pași pe hol.

Să nu scoți un sunet.

O lovitură. Ceva s-a izbit de podea, iar domnișoara Becky probabil că se simțea mai bine, fiindcă a început să țipe dintr-odată. Însă, în dulap, singurul sunet care conta era lovitura ce izbea carnea, iar și iar. A deschis gura și a scos un strigăt înăbușit, îngropându-l în păpușă.

Să nu scoți un sunet.

Unu

Se puteau schimba multe lucruri în patru ani.

Era greu de crezut că trecuse atât timp. Patru ani de când nu mai călcasem într-o școală publică. Patru ani de când nu mai vorbisem cu nimeni, cu excepția unui grup de oameni foarte intim și foarte restrâns. Patru ani de când mă pregăteam pentru acest moment și, cu toate acestea, exista o șansă mare să împroșc toată suprafața bufetului cu cerealele pe care cu greu reușisem să mi le îndes în gură.

Se puteau schimba multe lucruri în patru ani. Întrebarea era: eu mă schimbasem?

Zgomotul unei linguriță izbindu-se de o ceașcă m-a scos din gândurile mele.

Era *a treia* linguriță de zahăr pe care Carl Rivas încerca s-o toarne pe furiș în cafea. Când ar fi crezut că nu-l privește nimeni, ar fi încercat să-și mai pună două. Pentru un bărbat în jur de cincizeci de ani, se ținea în formă, însă era complet dependent de zahăr. În camera de lucru de acasă, plină de publicații medicale groase, exista un birou cu un sertar care arăta ca un magazin de dulciuri.

Pândind bolul cu zahăr, s-a întins din nou după linguriță și a privit peste umăr. Mâna i-a înghețat.

Am rânjit puțin, din locul unde stăteam, cu un bol mare de cereale în față.

A oftat când m-a văzut, sprijinindu-se de blatul din granit și privindu-mă pe deasupra căniii. A luat o gură de cafea. Părul lui negru, pieptănat pe spate, începuse de curând să încărunțească la tâmple, iar în combinație cu tenul lui măsliniu-închis, mi se părea că îi dădea un aer distins. Era chipeș, la fel ca soția lui, Rosa. De fapt, „chipeș" nu era un cuvânt potrivit pentru ea. Cu tenul închis la culoare și părul des, ondulat, care nu avea încă nicio șuviță căruntă, era foarte frumoasă. Chiar deosebit de atrăgătoare, mai ales datorită felului mândru în care se mișca.

Rosei nu îi fusese niciodată teamă să vorbească în numele ei sau în numele altora.

Mi-am pus cu grijă lingura în bol, ca să nu se lovească de ceramică. Nu-mi plăcea să fac zgomote inutile. Era un obicei vechi, de care nu reușisem să mă debarasez și care, probabil, avea să facă parte din mine mereu.

Ridicându-mi ochii din bol, l-am văzut pe Carl privindu-mă.

— Ești sigură că te simți pregătită pentru asta, Mallory?

Inima mea a răspuns cu o tresărire la acea întrebare aparent inocentă, care însă fusese echivalentul unei puști de asalt încărcate cu muniție. Eram pregătită din toate punctele de vedere. Ca o tocilară, îmi printasem orarul și harta liceului Lands High, iar Carl sunase deja și îmi obținuse numărul dulăpiorului, așa că știam exact unde se afla totul. *Studiasem* harta. Cu seriozitate. De parcă viața mea ar fi depins de asta. Astfel, nu aveam să fiu nevoită să întreb pe nimeni unde se țineau cursurile și nici să rătăcesc de colo colo. Rosa făcuse chiar un drum până la liceu cu mine, cu o zi înainte, ca să mă familiarizez cu traseul și cu distanța de parcurs cu mașina.

Mă așteptasem ca Rosa să fie prezentă în dimineața aceea, fiindcă era o zi mare și o așteptaserăm întregul an. Micul dejun fusese mereu momentul nostru. Dar Carl și Rosa erau amândoi doctori. Ea era chirurg cardiolog și o operație neplanificată o

chemase la datorie chiar înainte să mă ridic din pat. Așa că a trebuit să o scuz.

— Mallory?

Am încuviințat dând scurt din cap și mi-am strâns buzele, lăsându-mi mâinile să cadă în poală.

Carl și-a luat cana de la gură și a așezat-o pe tejghea, în spatele lui.

— Ești pregătită pentru asta? m-a întrebat din nou.

Am devenit agitată și simțeam că-mi venea să vomit. Pe de-o parte, nu eram pregătită. Aceea avea să fie o zi dificilă, însă trebuia să-mi iau inima-n dinți. Privindu-l pe Carl în ochi, am încuviințat.

A respirat adânc și pieptul i s-a ridicat.

— Știi drumul spre școală?

Am încuviințat iar, sărind de pe scaunul de bar și înșfăcând bolul. Dacă plecam în acel moment, ajungeam cu cincisprezece minute mai devreme. Probabil era o idee bună, m-am gândit în timp ce aruncam restul de cereale la gunoi și puneam bolul și lingura în mașina de spălat vase inoxidabilă.

Carl nu era înalt, să fi avut puțin peste un metru șaptezeci, dar tot îi ajungeam doar până la umeri când s-a proptit în fața mea.

— Folosește-ți cuvintele, Mallory. Știu că ești stresată și că îți trec o mie de lucruri prin cap, dar trebuie să-ți folosești cuvintele. Nu să dai din cap pentru a spune da sau nu.

Folosește-ți cuvintele.

Am închis ochii strâns. Terapeutul la care obișnuiam să mă duc, doctorul Taft, rostise acea propoziție de un milion de ori, la fel ca și logopedul care lucrase cu mine de trei ori pe săptămână, timp de doi ani.

Folosește-ți cuvintele.

Acea mantra contrazicea tot ce fusesem învățată timp de aproape treisprezece ani, când cuvintele fuseseră considerate zgomote, iar zgomotul se pedepsea cu teamă și violență. *Se pedepsea* înainte,

însă acum nu mai era așa. Nu făcusem intensiv aproape patru ani de terapie ca să nu-mi folosesc cuvintele, iar Rosa și Carl nu își dedicaseră fiecare clipă liberă ca să șteargă un trecut de coșmar, doar ca să-și vadă eforturile eșuând.

Nu cuvintele erau problema. Acestea îmi pluteau în minte asemenea unui stol de păsări ce migrează iarna spre sud. Cuvintele nu fuseseră niciodată o problemă. Mi le însușisem și le știam dintotdeauna, însă mereu îmi fusese greu să le exteriorizez, să le dau glas.

Am tras adânc aer în piept și am înghițit în sec.

— Da. *Da*. Sunt... pregătită.

Carl a schițat un zâmbet slab când s-a întins să-mi dea la o parte o șuviță de păr de pe față. Părul meu era mai degrabă șaten decât roșcat, până când ieșeam la lumină. Atunci, spre rușinea mea, devenea de un roșu aprins, ca acela al pompelor de incendiu.

— Poți face asta. Sunt absolut convins. Și Rosa la fel. Doar *tu* mai trebuie să fii convinsă, Mallory.

Am simțit că mă sufoc.

— Mulțumesc.

Un singur cuvânt.

Nu era de ajuns. Cum ar fi putut să fie, în condițiile în care Carl și Rosa îmi salvaseră viața? Și la propriu, și la figurat. După părerea lor, mă aflasem în locul și la momentul potrivit, din toate acele motive absurde care există în univers. Povestea noastră părea desprinsă dintr-o ediție a emisiunii *The Oprah Winfrey Show* sau dintr-un film de familie de pe canalul ABC. Era ireală. Să spun „mulțumesc" nu avea să fie niciodată îndeajuns, nu după tot ce făcuseră pentru mine.

Și, pentru toate eforturile lor, pentru fiecare șansă pe care mi-o oferiseră, voiam să fiu cât puteam de perfectă pentru ei. Le *datoram* asta. Și despre asta era vorba în acea zi.

M-am grăbit să-mi iau geanta cu manualele și cheile, înainte să izbucnesc în plâns, ca un copil care tocmai a descoperit că nu există Moș Crăciun.

Parcă citindu-mi gândurile, Carl m-a oprit în fața ușii.

— Nu-mi mulțumi, a spus. Arată-ne.

Am început să-mi mișc capul, însă m-am oprit.

— Da, am șoptit.

El mi-a zâmbit, apărându-i riduri în jurul ochilor.

— Succes!

Deschizând ușa din față, am ieșit pe veranda îngustă, în aerul cald și sub soarele strălucitor ale unei dimineți de sfârșit de august. Mi-am îndreptat privirea spre curtea frumos îngrijită, la fel ca aceea a casei de peste drum și ca a tuturor caselor din cartierul Pointe.

Toate casele.

Uneori, încă mă șoca faptul că locuiam într-un loc ca acela: o casă mare, cu o curte și cu flori plantate cu îndemânare, cu o mașină care-mi aparținea pe aleea recent asfaltată. Uneori, nu mi se părea real. De parcă m-aș fi putut trezi și afla din nou...

Am clătinat din cap, alungând acel gând, în timp ce mă apropiam de Honda Civic, veche de zece ani. Mașina aparținuse fiicei adevărate a lui Carl și a Rosei și fusese un dar pentru Marquette cu ocazia absolvirii liceului, înainte să plece la facultate ca să devină medic, la fel ca ei.

Fiica *adevărată*.

Doctorul Taft mă corectase de fiecare dată când mă referisem așa la Marquette, fiindcă el credea că asta îmi diminua importanța în viața lui Carl și a Rosei. Speram să aibă dreptate, fiindcă uneori mă simțeam precum acea casă mare cu grădină îngrijită.

Uneori, nu mă simțeam reală.

Marquette n-a avut șansa de a merge la facultate. Suferise un anevrism. Murise brusc, fără ca nimeni să poată face ceva pentru a evita asta. Îmi închipuiam că Rosa și Carl aveau să lupte întotdeauna

cu faptul că salvaseră atât de multe vieți, însă nu o putuseră salva pe cea mai importantă pentru ei.

Era puțin straniu că mașina îmi aparținea acum, de parcă într-un fel aș fi fost o înlocuitoare a fiicei lor. Nu mă făcuseră niciodată să mă simt așa și n-aș fi spus-o cu voce tare, însă, când mă așezam la volan, nu puteam să nu mă gândesc la Marquette.

Mi-am pus geanta pe scaunul copilotului. Am aruncat o privire prin interiorul mașinii și mi-am văzut ochii reflectându-se în oglinda retrovizoare. Erau prea dilatați. Arătam ca o căprioară pe punctul de a fi lovită de o dubă. Însă căprioarele nu au ochi albaștri. Mă rog. Eram palidă în jurul ochilor și aveam sprâncenele încruntate. Păream speriată.

Am oftat.

Nu așa îmi doream să arăt în prima zi de școală.

Am vrut să mă uit în altă parte, dar medalionul de argint care atârna de oglinda retrovizoare mi-a atras atenția. Era la fel de mare ca o monedă de douăzeci și cinci de cenți. Un bărbat cu barbă era gravat în interiorul unui oval ieșit în relief. Scria într-o carte cu o pană. Deasupra lui se citeau cuvintele SFÂNTUL LUCA, iar dedesubt, ROAGĂ-TE PENTRU NOI.

Sfântul Luca este protectorul medicilor.

Medalionul îi aparținuse Rosei. Mama ei i-l oferise când intrase la Medicină, iar Rosa mi-l dăruise mie când îi spusesem că eram pregătită să merg la o școală publică în ultimul an de liceu. Bănuiam că, la un moment dat, i-l dăduse lui Marquette, însă nu întrebasem niciodată.

Cred că atât Rosa, cât și Carl nutreau speranța că aveam să le calc pe urme, la fel cum plănuise Marquette. Dar să fii chirurg presupunea tărie de caracter, încredere și o personalitate aproape neînfricată, trei atribute ce nu aveau să fie folosite vreodată pentru a mă descrie.

Carl și Rosa știau asta, așa că mă împingeau și mai mult în direcția cercetării, fiindcă, după părerea lor, în perioada de

școlarizare la domiciliu dădusem dovadă de aceleași înclinații pentru științe ca și Marquette. Chiar dacă nu protestasem, să-mi petrec timpul studiind microbi sau celule părea la fel de interesant ca ideea de a-mi petrece toată viața vopsind iar și iar în alb pereții camerei mele. Dar habar n-aveam ce voiam. Știam doar că voiam să merg la facultate, fiindcă, înainte ca Rosa și Carl să apară în viața mea, facultatea nu făcuse niciodată parte din ecuație.

Drumul până la liceul Lands High mi-a luat cam optsprezece minute, exact așa cum mă așteptasem. În clipa în care clădirea din cărămidă cu trei etaje mi-a apărut în câmpul vizual, dincolo de terenurile de baseball și de fotbal, m-am încordat, de parcă o minge de baseball s-ar fi îndreptat direct spre fața mea, iar eu aș fi uitat să-mi pun mănușa ca să o prind.

Am simțit un gol în stomac și am strâns volanul cu mâinile. Școala era enormă și relativ nouă. Site-ul său web spunea că fusese construită în anii nouăzeci și, comparativ cu alte școli, încă strălucea.

Era strălucitoare și imensă.

Am trecut de autobuzele care își lăsau pasagerii în sensul giratoriu și am urmărit altă mașină, virând pe lângă clădirea enormă, către parcarea de dimensiunea unui mall. Nu mi-a fost greu să parchez și, fiindcă ajunsesem cam devreme, am profitat de cele cincisprezece minute pentru a repeta mantra mea zilnică sau ceva la fel de penibil și de stânjenitor.

„Pot face asta. Voi face asta."

Am repetat iar și iar acele cuvinte în timp ce am coborât din mașină și mi-am aruncat geanta pe umăr. Inima îmi bătea cu putere și atât de repede, încât am crezut că o să mi se facă rău când m-am uitat în jur și am văzut mulțimea de oameni care se îndreptau spre aleea ce ducea către intrarea principală a liceului. M-au întâmpinat înfățișări și culori ale pielii diferite, chipuri și staturi diferite. Pentru o clipă, am simțit că eram la un pas de un scurtcircuit cerebral. Mi-am ținut respirația. Mă priveau mulți

ochi, unii oprindu-se asupra mea și alții trecând mai departe, de parcă aș fi fost invizibilă, ceea ce într-un fel era în regulă, pentru că eram obișnuită să fiu doar o umbră.

Mi-am îndreptat mâna tremurândă spre cureaua genții și, cu gura uscată, mi-am convins picioarele să se miște. M-am alăturat valului de oameni, strecurându-mă pe lângă ei. M-am concentrat pe coada blondă de cal a fetei din fața mea. Mi-am coborât privirea. Purta o fustă de blugi și sandale de un portocaliu aprins, de tip gladiator. Erau simpatice. Aș fi putut să-i spun asta. Aș fi putut să încep o conversație. Și coada ei de cal era extraordinar de frumoasă. Îi pornea din vârful capului, acel gen de coadă pe care eu nu aș fi reușit să mi-o fac nici după ce m-aș fi uitat la zeci de tutoriale pe YouTube. De câte ori încercam, arăta ca o excrescență ciudată în capul meu.

Dar nu i-am spus nimic.

Când mi-am ridicat privirea, mi-am încrucișat-o cu a unui băiat de lângă mine. Părea somnoros. Nu a zâmbit, nu s-a încruntat, nu a făcut nimic altceva decât să-și îndrepte din nou atenția asupra telefonului mobil pe care-l ținea în mână. Nici măcar nu eram sigură că mă văzuse.

Aerul dimineții era cald, însă, în clipa în care am pășit în clădirea aproape înghețată, am fost recunoscătoare pentru cardiganul subțire pe care-l asortasem cu grijă cu topul și cu blugii.

De la intrare, lumea s-a răspândit în diverse direcții. Elevii mai mici, care erau cam de înălțimea mea, însă cu siguranță mai tineri, se grăbeau să calce peste vikingul pictat în roșu și albastru pe podea, cu ghiozdanele pline de cărți săltându-le pe spate, în timp ce evitau trupurile mai înalte și mai late. Alții se târau ca niște zombi, cu pași lenți și parcă fără direcție. Eu mă aflam undeva la mijloc, mișcându-mă cu pas aparent normal, dar care era, de fapt, unul bine studiat.

Mai erau și unii care goneau spre alți elevi, îmbrățișându-i și râzând. M-am gândit că, probabil, erau prieteni care nu se văzuseră

în vacanța de vară; sau poate erau doar foarte entuziasmați. În orice caz, m-am holbat la ei, amintindu-mi de prietena mea Ainsley. La fel ca mine, fusese educată acasă — încă era —, dar dacă nu ar fi fost așa, mi-am imaginat că ne-am fi comportat la fel ca acei tineri în acel moment: am fi țopăit una spre cealaltă, rânjind însuflețite. Normale.

Probabil că Ainsley era încă în pat.

Nu pentru că ar fi putut să lenevească toată ziua, ci fiindcă programul cu profesorul nostru făcea ca vacanța de vară să fie diferită de cea școlară. Ea era încă în vacanță, însă, după ce anul ei școlar avea să înceapă, orele sale particulare aveau să fie la fel de stricte și de istovitoare cum fuseseră și ale mele.

Trezindu-mă din visare, am urcat scările de la capătul culoarului larg, din apropierea intrării în cantină. La simpla apropiere de sala de mese pulsul mi se accelera, făcându-mi stomacul să mi se întoarcă pe dos.

Prânzul.

Doamne, cum aveam să procedez cu prânzul? Nu cunoșteam pe nimeni, nici măcar o persoană, și nu puteam...

M-am întrerupt, nefiind în stare să mă gândesc la asta în acel moment. Dacă o făceam, exista o mare șansă de a fugi și de a mă întoarce în siguranța din interiorul mașinii mele.

Dulăpiorul meu se afla la primul etaj, în mijlocul culoarului — numărul 234. L-am găsit repede și, pe deasupra, l-am deschis din prima. Răsucindu-mă din talie, am scos din geantă un caiet pe care aveam să-l folosesc pentru orele de după-amiază și l-am lăsat pe raftul de sus, știind că în acea zi urma să iau o grămadă de cărți voluminoase.

Dulăpiorul de lângă mine s-a trântit, făcându-mă să tresar și să mă încordez. Am ridicat bărbia. O fată înaltă, cu ten închis la culoare și codițe scurte care-i acopereau tot capul mi-a zâmbit fugitiv.

— Salut.

Mi s-a înțepenit limba și nu am putut scoate nici măcar cuvântul acela stupid, înainte ca fata cu păr scurt să se întoarcă pe călcâie și să plece.

Eșec total.

Simțindu-mă îngrozitor de prost, mi-am dat ochii peste cap și am închis ușa dulăpiorului meu. Când m-am întors, privirea mi-a aterizat asupra spatelui unui tip care se îndrepta în direcția opusă. L-am fixat cu privirea și am simțit cum mușchii mi s-au încordat.

Nici măcar nu știu de ce sau cum am sfârșit prin a mă uita la el. Poate fiindcă era cam cu un cap mai înalt decât toți cei din jurul lui. Ca în transă, nu mi-am putut îndepărta privirea de la el. Avea părul ondulat, între șaten și brunet, tăiat scurt pe ceafa bronzată și mai lung spre creștet. M-am întrebat dacă îi cădea pe frunte și am simțit o strângere de inimă când mi-am amintit de un alt băiat, pe care-l cunoscusem cu ani în urmă, al cărui păr cădea mereu pe frunte, oricât se chinuia să-l dea la o parte. Un băiat la care mă durea sufletul să mă gândesc.

Avea umerii lați, sub un tricou negru, și bicepșii bine conturați, ducându-mă cu gândul la cineva care fie făcea sport, fie muncă fizică. Purta blugi decolorați, însă nu din aceia scumpi. Știam să fac diferența între blugi de firmă, concepuți să arate uzați, și blugi care erau doar purtați, aproape pe ducă. Avea doar un caiet în mână, care, de la distanță, părea la fel de vechi ca pantalonii.

Am simțit ceva ciudat, parcă familiar, și, stând în fața dulăpiorului meu, m-am trezit gândindu-mă la singurul lucru frumos dintr-un trecut plin de umbre și întuneric.

M-am gândit la băiatul care mă făcea să mă doară inima, cel care-mi promisese că mă va proteja întotdeauna.

Trecuseră patru ani de când îl văzusem sau îl auzisem vorbind ultima oară. Patru ani de când încercam să-mi șterg din minte tot ce avea de-a face cu acea perioadă a copilăriei mele. Dar pe *el* mi-l aminteam. Mă întrebam ce se întâmplase cu el.

Cum aș fi putut să nu mă întreb? Aveam s-o fac mereu.

Fusese singurul motiv pentru care supraviețuisem în casa în care crescuserăm amândoi.

Doi

După prima oră, mi-am dat seama că locurile de pe ultimul rând, din spatele clasei, erau cele mai râvnite. Erau destul de aproape ca să vezi la tablă, dar și destul de departe pentru ca profesorul să nu te aibă în vizor.

Am ajuns înaintea tuturor la toate cursurile de pregătire pentru facultate și am reușit să mă așez în spate, amestecându-mă în mulțime înainte să fiu văzută. Nu a vorbit nimeni cu mine. Nu înainte de prânz, când a început ora de engleză și o fată cu pielea maronie și ochi negri ca tăciunele s-a așezat pe locul liber de lângă mine.

— Salut, a spus ea trântind un caiet gros pe placa din lemn atașată de scaun. Am auzit că domnul Newberry e un ticălos. Uită-te la poze.

Mi-am mutat privirea spre partea din față a clasei. Profesorul nu ajunsese încă, dar tabla era plină de imagini ale unor scriitori renumiți. I-am identificat pe câțiva dintre ei: Shakespeare, Voltaire, Hemingway, Emerson și Thoreau, deși, probabil, nu i-aș fi recunoscut dacă nu aș fi avut atât de mult timp la dispoziție ca să-i citesc.

— Toți sunt bărbați, așa-i? a continuat ea și, privind-o din nou, am văzut cum buclele ei negre dese s-au mișcat când a scuturat din cap. I-a predat surorii mele acum doi ani. M-a avertizat

că el e de părere că ai nevoie de penis ca să produci ceva cu oareşice valoare literară.

Am făcut ochii cât cepele.

— Aşa că eu cred că o să ne distrăm de minune la cursul ăsta, a zis rânjind şi dezgolindu-şi dinţii albi şi drepţi. Apropo, eu sunt Keira Hart. Nu-mi amintesc de tine, de anul trecut. Nu că aş cunoaşte pe toată lumea, dar cred că te-aş fi văzut prin zonă.

Mi-au transpirat palmele în timp ce ea continua să se holbeze la mine. Răspunsul era simplu. Gâtul mi s-a uscat şi am simţit un val de căldură strecurându-mi-se în sus, pe gât, pe măsură ce treceau secundele.

Foloseşte-ţi cuvintele.

Mi-am strâns degetele de la picioare, apăsând tălpile din piele ale sandalelor, şi am simţit o iritaţie pe gât în timp ce mă forţam să rostesc cuvintele.

— Sunt... sunt nouă.

Gata! Am făcut-o. Am vorbit.

Luaţi de aici! Sunt stăpâna cuvintelor.

Fie, poate că îmi exageram reuşita, fiindcă, practic, rostisem doar două cuvinte şi repetasem unul. Dar nu aveam de gând să mă dezumflu acum, fiindcă îmi era greu să vorbesc cu oamenii pe care nu-i cunoşteam. Era la fel de greu cum ar fi pentru cineva să intre dezbrăcat în clasă.

Keira nu părea să fi remarcat dialogul meu interior stupid.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Apoi a aşteptat şi, pe moment, nu am înţeles de ce mă privea în expectativă. Apoi m-am prins.

Numele meu. Aştepta să-mi spun numele. Aerul mi-a şuierat printre dinţi.

— Eu sunt Mallory... Mallory Dodge.

— Super, a încuviinţat, sprijinindu-şi umerii rotunzi de spătarul scaunului. Uiţe-l că vine.

Nu ne-am mai spus nimic, dar mă simțeam destul de mândră de cele opt cuvinte pe care le rostisem în total, căci aveam de gând să le număr și pe cele repetate. Rosa și Carl le-ar fi numărat.

Domnul Newberry a vorbit cu o atitudine prețioasă, pe care până și o novice ca mine o putea remarca, însă nu m-a deranjat. Eram megasatisfăcută de succesul meu.

Apoi a sosit ora prânzului.

Să intru în sala mare și zgomotoasă a fost ca o experiență extracorporală. Creierul meu țipa disperat la mine să găsesc un loc mai liniștit, mai *sigur* în care să mă duc, însă m-am forțat să avansez, punând un picior în fața celuilalt.

În timp ce mă duceam să stau la rând m-am neliniștit atât de mult, încât mi s-a pus un nod în stomac. Am luat doar o banană și o sticlă cu apă. În jurul meu erau foarte mulți oameni și mult zgomot: râsete, strigăte și un zumzet permanent de conversație. Mă simțeam complet nelalocul meu. Cu toții se așezau în grupuri la mesele lungi și pătrate. Din câte vedeam, nimeni nu stătea deoparte, iar eu nu cunoșteam pe nimeni. Aș fi fost singura fără companie la masă.

Îngrozită din cauza acelei concluzii, am strâns banana în mână. Mirosul de dezinfectant amestecat cu mâncare arsă m-a copleșit. Am simțit o presiune în piept, iar gâtul mi s-a înfundat. Am inspirat, însă aerul nu a părut să-mi umple plămânii. Mă treceau fiori pe ceafă.

Nu puteam să rămân acolo.

Era prea mult zgomot și se adunaseră prea mulți oameni într-un spațiu care acum mi se părea mic și închis. Acasă nu era niciodată atât de mult zgomot. Niciodată. Privirea îmi rătăcea peste tot, însă nu vedeam niciun detaliu. Mâna îmi tremura atât de tare, încât mă temeam să nu scap banana. Mi s-au activat instinctele și am început să-mi mișc picioarele.

M-am grăbit să ies pe coridorul ceva mai liniștit și am continuat să merg, trecând pe lângă câțiva băieți și fete care

zăboveau lângă dulăpioare, mirosind ușor a tutun. Am respirat adânc ca să mă liniștesc, dar nu am reușit cu adevărat. În realitate, ceea ce m-a calmat a fost faptul că m-am îndepărtat de cantină, și nu respirația aceea idioată. Am cotit-o și m-am oprit brusc, abia evitând să mă lovesc de un băiat nu cu mult mai înalt decât mine.

El s-a dat într-o parte, iar ochii injectați i s-au mărit, surprinși. Mirosea a ceva ce am crezut că este fum, însă, când am inhalat, mi-am dat seama că era ceva mai pătrunzător, mai dens și mai aspru.

— Scuze, *chula*[1], a mormăit și m-a privit de jos în sus, de la vârfurile degetelor mele de la picioare spre ochii mei, după care a început să rânjească.

La capătul coridorului, un băiat mai înalt a mărit pasul.

— Jayden, unde dracu' crezi că fugi, frate? Trebuie să vorbim.

Tipul care, am presupus, răspundea la numele de Jayden s-a întors, trecându-și o mână prin părul tuns periuță și mormăind:

— *Mierda, hombre.*[2]

S-a deschis o ușă și a ieșit un profesor, încruntându-se în timp ce-și muta privirea de la unul la celălalt.

— Deja, domnule Luna? Așa ai de gând să începi anul?

Mi-am dat seama că era cazul să părăsesc coridorul, fiindcă nimic de pe chipul tipului mai înalt nu reflecta bucurie sau bunăvoință, iar mutra severă a profesorului, în clipa în care Jayden și-a continuat drumul, îl făcea să pară însetat de sânge. M-am grăbit să îl ocolesc pe Jayden, cu bărbia în piept, fără să privesc pe nimeni.

Am ajuns la bibliotecă și am jucat Candy Crush pe telefon până când a sunat clopoțelul, apoi am petrecut ora următoare — de istorie — supărată pe mine însămi, fiindcă nici măcar nu încercasem să fiu normală. Acesta era adevărul. Mă ascunsesem la

[1] „Frumușico" (în sp. în orig.)

[2] „La naiba, omule." (în sp. în orig.)

bibliotecă, precum o tocilară, jucând un joc idiot, care era probabil lucrătura diavolului, fiindcă nu mă pricepeam deloc.

Îndoiala m-a învăluit ca o pătură prea grea și aspră. Făcusem atât de multe progrese în ultimii patru ani! Nu mai rămăsese nimic din fata de dinainte. Da, mai aveam unele probleme, însă eram mai puternică decât carapacea care fusesem cândva, nu?

Rosa ar fi fost dezamăgită.

A început să mă mănânce pielea când m-am îndreptat spre ultima oră de curs. Inima-mi bătea atât de tare, încât am crezut că o să fac infarct, căci aceea era cea mai cumplită oră.

Ora de exprimare orală.

Cunoscută și drept „Comunicare". Când mă înscrisesem la școală, în primăvară, Carl și Rosa mă priviseră ca pe o nebună, dar eu mă simțisem curajoasă. Spuseseră că mă puteau retrage de la acea oră, deși era obligatorie în liceu, însă eu aveam ceva de dovedit.

Nu voiam ca ei să intervină. Voiam... nu, *aveam nevoie* să fac asta.

Uf.

În acel moment îmi doream să fi avut o brumă de rațiune și să-i fi lăsat să facă orice ar fi fost nevoie ca să mă scutească de ora aceea, fiindcă era un coșmar pe cale să devină realitate. Când am văzut deschisă ușa sălii de clasă de la etajul doi, mi s-a părut că avea să mă înghită. În interior încăperea era foarte luminoasă.

Am ezitat. O fată m-a ocolit, strângând din buze când s-a uitat la mine. Am vrut să fac stânga-mprejur și să fug. Să ajung la mașină. Să plec acasă și să fiu în siguranță.

Să rămân la fel.

„Nu."

Strângând bareta genții, m-am forțat să avansez și m-am simțit de parcă mi-aș fi croit drum prin noroi până la genunchi. Fiecare pas mi se părea anevoios. Fiecare respirație îmi șuiera în plămâni. Luminile de deasupra capului pâlpâiau, iar urechile

mele deveniseră ultrasensibile la conversația din jurul meu. Dar am mers mai departe.

Picioarele m-au dus până la rândul din spate. Când mi-am lăsat geanta să cadă pe podea, lângă bancă, și m-am așezat pe scaun, îmi amorțiseră degetele și mi se albiseră încheieturile. Mi-am găsit ocupație: mi-am scos caietul și apoi am apucat strâns marginea băncii.

Eram la ora de comunicare. Eram prezentă.

Reușisem.

Când aveam să ajung acasă, urma să dau o petrecere în cinstea mea. Aveam să scot din congelator înghețata de ciocolată și aveam s-o mănânc direct din cutie.

Fiindcă începeau să mă doară articulațiile degetelor, mi-am slăbit strânsoarea și m-am uitat spre ușă, trecându-mi mâinile umede peste suprafața băncii. Primul lucru pe care l-am văzut a fost pieptul lat, îmbrăcat în negru, și bicepșii bine conturați. Apoi caietul acela vechi, aproape în descompunere, care se lovea de o coapsă învelită în denim ponosit.

Era băiatul pe care-l văzusem de dimineață, pe coridor.

Mai mult decât curioasă să văd cum arăta și din față, mi-am ridicat genele, însă se întorsese deja spre ușă. Fata de pe coridor, cea care mă ocolise, tocmai intra pe ușă. Acum că stăteam jos și puteam să respir, era rândul meu să o cercetez. Era frumoasă. Foarte frumoasă, la fel ca Ainsley. Avea părul foarte drept, de culoarea caramelului, la fel de lung ca al meu, până mai jos de sâni. Era înaltă, iar maioul sport pe care-l purta îi scotea la iveală abdomenul plat. De data asta ochii ei căprui-închis nu se concentrau asupra mea, ci asupra băiatului din fața ei.

Expresia de pe chipul ei spunea că privelișteа pe care o avea în față era grozavă, iar când el a râs, buzele ei rozalii s-au despărțit într-un zâmbet larg. Zâmbetul ei a transformat-o din frumoasă în superbă, însă eu mi-am îndepărtat atenția de la ea, simțind

cum mi se făcea pielea de găină. Râsul acela... profund, bogat și cumva familiar. M-a trecut un fior. *Râsul acela...*

El mergea cu spatele și m-a uimit că nu s-a împiedicat de nimic. De fapt, îl invidiam pentru asta. Apoi mi-am dat seama că se îndrepta spre partea din spate a clasei. Spre *mine*. M-am uitat în jur. Mai erau doar câteva locuri libere, dintre care două în stânga mea. Fata îl urma. Și nu doar îl urma, ci îl și atingea.

Îl atingea ca și cum ar fi fost obișnuită să o facă.

Fata își ținea brațul întins, cu palma lipită de centrul abdomenului băiatului, chiar sub piept. Ea și-a mușcat buza în timp ce mâna i-a alunecat mai jos. Brățările aurii care-i atârnau de încheietură s-au apropiat periculos de cureaua lui uzată. Mi s-au înroșit obrajii, chiar când băiatul a ieșit din raza ei de acțiune. Mișcările lui aveau ceva jucăuș, de parcă dansul acela ar fi fost o rutină pentru amândoi.

Când a ajuns la capătul rândului de bănci, el s-a întors și a trecut prin spatele locului ocupat de mine, iar eu mi-am îndreptat privirea asupra șoldurilor sale înguste, continuând cu abdomenul pe care i-l atinsese fata și tot mai sus, până la fața lui.

Mi s-a oprit respirația.

Mintea mea nu putea să proceseze ce vedea. Nu mai funcționa. M-am holbat la el, văzându-l *cu adevărat*, văzând un chip familiar, și totuși nou pentru mine, mai matur decât mi-l aminteam, și totuși dureros de frumos. Îl cunoșteam. Doamne, l-aș fi recunoscut oriunde, chiar dacă trecuseră patru ani și ultima dată când îl văzusem, în noaptea aceea atât de oribilă, îmi schimbase viața pentru totdeauna.

Era ceva supranatural.

Acum motivul pentru care îmi apăruse în minte în dimineața aceea avea sens, fiindcă îl văzusem fără să-mi dau seama că era chiar *el*.

Nu mă puteam mișca, nu puteam să respir și nu îmi venea să cred ce se întâmpla. Mâinile mi-au alunecat de pe bancă,

aterizându-mi fără viață în poală, când el s-a trântit pe scaunul de lângă mine. Privirea lui era îndreptată asupra fetei, care se așezase lângă el, iar profilul său, cu mandibula puternică încă neconturată ultima dată când îl văzusem, s-a înclinat când privirea i s-a mutat spre partea din față a sălii de clasă, oprindu-se asupra tablei care acoperea peretele. Băiatul arăta la fel ca odinioară, doar că mai dezvoltat, și toate trăsăturile îi erau mai... definite. De la sprâncene, mai întunecate decât părul între șaten și brunet, la genele dese, la pomeții lați și la umbra de barbă care-i acoperea curbura maxilarului.

Doamne, crescuse așa cum îmi imaginasem că o va face pe când aveam doisprezece ani și am început să mă uit cu adevărat la el, să-l văd ca pe un băiat.

Nu-mi venea să cred că era acolo. Inima mea încerca să se elibereze din piept, când buzele lui, mai pline decât îmi aminteam, au schițat un zâmbet, iar mie mi s-a pus un nod în stomac, fiindcă îi apăruse gropița din obrazul drept. Era singura gropiță, nu avea pereche. Era doar una. Mintea m-a purtat înapoi în timp și nu m-am putut gândi decât la cele câteva momente în care îl văzusem relaxat. Sprijinindu-se de spătarul scaunului care părea prea mic pentru el, și-a întors încet capul spre mine. Ochii lui, căprui cu mici pete aurii, i-au întâlnit pe ai mei.

Ochi pe care nu îi uitasem niciodată.

Zâmbetul relaxat, aproape leneș, pe care nu-l mai văzusem până atunci pe chipul lui, a înghețat. Buzele i s-au întredeschis și pielea bronzată i-a fost cuprinsă de paloare. Petele aurii din ochii lui au părut că se intensifică atunci când a făcut ochii cât cepele. Mă recunoscuse. Deși mă schimbasem mult de atunci, era clar că mă recunoscuse. A început să se miște din nou, aplecându-se în scaun spre mine. Patru cuvinte din trecut îmi răsunau în minte.

Nu scoate un sunet.

— Șoricel? a șoptit el.

Trei

Șoricel.

Doar el îmi spunea așa și nu mai auzisem porecla aceea de multă vreme; aproape că nu credeam că o voi mai auzi vreodată.

Nici într-un milion de ani n-aș fi îndrăznit să sper că l-aș putea revedea. Dar iată-l în fața mea, iar eu nu puteam înceta să mă holbez la el. Nimic din băiatul de treisprezece ani nu se mai regăsea în tipul din fața mea, dar era chiar *el*. Ochii aceia căprui, calzi, cu pete aurii și pielea arsă de soare — o trăsătură moștenită de la tatăl său, care probabil că fusese pe jumătate hispanic. Nu știa de unde proveneau mama lui și familia ei. Unul dintre... asistenții noștri sociali credea că mama lui se putea să fi fost pe jumătate sud-americancă, poate din Brazilia, însă nu avea să știe vreodată cu certitudine.

Dintr-odată, l-am văzut pe *el*, cel de dinainte, de când eram mici, pe acel copil care pentru mine era singurul lucru stabil într-o lume haotică. La vârsta de nouă ani — mai mare decât mine și totuși atât de mic — se interpusese între mine și domnul Henry, la fel cum făcuse de atâtea ori înainte, în timp ce eu strângeam în brațe păpușa roșcată — *Catifea* —, pe care tocmai mi-o adusese. O strângeam tot mai tare, tremurând, pe când el își umflase pieptul, depărtându-și picioarele. „Las-o în pace", mârâise, strângând pumnii. „Ați face bine să stați departe de ea."

Am încercat să alung acea amintire, dar el îmi sărise de foarte multe ori în ajutor, dintr-un motiv sau altul, până când nu mai putuse, până când promisiunea de a mă proteja întotdeauna fusese distrusă și totul... totul se spulberase.

A tras adânc aer în piept și, când a vorbit, vocea îi era joasă și aspră:

— Chiar ești tu, Șoricel?

Abia observând prezența fetei de lângă el, care ne privea, am văzut că ochii lui erau la fel de larg deschiși ca ai mei. Nu-mi puteam controla limba, lucru ciudat, deoarece cu el nu-mi fusese niciodată greu să vorbesc. Dar asta se întâmplase într-o altă lume, în altă viață.

Trecuse o veșnicie de atunci.

— Mallory? a șoptit el.

Se întorsese cu totul spre mine și, pentru o secundă, am crezut că avea să se ridice de pe scaun. Asta ar fi fost ceva caracteristic lui, fiindcă nu-i era teamă de *nimic*. Nu-i fusese niciodată. Eram foarte aproape unul de celălalt și i-am văzut cicatricea de deasupra sprâncenei drepte, puțin mai deschisă la culoare decât pielea. Mi-am amintit cum se alesese cu ea și am simțit din nou o durere în piept, fiindcă acea cicatrice era semnul unui biscuit rânced și al unei scrumiere sparte.

Un băiat din fața noastră se întorsese pe scaun.

— Hei! Neprimind răspuns, a pocnit din degete. Omule? Alo!

L-a ignorat și a continuat să mă privească, de parcă ar fi văzut o fantomă.

— În fine, a mormăit puștiul, întorcându-se spre fată.

Dar și ea l-a ignorat. Era concentrată asupra noastră. Clopoțelul a sunat cu întârziere, iar eu mi-am dat seama că intrase profesorul, deoarece conversațiile din clasă au început să se domolească.

— Mă recunoști?

Vocea lui era doar o șoaptă.

Ochii lui mă cercetau în continuare și am rostit cuvântul care s-a dovedit a fi cel mai simplu pe care l-am spus vreodată:

— Da.

S-a lăsat pe spate, îndreptându-se și încordându-și umerii, apoi a închis ochii.

— Dumnezeule, a mormăit, frecându-și sternul cu palma.

Am tresărit pe scaun când profesorul a izbit cu mâna teancul de manuale de pe un colț al biroului, făcând un efort să mă uit drept înainte. Inima continua să-mi bată în piept ca un ciocan pneumatic scăpat de sub control.

— Bun, cu toții ar trebui să știți cine sunt, din moment ce vă aflați la ora mea, însă, dacă există vreo nedumerire, eu sunt domnul Santos. S-a sprijinit de birou, încrucișându-și brațele. Aceasta este ora de comunicare. Dacă n-ar trebui să vă aflați aici, atunci sigur trebuie să fiți în altă parte.

Domnul Santos a continuat să vorbească, dar sângele care-mi pompa în vene mă împiedica să-i aud cuvintele și nu mă puteam gândi decât la faptul că *el* stătea chiar lângă mine. Era *acolo*. După atâta timp, era chiar lângă mine, așa cum fusese de când aveam trei ani, dar nu păruse bucuros să mă vadă. Nici nu știam ce să mai cred. M-a cuprins un amestec de speranță și disperare, presărat cu amintiri dulci-amărui de care mă agățam și pe care, în același timp, tânjeam să le uit.

El era... Am închis ochii strâns și mi-am înghițit nodul din gât.

S-au împărțit manuale și apoi planul de studiu. Ambele au rămas pe biroul meu, neatinse. Domnul Santos a trecut în revistă tipurile de discursuri pe care urma să le scriem și să le susținem de-a lungul anului școlar, de la discursul informativ la cel bazat pe intervievarea unui coleg de clasă. Dacă, înainte să intru, fusesem pe punctul de a face un atac de panică, ideea de a trebui să țin mai multe discursuri în fața a treizeci de oameni era acum ultimul lucru la care îmi stătea gândul.

Priveam drept înainte și mi-am dat seama că și Keira era la oră. Stătea în fața tipului care încercase să-i atragă *lui* atenția, înainte de începerea orei. Nu eram sigură dacă ea mă remarcase când intrasem în clasă. Poate că da, însă nu-i păsa. De ce i-ar fi păsat? Doar fiindcă vorbise cu mine la un curs nu însemna că-și dorea să fie cea mai bună prietenă a mea.

Mi se părea că eșecul meu de la prânz se petrecuse deja cu ani în urmă. Eram conștientă de fiecare respirație. Incapabilă să mă liniștesc, mi-am dat părul după urechi și am privit spre stânga.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui și am inspirat brusc, întretăiat. Când eram mai mici, îi puteam citi mereu expresia feței. Dar acum? Avea un chip impasibil. Era bucuros? Furios? Trist? Sau la fel de nedumerit ca mine? Nu știam, însă nu încerca să ascundă că se holba la mine.

Căldura mi-a cuprins obrajii când mi-am ferit privirea și cumva am ajuns să mă uit la fata de lângă el. Ea privea drept înainte, cu buzele formând o linie subțire și fermă. Privirea mea s-a oprit asupra pumnilor ei strânși și sprijiniți pe bancă. M-am uitat în altă parte.

Au trecut poate cinci minute înainte să cedez și să îl privesc iar. Nu se uita în direcția mea, însă maxilarul îi era încordat și un mușchi îi zvâcnea în obraz. Tot ce puteam face era să mă holbez ca proasta la el, nefiind în stare de altceva.

Încă de când era mic, oricine își putea da seama că avea să fure toate inimile când avea să crească. Totul la el indica asta: ochi mari, buze pline și structură osoasă bine definită. Uneori, asta fusese un dezavantaj pentru el. I se dăduse atenție în multe feluri. Domnul Henry lăsa impresia că ar fi vrut să-l spargă ca pe un porțelan fin. Apoi mai erau și bărbații care hoinăreau prin casă. Unii dintre ei... fuseseră prea interesați de el.

Cu gura uscată, mi-am întrerupt șirul gândurilor. Nu ar fi trebuit să fiu atât de impresionată de cât de atrăgător devenise, dar, după cum ar spune Ainsley, te lăsa mască.

În timp ce domnul Santos împărțea cartonașe al căror scop îl ratasem, tipul din fața noastră s-a întors iar și l-a privit cu niște ochi de culoarea algelor.

— Rămâne pentru după ore?

Nu m-am putut abține să nu îl privesc. Cu un rictus și cu brațele încrucișate la piept, a încuviințat scurt.

Tipul a ridicat din sprâncenele negre, înainte să privească în direcția domnului Santos.

— Trebuie să vorbim cu Jayden.

Jayden? Mi-am amintit de băiatul peste care aproape că dădusem pe coridor.

Fata a privit în sus, cu capul înclinat într-o parte.

— Am înțeles, Hector, a răspuns *el* cu vocea gâtuită.

Am fost uimită de cât de mult i se îngroșase vocea. O clipă mai târziu, bărbia i s-a îndreptat spre mine.

Roșind, m-am uitat în altă parte, nu înainte însă de a surprinde ochii verzi ai lui Hector privindu-mă curioși. Restul orei a fost un exercițiu de priviri pe furiș, de parcă ar fi trebuit să îl văd ca să-mi amintesc că era cu adevărat acolo. Nu prea mă pricepeam să disimulez și eram sigură că fata care stătea de cealaltă parte a lui, cea care-l atinsese atât de familiar înainte de a intra în clasă, m-a surprins de vreo șase ori.

Pe măsură ce minutele treceau, am început să simt cum mi se puneau noduri în stomac. Anxietatea îmi dădea târcoale ca o viperă care așteaptă să atace cu veninul ei dăunător.

Tensiunea mi-a cuprins gâtul, ca un șurub de oțel care-l strângea, până când mi-a răpit și ultima suflare. Am simțit un fior de-a lungul cefei și răspândindu-mi-se la baza craniului. Apoi am respirat șuierat și am simțit că îmi pierd controlul.

Respiră.

Trebuia să respir.

Strângându-mi degetele în pumni, mi-am forțat pieptul să se ridice și să coboare regulat și inima să-și încetinească bătăile.

Când făcusem terapie, doctorul Taft mă învățase că, atunci când mi se întâmpla asta, nu îmi pierdeam de fapt controlul. Totul se petrecea în mintea mea, uneori declanșat de un zgomot puternic sau de un miros care mă împingea înapoi în trecut. Uneori, nici măcar nu știam sigur care era factorul declanșator.

În acea zi știam.

Declanșatorul se afla chiar lângă mine. Panica era reală, fiindcă și el era real, iar trecutul pe care-l reprezenta nu era un rod al imaginației mele.

Ce aveam să-i spun când avea să sune clopoțelul și să se termine ora? Trecuseră patru ani din noaptea aceea. Oare ar fi vrut măcar să discute cu mine? Și dacă nu voia?

Of, Doamne!

Dacă faptul că mă aflam acolo nu era un lucru pe care să și-l fi dorit sau la care să se fi gândit măcar? Avusese mult de suferit din cauza mea. Chiar dacă existaseră momente bune de-a lungul celor zece ani petrecuți împreună, fuseseră și multe lucruri rele. Prea multe.

Și ar fi fost... da, ar fi fost cumplit dacă s-ar fi ridicat și ar fi plecat fără să-mi adreseze vreun cuvânt, însă, într-un fel, ar fi fost mai bine. Măcar acum știam că era viu și nevătămat din punct de vedere fizic și părea apropiat de fata de lângă el. Poate era iubita lui. Asta însemna că era fericit, nu? Fericit și teafăr. Să știu că îi era bine însemna că puteam încheia, în mod oficial, acel capitol din viața mea.

Doar că eu crezusem că încheiasem deja capitolul. Acum cartea se deschisese din nou, de la început.

Când a sunat clopoțelul, mi s-a activat instinctul de „protecție", așa cum se întâmplase de atâtea ori în trecut. Nici măcar nu eram conștientă de ceea ce făceam. Un vechi instinct și-a ivit capul ca un dragon adormit, un instinct pe care, timp de patru ani, învățasem să îl domin, dar care se trezise în acea zi.

Ridicându-mă, mi-am luat cartea și geanta, care era pe podea. Inima mi se izbea de coaste când am ocolit în grabă scaunele noastre și nu m-am uitat în urmă, nu i-am dat șansa de a pleca primul. Sandalele mele loveau podeaua coridorului în timp ce treceam pe lângă elevii care mergeau mai încet. Mi-am îndesat cartea în geantă. Probabil arătam ca o idioată. Așa mă și simțeam.

Am ieșit repede afară, sub soarele arzător. Cu bărbia în piept, am urmat aleea către parcare. Mâinile îmi tremurau și le-am tot mișcat, fiindcă mi s-a părut că mi se oprise circulația la încheieturi. Mă mâncau vârfurile degetelor.

Honda argintie strălucea în fața mea și am respirat sacadat. Voiam să mă duc acasă și...

— Mallory.

Pulsul mi-a luat-o razna când mi-am auzit numele și am pășit clătinându-mă. Mă aflam la câțiva metri de mașină, de posibilitatea de a scăpa, însă m-am întors lent.

El stătea lângă o camionetă roșie, care nu se aflase acolo când parcasem eu, de dimineață, și pe care nu o remarcasem în goana mea nebună spre mașină. În lumina soarelui, părul lui era mai degrabă șaten, pielea, mai închisă, trăsăturile, mai pronunțate. Brusc, aveam atâtea întrebări pe care voiam să i le pun... Ce făcuse în acei patru ani? Îl adoptase, în sfârșit, cineva? Sau se mutase de la un centru de plasament la altul?

Și, cel mai important, era în siguranță?

Nu toate centrele de plasament erau locuri urâte. Nu toți părinții adoptivi erau răi. De exemplu, Carl și Rosa erau minunați. Mă adoptaseră, însă, înainte să apară ei, eu și băiatul care se afla în fața mea nu avuseserăm noroc. Avuseseră grijă de noi cei mai răi oameni, care, cumva, reușeau să treacă de inspecții. Asistenții sociali erau prost plătiți și aveau resurse puține, iar majoritatea făceau tot ce le stătea în putință, dar sistemul avea multe hibe, iar noi suferiserăm mult de pe urma uneia dintre ele.

Majoritatea copiilor orfani nu rămâneau în sistem sau într-un centru de plasament mai mult de doi ani. Cei mai mulți își regăseau părinții sau erau adoptați. Nimeni, în afară de domnul Henry și de domnișoara Becky, nu ne dorise, iar eu încă nu înțelegeam de ce se purtau atât de urât cu noi dacă ne găzduiseră. Asistenții noștri sociali veneau și plecau la fel de frecvent ca anotimpurile. Probabil că profesorii de la școală își dădeau seama prin ce treceam acasă, dar niciunul nu-și risca slujba intervenind. Amărăciunea de a mă simți ignorată și călcată în picioare atâta vreme, într-un sistem supraîncărcat și șubred, încă se lipea de mine ca o a doua piele, de care mă întrebam dacă aveam să mă pot elibera vreodată.

Dar în orice există o parte bună și o parte rea. Avea el oare, în sfârșit, parte de ceva bun?

— Serios? a spus el strângând vechiul caiet pe care-l ținea în mâini. După tot ce s-a întâmplat, după patru ani în care n-am știut nimic despre tine, apari la nenorocita de oră de comunicare și apoi fugi? De mine?!

Am tras adânc aer în piept și mi-am lăsat brațele să cadă pe lângă corp. Geanta mi-a alunecat de pe umăr, lovind asfaltul încins. Am rămas șocată, dar, în sinea mea, nu mă mira faptul că venise după mine. El nu fugea niciodată de nimic. Nu se ascundea niciodată. Cea care fugea, cea care se ascundea fusesem întotdeauna eu. Fuseserăm yin și yang. Eu — lașitatea, el — curajul. El — puterea, eu — slăbiciunea.

Dar eu nu mai eram așa.

Nu eram Șoricel.

Nu eram o lașă.

Nu eram slabă.

A făcut un pas în față și s-a oprit, clătinând din cap, în timp ce respira neregulat.

— Spune ceva.

M-am chinuit să rostesc acel cuvânt.

— Ce?

— Numele meu.

Nu eram sigură de ce voia să spun asta și nu știam cum aveam să mă simt rostindu-l din nou după atâta timp, însă am inspirat adânc.

— Rider.

Am tras din nou adânc aer în piept.

— Rider Stark.

I-am văzut mărul lui Adam urcând și coborând și, pentru o clipă, am rămas amândoi nemișcați, în timp ce briza fierbinte îmi lipea firele de păr de față. Apoi și-a lăsat caietul să cadă pe jos. M-a uimit că nu s-a transformat în pulbere. Cu pasul lui mare, a înlăturat distanța dintre noi. În urmă cu o secundă, ne aflam la câțiva metri depărtare, iar în secunda următoare era chiar acolo, în fața mea. Acum era cu mult mai înalt. Abia dacă îi ajungeam până la umeri.

Și atunci m-a luat în brațe.

Am simțit că-mi sare inima când brațele lui puternice m-au strâns la pieptul său. Pentru o clipă, am înghețat, dar apoi i-am înconjurat gâtul cu brațele. L-am ținut strâns, închizând ochii și inhalând mirosul curat și parfumul slab de loțiune după ras. Era *el*. Îmbrățișarea lui era diferită — mai strânsă, mai puternică. M-a ridicat în aer, cu un braț în jurul taliei mele și cu cealaltă mână îngropată adânc în părul meu. Mi-am strivit sânii de pieptul lui surprinzător de tare.

Uau!

Cu siguranță, îmbrățișarea lui era foarte diferită de cum mă îmbrățișa pe când aveam doisprezece ani.

— Doamne, Șoricel, nici n-ai idee...

Vocea îi era răgușită când m-a lăsat jos, însă nu mi-a dat drumul. A rămas cu brațul în jurul taliei mele. Cu cealaltă mână mi-a apucat vârfurile părului. Bărbia lui mi-a atins creștetul când mi-am lăsat mâna să-mi alunece pe pieptul lui.

— Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, a zis el.

Mi-am sprijinit fruntea cu palmele, simțind cât de repede îi bătea inima. Auzeam oamenii din jurul nostru și știam că unii ne priveau lung, însă nu-mi păsa. Rider era cald și robust. Viu și real.

— La naiba, nici măcar nu voiam să vin azi la școală. Dacă nu veneam...

Și-a desprins mâna din părul meu și am simțit cum a apucat o șuviță.

— Uite ce păr ai! Nu mai ești morcoveață.

Am scos un hohot de râs înfundat. Când eram mai mică, părul meu fusese o încâlceală de un roșu-portocaliu, plină de noduri și de bucle rebele. Acum, din fericire, culoarea se mai potolise. O vizită la salon ajutase mult. Nodurile și buclele reveneau însă când era umezeală.

Rider s-a dat puțin înapoi și, când am deschis ochii, am descoperit că mă studia.

— Uită-te la tine, a șoptit. Ai crescut.

Și-a îndepărtat mâna din părul meu și un fior ușor mi-a străbătut șira spinării când și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. Atingerea m-a luat prin surprindere.

— Și ești la fel de tăcută ca un șoricel.

Spatele mi s-a încordat. Șoricel.

— Nu sunt...

Orice aș fi vrut să spun a dispărut într-o expirație fierbinte, fiindcă degetul lui mare și-a continuat drumul de-a lungul obrazului meu. Era bătătorit și aspru, însă atingerea îi era blândă.

Mi-am ridicat privirea spre ochii lui, pe care nu credeam să-i mai văd vreodată — însă era cu adevărat acolo. Doamne, Rider era acolo, iar eu mă rătăceam printre gânduri. Nu puteam înțelege decât o parte dintre ele, însă amintirile ieșeau la suprafață precum soarele deasupra unui vârf de munte.

Într-o noapte, mă trezisem speriată de vocile care veneau de la parter. Mă strecurasem în camera de alături, care îi aparținea

lui Rider, iar el mă lăsase să mă urc lângă el, în pat. Îmi citise atunci dintr-o carte care-mi plăcea foarte mult, o carte pe care o numea „Povestea iepurașului prostuț". Povestea aceea mă făcea întotdeauna să plâng, dar îmi citea ca să mă distragă de la țipetele care umpleau căsuța dărăpănată. Aveam cinci ani și, din clipa aceea, el a devenit lumea mea.

Rider a făcut brusc un pas în spate și m-a apucat de brațul drept. Ridicându-l, l-a întors și mi-a suflecat mâneca. S-a încruntat.

— Nu pricep.

L-am urmărit cu privirea până acolo unde mâna lui îmi înconjura încheietura.

Pielea din zona cotului era de un roz mai intens, la fel ca și porțiunea din interiorul brațelor și al palmelor — însă abia se observa.

— Au spus că ai suferit arsuri grave. Și-a ridicat privirea și m-a cercetat. I-am văzut luându-te pe targă, Șoricel. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri.

— Eu... Carl...

Am scuturat din cap și el s-a încruntat și mai tare. Mi-am dat seama că habar n-avea cine era Carl. M-am concentrat câteva secunde și am încercat iar.

— Medicii de la Johns Hopkins mi-au făcut grefe de piele.

— Grefe de piele?

Am încuviințat.

— Am avut... cei mai buni medici. Abia dacă mai am... cicatrice.

Fundul meu, de unde prelevaseră grefele, era tot de un roz mai intens, dar mă îndoiam că avea să-l vadă cineva prea curând.

Degetul lui mare mi-a atins încet interiorul încheieturii, trimițând un fior de senzații de-a lungul brațului. Nu a spus nimic o vreme, ținându-mă cu privirea. Petele aurii din ochii lui erau mai strălucitoare, devenind de un căprui mai deschis.

— Nu m-au lăsat să te văd. Am întrebat. M-am dus chiar și la spitalul municipal.

Mi s-a strâns inima.

— Ai fost la spital?

Rider a încuviințat, iar mușchii din jurul gurii lui s-au relaxat puțin.

— Nu erai acolo. Sau, cel puțin, așa mi-au spus. Una dintre asistente a chemat poliția. Am ajuns... A clătinat din cap. Nu contează.

— Unde ai ajuns? am întrebat.

Conta. Tot ce i se întâmplase lui Rider conta, chiar și când părea că întregii lumi puțin îi păsa.

Genele lui dese s-au plecat pentru o clipă.

— Poliția și Protecția Copilului au crezut că am fugit. Ce prostie! De ce aș fi fugit la un spital?

Probabil fiindcă Serviciul de Protecție a Copilului avea un dosar cât Honda mea despre fiecare dintre noi. Și pentru că eu și Rider mai fugiserăm înainte, și nu doar o dată. Aveam opt ani, iar el tocmai împlinise nouă când hotărâserăm că ne-am descurca mai bine pe cont propriu.

Ajunseserăm până la primul McDonald's, la două străzi distanță, când ne-a găsit domnul Henry.

Au mai fost și alte încercări, prea multe ca să mi le amintesc pe toate.

Rider a râs apoi și am simțit o durere în piept, fiindcă, privindu-l, n-am văzut niciun zâmbet pe chipul lui.

— În noaptea aceea... A înghițit în sec. Îmi pare rău, Șoricel.

Tresărind, am făcut un pas în spate, însă el continua să mă țină de braț.

— L-aș fi oprit, dar nu am făcut-o. Ochii i s-au întunecat. N-ar fi trebuit să încerc...

— Nu a fost vina ta, am șoptit, simțind că mi se făcea rău.

M-am uitat în sus, spre el. Chiar se simțea vinovat de ce se întâmplase?

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Da, ți-am făcut o promisiune. Și n-am respectat-o, exact când era cu adevărat nevoie.

— Nu, am spus și, când a încercat să răspundă, mi-am retras brațul.

Pe chip i s-a citit surprinderea.

— Nu era o promisiune pe care să trebuiască să o ții. Față de nimeni.

Promisese că avea să mă protejeze totdeauna și făcuse tot ce îi stătuse în putință să-și respecte cuvântul. Dar existau lucruri care nu puteau fi controlate, și mai ales de către un copil.

A ridicat din sprâncene și a schițat un zâmbet.

— Nu cred că mi-ai mai spus vreodată nu.

Am deschis gura ca să-i explic că nu avusesem motiv, dar m-a întrerupt zgomotul surd al unei muzici. A fost un mod ciudat de a ne trezi la realitate, amintindu-ne că nu eram singuri pe lume. Când muzica s-a apropiat, iar sunetele de bas au făcut să duduie geamurile camionetei de lângă noi, Rider a privit dincolo de mine. Apoi s-a apropiat atât de mult, până când tenișii lui uzați mi-au atins sandalele.

Și-a lăsat bărbia în jos și a scos un telefon mobil din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Ce număr ai, Șoricel?

Era evident că se pregătea să plece, iar eu nu-mi doream asta. Aveam atâtea întrebări să-i pun, cam un milion, dar i-am dat numărul în timp ce-mi ștergeam pe blugi palmele umede.

— Hei, Rider, ești gata? s-a auzit o voce din mașina zgomotoasă.

Am recunoscut acea voce de la ora de comunicare. Era a lui Hector.

— Trebuie s-o-ntindem.

Rider a oftat. Făcând un pas înapoi, și-a luat caietul de pe jos, ridicând și geanta mea. Mi-a așezat-o pe umăr și, cu degete abile, mi-a scos șuvițele de păr care mi se prinseseră sub baretă.

A zâmbit cu jumătate de gură și mi-a mângâiat chipul cu privirea lui.

— Șoricel.

— O să dai tu de naiba! a strigat Hector, iar inima mi-a sărit din piept.

Dar m-am liniștit când mi-am dat seama că tonul lui era prietenos. Îl tachina.

Rider și-a retras mâna și a trecut pe lângă mine. M-am întors, de parcă ar fi exercitat un fel de atracție gravitațională asupra mea. Mașina, un Ford Escort cu dungi albastre, de curse, aștepta în spatele mașinii mele. Hector era la volan, rânjind larg, cu un braț scos pe geam, bătând ritmic în portieră.

— Alo, *mami*, a strigat Hector cu un rânjet și mai larg, mușcându-și buza de jos. *Que cuerpo tan brutal*[1].

Habar n-aveam ce spusese, dar mi s-a părut că se referise la mine.

— Gura, a răspuns Rider, împingându-l cu mâna lui mare înapoi pe scaunul șoferului. *No la mires.*[2]

Tot nu înțelegeam ce spuneau, însă ceva din schimbul de replici dintre el și Hector nu semăna cu spaniola pe care o auzeam acasă, vorbită de Rosa și de Carl. Totuși, probabil că era spaniolă și nu-mi dădeam eu seama, fiindcă ei renunțaseră cu mult timp în urmă să mai încerce să mă învețe această limbă.

Un râs de băiat s-a auzit din interiorul mașinii când Hector a lovit tetiera cu capul. O clipă mai târziu, am văzut o față mai tânără, pe care o cunoșteam.

Jayden.

Stătea pe scaunul din dreapta, lângă Hector.

---

[1] „Ce mai corp." (în sp. în orig.)

[2] „Nu o privi." (în sp. în orig.)

— Hei, a strigat și el. Cred că te cunosc.

— Nu o cunoști, a răspuns Rider deschizând brusc portiera din spate.

Răsucindu-se pe banchetă, m-a mai privit o dată. Ochii noștri s-au întâlnit pentru o clipă, apoi portiera s-a închis, iar Rider a dispărut în spatele geamului fumuriu.

Fordul Escort s-a făcut nevăzut.

Am rămas pe loc, de-abia observând cum cineva se urca în camioneta parcată lângă mașina mea. Amețită, m-am urcat și eu la volan și mi-am pus geanta pe scaunul din dreapta.

— Dumnezeule, am șoptit privind în gol prin parbriz. *Dumnezeule.*

Patru

Nu-mi amintesc exact cum am ajuns acasă, ceea ce probabil nu era tocmai un lucru bun. Condusesem ca prin ceață. Când am intrat în casă, reîntâlnirea cu Rider nu mi s-a mai părut reală, de parcă ar fi fost un vis.

Am tras adânc aer în piept, ca să mă liniștesc.

Patru ani. Patru ani de îndepărtat straturi fragile, deteriorate. Patru ani petrecuți reparând răul din zece ani de *rahat*, făcând toate eforturile ca să uit totul. Totul, mai puțin pe Rider, fiindcă el nu merita să fie uitat. Dar făcea parte din trecut și, deși era singurul lucru bun, tot nu voiam să-mi amintesc de trecut.

Am străbătut casa, dând buzna în bucătărie. Rosa era acolo, îmbrăcată în uniforma ei medicală de un albastru spălăcit, cu lăbuțe de pisică desenate pe material, și cu părul prins într-o coadă de cal. A ridicat din sprâncene când s-a întors spre mine.

— Hei, unde te duci așa grăbită? a întrebat ea punând bolul pe tejghea.

Din locul unde stăteam, am simțit mirosul de dressing italian.

Clocoteau în mine nenumărate cuvinte și-mi doream foarte mult să-i povestesc despre Rider, fiindcă aveam nevoie să simt din nou că totul fusese real. Mi s-a pus însă un nod în gât. Dacă îi povesteam despre Rider, eram nouăzeci și nouă la sută sigură că avea să-și piardă cumpătul.

Asta pentru că Rosa stătuse lângă mine când fiecare strat fragil și deteriorat fusese îndepărtat. Chiar dacă doctorul Taft avea ca deviză „Acceptă-ți trecutul" și, de obicei, ea și Carl erau de acord cu tot ce spunea el, ei erau mai mult partizani ai ideii că „Trecutul rămâne trecut". Credeau cu tărie că tot ce se întâmplase în trecut trebuia să rămână acolo, iar Rider făcea, fără îndoială, parte din trecut.

Așa că tot ce am făcut a fost să ridic din umeri și să mă îndrept spre frigider, de unde am luat o Coca-Cola.

— Cum a fost prima zi? a întrebat Rosa, încruntându-se când a văzut ce băutură mi-am ales.

Întorcându-mă spre ea, am zâmbit, deși simțeam că aveam șerpi în stomac. Erau acolo încă de când mă urcasem în mașină.

Rosa și-a înclinat capul într-o parte, așteptând.

Am oftat, jucându-mă cu doza pe care o țineam în mâini.

— A fost OK.

Buzele ei au schițat un zâmbet și în jurul ochilor i-au apărut riduri mici.

— Asta e bine. Minunat, de fapt. Așadar, n-au fost probleme?

Am clătinat din cap.

— Ai cunoscut pe cineva?

Am ezitat câteva secunde și m-am abținut să clatin iar din cap.

— Păi... era o fată la ora de engleză.

Pe chip i s-a citit uimirea.

— Ai vorbit cu ea?

Am ridicat iar din umeri.

— Oarecum.

S-a uitat la mine de parcă mi-ar fi crescut o a treia mână și aș fi fluturat-o în direcția ei.

— Ce înseamnă asta, Mallory?

Am deschis doza de Cola.

— E în clasă cu mine și s-a prezentat. Cred că i-am spus vreo... opt cuvinte.

Privirea ei uimită a cedat locul unui zâmbet larg, iar eu m-am îndreptat de spate, uitând pe moment de apariția neașteptată a lui Rider. Zâmbetul ei era plin de mândrie și m-am bucurat de căldura lui.

Arată-ne. Asta îmi spusese Carl de dimineață, iar zâmbetul ei mi-a confirmat că exact asta făceam. Rosa știa direct de la sursă cât de multe progrese făcusem și cât de important era pentru mine să mă simt destul de confortabil ca să vorbesc măcar cu o persoană străină, chiar dacă spusesem doar opt cuvinte.

— Asta e foarte bine.

Apropiindu-se de mine, m-a luat în brațe și m-a strâns tare. Am inspirat adânc, bucurându-mă de mirosul straniu de săpun antibacterian și de parfumul vag de mere al loțiunii pe care o folosea. Mi-a atins fruntea cu buzele și apoi s-a dat înapoi, apucându-mă de brațe.

— Ce ți-am spus eu?

— Că... nu va fi atât de greu, am răspuns.

— Și asta pentru că...?

Mă jucam cu doza de suc.

— Pentru că deja am făcut... ce era mai greu.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Asta-i fata mea! M-a strâns încă o dată în brațe. Îmi pare rău că nu ți-am fost alături azi-dimineață. Chiar mi-am dorit să fi fost.

— Înțeleg.

Am zâmbit atât de larg, încât mi s-a încordat fața și a început să mă doară. Rosa n-o fi fost mama mea biologică, însă era, cu siguranță, așa cum trebuia să fie o mamă și mă simțeam foarte norocoasă.

A deschis gura să spună ceva, dar chiar atunci i-a sunat telefonul. Ridicând o mână, l-a luat de pe tejghea și a răspuns repede. Corpul i-a devenit rigid și s-a întors într-o parte.

— La naiba! a spus. Poți să aștepți o secundă? A apăsat pe butonul de apel în așteptare. Trebuie să plec la spital. Au apărut complicații la operația de dimineață.

— Oh, nu, am șoptit eu, sperând că nu-i murise pacientul.

Puteam să jur că, dacă ai fi căutat pe Google cuvântul „puternic", ar fi apărut o fotografie a Rosei Rivas, dar de fiecare dată când murea unul dintre pacienții ei, simțea pierderea ca pe a unui membru al familiei. Doar în astfel de momente bea alcool. Lua o sticlă de vin și dispărea în birou, unde se închidea până când o convingea Carl să iasă.

M-am întrebat mereu dacă era din cauza lui Marquette sau dacă toți doctorii se purtau la fel. Marquette murise cu cinci ani înainte de noaptea în care intrasem eu în viața lor, așa că se împlineau aproape zece ani de atunci, însă știam că asta nu făcea pierderea ei mai ușor de acceptat.

— Se mai întâmplă și de-astea, a spus ea oftând. Carl ajunge târziu. Găsești prin frigider câte ceva de mâncare.

Am dat din cap. Amândoi lucrau la Johns Hopkins, unde fusese de fapt inventată chirurgia cardiacă — un lucru pe care-l învățasem de la ei. Hopkins era unul dintre cele mai bune spitale din lume și, când nu operau, se implicau foarte mult în programe de predare.

A ezitat, aruncând o privire apelului încă în așteptare.

— Vorbim mâine-dimineață, bine?

Ochii ei închiși la culoare s-au oprit asupra alor mei pentru o clipă, apoi mi-a zâmbit fugitiv și s-a întors cu spatele.

— Stai puțin, am spus, surprinsă de mine însămi.

S-a întors spre mine, cu ochii cât cepele, și am simțit că-mi ardeau obrajii.

— Ce înseamnă *no la mires*?

Stâlcisem cuvintele ca o anglo-saxonă care nu vorbea o boabă de spaniolă.

A ridicat din nou sprâncenele.

— De ce întrebi?

Am ridicat din umeri.

— Ți-a spus cineva asta?

Fiindcă nu am răspuns, căci nu mai eram sigură că voiam să știu ce înseamnă, a oftat.

— Se traduce prin „nu te uita la ea".

Ah.

De două ori *ah*.

M-a privit cu suspiciune și am presimțit că urma să avem un subiect de conversație a doua zi dimineață. Făcându-i cu mâna, m-am grăbit să ies din bucătărie și am urcat scările două câte două.

Dormitorul meu se afla la capătul holului, cu vedere spre stradă, chiar lângă baia pe care o foloseam eu. Rosa îl numise cândva „un spațiu de dimensiuni acceptabile". Mie mi se părea un palat. Avea un pat mare, un dulap spațios și un birou. Locul meu preferat era la fereastră. De acolo îi puteam urmări pe oamenii care treceau.

Partea cea mai bună — și mă simțeam groaznic fiindcă gândeam așa — era că acea cameră nu îi aparținuse lui Marquette. Era și-așa destul de greu pentru mine să conduc mașina ei și să intenționez să urmez aceeași facultate la care visase ea odinioară. Ar fi fost prea mult să mai și dorm în patul care fusese al ei.

Lăsându-mi geanta pe pat, mi-am luat laptopul de pe birou și m-am așezat pe fotoliul de la geam, lăsând Cola pe pervaz. De îndată ce computerul s-a deschis, am auzit sunetul unui mesaj.

Ainsley.

Fotografia ei de profil era din vara aceea: avea părul blond încălzit de soare și ochelari de soare supradimensionați, care-i acopereau jumătate de față. Oferea camerei o postură clasică, trimițând bezele. Mesajul spunea:

Ai supraviețuit?

Am rânjit și am scris *da*.

Cum a fost?

Muşcându-mi buza de jos, am închis ochii pentru o clipă, apoi am scris ceea ce muream de nerăbdare să strig din toţi rărunchii: *Rider e la şcoala mea.*

Laptopul meu a fost imediat invadat de un şir lung de variaţiuni diverse de *OMG*, care se încheia cu un *Ceeeeeeee* infinit. Ainsley ştia despre Rider. Ştia cum crescusem. Nu chiar totul, fiindcă unele lucruri nu erau mai uşor de scris decât de spus, şi mai înţelegea că, uneori, nu eram cea mai comunicativă persoană. Dar îşi dădea seama de impactul acela asupra mea.

Ainsley: *Nu l-ai văzut de patru ani. Cred că o să fac pe mine, Mal!!! E de-a dreptul halucinant. Spune-mi totul!*

Încă muşcându-mi buza, i-am povestit pe scurt, fiind întreruptă din când în când de alte *OMG*-uri şi exclamaţii. Când am terminat, Ainsley a scris:

Spune-mi că ai nr lui.

Păi... Nu i-am cerut numărul, i-am răspuns. *L-a cerut el pe al meu.*

Asta i s-a părut acceptabil şi am continuat să vorbim până când a trebuit să plece. Îi fusese limitată folosirea internetului seara, după ce mama ei descoperise pozele pe care Ainsley i le trimisese prietenului ei, Todd, în iulie. Nici măcar nu era ceva grav, o înfăţişau doar în costum de baie, însă mama ei făcuse un megascandal şi, spre amuzamentul şi groaza mea, o forţase pe Ainsley să urmărească nişte clipuri cu naşteri, ca formă de educaţie sexuală.

Nu mai e nevoie să adaug că Ainsley era absolut convinsă că nu va avea niciodată copii, dar încă era foarte interesată de sex.

S-a deconectat, promiţând să ne vedem în weekend. Mi-am petrecut restul serii rătăcind fără scop prin casă, prea stresată ca să mănânc din puiul pe care mi-l lăsase Rosa, chiar dacă fusese gătit cu felii de portocală şi limetă. Am încercat să nu mă gândesc la şcoală sau la Rider şi nici să mă holbez la telefon, care

fusese tăcut toată ziua. Dar era imposibil să nu-mi zboare gândul într-acolo, fiindcă acea zi nu decursese deloc cum mă așteptasem.

Adică, nu sfârșisem plângând și tremurând într-un colț și, deși o dădusem în bară la prânz, reușisem să vorbesc cu Keira. Opt cuvinte erau mai bine decât deloc. Trecusem de prima zi fără prea mari probleme. Era un lucru de care trebuia să mă bucur și chiar mă bucuram, dar...

Nu știam ce să cred în privința lui Rider.

Plimbându-mă prin fața patului, mi-am trecut mâna peste pielea ușor ieșită în relief de pe interiorul brațului. M-a cuprins un amestec copleșitor de disperare și speranță. Eram încântată că îl văzusem, că vorbisem din nou cu el, dar... Doamne, îmi venea greu până și să mă gândesc la asta, fiindcă, dacă mă gândeam la Rider, înlăuntrul meu se mai trezea un sentiment.

Vinovăția.

Oprindu-mă în fața fotoliului de la geam, am închis ochii strâns. Rider îndurase... *bătăi* din cauza mea. Se interpusese de nenumărate ori între mine și acei pumni cărnoși, iar singura dată când nu putuse să-i oprească eu reușisem să fug de acolo. Mi s-a oferit o a doua șansă, un cuplu de medici m-au primit în casa lor și, practic, de atunci aveam tot ce-mi doream. Dar Rider? Habar n-aveam.

Presimțeam totuși că el nu ducea o viață *asemănătoare* cu a mea și era oare corect? Arsura pe care o simțeam în stomac s-a intensificat. Cum putea să mă privească așa cum o făcuse în acea dimineață și să nu se gândească la tot ce sacrificase pentru mine?

Of.

Am început să mă plimb din nou prin cameră, dând din mâini. Bine, trebuia să mă calmez și să privesc partea bună a lucrurilor. Rider trăia. Mergea la școală și poate că avea chiar și o relație cu fata aceea frumoasă de la ora de comunicare și, deși știam că nici cele mai urâte cicatrice nu puteau fi ascunse, nu văzusem nicio vânătaie recentă la el. Nu părea să mă urască.

Consideram asta o victorie și, la urma urmelor, cel mai important lucru era faptul că reușisem să închei cu succes prima zi de școală.

Asta conta cel mai mult.

Apropo de asta, aveam de citit un capitol la istorie. Am citit mai mult decât trebuia, până când am auzit deschizându-se ușa de la garaj. Închizând manualul, m-am întors și am stins lumina, știind că Rosa și Carl nu aveau să intre la mine în cameră dacă credeau că dorm. Petrecusem atât de multe luni fără să dorm, încât nu riscau niciodată să mă trezească.

Chiar când începeam să moțăi, mi-a sunat mobilul de pe noptieră. Brațul mi-a țâșnit ca un glonț și am înșfăcat telefonul, cu inima în gât.

Nu erau decât trei cuvinte, trimise de la un număr necunoscut.

Noapte bună, Șoricel.

Cinci

În dimineața următoare, vedeam parcă flăcările iadului în privirea Rosei când m-a întrebat de ce am vrut să știu ce înseamnă acele cuvinte în spaniolă.

Ar fi trebuit să-mi fi ținut gura.

Rosa era foarte inteligentă și la fel de atentă ca o pisică încordată, iar faptul că o rugasem să-mi traducă acele cuvinte care, după cum mă informase, sunau a portoricană o pusese în alertă.

Mă uitasem prea mult — ridicol de mult — la acel mesaj din doar trei cuvinte. Eram complet paralizată de... de infinitatea de lucruri pe care i le-aș fi putut scrie ca răspuns. Când, în sfârșit, mă hotărâsem asupra unui mesaj similar cu al lui, era deja trecut de unu noaptea și n-am vrut să-l trezesc, așa că nu i-am mai răspuns.

Eram o idioată. Serios.

Eram somnoroasă și mi-am dat imediat seama că încercarea de a păși, pe jumătate adormită, pe coridoarele aglomerate ale liceului ar fi putut constitui subiectul unuia dintre romanele distopice pe care le citisem.

Lăsându-mi manualul de comunicare în urna de oțel cenușie care era dulăpiorul meu, am luat manualele pentru primele două ore, știind că voi avea timp să trec mai târziu pe acolo și să schimb cărțile. Am închis ușa dulăpiorului, făcând tot posibilul să nu mă gândesc la Rider și spunându-mi în același timp că, dacă Keira

avea să-mi vorbească din nou, aveam să-i răspund ca o persoană normală. Ușa s-a blocat. Oftând, am tras de ea și am trântit-o cu putere. A funcționat. Mulțumită, mi-am luat geanta și am dat să mă întorc.

— Tu?

Răsucindu-mă, am căutat sursa vocii și atunci am văzut-o. Era fata de la ora de comunicare, cea care îl atinsese pe Rider într-un fel ce spunea că asta se întâmpla frecvent, iar lui îi convenea.

— Tu ești. Ochii căprui i s-au îngustat. Refuz să cred, dar ești chiar tu.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe fata cu codițe, cea care mă salutase cu o zi înainte, oprindu-se la câțiva metri de noi și privind dulăpiorul în fața căruia stătea cealaltă. S-a întors și a pornit în direcția opusă.

Oh, Doamne, ăla nu era semn bun.

Fata din fața mea a strâmbat din buzele date cu ruj roz.

— Habar n-ai cine sunt, nu-i așa?

Am clătinat încet din cap.

— Eu știu cine ești, dar nu de la ora de comunicare te cunosc. Doar că nu-mi vine să cred că ești chiar *tu*, a continuat ea. Te credeam moartă.

Am simțit că-mi cedează inima. Era a doua zi de școală și deja primeam amenințări cu moartea?

Bareta genții ei de poștaș de culoare verde oliv i-a alunecat de pe umăr cu un centimetru.

— Sunt iubita lui Rider, a spus ea fără ezitare.

Ah.

Ah.

Asta cu siguranță explica atingerile.

Am simțit ceva ciudat în piept. Nu era tocmai dezamăgire, ci, mai degrabă, resemnare. Firește, îmi dădusem seama de asta cu o zi în urmă, când îi văzusem intrând în clasă. El arăta splendid. Fata era năucitoare. Era logic, chiar și pentru mine, care nu

aveam experiență în materie de iubiți. Dar mă uitam la TV și citeam cărți. O aveam pe Ainsley. Știam că era logic ca Rider să aibă o relație cu fata aceea.

Ea m-a privit bănuitor, încercând parcă să-și dea seama de ceva.

— El mi-a vorbit despre...

— Ce se petrece?

Jayden a apărut lângă ea, parcă ivit din pământ.

Privindu-l de aproape, mi-am dat seama că era mai mic decât noi. Poate în primul sau în al doilea an de liceu? Ochii lui, de un verde-deschis, ca ai lui Hector, nu erau la fel de injectați precum fuseseră cu o zi înainte, când ne întâlnirăm pe coridor.

Fata s-a uitat în jos spre el, la fel de surprinsă ca și mine să-l vadă.

— Ce vrei?

— Nu fi *puta*[1], Paige.

Jayden și-a dat ochii peste cap și a schițat un rânjet când a întins mâna să o tragă de coada groasă, împletită.

— Ce ești azi, Katniss din ghetou?

Ea și-a smuls coada din mâna lui.

— Nici măcar nu știi cine e Katniss, puștiule. Probabil îți imaginezi că *Jocurile foamei* sunt acea senzație care te învăluie când te droghezi.

Hmm.

— Cam așa ceva. Jayden mi-a făcut cu ochiul, zâmbind șmecher. Pe tine te cunosc. Am dat unul peste celălalt ieri pe coridor. A făcut o pauză. Și te-am văzut vorbind cu Rider după ore, în parcare.

Mi-am îndreptat privirea spre fată, spre Paige. Avea o expresie glacială.

— Ești mută sau ce? N-ai scos niciun cuvânt, a spus.

Nu eram mută.

[1] „Nenorocită" (în sp. în orig.)

Jayden a ridicat din sprâncene când s-a uitat la ea.

— Asta-i o întrebare prostească, Paige. Tocmai am spus că am văzut-o vorbind cu Rider.

— Știi ceva?

Deși Paige se încruntase, tot reușea să arate bine. S-a răsucit spre el, cu mâinile în șolduri.

— Băiete, ai deja destule pe cap, așa că nu te amesteca în treburile mele.

El și-a lăsat capul într-o parte.

— Ce vorbe curajoase de la una care-și bagă mereu nasul în treburile mele!

Erau, evident, distrași unul de celălalt, iar felul în care se certau îmi dădea de înțeles că nu era nici prima, nici ultima dată când se întâmpla asta. Așa că am făcut stânga-mprejur și m-am amestecat în mulțimea de elevi care se îndreptau spre sălile de clasă.

Ești mută?

Obrajii îmi ardeau când am ajuns în clasă, iar stânjeneala s-a transformat curând în furie, îndreptată mai ales împotriva mea. Aș fi putut să-i fi spus ceva, orice, în loc să stau acolo, ca și cum n-aș fi avut limbă-n gură.

Doamne, ea era iubita lui Rider. Pe bune. Fata care mă întrebase dacă eram mută, fata în fața căreia tocmai stătusem ca ultima fraieră era iubita lui.

Am rezistat impulsului de a mă da cu capul de bancă.

Mută.

Detestam din toată inima cuvântul acela.

Toată lumea crezuse că eram mută: domnișoara Becky și domnul Henry, asistenții sociali de la centrul de plasament, cei de la Protecția Copilului. Chiar și Carl crezuse asta când el și Rosa mă întâlniseră pentru prima oară. Doar Rider știuse că nu era așa și că puteam să vorbesc perfect.

Dar mai devreme nu vorbisem.

Doctorul Taft folosea o sintagmă pretențioasă pentru a explica motivul care mă împiedicase să vorbesc atât de multă vreme: sindrom de stres posttraumatic, cauzat de... tot ceea ce trăisem în copilărie. Jumătate dintre ședințele noastre de terapie se concentraseră pe mecanisme de a combate și a depăși trauma.

Îmi fusese foarte greu să ajung în punctul în care mă aflam acum, acela de a nu mai simți nevoia de terapie, și totuși fuseseră suficiente câteva minute ca să fac douăzeci de pași înapoi. Ca și cum aș fi fost din nou acea Mallory de cinci ani, apoi de zece, de treisprezece — Mallory care nu făcea și nu spunea nimic. Mallory care tăcea, pentru că i se părea calea cea mai sigură.

Detestam senzația aceea.

Am strâns tare pixul în mână, ignorând durerea din degete. Simțeam cum lacrimi de frustrare îmi ardeau gâtlejul și mi-a fost greu să mă concentrez la ora de chimie și cu atât mai greu să nu mă las pradă vârtejului de emoții, mai ales când mi-am dat seama că iarăși mă așezasem în spatele clasei. Ca să nu atrag atenția.

*

Keira s-a răsucit imediat spre mine în clipa în care s-a așezat pe scaun, la ora de engleză.

— OK. Am o întrebare ciudată pentru tine.

Luată pe nepregătite, am clipit, simțind un gol în stomac. Avea să mă întrebe dacă eram mută?

Mi-a zâmbit în timp ce-și dădea după ureche o buclă, care a revenit imediat la locul inițial. De lobii minusculi ai urechilor îi atârnau niște cercei albaștri, strălucitori.

— Te-ai gândit vreodată să încerci să fii majoretă?

M-am uitat lung la ea. Era o glumă, nu? Apoi am privit în jurul meu. Nu se uita nimeni la noi, cu telefonul pregătit să înregistreze momentul acela pentru posteritate.

— Pari destul de solidă. Ai putea fi bază sau să stai în spate, a spus ea ridicând din umeri, de parcă nu rostise cuvântul *solidă*.

Uite care-i faza. Suntem disperate. Nu multe fete de aici sunt interesate, iar ieri una dintre coechipierele mele și-a rupt încheietura la antrenament. Așa că m-am gândit la tine. Și-a trecut mâna peste brațul subțire, răsucindu-și brățara albastră. Deci, ce zici?

Păi...

— Ești tare drăguță, iar uniforma roșu cu albastru s-ar potrivi de minune cu părul tău, a sugerat ea privind spre ușă.

Mi-am simțit limba grea și gâtul umflat în timp ce-mi scormoneam prin minte și mă străduiam să mă ridic la înălțimea muncii asidue pe care o făcusem ca să ajung până în acest punct.

— Păi, eu... nu sunt tocmai gălăgioasă.

A ridicat elegant o sprânceană închisă la culoare.

— Dar eu par gălăgioasă?

Am clătinat din cap, neștiind dacă acela era sau nu răspunsul corect. Nu aveam nimic în comun cu majoretele. Acestea erau zgomotoase, vorbărețe, simpatice, drăguțe și încă o mie de lucruri pe care eu nu le experimentasem deloc. Firește că nu eram sigură nici dacă toate majoretele erau zgomotoase, vorbărețe, îndrăgite și drăguțe. Keira era prima pe care o întâlnisem, așa că presupunerile mele se bazau pe filme și pe cărți și se știe că acestea nu sunt cele mai potrivite referințe când vine vorba de stereotipuri.

Tresărind, mi-am dat seama cât de ofensatoare putea fi afirmația mea. Genul de fată gălăgioasă? Uneori, era mai bine să-mi țin gura.

— Chiar e foarte distractiv, a zis ea râzând încetișor. Măcar gândește-te la asta, bine?

Pixul pe care-l strângeam în mână era pe punctul de a se rupe și de a-mi umple degetele de pastă albastră.

— Bine.

A zâmbit larg.

— Super. Iei prânzul la tura B, nu? Ora următoare? Mi s-a părut că te-am văzut ieri, dar cred că ai plecat de la cantină. Și

te-am văzut și la ora de comunicare, nu-i așa? Deși, ce-i drept, e greu să mai vezi pe altcineva în afară de Hector cel sexy.

Am dat din cap, neștiind încotro se îndrepta conversația.

— Păi, dacă te plictisești la masa de prânz, caută-mă.

Îndreptându-și privirea asupra caietului, a scris data în colțul din dreapta sus.

— De obicei, mă așez chiar în față, la masa gălăgioasă. Cam greu să ne ratezi.

Mă invita la masa de prânz? Doamne! Paige și coada ei de Katniss n-aveau decât să-și vadă de treabă. Era ceva superimportant, un pas imens în direcția potrivită și, cum ar spune Ainsley, dacă nu puteam să vorbesc, era mai bine să-mi cos gura.

— Bine, am răsuflat, simțindu-mă ca o proastă, dar mi se părea că tocmai trăiam patru dimineți de Crăciun într-una.

Keira mi-a aruncat repede un zâmbet strengăresc. Când a sunat clopoțelul, după cele patruzeci de minute lungi în care îl ascultaserăm pe domnul Newberry ridicându-i în slăvi pe scriitorii decedați, Keira mi-a făcut cu mâna și a dispărut pe coridor.

M-am oprit la dulăpior, ca să schimb cărțile, și m-am simțit ușurată că Paige nu a apărut din spatele vreunei uși. Nu voiam să mă gândesc la ea sau la ce însemna pentru Rider.

Repetându-mi în minte o mantra cam stupidă, m-am îndreptat spre parter, trecând de vitrina plină cu trofee. *Pot face asta. Pot face asta.* Când am pășit în cantina ticsită de lume, mi s-a pus un nod în gât și am decis că ar trebui să îmi aleg mai întâi mâncarea de prânz.

Dar n-am putut să mă abțin și am aruncat o privire spre masa la care o văzusem pe Keira cu o zi înainte. Stătea lângă o fată, dar locul din cealaltă parte a ei era liber. Mi-a stat inima. *Pot face asta.* M-am așezat la coadă.

— Îmi frângi inima.

La auzul vocii lui Rider, m-am întors, apucând strâns geanta. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost emblema Ravens uzată,

care se întindea peste pieptul lui lat. Apoi, forțându-mă să privesc în sus, am observat că dispăruse orice urmă de barbă de pe chipul lui și că pielea îi era netedă.

Nu avea caiet. Cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor, zâmbea pieziș și familiar, făcând să-i apară gropița în obrazul drept. S-a apropiat de mine și inima mi-a sărit din piept când s-a aplecat. I-am simțit respirația caldă pe obraz când a vorbit:

— Nu mi-ai răspuns aseară la mesaj, a zis pe un ton de tachinare pe care nu-l cunoșteam. Am crezut că poate nu ți-ai dat seama că sunt eu, dar asta ar însemna că mai e și altcineva care-ți scrie noapte bună și-ți spune Șoricel. Nu știu ce să cred despre asta.

Am clătinat atât de repede din cap, încât m-a surprins că nu l-am lovit în față cu vârfurile părului.

A râs în sinea lui.

— Glumesc. Îți iei ceva de mâncare sau...?

Am aruncat o privire spre mese și am văzut-o pe Keira. Se uita lung la noi. La fel și blonda de lângă ea. Keira a ridicat din sprâncene, iar ochii ei închiși la culoare ne-au privit când pe mine, când pe Rider.

Rider s-a întins și m-a luat de mână. Atingerea lui m-a înfiorat, iar privirile ni s-au întâlnit.

— Vii cu mine? m-a întrebat.

Uimită de purtarea și de atingerea lui, l-am lăsat să mă conducă spre cea mai scurtă coadă, aceea unde se vindea pizza. Mă uitam aiurea, trecând peste fețele celor care stăteau la coadă sau se așezau la mese. Apoi mi-am dat seama că Keira și jumătate dintre persoanele de la masa ei ne priveau.

Mi s-a strâns stomacul.

Îl țineam pe Rider de mână... iar el avea iubită.

Simțindu-mi gura uscată, mi-am retras mâna. Chiar dacă în trecut mă ținuse de mână de mii de ori, acum nu se mai cuvenea, știind despre relația lui cu Paige. Acum totul era... diferit.

Rider m-a privit curios. M-am uitat în altă parte. El a pus două felii de pizza pe o singură farfurie. Mâna mă furnica. El a mai luat o sticlă de apă și o cutie de lapte.

— Încă bei lapte după orice mâncare? m-a întrebat, privind spre băuturi cu capul ușor înclinat.

Apoi s-a uitat la mine și ochii ni s-au întâlnit.

— Ca și cum ai avea nevoie de lapte ca să supraviețuiești?

Am încuviințat. Mi s-a topit inima. Își amintea că beam lapte ori de câte ori aveam ocazia. Lapte și Cola, când Rosa și Carl nu mă supravegheau.

Mi-a susținut privirea o clipă și apoi, înainte să pun mâna pe portofel, a scos câteva bancnote mototolite de un dolar și a plătit. Am vrut să protestez, dar mi-a aruncat o privire încruntată, așa cum făcuse de un milion de ori pe vremea când eram copii. „Nu mă contrazice", voia să spună. Era ciudat să-l văd privindu-mă așa la optsprezece ani și m-am gândit la asta în timp ce el ținea atât farfuria, cât și băuturile. A făcut semn cu capul spre intrarea în cantină, iar eu m-am uitat spre Keira. Capul ei era aplecat spre fata blondă, iar buclele dese o luaseră în toate direcțiile. Părea cufundată în conversație și nu a ridicat privirea.

„Mâine", mi-am promis.

L-am urmat pe Rider afară din cantină, curioasă să aflu unde mergeam. Am trecut pe lângă sala de sport. Ușile erau deschise și mi s-a părut că-l văd pe Hector alergând cu o minge de baschet în mână și strigând ceva în ceea ce suna a spaniolă, deși era ușor diferită. Rosa spusese că era portoricană și o credeam pe cuvânt.

— Eu iau prânzul în tura A, dar am auzit că tu ești în B, a spus Rider mergând mai încet, ca să țin pasul cu el. Îl ții minte pe tipul ăla care stătea ieri în fața noastră la ora de comunicare? Idiotul cu mașina? Acela e Hector și are un frate mai mic, peste care se pare că ai dat ieri, Jayden. Și el era în mașină. Jayden mi-a spus că te-a văzut ieri pe coridor, în timpul turei B.

Chiar dacă știam deja asta, nu am spus nimic. A vorbit cât am străbătut coridorul, iar eu am continuat să îi arunc ocheade atât de des încât m-am mirat că nu m-am ciocnit de nimic.

— În caz că te întrebai... s-a oprit ca să deschidă ușa spre pavilionul exterior, da, acum chiulesc de la un curs.

— Rider.

Mi s-au descleștat fălcile.

A ținut ușa deschisă, cu capul într-o parte, așteptând să ies. Dar m-am oprit, fiindcă... ei bine, pentru că stătea pur și simplu acolo, cu farfuria și cu băuturile în mâini. Privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Știi, nu mă așteptam să te mai aud rostindu-mi numele. Nu-mi pasă că ratez o oră, dacă asta înseamnă să ne punem puțin la curent.

Când a pornit spre o masă din piatră care era liberă, în sfârșit limba mi s-a dezlipit de cerul gurii.

— N-o să ai probleme?

Privind peste umăr, a spus:

— Merită.

Răspunsul nu m-a liniștit, însă aș minți dacă aș spune că inima nu mi-a tresărit de bucurie. A așezat totul pe masă și apoi a luat și el loc pe bancă. A lovit cu palma locul de lângă el și mi-a zâmbit.

Mi-am lăsat geanta pe dalele arămii și mi-am trecut un picior peste bancă. M-am oprit să îl privesc. Se uita la mine printre genele dese, ținând în continuare capul înclinat și zâmbind. Gropița singuratică implora să fie atinsă. Mi-am dat seama că eram singuri pentru prima dată, departe de priviri indiscrete și de adulți care să ne supravegheze. Nimeni nu trecea pe lângă noi, cum se întâmplase cu o zi înainte, în parcare. Eram singuri, doar el și cu mine, așa cum fuseserăm de atâtea ori în trecut.

Nu știu de ce am făcut ceea ce a urmat, dar emoțiile strânse timp de zece ani s-au trezit în mine. Poate că reacția mea avea

de-a face cu tot ce făcuse pentru mine în trecut. Sau poate fiindcă stătea chiar acolo și ne aflam în prezent.

Iar eu nu mă mai simțisem niciodată atât de *prezentă* ca în momentul acela.

Aplecându-mă, i-am înconjurat umerii lați cu brațele și l-am strâns cu putere. A fost, probabil, cea mai jalnică îmbrățișare din istorie, dar mi-a prins bine. Și mai bine a fost când el s-a ridicat puțin și mi-a înconjurat talia cu brațele. Îmbrățișarea lui era mult mai plăcută.

Când m-am retras, mâinile i-au alunecat de pe talia mea pe șoldurile mele, unde au rămas pentru o clipă. Am simțit ceva ciudat în stomac. Mi-a dat drumul, însă senzația aceea de căldură nu s-a risipit.

— Pentru ce a fost asta?

Ridicând din umeri, m-am așezat cu ambele picioare sub masă. Îmi ardea fața.

— Așa am vrut.

— Păi, poți să faci asta ori de câte ori vrei. Nu mă deranjează.

I-am zâmbit și, când a chicotit, s-a întâmplat din nou ceva ciudat: m-am înfiorat. Dar nu de frig, ci pentru că simțeam exact opusul.

— Șoricel...

Privirile ni s-au încrucișat și, la naiba, a fost ca și când am fi avut iar treisprezece ani și furam mâncare într-o lume în care existam doar eu și Rider. Doar că acum crescuserăm și nu mai eram doar noi doi împotriva lumii. Nu mai eram o fetiță și nici el un băiețel. În plus, atunci fusese... fusese *al meu*. Acum nu mai era așa. În primul rând, avea o iubită care credea că sunt mută.

Conștientizarea acestui fapt a fost ca o lovitură puternică în stomac.

Probabil era cazul să încetez cu îmbrățișările. Cu gâdilăturile acelea ciudate din stomac. Și, în mod cert, cu fiorii. Toate astea trebuiau să ia sfârșit. Nu m-am putut abține să zâmbesc.

— Trebuie să-mi povestești ce-ai făcut în tot acest timp.

A împins o felie de pizza spre mine și mi-a dat un șervețel pe care nu văzusem când îl luase.

Am zâmbit și mai larg când a făcut exact ce-mi închipuiam: a ales ardeii iuți și i-a mâncat înainte de a gusta din pizza.

Mi-a aruncat o privire piezișă și a spus, cu vocea răbdătoare dintotdeauna, în timp ce termina de mâncat ardeii:

— Șoricel.

Privirea mi s-a îndreptat spre cicatricea de deasupra sprâncenei lui, iar zâmbetul mi-a pierit puțin de pe buze. M-am concentrat pe felia de pizza și am tras adânc aer în piept.

— În noaptea aceea... în ultima noapte, am cunoscut pe cineva la spital. Pe Carlos Rivas — Carl. Era... este specialist în arsuri.

Luând cutia de lapte, a deschis-o cu degetele lui lungi. Am remarcat că pe interiorul degetului arătător avea o pată care părea de cerneală roșie. Mi-a dat cutia de lapte, iar eu am continuat:

— E căsătorit cu Rosa. Ea e chirurg cardiolog. Amândoi lucrau la spital și cred că cei de la Protecția Copilului le-au spus că eram mută sau că era ceva în neregulă cu mine.

S-a încruntat, mușcând din bucata de pizza.

— Nu ești mută. Și nu e nimic în neregulă cu tine. Ce naiba, ești extraordinară!

Am ridicat un umăr.

— M-au vizitat de multe ori după ce... am vorbit cu ei.

Strângând din buze, am desprins o bucată mare de ardei iute.

— Când m-am trezit, după operație... am întrebat de tine. L-am întrebat pe Carl.

Era prima dată, după mulți ani, când vorbeam cu cineva din afara casei.

Și-a întors brusc capul spre mine, iar în lumina soarelui ochii lui păreau mai degrabă aurii decât căprui.

— Chiar te-am căutat, Mallory. Ți-am mai zis că am fost la spitalul municipal. Nimeni nu a vrut să-mi spună unde ești. Îmi ziceau doar că... A expirat prelung. Doar că nu aveai să te mai întorci.

— Ce bine ar fi fost dac-aș fi putut să te văd. Am tot întrebat, dar...

Dar totul fusese înfricoșător și copleșitor.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Și-a plecat privirea.

— Am fost trimis într-un centru de plasament. A îndoit ceea ce mai rămăsese din felia de pizza și s-a uitat la ea. Povestea trebuie să fie mai lungă. Mai spune-mi.

Am simțit din nou o presiune în piept când i-am oferit bucata de ardei iute. A zâmbit slab.

— Am petrecut o vreme în spital, și apoi... am fost trimisă și eu la un centru de plasament.

— La care?

Asta îmi lipsise: ușurarea de a vorbi cu el. Și, cu fiecare secundă care trecea, îmi era tot mai ușor.

— La cel de lângă Harbor... nu departe de spital. Carl și Rosa m-au vizitat și, într-un final, m-au putut adopta.

A căscat ochii și s-a oprit cu felia de pizza în mână.

— Ai fost adoptată de doctori?

M-am încordat și am crezut că avea să mă întrebe cum naiba de era posibil așa ceva și dacă era corect. Nu știam nimic despre ce se întâmplase cu el. Dacă era încă la un centru de plasament sau în vreun loc și mai rău? Fiindcă existau și locuri mai rele. Nu puteam să nu mă simt vinovată. Am încuviințat.

A lăsat bucata de pizza pe tavă și s-a relaxat.

— La naiba, Mallory, sunt... doctori? Asta-i foarte bine.

Când m-a privit, i-am văzut ușurarea din ochi și m-am întrebat unde crezuse că fusesem în tot acel timp.

— Au avut grijă de tine, nu?

Am încuviințat, luând altă bucată de ardei iute, iar el s-a întins după ea și degetele lui le-au atins pe ale mele. Am simțit un nou fior. Nu-mi aminteam ca atingerea lui să-mi fi trezit acea senzație până atunci, însă, cu siguranță, era plăcută.

— Mașina lângă care stăteai ieri, Honda aceea, este a ta?

— A aparținut fiicei lor.

A ridicat o sprânceană.

— A aparținut?

— A murit înainte să îi cunosc. Cu aproape zece ani în urmă. Cred că de aceea m-au adoptat, am explicat, mestecând încet.

A ridicat din nou din sprâncene.

— Vreau să spun că... nu au avut niciodată alți copii. După o clipă, am continuat: Au fost foarte buni cu mine, Rider. Am avut noroc.

— Mi-aș fi dorit să nu fi trebuit să-i întâlnești.

Terminând felia de pizza, s-a șters pe mâini cu șervețelul, apoi s-a aplecat din nou spre mine.

— Adică, mă bucur că a fost așa, Șoricel, fiindcă meriți viața asta, dar...

— Știu ce vrei să spui.

Am fost cuprinsă de o senzație de ușurare. În tonul lui sau în felul în care mă privea nu era nici urmă de invidie. Am luat o gură de lapte.

— După ce au primit custodia mea, au decis să mi se predea lecții acasă. Apoi eu am vrut să merg la o școală de stat.

M-a privit mirat.

— Ce te-a făcut să vrei asta?

— Îmi doresc să merg la facultate, i-am spus privind spre cerul lipsit de nori.

Facultatea era o dorință ambițioasă, ținând cont că-mi venea să fug de fiecare dată când trebuia să vorbesc cu un profesor. Dar facultatea era importantă pentru mine. Facultatea însemna, speram eu, că puteam să-mi găsesc un serviciu și să duc o viață

lipsită de grija de a avea ce pune pe masă sau fără să depind de cineva care să aibă grijă de mine. Facultatea însemna libertate.

— Și Rosa și Carl își doresc asta pentru mine. Aș fi putut să învăț în continuare acasă și totuși să merg la facultate, dar...

Rider a așteptat.

— Dar știi și tu cum sunt... cum eram. M-am îmbujorat și mi-am coborât privirea spre cutia de lapte. Nu mă descurc... cu oamenii. Așa că s-au gândit să încerc mai întâi cu liceul.

A păstrat tăcerea un moment, dar îi simțeam privirea asupra mea.

— Eu mă bucur că ai decis să faci asta. Dacă nu...

Dacă nu, probabil că drumurile nu ni s-ar mai fi încrucișat. Gândindu-mă la asta, am simțit un gol în stomac. L-am privit și mi s-a oprit respirația. Se uita la mine într-un fel cu care nu eram obișnuită, dar pe care îl mai văzusem.Tot așa o privea și iubitul ei pe Ainsley. Poate nu la fel de familiar, dar cu siguranță tot așa de intens.

M-am fâstâcit, fără să mă simt prost, însă brusc foarte conștientă de prezența lui.

— Și tu?

Sprijinindu-și un cot pe masă, și-a proptit bărbia în palmă.

— Eu nu mai sunt la centru de plasament.

Când m-am uitat din nou la el, a arătat spre felia mea de pizza.

— O s-o mănânci chiar acum.

Am mijit ochii.

Mi-a aruncat un zâmbet rapid.

— M-a luat o familie.

S-a mai apropiat puțin în timp ce eu mușcam din bucata de pizza.

— E familia lui Hector. Bunica lui a fost asistentă maternală ani de zile. Asta i-a ajutat să plătească facturile.

M-am gândit la caietul uzat și la marginile tocite ale blugilor lui.

— Nu că acesta ar fi singurul motiv, înțelegi? E grozavă. O femeie foarte bună. Așa i-am cunoscut pe Hector și pe Jayden. Locuiesc cu ei de câțiva ani.

Întinzând brațul, mi-a atins obrazul cu degetul, iar eu m-am abținut să nu tresar.

— Unde ți-au dispărut pistruii?

— Nu știu, am răspuns cu o voce ciudată. Au fugit.

Am auzit iar chicotitul profund, parcă atingându-mi pielea.

— Aveai trei chiar aici. Mi-a atins ușor obrazul. Și aici încă doi.

Mi-a mângâiat nasul cu degetul și apoi și-a coborât mâna.

— Pot să-ți spun ceva?

— Da.

Aș fi vrut să-i spun că putea să-mi atingă în continuare fața, dar probabil că ar fi fost ciudat. Mie mi se părea ciudat. Și ar fi fost foarte nepotrivit. Total nepotrivit.

Genele i-au coborât și a apărut din nou zâmbetul acela strâmb.

— Am știut mereu că vei fi frumoasă într-o zi.

Am simțit că mă sufoc când m-am îndreptat de spate. Resturile de la pizza, mai precis crusta, fuseseră uitate. Nu-mi venea să cred ce-mi auzeau urechile.

Îmbujorarea i s-a răspândit în obraji în timp ce schița un zâmbet.

— Doar că nu mi-am imaginat vreodată c-o să ajung să văd cât de frumoasă ești.

Uau! Chiar spusese asta. *Frumoasă*. Rider spusese că eram frumoasă. Afirmația m-a izbit și m-a făcut să mă holbez la el. Ainsley adora combinația dintre ochii și părul meu, probabil rezultatul unei origini irlandeze, însă mie mi se părea ceva comun. O față comună, un corp obișnuit, nici mic, nici mare. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că eram „frumoasă".

— Și tu ești. Ești foarte atrăgător, mi-a scăpat. Dar mereu am știut că vei fi.

Am făcut ochii cât cepele când mi-am dat seama ce scosesem pe gură, iar el a zâmbit larg.

— Doamne, doar nu am spus asta... cu voce tare.

— Ba da.

— Pfff.

Dându-şi capul pe spate, a râs cu poftă. A râs ca în acele clipe rare când ceva îl amuza cu adevărat, cu o libertate pe care o invidiam.

Am vrut să-mi acopăr faţa îmbujorată cu mâinile, dar m-a apucat de încheieturi, ţinându-le între noi. Ochii îi erau mai luminoşi, mai vioi.

— Pot să mă prefac că nu ai spus asta, dacă te face să te simţi mai bine, a sugerat el.

„Sigur, asta ar fi minunat." Am încuviinţat dând din cap.

— Dar nu voi uita.

Am fost cuprinsă de stânjeneală, însă Rider continua să zâmbească atunci când s-a apropiat şi mai mult de mine şi m-a tras spre el. Înainte să-mi dau seama de ce făcea, îmi prinsese şoldurile între coapsele lui şi mă înconjurase cu braţele, strângându-mă la piept.

Pieptul lui era foarte tare.

Contactul cu trupul lui m-a făcut să tresar, de parcă aş fi atins un cablu sub tensiune. Mi-a luat câteva secunde să mă relaxez.

A rămas tăcut, sprijinindu-şi bărbia de creştetul capului meu, şi nici eu nu am spus nimic, ci am închis ochii, ca să înfrunt valul de emoţii. Să fiu din nou atât de aproape de el îmi provoca senzaţii atât de puternice, încât conexiunea dintre noi era palpabilă, ca o a treia fiinţă vie.

Şi-a trecut o mână peste spatele meu, strecurând-o apoi în părul meu. Mi-a cuprins ceafa cu degetele. Bărbia i s-a mişcat când mi-a atins fruntea, iar intimitatea acelui gest era foarte diferită de toate celelalte dăţi în care fuseserăm atât de aproape. O căldură stranie mi s-a răspândit în corp, de parcă aş fi ieşit

pentru prima dată la soare, după o iarnă lungă. La un moment dat, n-am fost sigură dacă mai respira, fiindcă nu îi simțeam pieptul mișcându-se sub palmele mele.

Undeva, în subconștient, mă întrebam cât de... în regulă era tot ce se întâmpla. Nu voiam să mă retrag și să înceteze contactul, dar m-am gândit că ar fi trebuit s-o fac. Erau gesturi inocente. Așa trebuia să fie, dar era și ceva diferit.

— Ai cu cine să iei prânzul de obicei? m-a întrebat, iar vocea lui mi s-a părut mai profundă.

Cu ochii încă închiși, n-am știut ce să-i răspund și nici nu m-am retras. Nu eram sigură ce spunea asta despre mine sau dacă spunea ceva.

— Șoricel?

— Am o colegă la ora de engleză. M-a invitat... să stau cu ea la masă.

Mi s-a părut că m-a strâns și mai tare cu brațul cu care-mi înconjura talia.

— Cine e?

— Keira... Nu-mi amintesc numele de familie.

A trecut o clipă cât o bătaie de inimă.

— O cunosc. E cu noi la comunicare. E o fată faină. Ai de gând să accepți oferta? Dacă nu, ne putem întâlni noi la prânz.

Dar în timpul prânzului meu el avea oră, la care ar fi trebuit să fie prezent.

Atunci mi-am dat seama de ceva. Uau, Rider chiar nu se schimbase. Chiar și după patru ani, deși trebuia să fie la oră și deși avea iubită, ar fi fost acolo pentru mine, dacă i-aș fi spus că aveam nevoie de el. Lacrimi idioate mi-au înțepat ochii.

— Nu e nevoie. Voi sta cu ea.

Și-a mișcat degetele de-a lungul gâtului meu, căutând mușchii.

— Ești sigură?

Mi s-a topit inima.

— Da, m-a invitat. Și m-a întrebat dacă vreau să fiu majoretă.

Mâna i-a înghețat.

— Șoricel...

M-am forțat să zâmbesc.

— Doar nu te gândești serios la asta, nu-i așa? a întrebat el după o clipă.

Apoi s-a retras brusc — cu tot corpul.

Faptul că s-a îndepărtat brusc m-a forțat să-mi deschid ochii. L-am văzut din profil, cu maxilarul încordat și uitându-se spre parcare, aflată de cealaltă parte a pavilionului. Printre rândurile de autoturisme parcate era o mașină cu motorul pornit, un fel de limuzină. Din câte mi-am dat seama, geamurile erau atât de fumurii, încât nu se putea vedea cine sau ce era înăuntru.

S-a auzit închizându-se o ușă și mi-am îndreptat atenția spre ieșirea pe care o folosiserăm mai devreme. L-am văzut ieșind pe Jayden, care-și aranja pantalonii în timp ce traversa pavilionul, către poarta de fier.

— Rahat, a mormăit Rider.

M-am încordat văzându-l cuprins de îngrijorare.

— E totul în regulă?

— Mda.

L-am urmărit cu privirea pe Jayden și am văzut cum se strecura pe poartă și se îndrepta spre mașină. Băiatul s-a aplecat spre geamul deschis din dreptul șoferului. Rider m-a atins pe picior, ca să-mi atragă atenția.

— Mai e puțin și sună clopoțelul. De ce nu intri?

Pe chip i se citea o expresie dură și rece, care nu-mi plăcea.

— Rider...

— Totul e bine, crede-mă, a spus el atingându-mi din nou piciorul.

Apoi s-a ridicat, chiar când ușile duble s-au deschis iar. De data asta, a apărut Hector, care nu părea prea fericit.

Rider m-a luat de mână și m-a tras ca să mă ridic.

— Ne vedem la ore.

Încuviințând, mi-am adunat lucrurile și am trecut peste bancă. Hector nu s-a uitat la mine când i s-a alăturat lui Rider și niciunul nu a rostit vreun cuvânt în timp ce făceau stânga-mprejur și se îndreptau spre poartă. I-am privit, știind în adâncul sufletului că se petrecea ceva și că, orice ar fi fost, nu era ceva de bine.

Șase

Rider nu a venit la ora de comunicare.

Locul lui era gol și nu puteam să nu mă gândesc că avea legătură cu mașina care apăruse în parcare. Deși petrecuserăm timp împreună, nu știam nimic despre ce făcuse Rider în ultimii patru ani, în afară de faptul că locuise la bunica lui Hector.

Nu eram complet naivă și nici nu trăisem pe deplin izolată de restul lumii, chiar dacă unii oameni nu credeau asta. Crescusem într-o casă în care văzusem multe. Luna pe care o petrecusem în centrul de plasament fusese și ea... foarte educativă. În jurul clădirii își făceau veacul indivizi care-i racolau pe puști ca să vândă droguri. Văzusem copii mai mari decât mine leșinând în mijlocul unei conversații. În doar o lună, unii dintre ei dispăruseră, pierduți în jungla străzii. Știam destul de bine de ce ochii lui Jayden erau injectați cu o zi înainte, iar într-o mașină cu geamuri fumurii cu siguranță nu se aflau persoane care vindeau prăjiturele de la Fetele cercetașe.

Am început să mă îngrijorez când m-am întrebat în ce s-o fi băgat Rider. Dar dincolo de îngrijorare, percepeam ceva ce nu eram sigură că voiam să-i spun pe nume.

Pentru că nici Paige nu venise la oră, iar eu nu eram proastă. Rider plecase de la școală, la fel și ea. Nu știam ce se întâmpla, dar probabil erau împreună. Am simțit o arsură în capul pieptului și mi-am spus c-o fi indigestie, că n-avea nimic de-a face cu

faptul că Rider mă ținuse de mână și-mi zisese că sunt frumoasă, deși știam că îi spunea același lucru și lui Paige, dar cu o intenție total diferită.

Mi-a fost foarte greu să mă concentrez asupra explicațiilor domnului Santos despre diferitele tipuri de discurs. Profesorul se plimba dintr-o parte în alta a clasei, gesticulând întruna în timp ce vorbea. Pur și simplu emana entuziasm. Mi-am privit caietul și am văzut doar jumătate de pagină de notițe. Nu era bine. M-am concentrat și am notat tot ce am putut.

Când a sunat clopoțelul, eram puțin mai liniștită în privința notițelor. M-am îndreptat spre coridor, ocupată să-mi îndes caietul în geantă, și nu mi-am dat seama că mă așteptase Keira până când nu mi s-a alăturat.

— Deci, te-ai gândit dacă vrei să fii majoretă? m-a întrebat.

Închizând clapeta genții, am tresărit. Nu mă gândisem deloc la propunerea ei. Am clătinat din cap.

A oftat, apucând cu o mână bareta genții sale.

— Mda, m-am gândit eu că sigur n-o să te intereseze, dar am zis că nu pierd nimic dacă încerc.

Desigur că nu pierzi nimic dacă încerci. Practic, acesta era mottoul vieții mele în acel moment.

— Oricum, a spus ea apucând ușa care dădea spre scări și ținând-o deschisă, te-am văzut azi la prânz.

A făcut pauză o clipă, în timp ce am început să urcăm pe treptele ticsite de oameni.

— Erai cu Rider Stark.

M-am uitat brusc la ea, cuprinsă de panică.

Zâmbea în continuare, sincer și prietenos.

— Îl cunoști?

Am încuviințat din cap, traversând palierul de la primul etaj și bănuind că mă va urma până la dulăpiorul meu.

— Dar de unde îl cunoști, dacă ești nouă? a insistat ea, ridicând un umăr în timp ce mă privea.

Pe de-o parte, simțeam că asta nu era treaba nimănui, însă era curioasă, așa cum aș fi fost, probabil, și eu în locul ei. Mă stresa să discut cu ea, dar am încercat să-mi revin.

— Ne... ne știm de când eram mici.

— Serios? Ce tare!

Keira s-a sprijinit de dulăpiorul de lângă al meu, și-a scos telefonul și s-a uitat la ecran.

— M-am gândit eu că vă cunoașteți. S-a purtat foarte... familiar cu tine, ceea ce e ciudat.

Aruncându-mi manualul de istorie în dulăpior, mi-am scos cartea de engleză, fiindcă aveam de făcut o temă. M-am uitat la ea când am închis ușa.

— De ce e ciudat?

— Suntem colegi de când am început liceul și nu cred că l-am văzut vreodată ținând o fată de mână, nici măcar pe Paige, a spus ea cu un rânjet. Și e iubita lui.

De ce oare mă simțeam, dintr-odată, atât de bucuroasă și cărui fapt i se datora acea căldură care mă învăluise?

— Sau ceva de genul, a adăugat ea.

Asta ce mai însemna? Și, dacă mă gândeam mai bine, de ce nu-l întrebasem despre Paige la prânz? Ar fi fost o întrebare firească. Dar fusesem ocupată răspunzându-i la toate întrebările.

Keira a râs, fiindcă probabil mi se citea pe față ce gândeam.

— Vreau să spun că nu cred că e ceva serios între el și Paige.

Senzația aceea de căldură și bucurie s-a intensificat, dar mi-am înăbușit-o. Nu avea ce căuta în acea conversație.

— În orice caz, ne-am nimerit la un curs anul trecut și Rider apărea când avea chef. Eu și Maggie, pe care nu o cunoști, obișnuiam să spunem că ne onora cu prezența lui atrăgătoare. Nu lua notițe, nici nu participa la oră. Pot să jur că uneori dormea, a continuat ea. Dar de fiecare dată când era întrebat, știa răspunsul. Nimeni nu-și dădea seama cum era posibil așa ceva, mai ales profesoara, care se enerva, iar pe noi, ceilalți, ne amuza. Un alt

prieten al meu, Benny, avea un curs comun cu Rider anul trecut, când trebuia să dăm teste de evaluare, și l-a auzit pe profesor spunând că Rider îi întrecuse cu mult pe colegi la note. Se pare că a obținut una dintre cele mai mari medii din acel an.

Asta mi s-a părut ceva caracteristic lui Rider.

— E ciudat, fiindcă e adoptat și...

— Și eu sunt adoptată.

Cuvintele mi-au țâșnit de pe buze.

A căscat ochii și a ridicat o mână.

— Ah, n-am vrut să zic ceva rău. Cine sunt eu ca să-i judec pe alții? Doar că... S-a uitat în jur înainte să continue. Rider își petrece timpul cu oameni dubioși, iar eu cunosc oameni de genul ăsta. Fratele meu Trevor e acum la închisoare din cauza oamenilor dubioși care mișună prin orașul ăsta mizerabil. Vărul meu a murit fiindcă se încurcase cu asemenea oameni. A făcut o pauză și a strâmbat din nas. De fapt, și el era dubios, așa că...

M-am gândit la mașina din parcare și m-am întrebat dacă Hector și Jayden se încadrau în categoria oamenilor dubioși.

— Mă rog, trebuie să mă duc la antrenament. S-a oprit, privindu-mă optimistă. Te-aș putea convinge să mă însoțești, ca să vezi despre ce e vorba?

Clătinând din cap, mi-am reprimat zâmbetul când am văzut-o pe Keira oftând dramatic. Mi-a făcut cu mâna și a început să se îndepărteze, și atunci mi-am forțat limba și buzele să se miște.

— Ne vedem... mâine la prânz?

Era o întrebare stupidă, fiindcă oricum ne vedeam la ora de engleză de dinainte de prânz, dar ea a încuviințat.

— Da. Adu-l și pe Rider, dacă vrei. Ne prinde bine să avem un tip atrăgător la masă.

Cu puțin noroc, Rider avea să fie la ore a doua zi, în timpul prânzului, dar, după ce-mi povestise Keira, aveam îndoieli. Pe de-o parte, nu eram surprinsă că Rider făcea tot ce voia, când voia. Așa-i era firea, însă, la fel ca și atunci când eram mici, acea

latură îndărătnică a lui îl făcea să intre mereu într-o grămadă de încurcături.

*

Când am terminat conversația cu Ainsley pe internet, cina era deja pe masă. Până acum patru ani nu mâncasem niciodată la masă. Nici măcar o dată. Masa aceea, cu blatul ei din lemn șlefuit, fusese prima la care mâncasem, cu excepția celei de la școală.

M-am așezat, netezind suprafața mesei cu palmele. La început, când am sosit în casa familiei Rivas, mă simțeam... ca un animăluț. Sălbatică. Stânjenită. Ca în cușcă. Nesigură. Aveau orare și așteptări. Își vorbeau frumos și-și aduceau laude — atât unul altuia, cât și mie. În casa domnului Henry nu exista ora cinei, nici vreo farfurie cu mâncare așteptându-ne pe mine și pe Rider. Mâncam ce rămânea, dacă rămânea ceva. De cele mai multe ori, nu aveam nimic de mâncare.

Stând seara la masă, pentru mine fusese o experiență nouă să-i ascult pe Carl și pe Rosa vorbindu-și fără să țipe sau să se jignească. Masa din bucătăria ultimei case în care locuisem era acoperită cu urme de țigară și ziare necitite. Domnul Henry aducea ziarul în fiecare seară, după ce-și termina tura la depozitul local de ambalare și distribuție, însă nu-l văzusem niciodată citind vreunul.

Dar masa familiei Rivas era aproape întotdeauna curată și avea în mijloc un aranjament floral care era schimbat odată cu anotimpurile. Acum pe blat se aflau flori albastre și albe, din plastic, împreună cu o lumânare groasă, așezată într-un suport din sticlă.

Se întâmpla rar ca în timpul săptămânii Rosa și Carl să fie amândoi acasă la cină, iar eu știam că aveau să plece iar, în câteva clipe. Câtă vreme în weekend nu existau intervenții de urgență, își păstrau întotdeauna sâmbăta și duminica libere.

— Mă gândeam să mergem la Harbor sâmbătă.

Carl își tăia friptura de porc ca și cum ar fi disecat-o. Îi plăcea să meargă la Harbor, în centrul orașului Baltimore.

— Cred că în weekend e un fel de târg acolo.

Rosa a sorbit din paharul cu apă.

— Sau am putea merge la Catoctin. Cred că va fi vreme frumoasă, chiar dacă mai răcoare. I-a zâmbit soțului ei. Și am cheltui mai puțin dacă am merge într-un parc unde nu se vinde nimic.

Rosei îi plăceau mult activitățile în aer liber: drumeții, plimbări cu bicicleta, efort fizic. Cu alte cuvinte, era cam masochistă. Mie îmi plăcea să citesc, să stau jos și să nu mi se depună transpirație în locuri unde nu trebuia. Carl mi-a aruncat o privire, acoperindu-și gura cu mâna, ca să-și ascundă un zâmbet.

— Tu ce zici, Mallory? a întrebat Rosa.

Am ridicat din umeri și am înfipt furculița într-o bucată de broccoli. Dacă ne-am fi dus la Catoctin, m-aș fi ales, probabil, cu dureri de mușchi despre care nici măcar nu știam că există.

— Ainsley ar vrea să ne vedem în weekend.

— Atunci rămâne să mergem la Harbor. Carl a lăsat mâna în jos, fără a încerca să-și ascundă zâmbetul. Când am mers cu ea în parc, sunt sigur că a fost prima și ultima dată.

Am schițat un zâmbet, iar Rosa și-a dat ochii peste cap. Am făcut planuri să petrecem o după-amiază la Harbor, ceea ce, fără îndoială, avea s-o bucure pe Ainsley.

— Ai mai sculptat? m-a întrebat Rosa, jucându-se cu paharul ei. Nu mi-ai mai cerut să cumpăr săpun.

Mi-am îndreptat privirea spre ea. Nu mai sculptasem nimic din iulie, cam de când începusem să mă pregătesc mintal (adică să mă stresez) pentru școală.

Carl s-a uitat la mine.

— Ar trebui să mai exersezi. Nu cred că vrei să-ți pierzi îndemânarea.

Mi-a venit să râd. Să cioplesc chestiile alea din calupuri de săpun, cu creioane sau cu bețe de acadele, nu era ceva ce putea fi

considerat, după părerea mea, un talent. Era pur și simplu ceva cu care mă îndeletnicisem... cam de când mă știam, de fiecare dată când eram singură. Rider nici măcar nu știa că obișnuiam să fac asta. Când terminam de sculptat ceva, de obicei îl distrugeam.

Acum Carl și Rosa păstrau aproape toate „creațiile" mele, vreo treizeci și șase, în sufragerie, așezate în vitrina cu porțelanuri care mirosea a Irish Spring.

Ciudat era că tocmai pasiunea mea pentru sculptura în săpun îi atrăsese atenția lui Carl cât timp fusesem internată la Johns Hopkins. Văzuse atât de multe victime cu arsuri, atât de mulți copii, încât nu personalitatea mea fantastică îl atrăsese. Chiar și cu degetele arse și bandajate, tot șterpeleam calupuri de săpun din baie și, folosind un apăsător de limbă furat de la o asistentă, sculptasem în câteva zile o pisică dormind.

Nu știu de ce, dar sculptatul îmi producea mereu o stare de... pace. Mie mi se părea un talent cam ridicol, dar Rosa și Carl se străduiseră o grămadă să mă convingă să trec la lemn, fără sorți de izbândă.

— Că tot veni vorba de realizări, ai supraviețuit primelor două zile de școală, a spus Carl, presimțind că nu aveau să ajungă nicăieri în privința săpunului. Vrei să ne povestești cum te descurci?

Cu inima bătându-mi frenetic, mi-am ațintit privirea asupra farfuriei. Mi-am amintit brusc de Rider. Ar fi fost ocazia perfectă să-l pomenesc. Voiam să fac asta. Nu-mi plăcea ideea de a nu le spune și voiam... voiam să vorbesc despre el. Voiam să le împărtășesc bucuria pe care o simțeam pentru că îl reîntâlnisem.

Însă aceea ar fi putut să fie o mare greșeală. Una imensă, dar voiam ca ei să știe. Ar fi fost urât din partea mea să-i mint, după tot ce făcuseră pentru mine. Mi-am așezat mâinile în poală.

— Păi, la școală m-am întâlnit cu...

M-am oprit pentru că, ridicând privirea, i-am văzut pe amândoi cu ochii ațintiți asupra mea. Se opriseră din mâncat. Îmi

acordau prea multă atenție. Limba nu-mi mai funcționa. Creierul meu striga: *Oprește-te! Oprește-te!*

Carl a vorbit primul:

— Cu cine te-ai întâlnit?

Ar fi trebuit să-mi țin gura.

Rosa s-a aplecat și și-a pus paharul cu apă pe masă.

— Cu cine te-ai întâlnit, draga mea?

Dat fiind că nu am răspuns, au așteptat și am știut că aveau să aștepte până le-aș fi spus.

— Cu... Rider.

Tăcere.

Singurul sunet care se auzea era al ceasului oval de perete, ce ticăia nestingherit.

Carl și-a lăsat furculița pe masă.

— Rider? Băiatul cu care ai locuit?

Am încuviințat.

— E la școala ta?

Rosa a încremenit.

Am putut doar să dau din cap.

— Asta e... ceva neașteptat, a zis Carl privind-o pe Rosa înainte să continue: Ați vorbit?

N-avea sens să mint. Am încuviințat din nou.

— Acum e... într-o casă adoptivă mai bună.

De data aceasta s-au privit unul pe celălalt și am încercat să ghicesc la ce se gândeau.

— Sunt șocat, a spus Carl într-un târziu. Nu mi-a trecut prin minte că Rider ar putea merge la liceul Lands High.

Felul în care rostise numele lui Rider mi-a făcut pielea de găină. Nu pentru că ar fi existat vreo urmă de răutate în tonul lui, ci pentru că numele fusese pronunțat cu o însemnătate aparte.

După câteva clipe, Rosa a întrebat:

— Și cum te simți? Ești ușurată, îmi închipui. S-a uitat din nou la Carl, relaxându-se puțin. A însemnat foarte mult pentru tine.

M-am concentrat asupra ei.

— Da. Mă bucur că... îi e bine. Am discutat puțin azi, la prânz, am zis punându-mi mâinile pe picioare. A fost plăcut... să aflăm vești unul de la celălalt.

Carl a încuviințat încetișor, sorbind o gură de apă. Habar n-aveam ce gândea.

— Mă bucur să știu că-i merge bine.

M-am forțat să zâmbesc și i-am aruncat o privire Rosei. Mă observa cu atenție. După încă un moment de tăcere, Carl a schimbat subiectul, dar mă simțeam ca în cușcă. Știam că nu erau bucuroși și nu-mi plăcea deloc asta. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i dezamăgesc. Am încercat să mă gândesc la o cale de a mă revanșa, așa că m-am oferit să strâng masa după cină. Nu era mare lucru, dar era ceva. Când am ieșit din bucătărie, ei erau în birou, cu ușa închisă, și am avut sentimentul neplăcut că știam despre ce discutau.

Am urcat în camera mea și am deschis laptopul. Voiam să-i spun lui Ainsley cum reacționaseră Rosa și Carl la veștile despre Rider, dar ea nu era on-line. Probabil era cu Todd. Am închis laptopul și am început să scotocesc prin geantă, când am auzit o bătaie în ușa deschisă. Am ridicat privirea și am văzut-o pe Rosa.

— Putem sta puțin de vorbă? a întrebat ea.

— Sigur, am spus, deși mi se încordaseră umerii.

Ea a intrat, iar eu m-am așezat turcește pe pat.

— Rider.

Doar atât a spus, așa că am încuviințat dând din cap.

Rosa s-a așezat pe marginea patului, cu trupul înclinat spre mine.

— Cum te simți de fapt în legătură cu asta, Mallory? Rider a însemnat mult pentru tine. Luni de zile, după ce ai venit să locuiești la noi, ai tot întrebat de el. Multă vreme doar despre el ai vorbit. Așa că știu că e important.

Mi-am mușcat interiorul fălcii, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să mă prefac că nu avea atât de multă importanță, însă o privire scurtă spre Rosa mi-a dovedit că n-ar fi folosit la nimic. Știa ea ce știa.

— Sunt... entuziasmată, am recunoscut. Fericită. Mai ales fiindcă știu că îi e bine și că-l pot vedea.

— Înțeleg, a zis încuviințând din cap. Știu cum te simți.

Expirând încet, am luat clama groasă de pe noptieră și mi-am prins părul. Știam că mai urma ceva și aveam dreptate.

— Eu și Carl am fost puțin surprinși la cină, a continuat ea pe un ton blând. De ce n-ai pomenit ieri de el?

Bună întrebare.

— Nu voiam... nu știu. M-am gândit că... vă veți îngrijora.

Ochii ei negri îmi cercetau fața.

— De ce să ne îngrijorăm?

Am ridicat din umeri.

Rosa s-a uitat la mâinile mele, pe care le țineam între picioarele încrucișate.

— Ar trebui să fim îngrijorați de ceva?

Asta da întrebare cu subînțeles.

Și-a întins brațul și mi-a atins piciorul.

— Voi fi sinceră cu tine, așa cum ne-am obișnuit, bine?

Am încuviințat. „Ia să vedem", mi-am zis.

— Suntem puțin îngrijorați. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că ai putea să fii la aceeași școală cu el. Deja este o schimbare foarte mare că ai început școala, iar dacă mai apare și el... Nu vrem să te simți copleșită.

— Dar nu sunt, am răspuns împreunându-mi mâinile.

Ea a zâmbit slab.

— Școala îți dă bătăi de cap. Rider, de asemenea. Poate că acum nu simți asta, draga mea, dar Rider face parte dintr-o perioadă a vieții tale asupra căreia nu mai vrem să-ți concentrezi atenția.

— Nu... Nu mă concentrez pe trecut.

Rosa nu a spus nimic.

Pulsul a început să mi se accelereze.

— Rider face parte din trecutul meu, dar faptul că-l văd nu mă face să mă simt... nu știu. Nu mă face să mă simt rău.

— Nici nu cred asta. A făcut o pauză, părând că-și alegea cu grijă următoarele cuvinte. Suntem doar îngrijorați de felul cum îți va afecta asta progresele. Nimeni nu poate nega că trecutul tău este o parte importantă a ființei tale. Iar eu sunt prima care recunoaște cât de mult îi datorăm lui Rider fiindcă te-a protejat atunci, mai ales că și el era tot un copil. Dar ai evoluat foarte mult, nu mai ești fetița aceea terorizată pe care am cunoscut-o la început. Te-ai străduit mult ca să devii tânăra echilibrată și liniștită care ești acum. Nu vrem ca prezența lui Rider... să fie un obstacol.

Am deschis gura, dar nu știam ce să spun.

— Poate n-o fi chiar așa, a adăugat. Poate ne facem griji fără motiv. A făcut o pauză și apoi a zâmbit. Oricum, ne bucurăm că ne-ai povestit despre el.

Eu nu mă bucuram.

— Și vrem să ne povestești în continuare despre el, a adăugat.

M-a bătut ușor pe picior și s-a ridicat, îndreptându-se spre ușă.

— Ce zici de niște înghețată? Cred că a mai rămas din aceea de caramel, de când a cumpărat Carl. Ți-e poftă?

Întotdeauna îmi era poftă de înghețată cu topping de caramel, așa că am spus da.

După ce Rosa a tras încet ușa în urma ei, am închis ochii și m-am lungit pe spate. Privind fix tavanul, m-am gândit la dormitorul micuț în care stătusem cu Rider. Tavanul din dormitorul pe care-l aveam acum era neted ca zăpada. În cealaltă casă era atât de crăpat și de scorojit, încât mă ducea cu gândul la o pânză de păianjen.

Mi-am mușcat buza.

Procedasem corect vorbindu-le despre Rider. Îi făcusem să se simtă mândri de mine. Am încetat să-mi mai mușc buza. Dar nu fusese nici cea mai strălucită idee, fiindcă, deși Rosei i-a părut bine că Rider revenise în viața mea, știam că totuși Carl nu era de aceeași părere.

Carl nu avea să-l accepte pe Rider.

Șapte

Joi dimineața, nu Paige, ci Jayden dădea târcoale dulăpiorului meu când m-am dus să-mi iau cărțile. Era o minune că blugii largi nu cădeau de pe el, iar tricoul lui cu echipa de fotbal Ravens răspândea în continuare mirosul acela de pământ.

Avea o privire somnoroasă când s-a sprijinit de dulăpiorul alăturat.

— Salut!

Surprinsă de prezența lui, am zâmbit.

— Am vrut să trec pe aici doar ca să-ți spun că știu ce-s *Jocurile foamei*, a declarat el cu un rânjet pe chipul său copilăros. Nu-s *estúpido*[1], chiar dacă lui Paige îi place să mă facă să par așa. Vârându-și mâinile în buzunarele blugilor, a strâmbat din nas. Am auzit că tu și Rider aveți un... trecut interesant.

L-am privit cu sprâncenele ridicate și am închis ușa dulăpiorului. Nu știam cum să răspund, nici cât de multe știa Jayden de fapt. Dat fiind că bunica lui avea grijă de Rider, mi-am închipuit că atât el, cât și Hector știau multe, dar oare Rider chiar le spusese tot?

— Ce super că ai reușit să scapi din rahatul ăla. Că ai fost adoptată. *Abuelita*, adică bunica mea, l-ar adopta, dar statul nu plătește pentru asta, știi? S-a uitat spre tavan, legănându-se pe

[1] „Prost" (în sp. în orig.)

picioare. Dar, da, am auzit și am văzut povești groaznice. Nu știu cum a reușit Rider să devină așa cum e.

M-am crispat. Știam și eu câteva povești de groază, pe unele dintre ele le trăisem pe propria piele.

— Adică, Rider... e grozav. Jayden a ridicat din umeri, lăsând ochii în jos. E mult mai bun decât mulți pe care *abuelita* i-a adăpostit înaintea lui. Rider e puternic și totuși nu a profitat niciodată de nimeni și de nimic. E ca un fel de frate mai mare pentru mine, pe care nu l-am cerut.

Pe față i s-a ivit un rânjet.

— Poate să fie... am zis simțind cum mi se îmbujorau obrajii. Poate să fie foarte... protector.

Jayden m-a privit mirat, căscând ușor gura. Roșeața din obraji mi s-a accentuat și am strâns din buze.

— Hei, e prima dată când te aud vorbind.

S-a îndepărtat de dulăpior și a început să meargă alături de mine. Era mai scund decât fratele lui și decât Rider, și totuși mai înalt decât mine cu câțiva centimetri, așa că m-am bucurat că nu trebuia să întind gâtul ca să-l privesc.

— Super. Și eu sunt cam tăcut.

Am ridicat o sprânceană.

— Bine, a râs el. Nu sunt tăcut. Sunt convins că, dacă mi-ai căuta numele pe Wikipedia, ar apărea exact opusul. Dar e OK. Noi doi ne-am înțelege de minune. Tu poți să compensezi faptul că eu vorbesc neîncetat, iar eu, faptul că aproape nu scoți un cuvânt. M-a înghiontit ușor cu cotul. Facem o echipă perfectă!

Am zâmbit din nou. Nu îl cunoșteam, dar îmi plăcea de el. Era simpatic, într-un mod fermecător, iar faptul că era prietenos constituia un avantaj pentru el. A continuat să vorbească despre un meci de fotbal care se juca în weekend, apoi ne-am luat rămas-bun când am ajuns lângă scări și nu l-am mai văzut toată dimineața, nici măcar când m-am dus la cantină. Dar, ca să fiu

sinceră, când am trecut prin ușile deschise ale cantinei, numai la Jayden nu-mi era mie gândul.

Keira era la masa ei, având un loc liber lângă ea, la fel ca în urmă cu o zi. Întârziase la ora de engleză, furișându-se pe scaun chiar când clopoțelul sunase pentru ultima oară, și se grăbise să iasă afară la sfârșitul orei, așa că nu avuseserăm ocazia să vorbim. Nu-l văzusem pe Rider și nici nu-mi dăduse vreun semn de viață, deci nu știam dacă avea să apară brusc și să mă ia din nou cu el.

Dacă se răzgândise Keira?

Dacă mă apropiam de masa ei și-mi râdea în față?

Părea complet nebunesc, dar și posibil, fiindcă simțeam că orice era posibil.

În timp ce mă duceam să stau la coadă, încercând să-mi dau seama ce naiba era în meniu — fiindcă văzusem pe tava unui tip ceva ce *nu* arăta a pui prăjit —, Keira și-a ridicat privirea și mi-a făcut semn cu mâna.

Am răsuflat ușurată și am simțit că-mi fugea pământul de sub picioare. Dacă îmi făcuse cu mâna, probabil că nu avea să râdă de mine când aveam să mă îndrept spre masa ei. Zâmbetul meu era, probabil, extrem de ciudat, așa că m-am așezat la coadă, fără să-mi mai pese că „puiul" ce-mi era pus în farfurie mirosea de fapt a pește. Totuși, am apucat tava cu mâini tremurânde.

M-am întors cu fața spre mese, dorindu-mi ca Rider să apară și să mă ia pe sus.

Speranța mi s-a aprins în suflet în clipa în care mi-am formulat gândul. Mi-am ținut respirația. Dar nu era în regulă, nimic nu era în regulă: nici speranța și nici nevoia care mă copleșiseră. Nu era ceva de dorit pentru mine să mă bazez pe apariția lui, în loc să mă descurc singură. Am strâns mai tare tava, îndreptându-mi umerii. Mi s-a pus un nod în stomac, care mi-a alungat orice senzație de foame.

Pot face asta.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am forțat picioarele să mă poarte spre masă. Am făcut doi pași. A trebuit să o înconjor ca să ajung lângă Keira și cred că a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată. Celelalte fete și-au ridicat privirile din ecranele telefoanelor, ațintindu-le asupra mea. Erau priviri curioase și nedumerite, iar greutatea pe care o simțeam în picioare mă trăgea în jos. M-a cuprins panica atunci când am auzit-o pe una dintre fetele de la masă șușotind, iar Keira și-a ridicat ochii spre mine.

Părea că timpul stătea-n loc.

Apoi un zâmbet larg a apărut pe chipul Keirei.

— Salut! Ți-am păstrat un loc, a zis atingând cu palma scaunul liber de lângă ea.

Urechile îmi țiuiau, de parcă un roi de albine ar fi ieșit dintr-un stup aflat în capul meu. A trebuit să mă concentrez ca să așez tava pe masă fără să răstorn ceva și să mă așez și eu fără să cad. Când posteriorul meu a atins, în sfârșit, plasticul tare al scaunului, m-am simțit de parcă tocmai escaladasem o stâncă.

— Ea e Mallory Dodge. Numele tău de familie e Dodge, nu? a întrebat Keira, iar ochii ei închiși la culoare au strălucit în luminile puternice de deasupra capului.

Am încuviințat, încercând să schițez un zâmbet care să nu-i facă pe cei din jur să fugă și să se ascundă de mine.

— Mallory e colegă cu mine la orele de engleză și comunicare. E primul ei an aici, a continuat Keira, lăsându-se pe spate. A făcut semn spre fata cu ochi verzi de lângă ea. Ea e Rachel.

Blonda aceea simpatică mi-a făcut cu mâna.

— Iar ea este Jo.

Keira a făcut un semn din cap către o fată care stătea în celălalt capăt al mesei. Aceasta avea tenul închis la culoare și părul la fel de creț ca al Keirei.

— Iar ea e Anna, fata care și-a rupt încheietura. De obicei, ea e bază, dar s-a dat în spectacol și uite ce-a pățit.

Bruneta de lângă Jo a ridicat brațul stâng ca să-mi arate un ghips de un roz aprins, care-i înconjura antebrațul și jumătate din mână.

— Probabil n-ar fi trebuit să-mi apăr fața cu mâna.

Au.

— Da, dacă-ți spărgeai nasul, puteai să rămâi în echipă, a răspuns Jo rânjind.

Anna a trimis-o la plimbare cu un gest făcut cu mâna sănătoasă.

Keira a râs.

Eu m-am șters de transpirație, trecându-mi palmele peste coapse. Speram să nu-mi strângă nimeni mâna. Oare oamenii își mai dădeau mâna? Probabil că nu. Cel puțin, nu la școală, căci ar fi fost ciudat.

— Așa crezi? a răspuns Anna sec, ridicându-și sprâncenele șatene.

— În fine, a spus Keira și a continuat să mi le prezinte și pe celelalte fete de la masă.

Toată lumea mi-a zâmbit sau mi-a făcut cu mâna, iar mie îmi plăcea să cred că grimasa de pe fața mea părea un zâmbet. Îmi încleștasem mâinile atât de strâns în poală, încât sângele nu-mi mai pompa până la degete. În timpul prezentărilor rapide, au sosit și doi băieți la masă. Unul din ei, pe care-l recunoscusem de la ore și pe care cred că-l chema Peter, a înconjurat cu brațul umerii Annei. Celălalt s-a așezat lângă Jo.

— Suntem colegi la ora de istorie, nu? a întrebat cel pe care eu credeam că-l chema Peter, privindu-mă gânditor.

Îmi simțeam limba ca o țeavă de plumb în gură, așa că n-am putut decât să încuviințez dând din cap.

— Super, a răspuns el, furând un strugure din farfuria Annei. Apoi s-a aplecat și și-a scos telefonul. Mi s-a părut mie că te-am văzut prin clasă înainte să adorm.

Celălalt băiat a pufnit în râs.

Anna a chicotit.

— Chiar nu știu cum de treci clasa.

— Cu farmecul meu, a zis el făcându-i cu ochiul.

— Mă îndoiesc, i-a întors-o Keira sec. Am văzut poza pe care ai pus-o de dimineață pe Instagram. Îți căzuse tricoul chiar la momentul oportun?

Peter și-a ridicat ochii din telefon.

— Trupul ăsta? Și-a trecut mâna liberă peste piept. Trebuie împărtășit cu restul lumii. Ia uite, am deja două sute de like-uri.

Jo și-a dat ochii peste cap.

— Două sute de like-uri? Nu m-aș lăuda cu asta.

Eu n-aveam Instagram. Mai ales fiindcă nu știam ce fotografii să pun. Cu sculpturi în săpun? Ar fi fost ridicol, însă acum simțeam nevoia să-mi fac cont.

Au continuat să discute foarte firesc, iar eu îi invidiam pentru asta. Camaraderia, glumele, afecțiunea sinceră și reciprocă, toate acestea erau experiențe foarte limitate pentru mine. I-am observat ca un om de știință care studiază o specie necunoscută. Ce-i drept, eram apropiată de Ainsley, dar nu mergeam împreună la școală, așa ca ei.

Abia dacă m-am atins de mâncare, ciugulind câte o bucățică din așa-zisul „pui" și din ceea ce cred că erau cartofi prăjiți. Toată lumea vorbea în jurul meu. Din când în când, cineva îmi punea câte o întrebare sau făcea un comentariu, iar eu încuviințam sau clătinam din cap, drept răspuns. Dacă le-am părut ciudată, nimeni nu a spus nimic și nu și-a schimbat atitudinea, dar trebuie să fi remarcat că nu scosesem un cuvânt.

M-a cuprins frustrarea, fiindcă știam că pot vorbi, dar, de fiecare dată când aveam ocazia să deschid gura, mă pierdeam în analiza amănunțită a ceea ce voiam să spun. Am păstrat tăcerea, de parcă aș fi avut un dop în gât, care permitea să treacă doar o cantitate minimă de aer.

Cuvintele nu erau nici dușmanul, nici monstrul de sub pat, dar aveau o putere enormă asupra mea. Erau ca fantoma cuiva drag, care mă bântuia permanent.

Prânzul s-a încheiat fără ca eu să scot un cuvânt, dar și fără vreun dezastru major, iar mie-mi venea să ies din cantină țopăind cu brațele larg deschise, ca în *Sunetul muzicii*. Eram o bleagă, însă, când eu și Keira ne-am despărțit, mi-am simțit sângele zvâcnindu-mi în vene.

Acea zi marcase un început.

N-oi fi vorbit eu, dar niciodată nu mai stătusem la o masă cu atât de multe fete. Cu ani în urmă, când mergeam la școală cu Rider, mâncam la prânz cu el, iar uneori și cu alți copii care se așezau la masa noastră, dar niciodată așa. Niciodată singură.

Niciodată fără un purtător de cuvânt.

Era un adevărat eveniment. Simțeam că pluteam când m-am îndreptat spre clasă, cu un zâmbet firav, aproape triumfător, pe față. Ziua aceea fusese un succes. Bravo mie! Dar când m-am dus la ora de comunicare, am văzut-o pe Paige la locul ei și mi-a dispărut o parte din entuziasm. N-a spus nimic când m-am așezat, dar i-am simțit privirea pironită asupra mea în timp ce mă foiam ca să-mi scot manualul. După ce l-am pus pe masă, am tras adânc aer în piept și am ridicat ochii. Au trecut câteva clipe.

— Nu vine. Nici Hector.

Am clipit când i-am auzit vocea, iar ochii mi s-au oprit asupra ei.

Se sprijinea de spătar, cu picioarele ei lungi întinse sub masă și încrucișate gleznă peste gleznă. Privirea ei întunecată era ațintită asupra mea.

— Așa că nu te mai holba la ușă.

Trăgând brusc aer în piept, am deschis gura să-i spun că nu îl așteptam pe Rider, dar... ar fi fost o minciună. M-am înroșit.

A schițat un zâmbet și și-a tras picioarele de sub masă, aplecându-se și punând o mână pe scaunul gol al lui Rider. A vorbit cu voce joasă:

— Nu știu dacă-ți dai seama sau nu, dar Rider nu e disponibil.

Am înlemnit, iar aerul mi s-a oprit în gât.

— După cum te-am informat ieri, sunt iubita lui, a continuat ea. Și trebuie să-ți spun că nu mă încântă deloc să stau aici și să te văd cum îl aștepți.

Avea dreptate.

Nu era deloc plăcut.

— Și nici nu cred că reîntâlnirea voastră din prima zi de școală va ajunge pe lista celor o sută de lucruri pe care le-aș repeta în viață, a adăugat Paige.

O puteam înțelege și în această privință. Nici pe lista mea n-ar fi ajuns conversația aceea.

— Așa că o să mă repet, ca să mă asigur că nu las loc confuziei. Este iubitul meu, deci nu te mai purta de parcă ar fi al tău.

Într-un târziu, a sunat clopoțelul, anunțând intrarea la ore.

Paige s-a îndreptat de spate și și-a deschis caietul când domnul Santos a început să predea. Am străbătut cu privirea locurile din fața noastră. Nimeni nu părea să fi auzit ce-mi spusese. În schimb, eu auzisem suficient de tare și de clar.

Mesaj recepționat.

*

În serile de joi, mă descurcam singură cu cina, fiindcă, de obicei, Rosa și Carl nu ajungeau acasă mai devreme de ora nouă, și uneori chiar mai târziu, în funcție de ce se întâmpla la spital. Nu prea aveam poftă de mâncare, oricum.

Nici Rosa, nici Carl nu aduseseră în discuție subiectul Rider la micul dejun, însă el era prezent în mintea mea. Îmi aminteam foarte bine ce-mi spusese Paige la oră și, de fiecare dată când rememoram cuvintele ei, mă rușinam, dar, cu toate acestea, nu

puteam să nu mă îngrijorez pentru el. Unde dispăruse? Era rănit sau avea probleme? Firește că mi-au trecut prin minte cele mai rele scenarii posibile, deși știam că Paige ar fi fost la curent dacă s-ar fi întâmplat ceva și nu și-ar fi irosit timpul avertizându-mă să stau departe de iubitul ei.

Abia dacă m-am atins de bolul cu orez încălzit la microunde, deși turnasem în el atâta sodiu, încât Rosa mi-ar fi smuls sosul de soia din mâini.

Renunțând să mai mănânc, am pus bolul în frigider și am urcat în camera mea. Mi-am scos telefonul din geantă și am atins ecranul. Niciun mesaj. Am deschis primul și singurul mesaj de la Rider. Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj? Ar fi fost ciudat dacă făceam asta?

Of.

Am aruncat telefonul pe pat și mi-am prins părul într-un coc lejer. Prea agitată ca să mă apuc de teme, m-am îndreptat spre dulapul cu lenjerie de pat de pe hol și am luat un calup de săpun. Am înșfăcat punga cu apăsătoare de limbă, pe care Rosa le ascunsese de mine în dulap, și am cărat totul înapoi în dormitor.

Trebuia să înmoi săpunul cu apă caldă. Aveam nevoie și de o pungă de cumpărături, ca să adun resturile și să nu las mizerie în urma mea.

Uitându-mă lung la calupul de săpun ambalat, am încercat să mă gândesc la un subiect. Sculptasem copaci, stele, mingi de fotbal, rațe, bărci și Dumnezeu mai știe ce. Unele erau foarte simple, iar procesul dura doar în jur de o oră. Altele durau zile întregi, dacă erau mai complicate.

Am început să desfac ambalajul săpunului, dar m-am oprit. Nu voiam să-mi murdăresc de săpun hainele de școală, așa cum, inevitabil, avea să se întâmple. Am pus săpunul și apăsătoarele de limbă pe birou, apoi mi-am luat o pereche de pantaloni de pijama scurți și un maiou. Am luat cămașa ponosită din dulap și mi-am tras-o peste cap. Era prea mare și îmi aluneca întruna de pe umăr.

Întorcându-mă spre birou, mi-am văzut reflexia în oglinda din interiorul dulapului. Arătam groaznic. Apropiindu-mă de oglindă, am răsuflat și m-am întors în lateral. Apăsându-mi abdomenul cu mâna, m-am încruntat. Aveam burta moale. Privirea mi-a coborât și am tresărit.

Pantalonii scurți nu fuseseră o idee bună. Erau largi, dar picioarele mele erau, în mod clar... *solide*. Aveam coapsele groase. Mi-am ridicat poalele cămășii. Maioul avea sutien inclus, însă materialul era subțire, ca al cămășii. Lăsa totul la vedere. Cu siguranță nu eram slabă. Eram *solidă*.

Calupul de săpun a rămas neatins pe birou.

Câți tineri de vârsta mea sculptau în săpun? Chiar în acel moment, Keira probabil se îndrepta spre casă de la antrenamentul cu majoretele, iar dacă Ainsley nu era cu Todd, scria — mereu compunea câte o povestioară. Sau era la cumpărături. Chiar dacă nu avea o slujbă, mergea des la cumpărături, mulțumită alocației generoase. Dacă era cu Todd, probabil se giugiuleau. Ceva ce, de asemenea, făcea foarte des.

Ceva ce-mi stârnea, de asemenea, puțină invidie.

Un detaliu stânjenitor, la care nu-mi plăcea să mă gândesc, era că nu fusesem sărutată niciodată. La naiba, nu vorbisem niciodată cu un tip la telefon și cu atât mai puțin fusesem la vreo întâlnire. Ainsley încercase să-mi facă lipeala cu un prieten de-ai lui Todd, însă refuzasem. Simpla idee de a-l întâlni mă făcuse să-mi doresc să fug mâncând pământul.

La aproape optsprezece ani, nu știam cum e să fii sărutată sau... dorită. Să fii iubită în felul acela.

Oare îmi lipsea ceva?

Am privit în jos și mi-am mișcat degetele de la picioare, încruntându-mă. Solidă. Forma corpului meu era solidă, însă Rider spusese că eram frumoasă. Pe neașteptate, în minte mi-a apărut chipul lui. Ochi căprui cu pete aurii, pomeți lați și niște buze incredibile — care, puteam să pun pariu, sărutau grozav.

Doamne!

Nu puteam, nu *trebuia* să mă gândesc la asta.

Alungându-mi din minte acele imagini, mi-am ridicat privirea. Ceea ce-mi lipsea nu erau niște coapse mai subțiri sau un abdomen plan. Curajul îmi lipsea. De fapt, eram o mare lașă. Cum să mă gândesc la buzele unui tip, dacă nu le puteam face pe ale mele să formuleze cuvinte?

Privirea mi-a alunecat din nou la săpun. Bănuiam că sculptura era un hobby, însă unul silențios, care nu avea nevoie de cuvinte sau de gânduri. Perfect pentru mine. Astfel, nu trebuia să mă expun. Nu așa cum făcea Keira, ca majoretă. Cumpărăturile nu erau un hobby, iar scrisul nu implica să ieși din casă, însă Ainsley era o persoană deschisă, prietenoasă și vorbăreață. Nu doar că nu-i era greu să se descurce în lume, ci chiar se simțea în largul ei. Dar eu? Sculptam în săpun. Poate că ar fi trebuit să...

Pe noptieră, telefonul a sunat. Crezând că era Ainsley, m-am întins să-l iau.

Nu era Ainsley.

Ești acas'?

Era Rider.

N-am mai putut să respir.

Am primit un alt mesaj înainte să pot reacționa.

Singură?

Am făcut ochii cât cepele când m-am holbat la telefon. De data aceea, nu aveam să mai fiu indecisă. Am răspuns repede printr-un *Da.*

Au trecut câteva secunde. Apoi un minut și după aceea încă cinci. Am început să mă întreb dacă nu cumva imaginația îmi juca feste, dar apoi a apărut un alt mesaj și mi-a stat inima.

Două cuvinte.

Sunt afară.

Opt

La naiba!

Pentru o clipă, am înghețat complet, uitându-mă lung la mesaj. Era afară? Doar nu voia să spună că era chiar în afara...

S-a auzit soneria, ca un ecou venind de jos, și m-am răsucit pe călcâie, respirând agitată.

Fir-ar să fie!

Creierul mi s-a deblocat și am ieșit repede din cameră, am străbătut holul și am coborât treptele plutind, în picioarele goale. Am trecut în viteză prin vestibul, oprindu-mă la timp, înainte să deschid ușa.

Doar nu eram proastă.

Înălțându-mă pe vârfuri, m-am uitat prin vizor, mușcându-mi buza. Nu-i puteam vedea decât ceafa și umerii lați.

Era Rider. Chiar era acolo.

Strângând încă telefonul în mână și neștiind cum de era posibil așa ceva, am înghițit cu greu, descuind și apoi deschizând ușa.

Rider s-a răsucit din talie și am ajuns să mă holbez la pieptul lui.

— Începusem să cred că nu-mi vei deschide.

Mi-am ridicat privirea și mi-a scăpat un sunet gâtuit. M-am întins, l-am apucat de braț și practic l-am tras înăuntru. A prins ușa cu cealaltă mână, închizând-o în urma noastră.

— Fața ta... L-am strâns și mai tare de braț. Ce s-a întâmplat?

S-a încruntat și și-a atins pielea din jurul tăieturii de vreo trei centimetri de deasupra sprâncenei stângi. Sângele se uscase pe margini și o umbră vineție începuse deja să i se răspândească în jurul rănii.

— Asta? Nu e mare lucru.

M-am uitat lung la el.

— Nu arată ca și cum n-ar fi.

— Chiar nu e.

Privind prin vestibul, mi-a desprins mâna, cu articulațiile degetelor albite, de pe brațul său. Dar în loc să-mi dea drumul la mână, și-a împletit degetele cu ale mele.

— Credeam c-o să mă întrebi cum de mi-am dat seama care e casa ta. Sunt foarte impresionat de inteligența mea.

Mda, eram curioasă, dar i se forma o cicatrice deasupra sprâncenei stângi, la fel ca aceea pe care o avea deasupra celei drepte.

— Rider, fruntea ta...

S-a uitat în jos, spre mine, strângându-mi mâna și zâmbind.

— Mi-ai spus că locuiești în Pointe, așa că am luat metroul spre centru și am parcurs restul drumului pe jos. N-a fost greu să-mi dau seama care e casa ta.

A mângâiat cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână margaretele false din vaza de pe măsuța de la intrare.

— N-a trebuit decât să-ți caut mașina. Norocul meu că era pe alee. Poate că nu sunt chiar atât de inteligent.

Inteligent sau nu, era rănit, și asta-mi făcea rău. Am început să-l trag spre living.

— Ce naiba porți? a întrebat el, lăsându-se tras de mână.

Am făcut ochii mari. Uitasem complet că eram îmbrăcată ca de culcare și că hainele lăsau să mi se vadă corpul *solid*.

— Mă pregăteam... de culcare.

A ridicat o sprânceană, tresărind.

— Cât e ceasul, șapte?

— Șapte jumate, am șoptit, conducându-l din hol spre living.

Cercetând cu privirea camera spațioasă, atenția i s-a oprit asupra ghivecelor cu plante din fața ferestrei, apoi asupra locului unde se aflau televizorul și restul electronicelor și asupra rafturilor cu cărți încastrate în perete. După aceea s-a întors spre mine. Și-a coborât privirea, care i-a alunecat de-a lungul întregului meu trup, și am simțit că mi se încordau degetele de la picioare pe podeaua din lemn tare. Privirea lui mi-a stârnit un val de căldură, urmat de un fior ciudat, care mi-a străbătut anumite părți ale corpului.

Ochii ni s-au întâlnit.

Privirea lui era la fel de intensă ca în urmă cu o zi. Temperatura din cameră a crescut cu câteva grade și, dintr-odată, am simțit că nu puteam să respir. Rider s-a apropiat.

Mă ținea în continuare de mână.

— Cred că n-ar fi trebuit să vin aici.

— N-ar fi trebuit?

Și-a înclinat capul într-o parte și am văzut că gulerul cămășii îi era rupt. Mi s-a strâns inima, iar el a clătinat din cap, dând drumul mâinii mele. Crezând că avea să plece, am făcut un pas în față, eliminând practic distanța dintre noi.

— Stai jos.

Rider m-a privit indecis.

— Stai jos, am repetat. Te rog.

S-a uitat dincolo de mine, părând să se înfioare, apoi a mutat o pernă într-o parte, înainte să se așeze.

— Și acum? a întrebat el privindu-mă lung, cu ochii aceia atât de familiari și totuși străini.

— Rămâi aici.

Când s-a lăsat pe canapea, îndreptându-și din nou atenția asupra rafturilor cu cărți, m-am grăbit să ies din living.

Din baia de la parter am luat apa oxigenată și puțină vată, fără să stau prea mult pe gânduri sau să-mi fac griji pentru Carl și Rosa. Știam că, dacă se întorceau acasă mai devreme, aveam să

fiu într-o mare încurcătură, mai ales după discuția din ziua precedentă. Și, deși prezența lui Rider ar fi agravat situația, nu știam cum ar fi reacționat nici dacă ajungeau acasă și mă găseau cu oricare alt băiat. Sunt convinsă că nici așa ceva nu le trecuseră vreodată prin minte.

Și nici mie.

Rider era tot acolo unde-l lăsasem și am răsuflat încet în timp ce înconjuram măsuța de cafea. A văzut ce aveam în mâini și a zâmbit cu jumătate de gură.

— Sunt bine, Șoricel. Serios.

Am ridicat din umeri când m-am apropiat de el, așezându-mă între genunchii lui și măsuță.

— Ce s-a întâmplat?

— Mici belele, a spus frecându-și bărbia cu palma. Nimic de care să-ți faci tu griji.

Desfăcând capacul de la apa oxigenată, am înmuiat puțină vată în lichid și am pus sticla pe măsuță. Mirosul puternic mi-a pătruns în nări.

— Întotdeauna ai făcut din orice o nimica toată. Asta faci și acum.

A zâmbit și mai larg și i-a apărut gropița. Apoi a oftat și s-a apropiat, depărtându-și picioarele. Mâinile lui mi-au cuprins șoldurile, iar eu aproape că am scăpat vata din mână. Mi s-a tăiat respirația când m-a făcut să mă așez pe marginea măsuței, iar picioarele noastre s-au atins. Materialul aspru al blugilor lui îmi atingea pielea dezgolită, trimițându-mi un iureș de senzații prin vene.

— E mai bine așa? a întrebat uitându-se la mine pe sub gene.

Am clipit, neștiind la ce se referea, apoi mi-am dat seama că, stând așa, puteam ajunge mai ușor la el. Și-a îndepărtat mâinile de pe șoldurile mele și le-a așezat pe propriile coapse, foarte aproape de ale mele.

Întinzându-mă spre el, am curățat ușor rana și, când și-a ținut respirația, mi-am retras mâna.

— E în regulă, a spus el.

Am încercat iar. De data asta, nu s-a mișcat și nu a scos un sunet.

— Ai de gând să-mi spui... ce s-a întâmplat?

După o clipă, m-am uitat în jos, spre el.

— Asta-mi aduce aminte de alte vremuri, a spus el ridicând genele.

Mi-a străbătut o clipă trupul cu privirea, intens, apoi s-a uitat în altă parte. I se zbătea un mușchi al feței.

— Într-un fel, a adăugat.

Roșeața mi-a cuprins obrajii când am înlocuit bucata de vată cu una nouă. Avea dreptate — era la fel ca în celelalte dăți în care îi curățasem rănile. Când eram mică, încercasem să o fac, deși nu prea știam cum. Dar, când am mai crescut, iar el se lupta să mă apere sau din vreun alt motiv, devenise un fel de rutină.

În schimb, de data asta, când m-a străbătut cu privirea, mi s-a părut că s-a uitat la sânii mei, iar asta cu siguranță nu se mai întâmplase. Mă îndoiam că pe atunci își dădea seama că îi aveam.

Probabil fiindcă apăruseră cu doar doi ani în urmă.

În timp ce curățam rana gândurile mi s-au îndreptat brusc spre mașina din parcare și spre ceea ce spusese Keira cu o zi înainte. Tăietura aceea era oare o urmare a faptului că umbla cu oameni dubioși? Avea să-i rămână cicatrice deasupra ambelor sprâncene? Nu mi-a plăcut ideea asta.

— De ce n-ai fost la ore?

— A trebuit să mă ocup de ceva.

— Asta nu e un răspuns. Văzând că nu spunea nimic, am încercat din nou: Ești... ești în siguranță, Rider?

Și-a întors fața spre mine și era să-i bag vata în ochi.

— Asta m-ar fi usturat, a murmurat el, apucându-mă de încheietura mâinii.

Mi-a luat bucata de vată din mână și a aruncat-o pe măsuță.

— Da. Întotdeauna sunt în siguranță.

Am clătinat din cap.

— Dar toate acele dăți în care te-ai pus în...

— Șoricel...

— Te-ai pus în pericol pentru mine. Iar și iar.

Un acces de furie a urmat îngrijorării care-mi apăsa pieptul.

— N-ai stat niciodată să te gândești... ce ți s-ar fi putut întâmpla.

Și-a lăsat capul pe spate și mi-a întâlnit privirea.

— Știam ce făceam.

— Tu...

Mi s-a pus un nod în gât când amintirile s-au năpustit asupra mea ca un val meschin și pângărit.

— Ai încasat *bătăi* pentru mine. Ai...

— Șoricel, a spus el cu blândețe. Știam ce făceam atunci, așa cum știu și ce fac acum.

Îmi spunea, oare, că acum încasa bătăi pentru altcineva? Fără să adauge și altceva, am știut că așa era. Am înțeles că rana de pe fruntea lui nu era urmarea a ceva ce făcuse el, ci o persoană mai mică și mai firavă.

— Ești masochist?

S-a uitat lung la mine, apoi a râs, cu râsul acela profund, care-mi dădea fiori.

— Bună întrebare.

— Nu e amuzant.

Am încercat să-mi retrag mâna, dar mă ținea de încheietură. Privirile ni s-au întâlnit din nou, iar cuvintele ne-au gâdilat gâtlejurile precum bulele de șampanie.

— Nu-mi place să te văd rănit acum mai mult decât îmi plăcea înainte.

— Dar nu sunt rănit, a răspuns cu voce joasă. Uite, m-ai vindecat.

Am simțit iar o apăsare în piept, însă diferită. Ca un balon care se umfla.

— De-asta ai venit aici?

Nu a răspuns imediat.

— Nu știu. Cred că-mi era dor de tine. Nu te-am mai văzut atâta vreme, după ce, timp de *zece ani*, am fost mereu în preajma ta, și apoi... apoi te-am pierdut. Dar acum te-ai întors. Mi-a mângâiat mâna cu a lui. Nu mi se pare real. Era puțin probabil ca drumurile noastre să se intersecteze din nou. Și totuși, iată-ne.

Iată-ne.

— Deci, cât timp am la dispoziție până când... cum îi chema? Carl și Rosa? Da, așa. Cât timp mai am până se întorc?

— Nu știu. Poate... poate o oră?

Mâinile mele păreau incredibil de mici într-ale lui.

Zâmbetul acela strâmb îi revenise.

— Mă îndoiesc că s-ar bucura să mă găsească aici.

— De ce?

A ridicat din sprâncene.

— Poate mă înșel. Sunt obișnuiți să ajungă acasă și să găsească tipi străini pe canapea?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Asta-i, nu?

Rider m-a apucat de mâini, iar eu m-am ridicat, lăsându-l să mă tragă pe canapea, lângă el. S-a lăsat pe spate, mi-a înconjurat umerii cu un braț și m-a strâns la piept.

— E ceva normal pentru tine, nu?

Nu știam ce să fac cu mâinile, de când mi le eliberase, așa că mi le-am încrucișat în poală.

— Nu a mai fost niciodată... un tip aici.

Rider s-a încordat și și-a întors capul ca să mă privească.

Chiar recunoscusem asta cu voce tare? Închizând ochii strâns, am oftat.

— Cred că... ar fi mai bine să tac.

El a chicotit.

— Nu face asta. Îmi place să te ascult.

Ghemuiți unul în altul, cu brațul lui în jurul umerilor mei, era ca și cum am fi stat cu un picior în trecut și cu celălalt în prezent. Dar apropierea dintre noi era complet diferită de cea de odinioară. Dacă televizorul ar fi fost deschis, am fi arătat ca atâtea alte cupluri din întreaga lume, stând îmbrățișați în fața micului ecran.

Doar că nu formam un cuplu.

Trebuia neapărat să-mi scot ideile astea din cap.

— N-ai pierdut prea mult că n-ai fost la cursul de azi. Trebuie să citim exemple de... discursuri informative.

— Interesant.

Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, apoi eu mi-am ferit-o.

— Unde ai fost, Rider?

A păstrat tăcerea și și-a strecurat mâna în sus, pe brațul meu. Degetele lui au atins pielea dezgolită a umărului meu, pe care l-a cuprins cu mâna. Părea o reacție inconștientă, însă pielea mi se făcuse de găină, căutând mângâierea.

— Eu și Hector ne-am întâlnit cu niște oameni.

L-am privit din nou în ochi.

— O întâlnire cu schimb de pumni?

A rânjit ciudat.

— Uneori. A ridicat mâna, atingând cocul prins în creștetul meu. Fratele lui Hector... e mic. Jayden are doar cincisprezece ani, însă uneori pare chiar mai mic. Știi, mintal vorbind. Se bagă în tot felul de belele.

Uitându-mă lung la el, am fost din nou șocată să constat că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Sau poate unele trăsături umane.

— Deci îl ajuți să iasă din belele?

— Încerc, a șoptit el lăsându-și capul pe pernă.

Ochii lui au devenit apatici și somnoroși, iar el a continuat să se joace cu părul meu. Habar n-aveam ce făcea.

— Oricum, am vorbit ieri. Ne-am asigurat că Jayden avea să se ducă azi la ore. Dar azi am vorbit din nou și întâlnirea nu a decurs chiar fără incidente.

Doamne, voiam să-l îmbrățișez și, în același timp, să-i trag un pumn.

— Rider...

— Te-ai gândit vreodată că vom sta aici? a întrebat el.

— Schimbi subiectul, am remarcat.

— Așa este. Mi-a aruncat un zâmbet strengar. Dar te-ai gândit?

— Nu, am recunoscut, înghițindu-mi nodul din gât. Nu m-am gândit niciodată că... o să te revăd. Am sperat doar.

— Speranța nu prea ne-a ajutat, nu-i așa?

Am clătinat din cap. Având în vedere copilăria noastră, ne-am dat repede seama ce înseamnă realitatea. Speranța și aspirațiile ni se păruseră vise și fantezii.

Rider a continuat să-mi atingă părul și, înainte să-mi dau seama, mi-a desfăcut cocul. Părul mi-a căzut peste umeri, într-o claie de bucle.

— Îmi place așa, desprins, a spus el, iar obrajii i s-au îmbujorat ușor când a lăsat mâna în jos. Degetele lui mi-au atins brațul. Deși îmi cam lipsește culoarea morcovie a părului tău. Era mai ușor să te recunosc în mulțime.

— Mersi.

El a râs.

— Normal că glumesc. Încă pot să te recunosc de la o poștă, a adăugat.

— Fiindcă sunt mai scundă... decât toți ceilalți, am răspuns sec.

Privirea lui mi-a mângâiat fața cu expresia aceea stranie și concentrată.

— Nu, nici vorbă. Uitându-se la mâinile mele, și-a coborât sprâncenele. Cum te-ai descurcat în primele trei zile de școală?

Numai trei fuseseră? Păruseră mult mai multe. Am dat din umeri.

— Bine.

— Nu sună foarte convingător.

Ridicându-mi privirea spre a lui, m-am gândit brusc la Paige. M-am retras, lăsând distanță între noi. Cum de uitasem de ea? Mă luaseră prin surprindere apariția lui bruscă și starea în care se afla, însă asta nu era deloc o scuză.

M-am uitat la el, cu o sută de întrebări trecându-mi prin minte, una dintre ele fiind de ce venise la mine și nu se dusese la Paige.

Inima a început să-mi bată cu putere. Pe de-o parte, nu voiam să vorbesc despre ea, fiindcă, dacă el nu o pomenea, atunci aș fi putut...? Ce aș fi putut? Chiar dacă nu discutam niciodată despre Paige, asta nu schimba situația. Iar faptul că avea iubită nu schimba ceea ce eram, adică prieteni. Am tras adânc aer în piept.

— Ai... o iubită, nu-i așa?

— Poftim?

Rider m-a privit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Asta chiar că înseamnă să schimbi subiectul.

Corect. Dar, cu toate astea, n-am renunțat.

— Fata aceea... de la ora de comunicare.

Rider s-a uitat lung la mine.

— Ah, vorbești despre Paige. Da, ieșim împreună.

Încrucișându-mi mâinile în poală, am zâmbit nervos.

— Asta... e bine.

S-a uitat în altă parte, strâmbând din buze.

— Ne cunoaștem de ceva vreme. Îl știe pe Hector de la școala primară, așa că a fost mereu în preajmă, înțelegi?

Nu prea înțelegeam, dar îmi imaginam.

— E de treabă. Nu-i fițoasă, a spus el și m-am întrebat dacă pe mine mă considera așa. Pot să... mă simt bine cu ea, fără să-mi fac griji de nimic. Am început să ieșim primăvara trecută. S-a oprit și m-a privit. De unde știi? Ți-a spus ea?

Doamne! Nu voiam să afle despre discuția din acea zi. Mi-am strâns pumnii și mi-am spus că aceea nu era deloc treaba mea.

— Nu. Doar că... am văzut cum se purta cu tine în prima zi de școală.

A ridicat din sprâncene.

— Adică?

Privind într-o parte, mi-am dorit să fi tăcut.

— Era foarte... dornică să te atingă.

— Hm. A făcut o pauză. Și eu sunt dornic să te ating, dar asta nu înseamnă că suntem iubiți.

Am simțit o rafală de aer rece lovindu-mi pieptul când cuvintele lui mi-au izbit conștiința. Uau! Ăsta da argument, chiar foarte bun, și, deși nu credeam că o spusese cu vreo intenție, simțeam că mă ardea pieptul.

— Adică, a spus el lovindu-și umărul de al meu, noi doi mereu ne-am purtat așa.

— Adevărat, am șoptit, zâmbind din nou când am ridicat privirea spre el.

Ochii noștri s-au întâlnit preț de câteva secunde, iar ai lui s-au îngustat.

— Sper că nu ți-a spus nimic supărător...

— De ce... ai crede asta?

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Păi... am putea spune că Paige e o fată dură.

Simțeam cum arsura îmi emana din piept. Firește că lui Rider îi plăcea o fată dură. El însuși era dur, iar Paige nu șovăise să mă pună la punct în acea zi. Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi stat acolo, fără să zic nimic.

— Așa că uneori poate fi cam nemiloasă cu oamenii, a încheiat el.

Am ridicat din umeri.

Privirea i-a devenit ageră când și-a ațintit-o asupra mea.

— Ți-a spus ceva? Pot să vorbesc cu ea, să mă asigur că știe...

— Nu.

Am tresărit, speriată de mine însămi. Rostisem cuvântul mai tare decât intenționasem. Practic, țipasem.

— Nu-i nevoie să vorbești cu ea.

Îndoiala i-a străbătut chipul.

— Mallory...

— E în regulă.

Alunecând spre marginea canapelei, am aruncat o bucată de vată curată peste măsuță.

— Adică... nu mi-a zis nimic. Nu trebuie să discuți cu ea.

L-am privit peste umăr, încercând să mă conving de spusele mele. Oricât mi-ar fi plăcut că își păstrase acea latură protectoare, nu mă puteam baza că avea să fie mereu prin preajmă ca să-mi apere spatele. În ultimii patru ani, nu-mi fusese alături și nu puteam să dăm timpul înapoi. Nu puteam să fac asta, oricât de ușor ar fi fost.

— Nu vreau... ca lucrurile să fie așa.

— Cum ai vrea să fie? a întrebat el.

Apoi și-a ridicat degetele spre sprânceană și și-a frecat rana. Buzele lui au încercat să schițeze un zâmbet aspru.

— Nu-mi răspunde.

Nu eram sigură că înțelesesem la ce se referea. Nedumerită, m-am uitat lung la el, simțind că ratasem ceva important.

— Ar trebui să plec. Nu vreau să intri în belele din cauza mea.

S-a îndreptat spre marginea canapelei.

Înainte să pot protesta — ceea ce n-ar fi fost înțelept, chiar dacă îmi doream să mai rămână —, și-a pus mâinile pe obrajii mei. Aerul mi-a rămas blocat undeva între gât și piept și n-am mai putut să respir. Aplecându-se, și-a lipit buzele de fruntea mea, într-un sărut care mi-a topit inima. Am închis ochii cât timp buzele lui mi-au rămas pe piele. Pe deplin înfrântă, nu m-am mișcat când s-a retras și s-a ridicat.

Probabil că a trecut o eternitate înainte să deschid din nou ochii și să-l văd cum mă privea cu ochii căprui strălucitori și cu buzele întredeschise. Mi-am dres glasul.

— Pot să... te duc cu mașina.

Și-a coborât privirea, apoi a ridicat o sprânceană.

— Nu-i nevoie. Mă descurc.

Ridicându-mă în picioare, l-am urmat până pe hol. S-a apropiat de ușa de la intrare și s-a întors spre mine.

— Mă bucur că ai deschis ușa.

Am zâmbit șovăitor.

— Iar eu mă bucur... că mi-ai trimis mesajul acela.

Rider a lăsat capul într-o parte.

— Serios?

Am încuviințat din cap, probabil prea entuziasmată, însă când i-a apărut gropița din obrazul drept, am simțit-o ca pe o recompensă. Ochii noștri s-au întâlnit pentru o clipă și mi-am dorit să nu mai plece. Am simțit același impuls ca atunci când am luat prânzul împreună și aproape că am făcut un salt în față. Apucându-l de mâini, m-am întins și l-am sărutat pe obraz. A fost doar un pupic inocent, așa că n-am crezut să fi depășit vreo limită. Cu toate acestea, senzația pielii lui sub buzele mele fusese tulburătoare și neașteptată.

— Ai grijă de tine, am șoptit dându-mă înapoi.

Zâmbetul a dispărut de pe chipul frumos al lui Rider. A trecut o clipă înainte să spună:

— Întotdeauna, Șoricel.

Nouă

Urcam pe vârfuri treptele care scârțâiau, tresărind de fiecare dată când scândurile gemeau sub pașii mei. Trebuia să nu fac zgomot, altfel domnul Henry avea să mă prindă. Asta ar fi fost rău, foarte rău.

M-am strecurat pe holul întunecat. Domnișoara Becky se simțea iar rău și stătea în pat, dar, dacă aș fi putut să o trezesc, l-ar fi ajutat pe Rider. Deschizând ușa încetișor, ca să nu fac zgomot, am privit în dormitor. Lampa de pe noptieră era aprinsă, răspândind în încăpere o lumină galbenă, difuză. Sticle maronii, goale acopereau partea de sus a dulapului. În cameră era un miros ciudat, închis. M-am îndreptat spre pat, cu mâinile strânse laolaltă. Domnișoara Becky stătea pe pat, dar nu arăta prea bine. Arăta ca un manechin de la magazin, palidă și nemișcată.

— Domnișoară Becky, am șoptit, încălcând o regulă.

Nu trebuia niciodată să o trezesc, însă Rider avea nevoie de ajutor. Pe pat, nicio mișcare. M-am apropiat mai mult.

— Domnișoară Becky?

Speriată, am ezitat. Camera s-a încețoșat. Lacrimi arzătoare mi-au umplut ochii, iar eu mi-am mutat greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept. Am încercat să îi rostesc iar numele, însă nu am putut scoate niciun sunet. Breteaua maioului ei îi alunecase până la jumătatea brațului, iar pieptul nu părea să i se ridice și să îi coboare.

Am vrut să mă întorc și să mă ascund, fiindcă ceva nu era în regulă, dar Rider era afară și era atât de frig încât, mai devreme, pe

terenul de joacă al școlii, îmi înghețaseră degetele fără mănuși. Am ridicat din umerii osoși și am fugit iar spre pat. M-am întins și am apucat-o de brat pe domnișoara Becky. Pielea ei era rece și... parcă de plastic. Mi-am retras brusc mâinile și am fugit din încăpere. Domnișoara Becky... nu putea să mă ajute. Depindea doar de mine, iar eu nu voiam să-l dezamăgesc pe Rider. M-am strecurat înapoi jos pe scări și m-am apropiat în tăcere de baia cu miros de mucegai.

Domnul Henry a tras o înjurătură din living, făcându-mă să tresar, dar am continuat să merg, ajungând la ușa din spate. Întinzându-mă, am descuiat ușa, iar sunetul s-a auzit ca un tunet în bucătărie. Am apăsat pe clanța ușii.

— Ce dracu' faci aici, fato?

Am tresărit, dându-mă înapoi, înlemnită. M-am pregătit pentru o ploaie de pumni, deschizând gura. Strigătele au sfâșiat aerul, casa și...

— Mallory! Trezește-te!

Mâinile care-mi prinseseră umerii mă scuturau.

— Trezește-te!

M-am smuls brusc, eliberându-mă, și m-am rostogolit pe pat. Mâna mea dreaptă a lovit în gol. Mi-am pierdut echilibrul și m-am trezit pe marginea patului. Mâna stângă mi s-a încordat. În gât mi s-a format încă un strigăt. Privirea mea rătăcită a înconjurat dormitorul bine luminat. Trecutul s-a îndepărtat încet, ca o pată de smoală și funingine care se șterge. Nicio sticlă de bere. Nicio masă acoperită cu ziare. Priveam în ochii întunecați ai lui Carl. Pe chipul lui obosit se citea îngrijorarea. Avea părul zbârlit, iar cămașa lui gri era boțită.

— Ești bine? a întrebat el în timp ce eu respiram adânc, neregulat. Doamne, Mallory, nu te-am mai auzit țipând așa de...

Ani de zile.

Nu trebuia să-și încheie propoziția. Cu mâna tremurând, mi-am dat părul la o parte de pe față și am înghițit în sec. Gâtul mi-era uscat. Mi-am dat seama că Rosa stătea în cadrul ușii,

strângându-și cordonul halatului în jurul taliei. A spus ceva, dar nu am înțeles. Inima îmi bătea cu putere.

— E totul bine. Carl m-a bătut ușurel pe braț, privind peste umăr, spre ușă. A fost doar un coșmar, *cariño*[1]. Întoarce-te la somn.

Cum să fie doar un coșmar? Coșmarurile nu erau reale. Acela... era.

*

S-a făcut prea repede dimineață și m-am străduit cât am putut să supraviețuiesc pe parcursul zilei. Când a venit ora de comunicare, m-am îndreptat spre sala de clasă și am dat imediat ochii cu Paige. Avea părul strâns într-un coc de balerină și purta cercei rotunzi, mari, aurii. Arăta extraordinar. Totuși, mutra pe care a făcut-o când m-a văzut nu era la fel de minunată.

Târându-mi piciorul stâng, m-am împiedicat, iar sandala mi-a răsunat puternic. Nu am căzut, dar șoldul mi s-a izbit de o bancă liberă.

Buzele lui Paige au schițat un rânjet și ea a ridicat o sprânceană.

Îngrozită, am rămas nemișcată o secundă, apoi mi-am revenit. Grăbindu-mă spre locul meu, m-am așezat pe scaun. Îmi ardeau obrajii. Felul în care se uitase la mine înainte să mă împiedic ca o idioată m-a făcut să cred că poate-i spusese Rider ceva, așa cum se oferise seara trecută s-o facă.

N-ar fi făcut asta, mi-am spus deschizând caietul și cercetând notițele din ziua anterioară. Mijind ochii, încercam să înțeleg ce însemna singura propoziție pe care o scrisesem și...

— Șoricel.

Mi s-a tăiat respirația când am ridicat privirea. Probabil Rider era pe jumătate fantomă, fiindcă nu-l auzisem așezându-se lângă mine sau spunându-i ceva lui Paige — însă era acolo. Purta un

[1] „Draga mea" (în sp. în orig.)

tricou uzat, cu o emblemă decolorată, și își încrucișase brațele la pieptul lat. Era întruchiparea aroganței apatice.

Mă simțeam ciudat să-l văd după seara trecută. Nu le spusesem lui Carl și Rosei despre vizita lui Rider și nici nu intenționam s-o fac.

Șoricel. Pe de-o parte, detestam porecla, din cauza a ceea ce simboliza. Pe de altă parte, o adoram, fiindcă *el* mi-o pusese. Nu eram sigură care din acele două sentimente era mai puternic.

Inima mea a hotărât să se comporte ciudat.

— Rider.

El a rânjit cu jumătate de gură, atrăgându-mi atenția asupra buzelor lui. Cum era posibil ca un tip să aibă buze atât de perfecte? Nu era corect. Și de ce mă holbam la gura lui? M-am îmbujorat atât de tare încât am devenit roșie ca racul la față, iar rânjetul i s-a lățit, ivindu-i-se gropița.

— Ți-a fost dor de mine?

Am netezit cu mâinile caietul deschis, iar privirea mi-a fugit spre Paige. Se uita la ceva ce-i arăta Hector pe telefon, dar nu-mi venea să cred că-mi pusese acea întrebare de față cu ea. Sau poate că nu era mare lucru și doar dădeam eu prea multă importanță?

M-am forțat să ridic din umeri, uitându-mă în sus și văzând că tăietura de deasupra ochiului său stâng nu mai era la fel de urâtă.

— Ce-ți face capul? am întrebat cu voce joasă.

— Am uitat complet de el. Cum ți-a mers azi?

Am simțit o căldură în interiorul meu și atunci am auzit sunetul îndepărtat al clopoțelului.

— Azi am luat prânzul cu Keira. E a doua zi la rând, i-am spus, apoi am tresărit, dându-mi seama de cât de prostesc suna.

Rânjetul lui Rider s-a transformat într-un zâmbet, iar chipul lui atrăgător a afișat brusc acea frumusețe masculină care te lovește direct în inimă.

— Asta-i minunat, Mallory.

A coborât vocea și s-a întins, prinzându-mă de braț. Atingerea lui mi-a străbătut corpul aproape ca un curent electric.

— Sunt mândru de tine, pe bune.

Inima mi s-a agitat când m-am uitat la mâna lui mare, cu pielea mai închisă la culoare decât a mea. Rider înțelegea că pentru mine acela era un mare pas și nu m-am mai simțit ca o idioată. El știa. El mă înțelegea. Iar asta însemna totul pentru mine.

O umbră s-a așternut peste pupitrele noastre. Hector se pregătea să se așeze, dar s-a oprit brusc, întorcând capul într-o parte. Își ațintise privirea asupra mâinii lui Rider și arăta de parcă tocmai văzuse un chupacabra[1].

Rider s-a dat înapoi, încrucișându-și brațele.

— Ești bine, fra?

Ochii verzi ai lui Hector s-au îndreptat asupra lui Rider.

— Dar tu?

Rider nu i-a răspuns și habar n-aveam ce naiba se petrecea, însă, când Hector s-a așezat, mi-am dat seama că și Keira ne privea, de la locul ei, cu câteva rânduri mai în față. M-am forțat să zâmbesc, rugându-mă să nu mă fi auzit lăudându-mă că luasem prânzul cu Keira. Ar fi fost penibil.

— Iubi, a spus Paige, atrăgându-i atenția lui Rider. Rămâne stabilit pentru diseară?

Mi-am mușcat interiorul obrazului când Rider s-a întins spre ea.

— Diseară?

— Mda.

Zâmbetul ei era strălucitor și larg, cum fusese prima dată când îi văzusem împreună.

— Vorbiserăm să mergem la petrecerea lui Ramon.

---

[1] Chupacabra (din limba spaniolă *chupar* — a suge și *cabra* — capră) este un presupus animal care ar trăi în America. În general, este descris ca fiind de dimensiunea unui urs mic, cu spini pe spinare, care se întind de la creștetul capului până la baza cozii. Se spune că are un cap oval, cu maxilare proeminente, ochi mari de culoare roșie, gură mică și colți ascuțiți, corp acoperit cu blană păroasă deasă, mâini cu trei degete dotate cu gheare și picioare robuste. (n. red.)

Nu aveam idee cine era Ramon, însă invidia s-a strecurat în mine. Nu fusesem niciodată la o petrecere, cu excepția celor organizate de adulți. Nu știam cum era o astfel de petrecere și nici nu mă gândisem până atunci la asta. Mi-am mutat privirea de la el la Paige și invers și mi-am dat seama că, deși Rider mă înțelegea mai bine decât oricine, lumile noastre nu mai gravitau una în jurul celeilalte.

Acum Rider chiulea ori de câte ori voia.

Acum Rider avea o iubită.

Rider era invitat la petreceri.

Eu? Eram la fel ca întotdeauna și așa aveam să rămân.

N-aș fi chiulit niciodată de la școală.

Nu aveam iubit.

Nu mergeam la petreceri și, cu excepția zilei de naștere a lui Ainsley de anul trecut, nici nu eram invitată la vreuna.

— Nu sunt sigur, a răspuns Rider. Trebuie să trec pe la garaj și s-ar putea să stau cam toată noaptea.

Garaj? Am vrut să întreb la ce se referea, dar m-am gândit că nu era momentul potrivit să ies din cochilie și să încep să vorbesc.

Lui Paige i-a înghețat zâmbetul pe buze.

— Dar chiar îmi doream să merg.

— Păi du-te, a îndemnat-o el zâmbind.

N-o puteam vedea, dar știam că gropița lui era la locul ei.

— Dacă pot să plec la timp, ne vedem acolo, bine?

Paige a rămas nemișcată pentru o clipă, apoi a încuviințat.

— Bine. Întinzându-se, a înconjurat cu mâna ceafa lui Rider. Dar îmi va fi dor de tine.

Trebuia să privesc în altă parte.

— Chiar așa? a întrebat el pe un ton afectuos și, în același timp, amuzat.

Nu m-am uitat în altă parte.

Paige și-a strâns degetele și... Rider se apleca spre ea? Mi-am îndepărtat privirea... timp de vreo cinci secunde, apoi m-am uitat din nou la ei. El stătea drept, iar Paige se întorsese la locul ei.

A trecut o clipă și Rider m-a privit, surprinzându-mă cum mă uitam la ei, complet absorbită de conversația lor. A zâmbit larg și atunci i-am văzut gropița. Coborând privirea, m-am concentrat din nou asupra pupitrului și... asupra treburilor mele.

Domnul Santos a apărut în fața clasei de parcă în tavan ar fi existat un chepeng și ar fi coborât pe acolo. Era nevoie de talent ca să apari așa.

— În regulă, puștilor. Vom începe ora cu niște exerciții. Și-a lovit palmele, speriindu-l pe băiatul de pe primul rând, care deja moțăia. Când vine vorba despre arta oratorică, practica este esențială. Cu cât veți vorbi mai des în public, cu atât vă va fi mai ușor. Aveți încredere în mine.

M-am îndreptat de spate și am simțit un fior în degete.

— Când eram de vârsta voastră...

— Acum un secol, a mormăit cineva.

Santos i-a aruncat puștiului o privire amuzată.

— Drăguț. În orice caz, când eram de vârsta voastră, cu câteva decenii în urmă, gândul de a vorbi în fața oamenilor mă făcea să vomit.

— Iac, a murmurat o fată.

Exista o șansă serioasă s-o iau și eu la fugă.

— A trebuit să lucrez la asta. Cu toții trebuie. Așa că vom începe cu o scurtă prezentare.

— La naiba, a mormăit Rider.

Santos a vorbit în continuare, fără să-și dea seama că mă uitam la el cu ochii larg deschiși, de parcă nici nu mai aveam pleoape.

— Fiecare dintre voi se va ridica și, cu fața spre clasă, ne va spune numele său, ceva ce-i place, atenție, păstrând decența, și ceva ce nu-i place, din nou, în limita bunului-simț.

Au urmat râsete, însă mie mi se golea atât de repede sângele din cap, încât am ameţit. Nu. Mai aveam destule săptămâni la dispoziţie să mă pregătesc pentru asta. Vorbitul în faţa clasei nu trebuia să aibă loc în acea zi, sau a doua zi, *sau* săptămâna viitoare.

— Mallory, mi s-a adresat Rider în şoaptă.

Mâinile mele au apucat strâns marginea pupitrului, iar pulsul meu a început să danseze muzică house. Mi s-a pus un nod în gât în timp ce ochii mi s-au îndreptat în direcţia lui. Feţele lui Hector şi lui Paige se estompaseră. Un scaun a scârţâit pe podea şi am urmărit cu privirea acel sunet.

Un tip s-a ridicat, trăgând de pantaloni. Conform instrucţiunilor, s-a uitat spre clasă.

— Sunt Leon Washington. Un rânjet i-a acoperit faţa. Nu-mi place brânza. Îmi plac puicuţele din videoclipuri.

Asta a generat chicoteli şi râsete, iar Santos i-a aruncat o privire. Leon s-a aşezat şi apoi s-a ridicat o fată. Respiram neregulat. Paige se afla la capătul primului rând, Rider al celui de-al doilea, iar eu stăteam pe al treilea. În faţa mea se aflau şaptesprezece scaune, dintre care două erau goale.

Doamne!

Privirea mea îngrozită s-a îndreptat spre Rider. Înţelegea perfect ce mi se întâmpla, îmi dădeam seama de asta din expresia feţei sale şi din felul cum îi era încordat maxilarul. Ochii lui s-au îndreptat spre fata care stătea în picioare.

— Sunt Laura Kaye. Şi-a dat la o parte de pe faţă părul şaten, lung până la umeri, şi s-a întors spre clasă. Îmi place să... conduc cu muzica dată tare. Şi nu-mi place... S-a îmbujorat. Nu-mi plac proastele care bârfesc.

Domnul Santos a oftat.

Clasa a izbucnit în râs.

Laura s-a aşezat la locul ei, cu un zâmbet satisfăcut.

Existau şanse serioase să fac un atac de cord, când un alt tip, roşu la faţă, s-a ridicat.

— Mallory, a șoptit Rider, iar eu l-am privit panicată.

Peste umărul lui, eram conștientă că Paige ne privea.

— Poți să faci asta, a spus el încet. Poți.

Privirea lui a susținut-o pe a mea. Se uita la mine ca și cum cuvintele lui ar fi avut puterea de a mă convinge, însă se înșela. Nu puteam face asta. Nodul din gât se transformase într-un sigiliu. Doamne, nu exista nicio șansă să pot scoate vreun cuvânt. Am simțit o presiune care-mi apăsa pieptul, tăindu-mi complet respirația. Un fior mult prea familiar mi se răspândea de-a lungul cefei.

Nu puteam face asta.

Zece

Nu-mi amintesc cum mi-am luat manualul sau cum mi l-am vârât în geantă. Nu-mi amintesc nici cum mi-am adunat geanta de jos și cum m-am ridicat. Mă aflam într-un tunel mărginit de întuneric, iar lumina de la capătul său era ușa.

O altă fată se ridicase și se prezenta, însă nu am auzit nimic din ce spunea, pentru că picioarele mele au început să se miște. Năucită, am ieșit din clasă, pe holul cufundat în liniște. Simțeam că mă ardea pieptul, însă continuam să merg, aproape alergând, și nu m-am oprit până când nu am ajuns afară. Am fugit spre mașina mea, sub cerul acoperit de nori groși, care amenințau să dezlănțuie ploaia.

Doamne, nu-mi venea să cred.

Oprindu-mă lângă mașină, mi-am lăsat geanta jos și m-am aplecat, prinzându-mi genunchii.

Tocmai fugisem de la oră.

Respirând greu, am închis strâns ochii, atât de strâns, încât am văzut scântei de lumină. Cât de slabă și de *proastă* eram! Tot ce trebuia să fi făcut era să mă ridic și să-mi spun numele. Să vorbesc despre ceva ce-mi plăcea și despre ceva ce nu-mi plăcea. Nu era greu, dar creierul meu... nu funcționase cum trebuie. Se blocase și mă părăsise într-un moment de panică.

— Mallory?

M-am ridicat brusc și m-am întors pe călcâie, aproape pierzându-mi echilibrul când ochii mei i-au întâlnit pe cei căprui. Rider se afla în fața mea, ținând în mâini caietul său deteriorat. Firește că plecase de la oră ca să fugă după mine.

Nu se schimbase nimic.

Un nou val de rușine mi-a inundat obrajii când m-am întors și am privit terenul de fotbal pustiu. În ochi mi-au apărut lacrimi de frustrare.

— Le-am spus că ți s-a făcut rău, a zis el după o clipă. Nimănui nu i s-a părut ciudat. Doar ai mâncat de prânz la școală, deci e credibil. Santos m-a lăsat să plec ca să văd ce faci. Ar trebui să mă întorc, dar...

Dar nu avea de gând să plece.

Închizând ochii, am clătinat din cap. Pielea mă înțepa, de parcă o mie de furnici furioase ar fi început să-mi mărșăluiască pe brațe și pe spate. Doar patru zile la școală și deja fugisem. Făcusem exact lucrul de care Rosa și Carl se temeau. Exact ce...

— Șoricel, ești bine?

A urmat o pauză și i-am simțit mâna pe brațul meu.

Șoricel.

Nu mai eram șoricelul lui.

M-am retras, privindu-l la fix ca să remarc expresia surprinsă de pe chipul lui. Și-a coborât mâna, privirea lui căutând-o pe a mea, iar tot ce-mi doream eu... era să fiu normală.

Doamne, normalitatea chiar *nu era* un concept supraestimat când aveai un creier ca al meu.

— Nu... n-ar fi trebuit să vii după mine, am spus după câteva clipe.

— De ce nu? a întrebat el, de parcă n-ar fi avut habar.

— Paige, în primul rând.

— Ea înțelege.

Mă îndoiam serios de asta, fiindcă, dacă aș fi fost în locul ei, n-aș fi înțeles. Nici într-o mie de ani.

— Atunci... n-ar fi trebuit să vii, fiindcă... nu mai sunt problema ta.

A ridicat bărbia, iar umerii i s-au scuturat din cauza unui oftat prelung.

— Vreau să-ți arăt ceva.

M-am încruntat.

A întins mâna și a mișcat din degete.

— Îmi dai cheile de la mașina ta?

M-am încruntat și mai mult. Avea de gând să părăsească școala? Mai rămăseseră cam treizeci de minute din ora de comunicare și... și stai așa. Mă îndoiam că îi păsa dacă pleca mai devreme și nici eu nu aveam de gând să mă întorc la oră.

— Am permis, a continuat el văzând că nu răspundeam. Jur. Știu să conduc. N-o să-ți fur mașina.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu... nu cred că ai face asta.

Rider și-a lăsat capul într-o parte. Chiar credea că aș avea o asemenea părere despre el? Aplecându-mă, mi-am ridicat geanta și mi-am căutat cheile, apoi i le-am întins. Le-a luat cu degetele sale lungi. Fără să scot o vorbă, m-am îndreptat spre locul copilotului și am urcat în mașină, aruncându-mi geanta pe bancheta din spate.

M-a urmat, înghesuindu-și trupul lung în spatele volanului. Cu un zâmbet sfios, s-a întins ca să-și ajusteze scaunul. A răsucit cheia în contact și a băgat în marșarier. S-a uitat la mine în timp ce conducea Honda printre șirurile de mașini, dar nu a zis nimic.

Eu țineam strâns pumnii, iar gândurile mi se zbăteau în minte cu viteza curenților de aer dintr-un uragan. Să pleci așa de la școală era o nebunie, din mai multe motive. La fel ca atunci când a apărut la ușa mea, cu o seară în urmă; dacă Rosa și Carl ar fi aflat asta, și-ar fi ieșit din minți.

Dar în acel moment nimic din toate astea nu conta.

Cum aveam să mă prezint la liceu luni? M-am lăsat pe spate în scaun, simțind cum mă dureau articulațiile degetelor de atâta cât le strânsesem. Mi-am deschis încet pumnii.

Privind pe geam, habar n-aveam încotro se îndrepta Rider, dar în curând traficul s-a aglomerat și mi-am dat seama că ieșeam din oraș, pe una dintre șoselele vechi, unde mereu se creau ambuteiaje.

— Dai de belea dacă nu te întorci acasă imediat după terminarea orelor? a întrebat.

Păi, dacă Rosa și Carl ar fi știut ce făceam și unde eram, *cu siguranță*, însă nu aveau să afle.

— Nu vor ajunge acasă prea devreme.

— Super.

Când m-am uitat la el, l-am văzut concentrat la drum.

— Nu vreau să ai probleme din cauza mea.

Mi-am adunat părul și am început să mi-l împletesc într-o coadă groasă.

— De ce aș avea probleme?

Mi-a aruncat o privire plictisită, pe care n-am înțeles-o. A trecut un moment. Privirea i s-a oprit din nou asupra drumului.

— Oamenii care te-au adoptat... știu că ne-am reîntâlnit?

Am încuviințat dând din cap.

— Da, le-am spus.

A ridicat din sprâncene și mi s-a părut din nou surprins.

— Și știu despre mine? De dinainte?

Am început să încuviințez, însă m-am forțat să vorbesc.

— Da, știu.

— Totul? a insistat.

— Aproape tot, am șoptit.

A încuviințat dând lent din cap.

— Ce părere au despre faptul că suntem împreună? S-a îmbujorat puțin. Vreau să spun, că mergem la aceeași școală?

Pe de-o parte, mi se părea o întrebare ciudată, însă apoi mi-am dat seama ce urmărea. Credea că motivul pentru care Rosa și Carl n-ar fi fost bucuroși să știe că se întorsese avea de-a face cu cine era el, dar se înșela. Era vorba despre ce reprezenta. Cel puțin, așa speram.

— Sunt doar îngrijorați că nu o să... mă adaptez, i-am spus; și așa și era. Că nu mă pot descurca... și, evident, nu pot.

Maxilarul i s-a încordat, însă, înainte să pot spune ceva, a declarat:

— Mă numesc Rider Stark.

Ăăă.

— Îmi place munca fizică, a continuat el, încetinind și punând frână la un semafor. Și nu-mi plac sălile de clasă. S-a uitat la mine, cu genele lăsate. Poate că n-ar fi fost o idee bună să spun că nu-mi plac sălile de clasă, dar aș fi putut să zic că nu-mi plac bananele.

— Bananele?

A încuviințat, zâmbind ușor.

— Am descoperit, acum vreo trei ani, că detest chestiile alea.

— Dar sunt doar niște banane.

— Sunt fructul diavolului.

Am izbucnit surprinsă într-un hohot de râs.

— Asta-i ridicol.

A zâmbit larg și i-a apărut gropița.

— Ăsta-i adevărul. Acum e rândul tău.

Știam ce făcea. Încerca să demonstreze că ceea ce ni se ceruse la ora de comunicare fusese ceva de care eram capabilă, însă, evident, nu era cazul. Ce rost avea să fac asta acum? Nu era același lucru.

— Șoricel? a spus el încet, dar am clătinat din cap.

Nu am răspuns imediat.

— Bine.

Dându-mi drumul la păr, m-am uitat pe fereastră, în timp ce în mașină s-a întunecat. Treceam printr-un pasaj. Câteva clipe mai târziu, Rider a luat-o la dreapta și s-a oprit într-o parcare mică, în fața unei clădiri lungi, dreptunghiulare, care avea mai multe geamuri sparte decât întregi.

— Unde suntem?

Rider a oprit motorul și și-a desfăcut centura de siguranță.

— E o fabrică veche. Arată nasol, dar e un loc sigur. Promit.

Am privit clădirea terifiantă, care părea desprinsă din serialele cu vânătorii de fantome, pe care-mi plăcea să le urmăresc la TV. Vedeți? Seriale cu fantome. Aș fi putut spune în clasă că-mi plac. Dacă altcineva mi-ar fi spus că fabrica aceea era un loc sigur, n-aș fi ieșit din mașină. Dar în Rider aveam încredere, chiar dacă trecuseră patru ani de când nu-l mai văzusem. Mi-am scos centura și am coborât din mașină.

A înconjurat mașina și mi s-a alăturat, strecurându-și cheile în buzunar. Pavajul pe care l-am traversat era crăpat, iar prin fisuri ieșeau buruieni. Lipseau bucăți mari din el. Am privit cerul. În aer plutea un miros puternic de ploaie când ne-am apropiat de niște uși duble, de un roșu decolorat.

— Nu intrăm. Nu astăzi.

Avea să existe și o a doua oară? Am simțit o emoție ciudată în piept, dar am ignorat-o, gândindu-mă că era un lucru bun că nu intram. Mai ales fiindcă nu voiam să adaug violarea de domiciliu la chiulul de la școală în a patra zi.

În plus, eram convinsă că locul acela era bântuit.

Degetele lui calde le-au căutat și le-au găsit pe ale mele. Uimită, am încercat să nu mă împiedic când m-a luat de mână și m-a condus în partea cealaltă a clădirii. Pereții vechi din cărămidă miroseau a mucegai. În timp ce m-a condus de-a lungul clădirii nu a scos un cuvânt. Am trecut pe lângă niște ghene abandonate și am cotit-o spre stânga, unde am văzut câteva mese vechi de picnic, din piatră, și, mai încolo, partea din spate a clădirii.

M-am oprit brusc.

Buzele mele s-au întredeschis. Eram în stare de șoc. Nu știam unde să mă uit — era prea multă culoare. Cineva transformase un vechi zid cenușiu într-un caleidoscop de nuanțe vii de roșu, galben, verde, albastru, negru și alb. Lăsându-mi privirea să rătăcească peste tot, am văzut litere imense — inițiale aleatorii și cuvinte care nu păreau scrise în engleză. Apoi mai erau și picturile. Am deslușit oameni și mașini, clădiri și trenuri. Totul fusese pictat cu spray. Majoritatea dintre ele îmi făceau de rușine sculpturile în săpun. Era nevoie de un talent fantastic pentru a picta literele acelea alambicate și detaliile acelor chipuri. Și să fii capabil să faci asta cu vopsea spray? N-aș fi putut s-o fac nici cu o pensulă și cu Diego Rivera[1] ghidându-mi mâna.

M-am gândit la petele roșii pe care le văzusem pe degetele lui Rider și m-am întors spre el. Zâmbindu-mi, a dat drumul mâinii mele și s-a îndreptat spre peretele pictat. Picioarele lui lungi l-au dus imediat la jumătatea lungimii zidului. S-a oprit în fața unui băiat pictat. M-am apropiat, cuprinzându-mi talia cu brațele, în timp ce el își trecea mâna peste umărul copilului cu păr brunet. Detaliile erau fascinante, de la mâinile băgate în buzunare până la blugii uzați. Cămașa era albă și părea atât de reală, atât de lejeră, încât mă așteptam să zboare de pe trupul acela fragil. Copilul se uita la pictura în graffiti de deasupra lui, dar expresia de pe chipul său m-a impresionat.

Deznădejde.

Asta se citea în ochii lui de un căprui-deschis, bătând spre verde. Linia gurii sugera dezolare. Sprâncenele îi erau încruntate și ridicate. Tristețea lui era atât de puternică, încât o puteai atinge. Îngreuna aerul. Cunoșteam privirea aceea. O văzusem. O simțisem.

[1] Diego Rivera (1886—1957) a fost un pictor mexican și soțul celebrei pictorițe Frida Kahlo. O parte dintre lucrările sale au fost influențate de arta și de cultura aztecă, dar și de întâlnirea cu Picasso (n. red.)

Era o privire ce părea să spună: „Oare viața mea va fi mereu așa? Oare nu există și alt viitor, diferit de prezent?"

— Am fost prins de câteva ori pictând pe ziduri, a spus Rider îndepărtându-se de perete și vârându-și mâinile în buzunarele blugilor uzați, întocmai ca puștiul de pe perete. Dar ăsta e unul dintre locurile în care avem voie să facem asta fără să fim prinși. Mă ajută să-mi limpezesc mintea. Nu mă gândesc la nimic în timp ce pictez.

— Tu ai făcut... asta?

— Da.

Uimită, m-am holbat la băiatul acela pictat. Făcuse asta cu doar câteva tuburi de vopsea spray? Am clătinat din cap, impresionată. Rider fusese dintotdeauna talentat. Desena pe orice bucățică de hârtie — dar asta era incredibil! Nu mă puteam opri din privit.

Și nu am putut să evit presiunea care-mi apăsa pieptul, nici usturimea lacrimilor ce mi se opreau în gât. Știam că nu aveau să-mi curgă pe obraji; niciodată nu curgeau. Nu *mai* curgeau, dar mi-a venit să plâng când m-am uitat la Rider, fiindcă în adâncul sufletului meu, chiar dacă nu voiam să recunosc, știam că băiatul cel trist și distrus de pe perete era însuși Rider.

— Ai văzut Graffiti Alley sau celălalt depozit? a întrebat Rider, referindu-se la locurile în care artiștii de graffiti din Baltimore își puteau crea operele fără a fi urmăriți de autorități.

Am încuviințat.

— Am fost o dată la Alley. Mi-am desprins privirea de le el și am scrutat peretele. E minunat... la fel ca şi locul acesta. E fantastic ce ai făcut.

Rider a ridicat un umăr.

— Nu e mare lucru.

— E incredibil!

M-am gândit iar la figurinele mele din săpun și aproape m-a pufnit râsul.

— Eu nu pot... să fac așa ceva.

Și-a înclinat capul.

— Te-aș putea învăța.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Eram convinsă că ar fi fost ca și cum i-ar fi dat un creion unui sugar în mijlocul unei crize, spunându-i să respecte marginile când colorează.

Cu fața spre mine, Rider privea norii groși și încărcați de ploaie.

— Adică, dacă vrei. Sunt și alte locuri în care poți face asta fără să ai probleme.

Am privit din nou peretele și am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost să creez ceva atât de plin de inspirație. Aș fi reușit să fac doar o siluetă slăbănoagă.

— N-aș vrea să stric nimic.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— N-ai face asta, îți promit.

Nehotărâtă, n-am răspuns, iar privirea mi s-a îndreptat din nou către copilul pictat. M-am întrebat dacă Rider o adusese acolo pe Paige, înaintea mea. Mi-am dat imediat seama că era un gând prostesc. Firește că o adusese. Probabil că pictaseră împreună.

— Paige e... interesată de asta? am întrebat și mi-am simțit obrajii arzând.

— De asta? De graffiti?

Zâmbetul lui Rider a dispărut când el a clătinat din cap.

— La început, poate că a fost. Adică, venea și mă privea pictând, dar nu cred că i-a plăcut vreodată.

M-am uitat iar la perete.

— Oare n-o va deranja dacă tu... mi-ai arăta cum să fac asta?

— Nu, a răspuns el imediat. De ce să o deranjeze?

N-am știut ce să-i răspund.

— Știe că ești importantă pentru mine, Șoricel, a zis apropiindu-se. Și, ți-am mai spus, este o fată dură. Nu se atașează prea ușor de oameni, dar sigur se va apropia de tine. Cu timpul. A făcut o pauză. Nu o va deranja să știe că petrec timp cu tine.

Mi-am întors încet privirea spre el. M-am gândit că ar trebui să-i explic că s-ar putea să o deranjeze totuși pe iubita lui și că, în cazul acesta, nu o puteam învinui, dar am decis să iau în serios ce-mi spusese el. O cunoștea mult mai bine decât mine, iar Paige nu fusese răutăcioasă cu o zi în urmă, în timpul orei. Doar își marcase teritoriul. Iar eu puteam să respect asta. Eu și Rider puteam fi prieteni — întotdeauna fuseserăm prieteni. Poate că până la urmă Paige avea să mă simpatizeze.

Cel puțin acest aspect al vieții mele, viața cu noua versiune a lui Rider, ar fi putut funcționa.

M-am întors spre peretele pictat. N-aveam cum să mă pricep la asta, dar ce pierdeam dacă încercam? Un miniciclon mi s-a format în stomac.

— Bine.

Gropița și-a făcut apariția, iar ciclonul din stomacul meu a crescut în intensitate. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu m-am uitat grăbită în altă parte, fiindu-mi dintr-odată foarte cald. Voiam să trag de gulerul cămășii, dar era ciudat să fac asta.

— Vrei să ne întoarcem? a întrebat el și, când am ridicat ochii, era mai aproape, dar eu nici măcar nu-l auzisem mișcându-se. Șoricel?

Ora de comunicare se terminase deja și ar fi fost cazul să mă îndrept spre casă, însă... nu voiam să plec. Nu încă. Locul acela îmi dădea un sentiment de pace, în ciuda zgomotelor îndepărtate din trafic și a claxoanelor. Am clătinat din cap.

S-a uitat o clipă la mine, apoi s-a îndreptat spre masa de picnic din piatră, învechită, și s-a așezat. După un minut, m-am alăturat lui. Niciunul din noi nu a vorbit o vreme, iar eu am simțit că alunecam printr-un tunel în trecut. De câte ori stătuserăm unul lângă celălalt, exact așa?

Am reușit să-mi dezlipesc limba de cerul gurii.

— Ți se pare ciudat?

— Ce anume? a întrebat, proptindu-și coatele pe masa din spatele lui.

S-a lăsat pe spate, închizând ochii.

— Totul. Faptul că ne aflăm aici, ca și cum... n-ar fi trecut timpul. Căldura mi-a cuprins obrajii. E pur și simplu straniu.

A rămas din nou tăcut.

— Da, e ciudat, însă într-un sens bun, nu-i așa?

— Așa e, am șoptit.

Rider mi-a lovit genunchiul cu al lui.

— Mă bucur că suntem aici să trăim ciudățenia.

Intensitatea căldurii din obraji a crescut, iar eu am schițat un zâmbet.

— Și eu mă bucur.

S-a uitat în ochii mei pentru o clipă, apoi și-a îndreptat atenția către peretele acoperit de graffiti. Am tras repede aer în piept. Era șansa perfectă să îl întreb despre ultimii patru ani. Aveam atât de multe întrebări să-i pun!

— De câtă vreme... ești la bunica lui Hector?

Și-a încruntat sprâncenele.

— De vreo trei ani.

— Și... centrul de plasament de dinainte?

— Nu era rău, a răspuns întinzându-și picioarele. Nu erau mulți copii. A râs încetișor, ca pentru sine. Am fost chiar surprins când m-au trimis să locuiesc cu doamna Luna. Aveam aproape cincisprezece ani. Ce rost mai avea?

Îl înțelegeam, însă avusese noroc, fiindcă nu multă lume e dispusă să primească un adolescent care și-a petrecut întreaga viață prin centre de plasament. Era incredibil că găsise pe cineva.

— Te simți bine la doamna Luna?

— Mda...

Și-a dat ochii peste cap în timp ce-și îndoia și-și întindea degetele. O picătură de ploaie a căzut pe masă.

— E o persoană bună la suflet.

Am așteptat să zică și altceva, să detalieze, însă el a tăcut, iar asta m-a făcut să mă îndoiesc de ceea ce-mi spusese. Am deschis gura, dar în clipa aceea s-a uitat la mine, iar cuvintele mi-au ars vârful limbii.

Când a vorbit, vocea îi era joasă, aproape o șoaptă.

— Te gândești... te gândești vreodată la noaptea aceea?

Mi s-a pus un nod în stomac și am dat din cap că nu — ceea ce era o minciună. Făceam tot ce-mi stătea în puteri să nu mă gândesc la noaptea aceea. Doar că, în urmă cu o seară, creierul meu hotărâse să facă o trecere amănunțită în revistă a acelui episod.

— Dar tu? am șoptit, fără să-l pot privi.

— Uneori. A făcut o pauză și și-a trecut mâinile peste blugi. Uneori mă gândesc la alte nopți, știi, ca acelea în care ticălosul ăla se îmbăta și își chema prietenii.

Mi s-a încordat tot corpul și nu am îndrăznit să scot niciun sunet, fiindcă știam la ce nopți se referea.

— Și uneori îmi doresc să fi murit cu toții, inclusiv Henry. A râs sec. Asta mă face o persoană rea, nu-i așa?

— Nu, am spus imediat. Nu te face o persoană rea.

Mi s-a uscat gura amintindu-mi acele nopți când casa se umplea de prietenii lui Henry. Unii dintre ei se uitau la mine așa cum niciun bărbat n-ar trebui să privească o fetiță. Mai erau și unii care-l priveau la fel și pe Rider... și care-l *hărțuiau*. Ceilalți s-ar fi purtat la fel și cu mine, dacă n-ar fi fost Rider.

— Au reușit vreodată...?

Rider a clătinat din cap.

— Nu. Eram mereu foarte rapid, iar ei — prea beți. Am avut noroc.

Nu eram sigură că fusese într-adevăr norocos.

— Ar trebui să ne întoarcem, a spus el ridicându-se, când o altă picătură de ploaie a căzut pe asfaltul crăpat. O să înceapă să plouă.

Ridicându-mă, l-am urmat spre Honda. Mă mișcam greu. Când Rider s-a urcat în mașină și a închis portiera, m-am întors și m-am uitat lung la zidul din cărămidă pictat. Poate că acele picturi cu graffiti erau doar litere, o floare strălucitoare, chipul unei femei sau un băiețel care privea cerul fără speranța unui viitor mai bun, însă fiecare dintre ele spunea o poveste. Fiecare vorbea fără cuvinte. Și, cu toate că și eu încercasem ani de zile să fac asta, nu eram o pictură pe un perete.

— Mă numesc Mallory... Dodge. Am tras adânc aer în piept, vorbind cu mine însămi. Îmi place... să citesc. Nu-mi place... cine sunt.

Unsprezece

Sâmbătă, n-am ajuns la Harbor să ne întâlnim cu Ainsley decât de-abia la prânz. Carl insistase să pregătească micul dejun și să mâncăm liniștiți, așa cum făceam în fiecare sâmbătă, dacă el sau Rosa nu erau chemați la serviciu.

Carl pregătise celebrele lui gofre — celebre pentru el —, care pentru mine chiar erau speciale; speciale fiindcă nu mai mâncasem niciodată așa ceva. Gofre cu afine și căpșuni, în fiecare sâmbătă dimineața. Speciale, fiindcă știam că erau prea mulți copii care nu aveau niciodată parte de așa ceva.

Pe la jumătatea micului dejun, discuția molcomă dintre ei a devenit serioasă și și-au îndreptat atenția spre mine. Rosa a deschis subiectul, după a doua ceașcă de cafea.

— Ne-au sunat ieri de la școală.

Am încremenit, cu furculița plină de gofră și căpșuni la jumătatea drumului către gura mea deschisă. Puteam să-mi iau adio de la promisiunea făcută lui Rider de a nu intra în belele.

Rosa și-a pus furculița pe masă, lângă firimiturile de la gofre. Altminteri, farfuria ei era curată. A mea arăta ca o baltă de sirop.

— De fapt, un anume domn Santos ne-a contactat.

Am închis ochii.

— Am discutat amândoi cu el, a adăugat Carl, iar gofra pe care tocmai mi-o îndesasem pe gât a căpătat un gust amar. Ne-a

explicat că ai avut o problemă ieri, în timpul unui exercițiu de oratorie.

Deschizând ochii, am lăsat furculița pe masă. Nu-mi mai era foame. Și eram atât de... M-am foit în scaun, simțindu-mă stânjenită.

— Ne-a spus că un coleg a intervenit pentru tine, zicând că te-ai simțit rău și că de aceea ai plecat, a continuat Carl. Ne-a mai spus și că Rider a fost acel coleg.

Doamne!

Îmi venea să mă bag sub masă.

— Discutăm despre asta imediat, a spus Rosa ridicând o mână și făcându-l pe Carl să tacă. Nu te-ai simțit rău ieri, nu-i așa?

Probabil ar fi fost mai bine să mint decât să-mi expun eșecul, dar, cu toate acestea, am clătinat din cap. S-a lăsat tăcerea, iar eu am strâns din buze și mi-am plecat ochii în farfurie. Probabil erau foarte dezamăgiți. Doar o săptămână de școală și deja primiseră un apel referitor la mine.

— E în regulă.

Rosa s-a întins și mi-a pus o mână pe braț. Am ridicat privirea.

— Eu și Carl ne așteptam să nu fie un drum ușor. Știam că ora de comunicare nu va fi ușoară. Și tu știai asta.

Avea dreptate. Dar asta nu mă ajuta să-mi recunosc eșecul.

— La școală se știe, a spus Carl, atrăgându-mi atenția.

— Se știe... ce se știe?

Încrucișându-și brațele pe masă, s-a aplecat în față.

— Am discutat cu toți cei din consiliul profesoral când te-am înscris și le-am spus că s-ar putea să ai unele dificultăți.

Am căscat atât de larg gura, încât era să mă lovesc de masă.

— Ce-ați făcut?

— N-am intrat în detalii, Mallory, și ne-am întâlnit doar cu profesorii tăi, cu directorul și cu doamna Dehaven, una dintre consiliere, a explicat Rosa. Am făcut asta doar ca să fie atenți la

tine, în caz că s-ar întâmpla ceva despre care ar trebui să fim informați.

Doamne, asta însemna că vorbiseră cu toată lumea! Simțind că mă mânca pielea, m-am rezemat de spătar. M-am uitat lung la ei, fără să-i văd. Nu-i vedeam decât pe oamenii aceia care știuseră despre *dificultățile* mele întreaga săptămână, când se presupunea că acela era un nou început.

— Trebuiau să știe, a spus Carl.

Afirmația aceea fusese rostită ca un adevăr absolut și m-am pregătit să-l contrazic. Limba mi s-a dezlipit de cerul gurii.

— Am ajuns ieri la un acord cu domnul Santos, a continuat el, iar limba mi s-a lipit la loc. El înțelege totul, Mallory. Vreau să știi asta. Înțelege cât va fi de greu pentru tine să te ridici în fața clasei și să vorbești.

Probabil că am încetat să respir.

— Comunicarea este o materie obligatorie pentru absolvire, însă au mai făcut concesii și în cazul altor elevi, a spus Rosa încetișor. Iar domnul Santos a fost foarte dispus să facă o excepție și în cazul tău.

Am înțepenit.

— Dar...

— A fost de acord ca, în loc să trebuiască să ții discursuri în fața clasei, împreună cu ceilalți elevi, să le ții doar de față cu el, m-a lămurit Carl, iar eu am simțit cum spiritul îmi părăsea trupul. Așa vei putea să-ți respecți temele, însă în condiții proprii.

Rosa m-a bătut ușurel pe braț.

— Sunt vești bune.

— Dar... am zis clătinând pierdută din cap. Toată lumea... va ști.

Carl s-a încruntat.

— Colegii mei de clasă vor ști... că nu pot să vorbesc în public și că primesc tratament... diferit. Cu toții... trebuie să se ridice și să vorbească, iar eu să nu o fac? Trebuie... să fac asta.

Carl și-a lăsat capul într-o parte.

— Draga mea, ce trebuie să faci este să treci clasa.

— Dar am mai mare nevoie să... fiu normală și nu-i același lucru să țin discursurile doar în fața domnului Santos, am protestat, uitându-mă când la unul, când la altul. Pot să fac asta.

— Știm că poți. La un moment dat, a spus Rosa și am sărit de pe scaun.

La un moment dat. De parcă n-ar fi crezut că puteam în acel moment.

— Dar acum s-o luăm încet. Ai făcut deja pași imenși în ultimii patru ani. E normal să procedăm cu grijă după atât de multe schimbări, nu?

Nu eram de acord cu nimic din toate astea, însă focul disputei se redusese la o scânteie firavă când mi-am lăsat mâinile în poală.

— Nu a fost niciodată necesar... să interveniți așa pentru Marquette, nu?

Rosa și Carl s-au uitat lung la mine.

Nu știam cum de îmi ieșiseră acele cuvinte pe gură. Habar n-aveam. Voiam să mi le retrag.

Carl a tras adânc aer în piept.

— Nu.

Mi-am răsucit degetele în poală.

Rosa s-a ridicat și a strâns farfuria ei și pe a lui Carl.

— Ai terminat? m-a întrebat și, când am încuviințat, a luat-o și pe a mea.

— A fost drăguț din partea băiatului ăluia că ți-a luat apărarea, a spus Carl, iar eu mi-am îndreptat privirea spre el.

— Băiatul ăla? am întrebat.

— Rider, s-a corectat el, iar umerii mi s-au încordat. Domnul Santos a spus că a plecat de la oră ca să vadă ce faci și că nu s-a mai întors.

Doamne! Puteam oare să încep ziua din nou și să nu mă dau jos din pat? Mi-am dorit să fiu în camera mea, terminând bufnița

pe care începusem să o sculptez cu o seară în urmă. Nimic nu mă liniștea mai repede decât lucrul cu săpunul. Și asta mă ajutase, după tot ce se întâmplase la ora de comunicare și cu Rider. Sculptasem corpul micuț, gravând pene minuscule și urechi plate.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra subiectului care ne interesa.

— A venit să... să se asigure că eram bine.

Carl m-a privit lung.

— Petreci mult timp cu el?

— Doar... la ora de comunicare, am zis, simțindu-mă vinovată fiindcă nu le spuneam adevărul. Am mai dres-o adăugând ceva ce era adevărat: Dar... am luat prânzul cu o fată, colegă cu mine la orele de engleză și de comunicare. O cheamă Keira.

— Ne bucurăm să auzim asta. Rosa era cu spatele, fiindcă arunca firimiturile la gunoi. Rider nu ia prânzul la aceeași oră?

— Nu.

Mă îndoiam că ar fi apreciat gestul lui Rider de a chiuli de la o oră ca să ia prânzul cu mine, cum se întâmplase la începutul săptămânii.

Carl se uita încă la mine, încercând parcă să-mi citească gândurile.

— E interesat de tine, Mallory?

— Poftim?

Am clipit o dată și apoi încă o dată.

Rosa s-a răsucit brusc și și-a ațintit privirea asupra lui.

— E interesat de tine mai mult decât de o simplă prietenă? a repetat el.

Oh...

Doamne...

Simțeam că-mi ardea fața.

— Are iubită!

De data aceasta a clipit Rosa.

— Da? a întrebat Carl răsuflând ușurat. Atunci... S-a lăsat pe spate, zâmbind. Cred că e timpul să ne spălăm și să plecăm.

M-am holbat la el.

Și Rosa s-a holbat la el.

Apoi ne-am ridicat, ne-am spălat și am plecat. N-au mai pomenit nimic de Rider sau de școală, însă în clipa în care am văzut-o pe Ainsley, când am ajuns la Harbor, departe de urechile lor, acela a fost subiectul conversației.

Stăteam pe una dintre multele bănci cu vedere spre port, în timp ce Rosa și Carl se interesau de o strângere de fonduri, la câțiva metri depărtare. Un vânt rece bătea dinspre golf, acoperindu-i fața lui Ainsley cu șuvițe de păr blond.

Ainsley era superbă — una dintre acele fete de o frumusețe universală, pe care nimeni nu ar fi putut-o descrie altfel. Cu ochi albaștri și pomeți sculptați, care se potriveau cu nasul în vânt, singurul lucru mai minunat decât fizicul ei era personalitatea sa. Acum, serios, Ainsley putea fi obraznică și cu gura mare, dar era o dulceață de fată. Asta dacă nu o provocai. Atunci situația se schimba. La început, când ne-am cunoscut la cursurile pentru elevii care învățau de acasă, avusese multă răbdare cu mine. Insistase să lege conversații cu mine, deși mulți alții renunțaseră cu mult timp în urmă. În fiecare săptămână, când ne strângeam cu toții ca să învățăm împreună, ea se străduia să vorbească cu mine.

La început, fusese ciudat să am o prietenă. Multă vreme îl avusesem doar pe Rider, și apoi... nimeni. Încă-mi era greu să vorbesc, fiindcă o vedeam doar o dată pe săptămână, cel mult de două ori, dar Ainsley fusese, fără îndoială, cel mai mare dar pe care-l putusem primi, după ce-i cunoscusem pe soții Rivas.

În plus, putea să poarte salopetă fără să arate ca un scutec pe ea. În acea zi purta o salopetă de un albastru-deschis, cu un cardigan de o nuanță mai închisă, și arăta adorabil. Dacă eu m-aș îmbrăca în așa ceva, probabil că m-aș încuia în camera mea.

— Mă bucur că le-ai povestit despre Rider, a spus ea, dar nu i-am înțeles bucuria, fiindcă eu nu o simțeam.

Cu fața spre mine, cu un picior atârnând de pe bancă și celălalt îndoit sub ea, vorbea încet, să nu fim auzite.

— Ce-ai fi făcut dacă apăreau la școală și-l vedeau?

Mă îndoiam serios că ei ar fi apărut pe nepusă masă la Lands High, însă, fiindcă sunaseră deja la școală ca să se asigure că profesorii erau cu ochii pe mine, exista șansa ca unul dintre spionii lor să le spună despre Rider. Când i-am povestit lui Ainsley despre învoiala pe care o făcuse Carl cu domnul Santos, a înțeles perfect cât de rușinată mă simțeam.

— Cumva, mi-aș dori... să nu le fi spus, am recunoscut.

Ainsley nu a părut deloc stânjenită de pauza lungă pe care am făcut-o.

— Mai bine că le-ai spus! a șoptit, iar eu am rânjit. Uite, știi că nu sunt tocmai sinceritatea întruchipată, dar cred c-a fost inteligent din partea ta să fii deschisă cu ei.

Fusese o mișcare inteligentă din multe motive evidente, însă existau diverse tipuri de *inteligență*, iar una dintre acestea era c-ar fi trebuit să țin secretă întoarcerea lui Rider, cel puțin deocamdată.

Ainsley a făcut o pauză.

— Totuși, eu nu le-aș spune că Rider a fost la voi acasă.

Mi-am dat ochii peste cap și am rânjit.

— Dar, dacă le-ai spune, ai putea să-l inviți la tine fără să fii nevoită să-i minți, a argumentat ea, cu ochii albaștri ascunși în spatele ochelarilor de soare supradimensionați.

Soarele nu era atât de puternic, dar în ultima vreme se plângese de sensibilitate la lumină. Glumiserăm spunând că se transforma în vampir.

— Și știu că vrei să petreci mai mult timp cu el, a adăugat.

Mușcându-mi buza, mi-am îndreptat privirea spre golf. Apa se unduia ușor. În depărtare pluteau niște ambarcațiuni. Era adevărat că voiam să-l văd pe Rider mai des, mai ales în afara școlii.

Nu apucaserăm să vorbim despre atâtea lucruri, iar eu... pur și simplu voiam să fiu în preajma lui.

— Mallory?

Ainsley mi-a atins brațul cu al ei.

M-am uitat la ea, neștiind cum să exprim în cuvinte tot ce simțeam. Ar fi necesitat efort, iar în acel moment sunetul vocii mele era la fel de ascuțit ca al rațelor sălbatice din apă.

Au trecut câteva secunde.

— Nu vrei să ajungi să-l cunoști din nou?

Să-l cunosc din nou. Ce frază ciudată! Am dat ochii peste cap.

— Ba da.

Și-a dat la o parte de pe față o șuviță de păr.

— Dar?

— Dar e... ciudat. Mi-am trecut mâinile peste coapse. Adică, între noi lucrurile sunt... la fel, dar diferite. E ca și cum... el ar fi dat pagina, iar eu...

— Și tu ai dat pagina, a spus Ainsley încet.

Oare? Uneori, simțeam că străbătusem cale lungă de la viața aceea de teamă și lipsă de speranță, dar alteori aveam impresia că eram iar în dulap, ascultând cum pumnii loveau un corp lipsit de apărare.

M-am gândit un moment la băiatul pictat pe peretele depozitului și la ceea ce-mi spusese Rider. Poate că nu eram singura care ducea o asemenea luptă.

Am clătinat din cap, ca să-mi limpezesc gândurile.

— Are... iubită.

Sprâncenele lui Ainsley s-au ridicat pe deasupra ochelarilor.

— Bine. A făcut o pauză. Te rog, nu mi-o lua în nume de rău, dar ce legătură are asta? La urma urmelor, voi doi doar v-ați regăsit.

— Știu, și nu spun că... iubita lui e o problemă, am explicat — și nici nu era.

Firește, începusem să-l privesc pe Rider cu alți ochi decât cei ai unei simple prietene, dar cine nu ar fi făcut-o? Știam însă că el nu mă vedea așa. Nu o făcuse niciodată și nu avea s-o facă vreodată, cu sau fără iubită. Nu puteam nici măcar să-mi imaginez că el mi-ar fi împărtășit câtuși de puțin sentimentele acelea care depășeau prietenia.

— Doar că nu cred că e foarte bucuroasă că eu și Rider... ne-am regăsit.

— Cum așa?

I-am povestit lui Ainsley despre felul cum îmi vorbise Paige lângă dulăpior și ce-mi spusese în clasă, a doua zi, când Rider nu apăruse.

— Ups, a zis încruntându-se. Pe de-o parte, înțeleg de ce nu e încântată. Apari de nicăieri, iar el e bucuros să te vadă. Trebuie să fie greu pentru ea.

— Știu.

— Dar voi doi sunteți prieteni din copilărie, așa că trebuie să înțeleagă. Iar mie mi se pare că Rider vrea să faci parte din viața lui. Primul lucru pe care l-a făcut, când a avut ocazia, a fost să te îmbrățișeze, nu-i așa?

Am încuviințat, iar ea a continuat:

— Apoi a apărut la tine acasă, te-a urmat când te-ai panicat și ai ieșit din clasă.

Ainsley spunea lucrurilor pe nume.

— Pe urmă te-a dus în locul ăla fantastic și ți-a arătat opera lui — de altfel, foarte cool, as putea spune. Deci e clar că-și dorește să faci parte din viața lui. Paige va trebui să se obișnuiască.

Am încuviințat, dând încet din cap.

După o clipă, Ainsley m-a întrebat în șoaptă:

— Cum te simți când el e prin apropiere? Știu că a jucat un rol important în trecutul tău.

Îmi amintea de Rosa când vorbea așa.

— Mă simt bine.

— Ești sigură?

Am mai dat o dată din cap. S-a uitat lung la mine, pentru o clipă, apoi a lăsat-o baltă. Eram prietene de prea multă vreme și știa când evitam să vorbesc despre un anumit subiect.

Ainsley respecta asta.

Am privit în direcția tarabelor, unde soții Rivas se uitau la cărțile uzate de la un stand. Carl o ținea pe Rosa de mână, iar în mâna cealaltă avea o carte. Am zâmbit și mi-am întors din nou privirea către Ainsley.

— Cum merg lucrurile între tine... și Todd?

Aveau o relație serioasă. Sau așa credeam, fiindcă făcuseră sex. Îmi imaginam că sexul însemna, oficial, că lucrurile erau serioase. Îmi spusese că fusese puțin ciudat, dar nu rău. Nu era chiar cea mai bună încurajare, însă acum, că mintea-mi fugise la sex, m-am trezit gândindu-mă la Rider.

Uau, de unde o mai fi apărut și ideea asta?!

Deși nu aveam nici urmă de experiență, Ainsley îmi povestise totul, iar eu nu duceam lipsă de imaginație. Mai dispuneam și de o conexiune la internet, deci...

Mi-am imaginat umerii lui lați, însă fără tricou. Din îmbrățișările lui îmi dădusem seama că era bine făcut. Un fior mi-a străbătut corpul și mi-am dorit brusc să fi purtat un maiou și pantaloni scurți. Îmi era cald și mă întrebam dacă Rider...

Doamne, chiar trebuia să mă opresc. Obrajii îmi ardeau, dar, din fericire, Ainsley se uita la un tip care trecea alergând. Un tip fără tricou. Și el bine făcut.

— Totul e bine. Nu ne-am mai văzut atât de des de când a reînceput școala. A dat din umeri, dar fără să pară dezamăgită. E obsedat de facultăți acum și numai la asta se gândește.

Știam că Ainsley plănuia să meargă la universitatea din Maryland, la fel ca mine. Eu fusesem deja acceptată și știam că părinții lui Ainsley se duseseră să vadă universitatea, însă nu eram sigură în privința lui Todd.

— Ce... facultate?

— Ah, vreo câteva mii.

Deși nu-i puteam vedea ochii, știam că și-i dăduse peste cap.

— Cred că vrea să meargă undeva în nord. Se gândește c-o să intre la una dintre universitățile de elită. Știu că sună răutăcios, dar nu-i chiar atât de deștept.

Îl întâlnisem o dată pe Todd și, chiar dacă nu eram sigură de nivelul său intelectual, mi se părea un tip de treabă. Probabil el credea despre mine că eram pe treapta cea mai de jos în rândul persoanelor cool.

— Pff, a mormăit ea, întinzându-și picioarele. Vrea să mergem mâine la film cu prietenii lui.

Ups. O auzisem de multe ori pe Ainsley plângându-se de prietenii lui și știam că nu era a bună.

— Și habar n-am ce scuză să inventez ca să nu mă duc, fiindcă știe c-aș profita de orice ocazie ca să ies din casă. A făcut o pauză și s-a uitat la mine. Ne putem preface că ai vărsat de vânt și că trebuie să am grijă de tine?

Am râs.

Ainsley a oftat.

— Presupun că nu. Îi detest pe prietenii lui. Cu toții cred că sunt mai buni și mai deștepți decât mine, fiindcă eu învăț acasă. Fac mereu comentarii despre cât de greu trebuie să-mi fie să socializez cu oameni „normali". Știi ceva?

Am ridicat din sprâncene.

— E greu pentru mine să socializez cu ei, fiindcă sunt convinsă că mai toți cred că Primul Amendament înseamnă, de fapt, că pot spune ce vor, fără nicio consecință. Ăăă, nu, asta nu-ți salvează pielea dacă spui ceva aiurea pe Facebook și ești dat afară din echipa de fotbal sau ceva de genul!

Îmi tremurau buzele.

A ridicat brațele, exasperată. Mi-am ascuns un zâmbet.

— Nu așa stau lucrurile, știi? Nu poți să faci ce vrei. Știi că săptămâna trecută unul dintre prietenii lui s-a certat cu mine pe tema asta? A făcut pe deșteptul cu mine și mi-a explicat prost Primul Amendament. După părerea lui, înseamnă că poți să spui tot ce-ți trece prin cap, pentru că e părerea ta și te protejează Constituția. „Libertatea de exprimare", striga el. Mda, poate în ceea ce privește guvernul, însă nu în restul cazurilor. Mă întrebam: vorbește serios?

Măcar nu mă mai gândeam la sex.

— În primul rând, pe lângă faptul că nu orice discurs este protejat de lege, sunt absolut convinsă că părinții fondatori au exprimat totul destul de clar. A tras aer în piept. Doamne, parcă-s din reclama aia la asigurări. Îmi vine să strig: „Nu așa funcționează lucrurile! Nimic din toate astea nu merge așa! Uite ce e, exprimă-ți părerile în gura mare, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai considera că Primul Amendament te va apăra de pierderea slujbei sau de eliminarea dintr-o frăție. Sau... de alți oameni, care au o părere diferită."

Ainsley își dorea o carieră în drept.

— Și da, pot vorbi *fluent* trei limbi, a continuat ea. Dar ei mă tratează de parcă aș fi vreo idioată, doar fiindcă învăț acasă. Și-a lăsat umerii în jos. Detest să spun asta, dar nu-mi... nu-mi place de ei.

— Îmi pare rău, am zis.

A clătinat din cap, iar șuvițele lungi de păr i-au fost răvășite de vânt.

— În fine. Mă descurc.

Sigur că da, Ainsley se descurca întotdeauna.

După câteva clipe, a spus:

— Of, ce mă doare capul! A ridicat o mână și și-a frecat fruntea deasupra ochiului stâng. Habar n-am dacă e din cauza stresului de mâine, sau a sinusurilor, sau a ochilor, sau mai știu eu ce.

M-am încruntat.

— Te-au cam... supărat ochii... în ultima vreme.

— Asta să fie? S-a bosumflat. Probabil. Doar știi că văd foarte prost.

Cum să nu știu? Ainsley ar fi trebuit să poarte mai des ochelari, fiindcă nu-mi dădeam seama cum de putea să vadă ceva fără ei. Îi încercasem și eu o dată și e ca și cum ai vedea lumea prin niște lupe. Cândva, o întrebasem de ce nu îi purta și m-a asigurat, ca s-o citez, că vedea ce era de văzut.

Înconjurându-mi umerii cu brațul, Ainsley s-a dat mai aproape de mine și și-a sprijinit capul pe umărul meu.

— Să nu te superi pe mine fiindcă aduc din nou vorba despre Rider, dar o fac pur și simplu din motive egoiste. Sper să ajungeți să petreceți mult timp împreună, ca să putem ieși toți patru. Nu cum fac cuplurile, dar pe-aproape. Știi de ce vreau să ieșim toți patru?

Am zâmbit timid.

— Fiindcă ești super, a spus ea chicotind. Și mi-ar prinde bine ca întâlnirile mele cu Todd să fie mai antrenante.

Am avut o revelație.

— Ție chiar... îți place Todd?

Ainsley a oftat.

— Bună întrebare. Nu știu. Cred că-mi place acum, dar nu pentru totdeauna.

I-aș fi putut spune că acel *acum* mi se părea destul și că nimeni nu știe ce-i rezervă viitorul. Că „pentru totdeauna" poate dispărea într-o clipită. Dar nu am făcut asta, ci am zâmbit și am încercat să nu-mi imaginez „întâlnirile" pe care le plănuia pentru mine și Rider, „întâlniri" ce nu aveau să aibă loc vreodată.

Aveam de gând să dau și eu o șansă acelui „acum".

Doisprezece

Luni dimineață am condus tot drumul spre școală cu un nod în stomac, strângând de volan cu toate puterile mele. În mare parte nici nu voiam să apar — ce rost avea? Înțelegerea pe care o făcuse Carl cu domnul Santos însemna că nu trebuia să mă străduiesc foarte mult.

Dar trebuia să ajung la ore. Chiar dacă aveam să-mi țin discursurile în fața unei singure persoane, tot trebuia să înfrunt situația. Dacă nu o făceam, aș fi fost aceeași fată care nu se putea privi în oglindă, darămite să susțină o conversație cu cineva.

M-am gândit la Ainsley și la cât de greu îmi era încă să discut față în față chiar și cu cea mai apropiată prietenă. Detestam timiditatea asta a mea, care mă paraliza. *Timiditate* nici măcar nu era termenul potrivit, așa considera doctorul Taft. Dar așa mă etichetaseră mereu oamenii.

Mallory este timidă.

Mallory trebuie doar să iasă din carapace.

Dacă trăiam într-adevăr într-o carapace, era una din titaniu și antiglonț.

Când am cotit-o spre dulăpiorul meu, am văzut-o pe Paige sprijinindu-se de el și era să mă împiedic.

Oh, nu!

Mi s-a părut că nu mă aștepta cu aceeași atitudine binevoitoare cu care mă așteptase Jayden.

Instinctul m-a avertizat să mă întorc și să mă îndrept spre clasă. Nu aveam la mine cărțile pentru cursurile de dimineață, însă aș fi putut să trec mai târziu pe la dulăpior și să le iau. Sau poate că mă nelinișteam fără motiv. Bine-ar fi fost! Voiam ca totul să fie în regulă între mine și Paige. Ea era importantă pentru Rider.

Paige a întors capul și m-a observat. Era prea târziu s-o iau la fugă. Sau nu. Încă puteam să fug. Buzele ei roșii au schițat un rânjet.

— Salut, Șoricel.

A rostit cu batjocură porecla pe care mi-o dăduse Rider și s-a îndepărtat de dulăpior, rămânând totuși la câțiva pași de el.

— Sunt destul de surprinsă că ești aici, după incidentul de vineri.

Mi-am încetinit pașii, de parcă înaintam prin ciment. Bănuiala mea inițială fusese corectă: discuția aceea nu avea să se termine cu bine.

Și-a încrucișat brațele și m-a privit, fără să-i pese de elevii care se opreau în jurul nostru, să caște gura. Sau poate că nu-i ignora. Poate că știa că atrăgea atenția. Mi s-a uscat gura.

— N-o să te întreb de ce te-ai panicat, a spus ea ridicând o sprânceană de culoarea mierii. Știu de ce. Sărmanului Șoricel nu-i place să vorbească.

Cineva a râs — o fată. Un băiat a chicotit. Am simțit cum mi se adâncea golul din stomac, iar nodul din gât se mărea.

„Fugi", striga firicelul de voce din capul meu. „Fugi departe."

Mi-am încleștat atât de tare maxilarul, încât o durere ascuțită mi-a străbătut obrazul. Cu inima bătându-mi ca o tobă, am început s-o ocolesc. Poate că avea să mă lase să ajung la dulăpior. Dacă voia doar să-mi spună tâmpenii, n-avea decât. Mi se întâmplaseră lucruri mult mai rele. Am trecut pe lângă Paige și m-am apropiat de dulăpior prin spatele ei. Nu putea să-mi spună nimic din ce nu auzisem deja.

— Știu ce pui la cale, a zis ea întorcându-se din nou spre mine. Îl vrei pe Rider. Și e penibil, penibil rău.

Am tresărit chiar când am întins brațul să deschid dulăpiorul. Nu-l voiam pe Rider — nu așa cum credea ea. Dacă m-ar fi lăsat în pace, și-ar fi dat până la urmă seama.

De ce nu pleca și nu mă lăsa în pace? Chiar ceream atât de mult?

Dar Paige nu avea de gând să plece nicăieri.

M-a apucat de braț cu degetele ei reci, strângându-mă ferm, dar fără să-mi provoace durere. Mi-am ridicat bărbia și privirile ni s-au întâlnit. Și-a lăsat capul în jos.

— Ultimul lucru de care are nevoie Rider sunt rahaturile tale. Ce? Crezi că nu știu ce e între voi? Crezi că nu știu că pentru el ai rămas șoricelul amărât pe care trebuie să-l protejeze?

Mi-am strâns degetele, iar mușchii spatelui mi s-au încordat.

Expresia răutăcioasă de pe buzele ei a dispărut și nu m-a mai privit de parcă n-aș fi fost demnă să respir același aer ca ea. Avea o privire fermă și serioasă.

— Mi-a povestit despre tine, despre fata care nu vorbea niciodată și de care îi părea atât de rău. A vorbit mult despre tine. A expirat scurt. La început, când a venit să locuiască la Hector, vorbea mai mult despre tine decât despre el. Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat.

Am simțit un gol în stomac când m-am holbat la ea. Vocea ei denota aversiune. Am simțit o presiune în piept. Îi povestisem multe despre trecutul meu lui Ainsley, însă ea n-ar fi folosit niciodată ce știa împotriva mea. În schimb, fata aceea o putea face. Putea să spună tuturor. Cum putuse Rider să-i povestească asemenea lucruri despre mine? M-am simțit trădată, iar gândurile mele împrăștiate mi-au fost obturate de acest sentiment. Nu o cunoșteam pe fata aceea, dar ea știa despre mine lucruri pentru care-mi trebuiseră luni întregi să le discut cu Ainsley.

— Nu încerc să te amărăsc, a spus ea, și m-am gândit că se prefăcea destul de bine, având în vedere că „nu încerca". Dar Rider trăiește cu sentimentul de vinovăție de când îl cunosc și de-abia de anul trecut părea să-l fi depășit. Acum te-ai întors. Rahatul ăsta e ultimul lucru de care are nevoie acum.

Sentiment de vinovăție? Am clipit rar, în timp ce în piept mi se răspândea o senzație de gol, urmată de amorțeală, când am început să pricep cu adevărat ce spunea Paige. Rider împărtășise cu ea lucruri serioase. Lucruri despre noi doi care nu puteau fi spuse; și se simțea vinovat, se simțea prost pentru ce mi se întâmplase. Mila lui m-a acoperit ca o substanță lipicioasă pe care nu o puteam curăța de pe mine.

A mijit ochii, apoi a clătinat din cap și mi-a eliberat brațul. Atunci mi-am dat seama că aveam spectatori. Nu credeam că ne puteau auzi, dar cu siguranță ne priveau. Ciudat, dar în acel moment eram prea uimită ca să simt umilință.

— Doamne, ești atât de proastă! mi-a trântit Paige. Te uiți la mine de parcă habar n-ai avea despre ce vorbesc. Altminteri, de ce...

Cuvintele mi-au țâșnit, rupând sigiliul care-mi astupase gâtul.

— Nu sunt proastă.

Paige a rămas cu gura căscată. A trecut o clipă, iar zgomotul făcut de elevii din jurul nostru s-a estompat.

— Ai vorbit cumva?

Ne-a întrerupt o voce.

— Nu fi *cabrona*[1]. Știu că ți-e greu și că așa-ți e felul, dar las-o mai moale.

Privirea mi s-a mutat spre Jayden. Am inspirat adânc, bucurându-mă de mirosul de pământ care părea să-l însoțească mereu.

Obrajii lui Paige s-au îmbujorat când ea s-a întors spre el.

— Cum mi-ai zis?

El și-a lăsat capul într-o parte și a privit-o.

[1] „Nemernică" (în sp. în orig.)

— Știi prea bine. Și știi că-i adevărat, doar dacă nu cumva *estupida* ești tu.

Paige a mijit ochii, însă Jayden a dat-o la o parte, permițându-mi accesul la dulăpior. Fără să mă uit la mulțimea de tineri care se adunaseră în jurul nostru, am deschis ușa dulăpiorului și mi-am luat repede cărțile, abia dându-mi seama de ceea ce făceam. Mintea mea revenise în trecut, cu mii de ore în urmă, și, când m-am întors, Paige dispăruse, iar Jayden era lângă mine, cu zâmbetul lui leneș pe chip.

— Te conduc la oră, *muñeca*[1]?

Muñeca era un cuvânt pe care-l mai auzisem. Carl îi spunea câteodată așa Rosei, iar ea zâmbea. Cu mâinile tremurânde, am încuviințat și mi-am pus geanta pe umăr.

— Dulăpiorul meu e chiar la capătul holului, mi-a explicat el. Eu am motiv să mă aflu pe coridorul ăsta, Paige nu.

Senzația de gol din stomac mi s-a accentuat, fiindcă asta însemna că Paige mă urmărea.

Jayden a început să pășească pe lângă mine, iar eu am rămas cu bărbia în piept, cu ochii în podea, în timp ce ne deplasam pe holul aglomerat. Mă întrebam dacă nu cumva el întârzia la oră, însă mă îndoiam că îi păsa.

— Pot să te întreb ceva?

Am încuviințat iar dând din cap.

Și-a trecut o mână peste buclele tăiate scurt.

— De ce nu vorbești? Știu că poți. Te-am auzit. De ce nu vorbești, știi tu, tot timpul?

Nu scoate un sunet.

Cele patru cuvinte îmi răsunau în minte în timp ce mă străduiam să-mi conving limba să funcționeze. Dacă i-aș fi explicat lui Jayden că era vorba despre o „condiționare", ar fi înțeles sau m-ar fi crezut o ciudată? Probabil a doua variantă. Doctorul Taft le explicase Rosei și lui Carl că evitam să... vorbesc fiindcă

[1] „Păpușă" (în sp. în orig.)

sufeream de sindromul șocului posttraumatic și din cauză că fusesem condiționată să fac cât mai puțin zgomot posibil. Căutasem informații despre condiționarea psihologică și aflasem tot despre câinele lui Pavlov. Cel puțin nu salivam când suna un clopoțel. Doar că mi se inculcase, prin repetare negativă, să nu scot un sunet, ca să nu fiu văzută sau auzită.

— Să știi că e în regulă. Nu-ți face griji. Cum am mai spus, vorbesc eu și pentru tine. E specialitatea mea. Știi ce se spune despre mine, *muñeca?* Că pot vinde gheață eschimoșilor. Sunt grozav și fermecător.

După rânjetul lui, nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu.

— Cred că asta o să fac când o să scap din iadul ăsta. Mă angajez în vânzări. M-aș descurca perfect. A făcut o pauză. Spre deosebire de Paige. Dacă ar încerca să vândă cuiva ceva, ar reuși doar să enerveze clientul.

Am inspirat întretăiat.

— Cum poate Rider... să o placă?

El s-a oprit și m-a privit.

— Pe Paige?

— Îmi pare rău, am spus imediat, amintindu-mi că Rider îmi zisese că Paige îi cunoștea de mici pe Hector și pe Jayden. E prietena ta și...

— Da, o fi prietena mea, da' nu se poartă frumos cu tine, așa că nu-ți cere scuze. Cu Rider nu e așa. Și mă îndoiesc că s-ar purta așa în prezența lui. N-ar îndrăzni.

Jayden a scos un telefon din buzunar — un mobil nou, strălucitor și mare. A apăsat ecranul și a citit repede un mesaj. S-a încruntat.

— În orice caz, ignor-o pe Paige. Probabil că deja...

Jayden s-a îndepărtat și, când am ridicat privirea, am văzut că eram aproape de clasa mea, însă nu într-acolo se uita el. Spre noi venea un tip uriaș. Probabil era în ultimul an — și probabil îl

repetase de două-trei ori. Se uita la Jayden așa cum îl privise celălalt tip când ne întâlnirăm prima dată.

— *Mierda*[1], a mormăit Jayden, începând să dea înapoi. Ne vedem mai târziu, *muñeca.*

N-am avut șansa să răspund. S-a răsucit pe călcâie și a început să fugă pe coridor, ridicându-și turul pantalonilor cu o mână.

— Bă! Jayden! a strigat celălalt grăbind pasul. Unde-o tulești, frate?

Întorcând privirea, l-am văzut pe Jayden dispărând după colț și, când am ridicat ochii, fratele lui mai mare apăruse ca din pământ, din spatele tipului uriaș. Hector și-a încleștat maxilarul când l-a bătut pe tip cu palma pe umăr.

— Care-i treaba, Braden? a întrebat Hector.

Braden s-a întors și a dat la o parte mâna lui Hector de pe umărul lui. A vorbit pe un ton încărcat de furie:

— Știi foarte bine care-i treaba. Jerome e furios din cauza prostului de frate-tu și acum caută vinovați. Eu n-am de gând să fiu țap ispășitor. Trebuie să...

M-am strecurat în clasă chiar când profesorul meu a apărut pe hol, strigând numele celor doi băieți. Mi-am mușcat buza de jos, grăbindu-mă spre locul liber din spatele clasei. Aproape de fiecare dată când îl întâlneam pe Jayden, necazurile dădeau târcoale. Asta nu putea fi de bine.

Apoi, pe când îmi ocupam locul și suna clopoțelul, o idee m-a lovit cu puterea unui camion în mișcare și am încetat să mă mai gândesc la Jayden. Mi-am dat seama că tocmai făcusem ceva ce până atunci nu se mai întâmplase niciodată.

O înfruntasem pe Paige.

Fuseseră doar trei cuvinte.

Dar făcusem asta. Mă apărasem.

[1] „La naiba!" (în sp. în orig.)

Treisprezece

Eram foarte mândră de reuşita mea — o rază de lumină care a strălucit pe toată durata prânzului şi a orelor de după-amiază. Am stat din nou la masă cu Keira. Nu am vorbit, însă nimeni nu a părut deranjat de lipsa mea de comunicare.

Faptul că o înfruntasem pe Paige fusese o adevărată ispravă. Ca şi cum aş fi urcat Everestul fără să-mi pierd viaţa. Jayden intervenise deja de două ori, însă, de data asta, şi eu fusesem în stare să mă apăr. N-o fi fost cine ştie ce, dar o înfruntasem singură.

Doar în momentul în care m-am îndreptat spre ultima oră a început să mi se strângă din nou stomacul. Era ora de comunicare. Dimineaţa şi mica mea victorie păreau foarte îndepărtate. Nu doar că trebuia să-mi fac iar apariţia, dar Paige urma să fie şi ea acolo.

Luându-mi manualul, mi l-am băgat în geantă şi m-am ridicat. Dacă în acea dimineaţă avusesem senzaţia că mergeam prin ciment moale, de data asta simţeam că avansam prin nisipuri mişcătoare amestecate *cu* ciment.

Dar, privind în cealaltă parte a coridorului, mi-a tresărit inima. O reacţie cât se poate de greşită, însă nu ştiam cum să mi-o reţin.

Rider aştepta lângă sala de clasă, sprijinit de dulăpioarele de vizavi, cu mâinile în buzunarele blugilor uzaţi, cu manşete roase.

Am simțit un nod ciudat în gât, iar stomacul mi s-a dat peste cap dintr-un motiv complet diferit. Un val de căldură mi s-a răspândit prin vene când el a ridicat genele, iar ochii aceia de un căprui-auriu i-au întâlnit pe ai mei.

Rider arăta... Doamne, arăta *bine*.

Nu știusem că un adolescent poate arăta atât de „bine". Așa cum arătau cei de la TV, interpretați de actori de douăzeci și cinci de ani.

Părul lui șaten-închis era ciufulit, de parcă tocmai se trezise, îl spălase și îl lăsase să se aranjeze singur. Lumina se reflecta în pomeții săi înalți. Buzele lui pline schițau o jumătate de zâmbet, care nu lăsa să i se vadă gropița. Tricoul lui albastru îi acoperea umerii lați, iar emblema de pe el era atât de ștearsă, încât nu-mi dădeam seama ce reprezenta.

S-a îndreptat de spate, a ridicat o mână și și-a dat la o parte părul de pe frunte. Tăietura de deasupra sprâncenei aproape dispăruse. Asta mă bucura. M-am îndreptat spre el, încercând să nu zâmbesc tâmp.

— Bună, Șoricel, a zis el pe un ton diferit de cel pe care-l folosise Paige când îmi rostise porecla; un ton blând, profund și nemărginit. Care-i planul?

Mi-am dat seama atunci, în timp ce înaintam prin mulțimea de elevi, că el stătea și mă aștepta lângă ușa clasei mele pentru că știa ce urma. Voia să știe care era planul: dacă aveam de gând să intru la oră sau să chiulesc și, în adâncul sufletului, am înțeles că avea să mă susțină, indiferent ce alegeam să fac.

M-am topit pe dinăuntru și mi-am spus că oricine s-ar fi simțit la fel, dar un strop de vină tot s-a strecurat în mine. Nu aveam voie să mă topesc după Rider. Era teritoriu interzis.

Apoi mi-am mai dat seama de ceva. Paige spusese că Rider mă protejase mereu și că îl influențam cumva să o facă în continuare. Credea că umblam după Rider. Conștient, nu făcusem nimic, însă, într-un fel, Paige avea dreptate. Rider mă scuzase în

fața profesorului când ieșisem de la oră, părăsise clasa, mă urmase afară, și acum era acolo, gata să facă orice aș fi avut nevoie.

Încă mă proteja.

Și asta mă făcea să par penibilă.

— Intri sau nu? a întrebat, ridicând privirea când cineva s-a izbit ușor de umărul meu.

A mijit ochii.

Mi-am dres vocea. Am simțit dorința de a fugi, fiindcă ar fi fost soluția cea mai ușoară, dar și doar o scăpare pe termen scurt. Știam că, dacă nu intram la oră, nu aveam să mi-o iert niciodată. Îndreptându-mi umerii, am spus:

— Intru.

Expresia feței lui era impasibilă, cu excepția colțurilor buzelor, care s-au ridicat și mai mult. A apărut gropița, binecuvântând coridorul cu prezența sa.

— Haide, atunci.

— Așteaptă, am zis apucându-l de braț.

Mirarea i s-a răspândit pe chip. Nu era obișnuit să îl ating. Am deschis gura, pregătită să-l întreb ce-i spusese lui Paige. Voiam să știu ce îi povestise. Voiam să știu dacă se comportase așa din cauză că îi stârneam mila. Am început să vorbesc, dar era multă lume în jurul nostru. Nu eram singuri și aceea era o conversație personală, una care nu putea fi purtată în minutele dintre ore.

— Șoricel?

M-am forțat să zâmbesc și i-am dat drumul brațului. A ridicat o mână, frecându-și bărbia.

De data asta avea pete albastre pe degete.

— Ai mai... ai mai pictat? am întrebat, îndreptând conversația spre un teren sigur.

Și-a trecut caietul în cealaltă mână.

— Oarecum.

Am așteptat un răspuns mai detaliat în timp ce coboram scara. Rider mergea lângă mine, ocupând aproape tot spațiul.

Ca să treacă, ceilalți elevi trebuiau să se strecoare pe lângă el, pe lateral, însă Rider nu părea să bage de seamă.

Sau să-i pese.

Nu a detaliat, așa că, lăsându-mi mâna să alunece pe balustrada metalică, am reușit să deschid gura.

— Ce... ce vrei să spui prin „oarecum"?

Am traversat palierul.

— Lucrez seara. Uneori.

Am simțit un fior de uimire.

— Lucrezi?

— După școală, de câteva ori pe săptămână. S-a uitat la mine, apoi a scos un hohot de râs. Arăți de parcă ți-aș fi zis că am de gând să mă alătur unui grup de pescari.

Am clipit de câteva ori în timp ce coboram ultimele trepte.

— Doar că... nu știam. Unde lucrezi?

— Nu departe de unde locuiesc, mi-a explicat el.

— De unde locuiești? am repetat, gândindu-mă că era un mod ciudat de a se referi la casa pe care o împărțea cu bunica lui Hector și a lui Jayden.

A încuviințat.

— Într-un garaj din capătul străzii pe care stă doamna Luna. Proprietarul mi-a dat unele sarcini, vopsire personalizată și alte chestii.

— Uau, am șoptit, amintindu-mi că vineri îi pomenise lui Paige despre un garaj.

A deschis ușa și a ținut-o pentru ca eu să trec pe sub brațul lui.

— E grozav! Vreau să spun că... probabil are multă încredere în tine.

Rider a ridicat un umăr, vrând parcă să spună că nu era mare lucru, însă obrajii i s-au colorat ușor. Nu știam prea multe despre vopsirea personalizată a mașinilor, dar îmi dădeam seama că era o muncă grea, care nu prea permitea greșeli. Faptul că i se încredințase unui adolescent treaba asta era uimitor. Voiam să-l întreb

cum obținuse slujba, însă în acel moment, aproape fără să-mi dau seama, am intrat în clasă.

Rider a rămas lângă mine și, când m-am îndreptat spre partea din spate a clasei, Keira a ridicat o mână și mi-a făcut un semn. I-am întors gestul. În timpul prânzului, Keira și Jo discutaseră întruna despre o nouă coregrafie pe care o învățau, spre disperarea Annei.

M-am așezat imediat și am deschis manualul. Cuvintele îmi jucau în fața ochilor când Hector a luat loc pe scaunul din fața lui Rider și a întrebat:

— Cum te simți, *bebita*?

La început, nu mi-am dat seama de ce mă întreba și m-am gândit la altercația cu Braden, apoi însă mi-am amintit cum o luasem la goană vineri și cum mă scuzase Rider. Am dat din cap și am privit spre Rider. Stătea sprijinit de spătar, cu brațele încrucișate la piept și cu picioarele întinse sub masă, privind concentrat spre mine.

Am simțit că mi se uscase și mai mult gâtul. Voiam să întreb ceva, dar felul în care Rider se uita la mine mă neliniștea. Fără să-mi iau privirea de la el, am reușit să deschid gura:

— Ce înseamnă... *bebita*?

Rider a clipit, iar buzele i s-au întredeschis. Surprinderea i se putea citi pe chip. Mda, vorbisem cu Hector. Simțeam că amețesc. Or fi fost ele doar câteva cuvinte, dar fusese prima dată când îi vorbisem. Era prima dată când vorbeam cu cineva de față cu Rider, de când ne reîntâlniserăm. El nu se nimerise niciodată prin preajmă în același timp cu Jayden.

Mușcându-mi buza ca să nu rânjesc, am îndrăznit să-i arunc o privire lui Hector.

Ochii lui de un verde-deschis s-au mărit și el a zâmbit larg.

— Înseamnă... ăăă... fetiță.

— Ah, am șoptit, simțind că mi se aprindeau obrajii.

Mi s-a părut drăguț.

— Mai înseamnă și că n-ar trebui să-ți spună așa, a adăugat Rider, iar privirea mi s-a îndreptat din nou spre el.

Hector a chicotit, iar când m-am uitat la el, rânjea. Își întinsese un braț peste spătar.

— Greșeala mea, a mormăit el, însă după cum se uita nu părea să fi simțit vreo vină.

Am schițat un zâmbet.

Rider a lăsat capul într-o parte.

— Aha.

Chiar atunci am văzut-o pe Paige intrând în clasă; picioarele ei lungi înaintau cu pași repezi. I-a zâmbit lui Hector, înconjurând pupitrul ca să ajungă la scaunul ei. Nu s-a așezat imediat, ci a pus o mână pe umărul lui Rider, apropiindu-și fața de a lui.

— Bună, dragule, a spus ea.

M-am uitat spre partea din față a clasei. Nu trebuia să-i văd sărutându-se ca să știu că o făceau. Nu m-am uitat nici când am auzit un scaun scârțâind pe podea, semn că Paige se așezase. O senzație stranie mă ardea pe dinăuntru. Am simțit un gust amar în gură.

Hector mă privea.

I-am zâmbit.

S-au ridicat și colțurile buzelor sale.

Câteva secunde mai târziu, domnul Santos a început ora bătând din palme. M-am încordat și mi-am mutat privirea spre el. Așteptam parcă să se uite și el la mine, să-mi facă semn din cap sau ceva care să arate că era de acord cu planul lui Carl.

Dar nu a făcut nimic.

Santos și-a deschis manualul și a trecut în fața tablei, vorbindu-ne despre primul discurs, pe care urma să-l prezentăm peste trei săptămâni. Era un discurs informativ, cu o durată de trei minute. Am simțit că-mi stătea inima-n loc. Trei minute?! Primul discurs avea să fie de trei minute? Dar era o *veșnicie*! Chiar dacă eu trebuia să îl prezint doar în fața domnului Santos,

inima a început să-mi bată cu putere, însă am încercat să mă calmez. Aveam trei săptămâni la dispoziție să mă panichez, așa că deocamdată trebuia să-mi revin și să fiu atentă.

Am reușit să-mi recapăt controlul, ca să pot lua în grabă niște notițe. Când am privit în direcția lui Rider, părea pe jumătate adormit. Cu siguranță nu lua notițe. Paige chiar scria câte ceva. Hector se uita la telefonul sprijinit pe coapsă. La un moment dat, mi s-a părut că văd bomboane colorate explodând pe ecran.

Când a sunat clopoțelul, care indica sfârșitul orei, îmi venea să sar de pe scaun și să agit pumnul prin aer, ca în filmul *Școala de sâmbătă*. Din fericire, m-am abținut și mi-am strâns lucrurile, parcă sub efectul unui sedativ.

Când m-am ridicat, Hector părăsise deja sala de clasă. Keira era în față și vorbea cu domnul Santos. Rider își ținea caietul cu degetele sale lungi, așteptând.

Așteptându-mă pe mine.

Punându-mi geanta pe umăr, am simțit din nou agitația din stomac și atunci mi-am dat seama că și Paige aștepta.

Îl aștepta pe Rider.

— Hei.

Paige a făcut un pas în față, luându-l de mână și aplecându-se asupra lui.

La fel cum făcusem mai devreme, am zâmbit și am plecat cu fruntea sus, înainte să poată spune cineva ceva. Sau, cel puțin, asta am încercat.

— Mallory. Domnul Santos era lângă ușă. Putem discuta un moment?

Tensiunea mi-a cuprins umerii când l-am urmat la catedră. L-am văzut cum închidea un caiet.

— Nu te reții mult. Sunt convins că abia aștepți să pleci de aici, a spus el.

Când a zâmbit, pielea închisă la culoare din jurul ochilor i s-a încrețit.

— Voiam numai să-ți spun că sunt sută la sută de acord să prezinți discursurile doar în fața mea.

Acela era momentul potrivit să-i spun că voiam să-mi țin discursurile în fața tuturor, precum colegii mei. Dar nu am zis nimic.

Domnul Santos a continuat să vorbească.

— Voiam să știi și că înțeleg. Tuturor ne este greu să vorbim în public, dar unora le este aproape imposibil. Nu-mi voi forța niciodată vreun elev să se ridice și să facă ceva ce i-ar putea dăuna.

Era foarte... drăguț din partea lui.

Dar i-aș fi putut spune domnului Santos că eram în stare să țin discursurile, că nu avea să-mi facă rău. Puteam găsi curajul și forța necesare în interiorul meu.

Tot nu am spus nimic.

— În regulă? a întrebat el.

Am încuviințat dând din cap.

Zâmbetul domnului Santos s-a lățit și a încuviințat și el.

— Să ai o seară frumoasă, Mallory.

Răsucindu-mă pe călcâie, am ieșit din clasă și, înainte să pot procesa discuția cu domnul Santos, l-am văzut pe Rider *sans*[1] prietenă.

M-am uitat în jur.

— Unde e... Paige?

— A plecat. N-a putut să aștepte cu mine, a spus el, de parcă să-l lase să mă aștepte era ceva ce-i convenea de minune lui Paige.

Am deschis gura și am vrut să-i povestesc ce se petrecuse de dimineață, dar am închis-o la loc.

— Trebuie să treci pe la dulăpior? a întrebat.

Gândindu-mă la ce teme aveam, am clătinat din cap. A făcut un semn cu bărbia spre capătul coridorului.

— Te conduc la mașină?

[1] „Fără" (în fr. în orig.)

Asta a și făcut.

Ne-am croit drum prin mulțimea din ce în ce mai restrânsă a elevilor care se îndreptau spre ieșire, vociferând entuziasmați. Doar când am văzut acoperișul mașinii mele lucind sub soarele după-amiezii, Rider a vorbit din nou:

— Mă bucur că ziua de azi a decurs fără incidente.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc cu gura până la urechi.

— Și... și eu.

Ridicând bărbia, am inspirat ușor. Rider s-a uitat în jos, spre mine, cu un rânjet strâmb. Într-o fracțiune de secundă, m-am întors cu zece ani în urmă.

Eram mult mai mică și stăteam pe marginea unei saltele înguste, cu arcurile ieșite. Aveam burta goală — mi se agita și chiorăia din cauza foamei. Era mijlocul verii și nu aveam aer condiționat, așa că părul mi se lipea de obraji, iar sudoarea mi se aduna în zone în care nu ar fi trebuit, cu toate că stăteam nemișcată.

Rider lipsise întreaga zi.

Domnișoara Becky, într-unul din rarele ei momente de luciditate, îl luase cu ea la mall — la acel mall drăguț, cu aer condiționat. Rider era preferatul ei. Îmi amintesc că plânsesem fiindcă voiam să merg și eu, însă ea mă certase, spunându-mi să nu mă mai port ca un copil. Stătusem toată ziua în camera sufocantă, fiindcă domnul Henry fusese și el acasă și nu vrusesem să îi atrag atenția. Când ajunsese acasă în seara aceea, Rider îmi adusese păpușa.

— M-am simțit prost, spusese când mi-o dăduse.

Zâmbise și atunci la fel ca acum, cu un amestec bizar și fermecător de nesiguranță și încredere.

Mi-am amintit ce îmi spusese Paige mai devreme.

M-am simțit prost.

Spusese că Rider se simțise vinovat în ultimii patru ani, iar în acel moment îmi dădeam și eu seama de asta. Avea sens. Rider suferise în casa aceea, însă, uneori, fusese mai bine tratat decât

mine. Vinovăția fusese cea care-l îndemnase, în mod nebunesc și uneori fatalist, să se interpună între mine și pumnii domnului Henry. Faptul că reapărusem în viața lui îl făcuse să preia imediat, din nou, rolul de protector. M-am simțit... dintr-odată, m-am simțit murdară. De parcă aș fi petrecut o zi întreagă afară, într-o căldură înăbușitoare. Voiam să mă duc acasă, să mă dezbrac, să-mi ard hainele și apoi să fac duș câteva zile la rând. Mila pe care o simțea, probabil, pentru mine și vinovăția care-l apăsa erau sufocante. Lacrimi idioate mi s-au format în gât.

Doamne, ce umilitor!

Am făcut un pas în spate, strângând mai tare bareta genții. Venise momentul să purtăm acea conversație.

— Te simți vinovat?

Rider a clipit.

— Poftim?

— Te-ai simțit... vinovat... din cauza mea? am întrebat, făcând un efort să rostesc cuvintele, chiar dacă era dureros pentru mine.

Gura i s-a mișcat o clipă, formând cuvinte pe care nu le-a rostit, apoi a devenit rigid, de parcă i-ar fi turnat cineva oțel în șira spinării.

— De ce întrebi asta?

— De ce nu răspunzi? i-am dat replica.

— Nici măcar nu știu ce fel de întrebare e asta, Șoricel. Sau de ce ai crede așa ceva.

Am ridicat din sprâncene.

— Deci... chiar nu știi?

A trecut o clipă, iar el a strâns și mai tare caietul. Nu a răspuns, iar eu am tras adânc aer în piept.

— I-ai... spus lui Paige despre mine.

— Isuse Hristoase!

Privind într-o parte, a lăsat capul în jos. Un mușchi îi pulsa de-a lungul maxilarului.

— Ea ți-a spus lucrurile astea, Șoricel? Pe bune?

Am ridicat un umăr. Dar nu m-a văzut, fiindcă nu se uita la mine. Se uita la un Volkswagen de un galben strălucitor, ce dădea cu spatele ca să iasă dintr-un loc de parcare din apropiere.

— Nu, am mințit. Nu tocmai, dar... m-a făcut să mă gândesc la unele lucruri.

— Când? Nu v-am văzut vorbind.

— Am dat peste ea în dimineața asta.

Ceea ce, cumva, era adevărat și suna mai bine decât să-i spun că mă așteptase la dulăpioare.

— Șoricel...

Am așteptat.

— I-am povestit câte ceva despre ce ni s-a întâmplat. Acum, că mă gândesc mai bine, probabil nu ar fi trebuit să-i spun. La naiba. Nu m-am așteptat să te întorci sau să existe vreo șansă ca ea să discute cu tine.

Nu știam cum să reacționez, fiindcă nici eu nu mă așteptasem să-l mai văd vreodată, însă sentimentul de trădare era încă prezent și mi se zvârcolea în stomac. Chiar în acea clipă mi-am dat seama că era ceva absurd. Faptul că discutase cu Paige nu îi știrbea loialitatea lui Rider, fiindcă nu avea de ce să fie loial, însă asta nu schimba durerea pe care o simțeam.

— Nu i-am spus tot.

Am tras brusc aer în piept.

— Știe... că nu vorbeam prea mult.

— N-am fost eu. Nu eu i-am spus asta. Și-a întors spre mine privirea apăsătoare. Marțea trecută Paige a petrecut mult timp acasă la Hector, iar el m-a întrebat de tine. Am vorbit cu el și i-am spus că ești tăcută și că nu prea vorbești. Probabil a tras cu urechea, fiindcă nu i-am spus niciodată direct ei. A făcut o pauză. Ți-a zis Paige că eu i-am spus?

Deși nu era adevărat, am clătinat din cap.

Umerii i s-au ridicat când a oftat, apoi mi-a îndepărtat de pe chip o șuviță de păr care mi se desprinsese și mi-a aranjat-o la

loc, după ureche. O senzație plăcută mi-a invadat obrazul, răspândindu-mi-se apoi pe șira spinării, când Rider mi-a cuprins ceafa cu palma.

N-am știut ce să spun în timp ce ne priveam. În ciuda confuziei mele, eram sigură că, chiar dacă nu mi-ar fi fost greu să vorbesc, tot n-aș fi știut ce să spun într-o situație ca aceea.

Rider mi-a susținut privirea pentru o clipă, apoi, folosindu-se de mâna de pe ceafa mea, m-a tras spre el. Cu cealaltă mână mi-a înconjurat spatele și m-a cuprins într-o îmbrățișare strânsă și caldă.

A făcut un pas înapoi, însă mâna i-a rămas pe spatele meu.

— Vorbim mai târziu?

Am zâmbit și am încuviințat din cap, dar, deși atingerea lui fusese plăcută, iar îmbrățișarea cu atât mai mult, n-am putut să nu remarc că nu îmi răspunsese la întrebare.

Paisprezece

A doua săptămână de școală a fost foarte asemănătoare cu prima.

Mă rog, aproape la fel, căci de data asta n-am mai fugit de la nicio oră. Bravo mie! Luni seară Rider îmi trimisese un mesaj, unul scurt, în care-mi urase noapte bună și îmi spusese „șoricel". Spre deosebire de data trecută, am reușit să nu mă mai comport prostește și i-am răspuns tot cu „noapte bună". După ziua de luni, Paige nu mi-a mai făcut vizite-surpriză la dulăpior. Bravo din nou. Se părea că faptul că-i răspunsesem luni își făcuse efectul. Încă o dată bravo mie. M-a ignorat la ora de comunicare, ocupată să flirteze cu Rider. De luni până joi am luat prânzul la masa Keirei, iar ieri chiar am reușit să răspund la o întrebare care îmi fusese adresată. De fapt, nu doar la una, ci la două. Explozie de bravo!

Întrebarea venise din partea Annei, care ridicase mâna ruptă și întrebase:

— Ți-ai rupt vreodată ceva, Mallory?

Spaghetele pe care le vânasem în farfurie îmi căzuseră greu la stomac. Reușisem să rostesc un „da" răgușit.

— Ce? întrebase Keira, devenind brusc atentă.

Următorul cuvânt fusese mai ușor.

— Nasul.

Din fericire, nimeni nu întrebase cum mi-l rupsesem, probabil fiindcă prietenul lui Jo ne-a povestit cum fratele lui mai mic își spărsese nasul cu o bâtă și o minge de baseball pentru copii, și m-am gândit că aveai nevoie de talent serios pentru a face asta. Ce spusesem la prânzul de joi nu fusese mare lucru, doar două cuvinte, însă două cuvinte rostite în fața unei mese pline de oameni. Poate că pare o prostie, dar eram atât de... mândră de mine, încât le-am povestit lui Carl și Rosei de îndată ce i-am văzut în seara aceea, după ce s-au întors acasă de la serviciu.

Și ei se simțiseră mândri.

Și ușurați.

Schimbul de priviri rapid, fără cuvinte, dintre ei nu putea fi interpretat altfel. Am încercat să nu mă deranjeze. Nu era ca și cum nu m-ar fi crezut în stare să fac față la liceu, ci își făceau griji pentru mine. Știam că-i îngrijora faptul că ar fi prea mult pentru mine, însă mergeam înainte și rezistasem mai mult decât în gimnaziu.

Vineri, Rider aștepta la intrarea în cantină, cu mâinile în buzunare. Se părea că hotărâse să chiulească iar și, deși nu voiam să încurajez această practică, m-am bucurat să-l văd acolo. Nu reușiserăm să vorbim prea mult înainte sau după ora de comunicare și nici nu-mi făcuse vreo vizită inopinată. Ne-am dus să stăm la coadă, iar el a luat, la fel ca prima dată, pizza și lapte.

— Vrei să stăm înăuntru sau afară? am întrebat.

Buzele lui au schițat un zâmbet și el a privit spre masa Keirei.

— Unde dorești. Tu ești șefa.

Am zâmbit auzind asta. M-am gândit că, dacă ne-am fi dus la masă, n-am fi avut șansa să vorbim prea mult. În plus, începuse să se răcorească, de parcă vara se hotărâse să plece grăbită mai devreme.

— Afară?

Nu ne-a oprit nimeni în drumul nostru spre vechile mese de picnic. Câteva erau ocupate, dar am găsit una liberă. Rider s-a

așezat lângă mine. Nu în fața mea, așa cum stăteau alți elevi. Se așezase atât de aproape, încât coapsele noastre mai aveau puțin și se atingeau. Iar asta... îmi plăcea.

Eram foarte conștientă de prezența lui când mi-a pus tava în față. L-am observat cum respira în timp ce deschidea cutia de lapte și mi-o așeza pe tavă și am simțit cum banca s-a mișcat când Rider și-a sprijinit cotul stâng de masă.

Am luat o gură de lapte.

— N-o să ai probleme fiindcă chiulești?

A ridicat din umeri, iar mâna lui a atins-o pe a mea. Mi-a plăcut asta, dar nu și răspunsul lui în doi peri.

— Nu contează.

Ridicându-și felia de pizza, m-a privit.

M-am încruntat.

— De ce nu?

A mușcat și, în timp ce mesteca, a spus:

— În cele din urmă, o să trec clasa. Așa că nu contează.

Rider era deștept. Chiar și Keira spusese asta despre el. Pe când era copil, prindea lucrurile din zbor, mai repede decât oricine, însă prezența la ore conta. Știam că gândeam ca o tocilară, dar cum de nu intra în belele? Așa că l-am întrebat, în timp ce rupeam o bucată de ardei iute din felia mea de pizza.

Nu a răspuns imediat.

— Sincer? Nu le pasă.

— Cui?

Am vrut să îi pun bucata de ardei pe farfurie, dar a înhățat-o și și-a îndesat-o în gură.

— Profilor?

— Da. Cred că se așteaptă doar la minimum posibil de la mine. Sorbind din sticla cu apă, mi-a zâmbit. Pare suficient pentru ei să ajung la ore.

Am clătinat încet din cap.

— Nu cred că e așa.

— Cei de la școală nici măcar nu o mai sună pe doamna Luna. Au încetat când... la dracu', când și-au dat seama că fac parte din sistem.

A pufnit, iar mie nu mi-a venit să cred.

— La fel se întâmplă și cu Paige, iar ea nu e ca mine. La ea e vorba despre unde locuiește. Și în aceeași situație sunt mulți alți elevi. Fiecare adresă este verificată.

Confuză, am clătinat din cap.

— Adresa?

A clătinat și el din cap.

— Adresa ta e dintr-acelea care-i impresionează. Jumătate din elevii ăștia? Nu prea. Oprindu-se, s-a uitat în farfuria mea. Mănânci sau ce faci?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu sunt copil. Pot mânca... și singură.

Rider a ridicat o sprânceană și m-a străbătut cu privirea, din creștet până jos. M-am îmbujorat.

— Crede-mă, a spus cu voce mai aspră, știu. Încă încerc să mă obișnuiesc cu asta, dar știu.

Am căscat gura. De data asta nu știam ce să spun.

S-a uitat la felia mea de pizza.

Fie. Am luat-o și am mușcat din ea. Era mai bine decât să stau și să mă uit ca proasta la el.

— În orice caz, n-o să intru în belele, a spus el luând un șervețel și ștergându-și degetele.

M-am gândit la asta, am mai mușcat o dată din bucata de pizza, apoi am pus felia la loc pe farfurie.

— N-o să intri în belele fiindcă...

Am mai desprins un ardei iute și i l-am dat. De data asta, degetele lui le-au atins pe ale mele, încălzindu-mă.

— Fiindcă nu se așteaptă nimic de la tine? Asta vrei să spui?

Rider a ridicat din nou un umăr, fără să răspundă.

La naiba, asta voia să spună. Neliniștită, m-am uitat la felia mea de pizza doar pe jumătate mâncată.

— Am dreptate?

M-a privit, coborând genele și ascunzându-și ochii.

— Cred că e... un noroc că poți să întrebi asta.

Mi-am pus mâinile în poală.

— Ce vrei... să spui?

Terminându-și pizza, s-a răsucit din talie și s-a întors spre mine. M-am îndreptat de spate, însă între noi tot rămăsese doar o mică distanță. La cât de aproape eram, puteam să văd petele aurii din ochii lui, când și-a ridicat genele. Pe buze îi plutea un zâmbet absent.

— Te afli într-un loc bun, a spus el. Ai stat acolo în ultimii patru ani. Ai fost adoptată de oameni buni. Medici. Nu mai duci viața aceea.

— Dar... ai spus că doamna Luna e o persoană cumsecade.

M-am îngrijorat. Oare mințise?

S-a apropiat și mai mult, eliminând mica distanță dintre noi, și mi-a atins mâna cu degetul său arătător. De data asta nu avea urme de vopsea.

— Este. E grozavă, dar... uite ce, chiar nu contează.

Degetul lui mi-a urmărit conturul osului, alunecând în palma mea, către încheietură.

— Nu am probleme. Nu am de gând să intru în belele.

Dar pentru mine conta, fiindcă mă făcea să cred că profesorii considerau că Rider nu merita atenție. Sau, mai rău, că el considera asta. Și chiar merita atenție. Am vrut să-i spun asta, dar mi-a întors mâna și și-a strecurat degetele printre ale mele. Mi s-au împrăștiat toate gândurile.

Rider mă ținea de mână.

Făcuse asta de multe ori, când eram mici, însă acum senzația era complet diferită, într-atât încât nu m-am putut abține să nu

mă holbez la mâna lui, care era cu mult mai mare, mai puternică și mai aspră decât a mea.

Nu mai duci viața aceea.

Dar el o ducea, deși aveam senzația că nu era nevoit să o facă.

Știind că ar fi trebuit să-mi retrag mâna, m-am certat în sinea mea când nu am făcut-o. Faptul că mă ținea de mână părea un gest inocent. Mă îndoiam însă că Paige ar fi fost de aceeași părere. N-aș fi putut-o învinui dacă credea contrariul.

Rider m-a strâns de mână.

— Cum ți se pare discursul pe care trebuie să-l ținem? a întrebat el, schimbând subiectul. Tema ta este despre cele trei direcții ale guvernului, nu?

Am încuviințat. Îi spusesem despre înțelegerea dintre Carl și Santos și i se păruse o idee minunată. Probabil că toată lumea gândea la fel, fiindcă nimeni nu credea că eram în stare să vorbesc în fața întregii clase.

Santos nu ne permisese să ne alegem singuri subiectele pentru primul discurs, ceea ce nu era surprinzător. Rider primise stilurile diferite în pictură. M-am uitat la mâinile noastre.

— Tema... ar trebui să fie ușoară.

— Va fi.

Mi-a dat drumul la mână, iar degetele i-au alunecat din nou peste palma mea, lăsând în urmă un val de senzații.

— Ai totul sub control.

Ținând cont că aveam la dispoziție două săptămâni să mă pregătesc pentru discurs, plus alte câteva zile până când urma să-l susțin pe al meu, fiindcă nu aveam să-l prezint în fața clasei, și eu simțeam că aveam totul sub control.

— Vrei să exersăm? m-a întrebat, luându-și sticla de apă.

— Serios?

Aveam de gând să o rog pe Ainsley să mă ajute, fiindcă, deși urma să prezint discursul numai în fața lui Santos, tot avea să fie

foarte greu pentru mine. Simplul gând îmi agita stomacul. Nu o puteam ruga pe Keira, aș fi fost prea stânjenită.

Rider a încuviințat.

— Da. Când vrei să ne întâlnim, îmi spui.

Inima mi-a tresărit.

— Și jobul tău?

— Am program flexibil.

S-a uitat la farfuria mea și știam ce urma să spună înainte să deschidă gura.

— Da, am intervenit. Termin de mâncat.

A rânjit și gropița și-a făcut apariția.

— Asta-i fata mea.

Mi s-a tăiat respirația și m-am simțit aiurea. Mi-am terminat felia de pizza și laptele.

— Paige... o să exerseze cu noi? am zis, gândindu-mă că era o întrebare firească având în vedere că și ea trebuia să se pregătească.

M-a lovit cu brațul și aproape am scăpat laptele.

— Nu prea cred.

M-am uitat atent la el.

— De ce?

Rider a ridicat din umeri.

— Nu am vorbit... cu ea, am spus încet, nesigură de cuvintele mele, fiindcă nu îi spusesem lui Rider tot ce auzisem de la Paige.

— Știu, mi-a răspuns.

— Tu...

Apoi mi-am dat seama. Mi-am mijit ochii. Neîncrederea și iritarea m-au copleșit.

— I-ai... spus ceva.

Rider a ridicat din sprâncene.

— Nu poți... să faci asta, am zis lăsându-mă pe spate.

O adiere de vânt mi-a aruncat peste față o șuviță de păr. Ochii lui Rider i-au întâlnit pe ai mei. O înfruntasem pe Paige când mă

făcuse proastă și credeam că de aceea nu mă mai deranjase. Mă înșelasem.

— Ce i-ai spus?

Ochii lui i-au căutat pe ai mei.

— I-am spus doar că ești importantă pentru mine și că, fiindcă n-am crezut că vei face iar parte din viața mea, nu vreau ca nimeni și nimic să se interpună între noi. Ea înțelege asta.

— Ce anume? am șoptit.

Privirea lui Rider a susținut-o din nou pe a mea.

— Înțelege că, dacă ar fi să aleg între voi, n-aș alege-o pe ea.

Am simțit furnicături în stomac, care mi s-au extins până în piept. Căci, ei bine, era foarte frumos ceea ce spusese, dar și puțin nebunesc. Cu toate acestea, nu voiam ca Rider să-mi sară mereu în apărare. Și nu voiam nici să aleagă între noi două.

— Nici... nici nu știu ce să spun. N-ar trebui să alegi între noi și... nu am nevoie să mă aperi.

— Serios? a murmurat el.

— Da! aproape că am strigat, atrăgând privirile unor elevi de la o masă alăturată.

Am fost surprinsă că am ridicat vocea, dar eram furioasă. Pe bune. Și eu care crezusem că scăpasem singură de Paige, când, de fapt, nu fusese meritul meu.

— N-am nevoie... de protecția nimănui, am adăugat mult mai încet.

A zâmbit larg și nonșalant, dar nu mi-a păsat. L-am lovit în brat.

— Nu înțeleg de ce zâmbești.

M-am pregătit să-l mai lovesc o dată, dar m-a prins de mână.

— Șoricel! a început el să râdă. M-ai lovit?

Am ignorat întrebarea.

— Nu am nevoie... să mă aperi. Am nevoie...

M-am oprit, fiindcă îmi trăsese mâna strânsă în pumn la pieptul lui. Îi simțeam inima bătându-i cu putere.

A închis ochii.

— De ce ai nevoie, Mallory?

Îmi era greu să vorbesc, dar dintr-un motiv complet diferit.

— Am nevoie... să mă ocup singură de treburile mele.

Rider s-a încruntat și m-a privit lung, de parcă aș fi vorbit într-o altă limbă.

— De ce?

— De ce? am bolborosit. Fiindcă trebuie să mă descurc singură. Nu poți... interveni de fiecare dată când crezi că s-a întâmplat ceva. Nu mă poți... proteja mereu.

— Dar vreau s-o fac, a spus cu voce joasă și blândă.

Inima îmi bătea nebunește.

— Nu trebuie.

A schițat un zâmbet cu jumătate de gură și mi-a ținut în continuare mâna lipită de pieptul lui.

— E un obicei vechi și mi-e greu să renunț la el.

A ridicat din nou genele și m-a țintuit cu privirea.

— Trebuie... să încerci.

— Fie.

A coborât pe genunchiul lui mâna în care o ținea pe a mea. Cu mâna cealaltă mi-a dat după ureche o șuviță de păr.

— Pot să încerc.

N-am știut ce să mai spun. Ne priveam și nu știam ce credeau cei care se uitau la noi. Încă eram supărată pe el. Nu e vorba că nu apreciam grija lui, dar nu eram o domniță în pericol, pe care trebuia să o salveze.

Sau, cel puțin, încercam să nu fiu.

Fiindcă Mallory care-mi doream să fiu nu era neputincioasă sau vrednică de milă. Nu era genul de fată pe care *iubitul* lui Paige trebuia să o protejeze.

Am inspirat întretăiat.

— Dacă am nevoie de ajutorul tău, o să... ți-l cer, bine?

A lăsat capul într-o parte și... Doamne, gurile noastre s-au aliniat... aproape perfect.

— De acord.

— Bine, am șoptit și eu.

Rider și-a coborât încet mâna, dar a continuat să o țină pe a mea alte câteva secunde. Nu și-a luat ochii de la mine când mi-a dat drumul.

— Te-ai schimbat, Mallory.

— Da, am zis și m-am îndreptat de spate.

— Bine, a șoptit el.

Cincisprezece

Paige străbătea cu pas sigur coridorul, de parcă era podiumul ei personal. Încrederea în sine îi radia la fiecare pas. Mi-a stârnit invidia. Eu nu avusesem niciodată atâta încredere în mine, nici nu știam cum era să o simți. Avea părul prins într-o coadă strânsă și era însoțită de o fată cu piele măslinie, pe care nu o mai văzusem.

Apucând strâns bareta genții, am continuat să avansez, cu ochii asupra ei. Pe de-o parte, îmi venea s-o ia la fugă în stânga și să mă lipesc de dulăpioare, însă se auzea zgomotul multor uși trântindu-se. Probabil că în acea parte a coridorului era multă lume.

Și, în plus, aș fi fost o lașă.

Nu puteam face asta, mai ales după ce vinerea trecută îi spusesem lui Rider că nu aveam nevoie să-mi ia apărarea. Acum era luni și venise momentul să-mi demonstrez spusele.

Când am trecut pe lângă ea, inima mea a început să se agite. Paige nu a spus nimic, însă a ridicat un braț palid și subțire, arătându-mi degetul mijlociu.

Așa, direct.

Fata care o însoțea a râs.

Și apoi, de undeva din partea cealaltă, am auzit un cuvânt pe care-l detestam din tot sufletul.

— Ce retardată!

M-am îmbujorat. Știam că fata nu se referea la Paige, dar nici n-am clipit. Nu m-am uitat în direcția ei și nici nu am dat cuiva satisfacția de a-i fi acordat atenție. Am continuat să merg cu fruntea sus și am ajuns la dulăpior.

Mi-am luat cărțile aproape orbește și am sperat să fie cele care-mi trebuiau. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă bag între Paige și Rider, dar, judecând după degetul pe care ea mi-l arătase, o făcusem deja. Și orice i-o fi spus el *nu* o încântase.

Dar nu asta mă deranjase.

Cuvântul acela oribil făcuse în mine o gaură cât pumnul când m-am alăturat Keirei la ora prânzului. La centrul de plasament și în gimnaziu îl auzisem des. Atât de des, încât simțeam că îl aveam lipit pe frunte ca o etichetă și, pe de-o parte, începusem să cred că era adevărat. Poate că de aceea nu vorbeam. Deja de pe atunci știam că nu era un cuvânt frumos sau demn de folosit. Fusese primul lucru pe care i-l spusesem doctorului Taft. Îl întrebasem dacă era adevărat că eram o retardată, fiind de față și Carl, care mă însoțea la ședința de terapie.

Mai târziu, în aceeași seară, Carl și Rosa s-au așezat lângă mine și mi-au explicat că nu era adevărat, dar chiar și dacă aș fi avut probleme de dezvoltare, pentru ei tot n-ar fi contat. Ei mă iubeau exact așa cum eram.

Trecuseră mulți ani de când nimeni nu mă mai făcuse retardată.

Evident, cineva vorbise despre mine. Din ce alt motiv fata aceea, pe care nici nu o cunoșteam, ar fi spus asta? Nu voiam să cred că fusese Paige, fiindcă era foarte atașată de Rider, însă cine altcineva ar fi putut fi?

Înăbușindu-mi un oftat, am ciugulit din friptură, privindu-le pe Anna și pe Keira, care-și admirau reciproc brățările — una aurie și cealaltă argintie, cu accesorii.

Poate din cauza a ceea ce auzisem de dimineață, habar n-am, însă mi-am forțat limba să se dezlipească de cerul gurii.

— Ce... drăguțe sunt!

Anna i-a aruncat o privire rapidă lui Jo, apoi mi-a zâmbit, ascunzându-și surprinderea.

— Sunt brățări marca Alex and Ani. Am câteva acasă, a spus ea. Sunt cele mai super.

Jo a întins brațul și și-a scuturat încheietura. Purta trei.

— Vilma ne-a molipsit.

M-am concentrat să tai o bucată de friptură.

— Vilma?

— A absolvit anul trecut, a explicat Keira. A fost căpitan al echipei. Acum e majoretă la universitatea din Virginia de Vest.

Anna a încuviințat, luând un cartof din farfuria mea.

— Jur c-ar putea să trăiască din vânzarea acestor brățări.

I-am împins farfuria mai aproape, iar ea a mai luat câțiva cartofi. Subiectul conversației s-a schimbat rapid, iar eu am început să mă gândesc la ora de comunicare. Nu-mi puteam aminti ce temă avea Keira, dar m-am întrebat dacă avea de gând să exerseze.

Buzele mi s-au depărtat, iar limba a început să mi se dezmorțească, dispusă să rostească vocale și silabe, dar aș fi fost oare în stare să-mi exersez discursul în fața ei? Mi-ar fi luat o veșnicie să-mi fac curaj. Keira m-ar fi crezut o ciudată? Probabil. Aș fi sfârșit prin a lua prânzul singură, la bibliotecă. M-am descurajat înainte chiar de a scoate un cuvânt.

Of.

Aproape terminasem de mâncat ceea ce speram să nu fi fost carne de cangur, când am simțit că se așeza cineva pe scaunul gol de lângă mine. Am recunoscut mirosul de pământ și am ridicat privirea.

Keira a rânjit.

— Salut, Jayden.

— Ce faci? a spus el, așezându-se într-o parte pe scaun, cu brațul proptit pe masă. Frumoase domnișoare, păreați cam singuratice. M-am gândit să vin să vă binecuvântez cu prezența mea.

Jo a pufnit.

— Arăți de parcă tocmai te-ai fi trezit.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Jayden a început să-mi mănânce cartofii, ignorând privirea mânioasă a Annei.

— Mersi, păpușă.

— Vă cunoașteți?

Jo a arătat cu furculița spre mine și spre Jayden.

Înainte să pot încuviința, el mi-a înconjurat umerii cu brațul.

— E *bae* a mea.

Am rânjit.

— *Bae?* a întrebat Keira oftând. Urăsc cuvântul ăsta. Știi ce înseamnă, de fapt?

— Rahat, am răspuns fără să stau pe gânduri. În daneză.

Am căscat ochii. La naiba. Tocmai vorbisem fără să ezit în timpul prânzului. La naiba! Nimeni nu și-a dat seama de neliniștea mea interioară, dar mie nu-mi venea să cred. Tocmai vorbisem fără dificultăți.

Trebuia să-mi ofer o prăjitură.

Anna a chicotit.

— Da, știu, știu. Dar tot cred că-i un cuvânt drăguț.

Stând vizavi de ea, Keira și-a dat ochii peste cap.

— Dar înseamnă rahat.

— Mallory sigur nu-i *de rahat*, a argumentat Jayden, lăsând brațul în jos.

Am ridicat o sprânceană.

— Unde-i frate-tu? a întrebat Jo. Pot să fiu *bae* a lui.

Jayden a râs zgomotos.

— De ce? E un fraier. Eu, în schimb... sunt proaspăt ca o adiere. El e fumat ca știrile de alaltăieri.

Râzând, mi-am dat părul pe spate în timp ce Jo strâmba din nas.

— Fumat? a spus ea. Nu-i un cuvânt pe care să-l asociez cu Hector.

— Ar trebui.

Jayden a continuat să se tachineze cu fetele până s-a terminat prânzul și a fost... altceva. Amuzant. Ciudat de fermecător. În câțiva ani, puteam să pariez că avea să fure inimile fetelor mai ceva decât Hector. Am zâmbit atât de mult ascultându-l, încât m-am întrebat dacă o să fac riduri înainte de vreme.

Zâmbetul nu a dispărut când am dat peste Rider pe scară, în drum spre ora de comunicare. Era prima dată când îl vedeam în acea zi. Purta alt tricou decolorat și niște blugi uzați și avea părul ușor ciufulit, de parcă ar fi dormit în timpul ultimei ore.

Avea un zâmbet indolent pe buze.

— Tocmai veneam să te caut.

Incredibil, am zâmbit și mai larg când m-am alăturat lui pe palier. S-a răsucit și a început să meargă pe lângă mine.

— Mă gândeam la ideea de a repeta discursul, a spus el. Mai vrei să te ajut, nu?

Am simțit un tremur în stomac. Voiam să exersez cu Rider, dar, după ceea ce se întâmplase în acea dimineață, n-ar fi fost prea înțelept. Am tras adânc aer în piept.

— Nu trebuie să faci asta. Adică, sunt sigură că... ai lucruri mai bune de făcut.

— Dar vreau să te ajut. A împins ușa batantă și a ținut-o deschisă, încruntându-se. Dacă nu voiam, nu mă ofeream.

Am ieșit pe ușă, forțând cuvintele să iasă.

— Știu, dar...

— Vreau să te ajut să exersezi, a repetat fără ezitare, iar tremurul din stomac mi s-a răspândit în piept când am pornit în jos pe scări. De ce n-ai vrea să exersezi... A făcut o pauză. Cu mine?

Ridicându-mi privirea spre el, am văzut că era nedumerit. Mi-am mușcat partea din interiorul buzei. La naiba.

— Voiam doar să mă asigur... că nu te simți obligat.

A zâmbit.

— Sunt liber joi.

Joi? Săptămâna asta? Am căscat ochii. În weekend îmi făcusem o schiță a discursului, așa că puteam să-l exersez, dar joi era totuși prea devreme.

— Așa cel puțin ai șansa să exersezi înainte să ții discursul în fața domnului Santos, săptămâna viitoare. M-a lovit ușor cu brațul. Pot să vin la tine după ore.

Joia era perfect pentru mine, fiindcă și Rosa, și Carl erau la spital și era puțin probabil ca vreunul din ei să treacă pe acasă. Sau aș fi putut să-i întreb dacă erau de acord ca Rider să vină la noi și să mă ajute. M-am trezit încuviințând din cap.

Ora a început, iar noi ne-am împărțit în grupuri de câte patru, ca să ne exersăm discursurile. M-a cuprins panica. Din fericire, am nimerit cu Hector și cu Rider. Din nefericire, și cu Paige. N-a fost mare ușurare...

Nici prea mult de exersat.

Niciunul din băieți nu avea discursul pregătit. Eu aveam o schiță brută, pe care nu simțeam nevoia s-o citesc cu voce tare. Cred că Paige avea pregătit un discurs, însă mai avea și mobilul într-o mână, ascuns în poală, iar mâna cealaltă o ținea pe piciorul lui Rider. De fiecare dată când se uita la mine, zâmbea; o diferență enormă față de cele petrecute în acea dimineață.

Cât timp Hector a mâzgălit ceva ca să poată exersa, m-am uitat la Rider și la Paige, dar mai ales la Rider, fiindcă... nu mă puteam abține.

Își mușca buza de jos în timp ce... *desena*. Nu scria niciun fel de discurs. M-am aplecat. Era concentrat, cu sprâncenele lăsate. Încheietura mâinii lui se mișca repede, trasând linii scurte cu creionul. În câteva secunde, desenase o întreagă ramură cu flori.

— Ar trebui să lucrezi la discursul tău, nu să tragi cu ochiul la mine, a spus Rider, fără să-și ia ochii de pe foaie.

Ochii închiși la culoare ai lui Paige au zburat spre mine, după care i-a mijit.

Căldura mi-a invadat obrajii.

— Iar tu ar trebui de fapt să lucrezi la... știu și eu... la discursul tău? a zis Hector rânjind și arătând spre foaia din fața lui, pe care părea că scrisese ceva. Și te rog să nu te mai uiți la el, Mallory. I-a crescut destul egoul cu Paige aici. N-are nevoie de mai mult ajutor.

— *Pendejo*[1], a mormăit Rider ca pentru sine.

Hector a întins un braț în spate și i-a arătat degetul mijlociu.

— Ai vrea tu.

Habar n-aveam ce spusese.

Paige și-a îndepărtat mâna de pe piciorul lui Rider și și-a pus cotul pe masă, cu bărbia sprijinită în palmă.

— Deci, Mallory, ești entuziasmată că vei ține un discurs în fața clasei săptămâna viitoare?

Am înțepenit. Bănuiam că nu știa nimeni că nu aveam să țin discursul la fel ca toți ceilalți colegi și mă temeam că ar putea afla.

— Cine ar fi entuziasmat de treaba asta? a întrebat Hector.

Paige a ridicat un umăr zvelt, fără să mă slăbească din priviri.

— Deci, ești?

Lângă ea, Rider a ridicat capul. A deschis gura și am știut că fie avea să spună ceva ca să-i distragă atenția, fie urma să răspundă la întrebare în locul meu. Nu puteam permite asta, după conversația pe care o avuseserăm.

Mi-am obligat limba să se miște.

— Nu voi ține... discursul... în clasă.

Am simțit că mă ardeau obrajii, dar m-am străduit să vorbesc în continuare:

— Trebuie să... îl susțin în pauza de prânz.

— Poftim? a râs ea.

Rider s-a uitat la mine surprins.

Tensiunea mi-a cuprins umerii.

— Nu trebuie... să fac asta... la fel ca toți ceilalți.

— Serios?

[1] „Prost, nerod" (în sp. în orig.)

A făcut ochii cât cepele și s-a uitat când la un băiat, când la celălalt.

— Nu mi se pare corect.

Mi-a stat inima-n loc.

— Cui îi pasă? a răspuns Hector ridicând din umeri. Pe mine nu mă afectează.

Paige s-a lăsat pe spate în scaunul ei.

— Dar nu e deloc cool. Noi, ceilalți, trebuie să facem asta în fața tuturor, și ea nu? De ce?

— Motivul nu contează, a spus Rider cu privirea ațintită asupra mea. Iar Hector are dreptate, pe noi nu ne afectează.

Am vrut să răspund, dar Paige și-a întors încet capul spre el.

— Și dacă, de exemplu, Laura sau Leon ar fi fost cei care n-ar fi trebuit să țină discursul ca toți ceilalți, ai mai fi considerat că e OK?

Rider și-a îndepărtat privirea de la mine.

— Da. Pentru că nu m-ar afecta și nici nu mi-ar păsa.

— Dar în cazul ăsta îți pasă, a replicat ea și am vrut să mă bag sub masă, fiindcă tonul ei era cât se poate de clar.

— Paige, a zis Rider oftând și clătinând din cap. Hai să nu facem asta.

Ea s-a aplecat într-o parte, întinzându-și gâtul.

— Ce să nu facem, *Rider*?

— Of, Doamne, a mormăit Hector ca pentru sine.

Domnul Santos a apărut ca din senin, reducându-ne la tăcere în timp ce privea ce desenase Rider. M-am încordat, așteptându-mă să se supere, fiindcă Rider nu lucra la discurs.

Zâmbetul lui absent nu a dispărut când s-a aplecat, mijind puțin ochii din spatele ochelarilor cu ramă metalică.

— Detaliile și umbrele sunt fantastice. Pare că florile mai au puțin și transcend pagina.

Îmi căzuse falca.

Obrajii lui Rider s-au îmbujorat ușor când a lăsat pe masă creionul pe care-l ținea încă în mână.

— Nu mă surprinde, a adăugat domnul Santos punându-i o mână pe umăr. Întotdeauna ai desenat foarte realist.

Am ridicat din sprâncene. Santos mai văzuse desenele lui Rider? Și de ce nu-l certa?

Rider nu a zis nimic când Santos l-a strâns de umăr.

— Dar acum încearcă să lucrezi la discurs și desenezi mai târziu, bine?

— Sigur, a mormăit Rider lăsând creionul pe masă.

Domnul Santos și-a îndreptat atenția spre pagina mea și a scanat-o cu privirea.

— Interesant, a murmurat el și m-am făcut mică.

Zâmbetul nu i-a dispărut când s-a apropiat de pupitrul meu.

Mi-am umezit agitată buza de jos și m-am forțat să rostesc cuvintele pe care le aveam în cap.

— Nu prea mă... pricep la scris discursuri. M-am oprit, inspirând adânc. Nici... să le susțin.

Iată! Am vorbit cu domnul Santos, fără ca nimeni să fi intervenit pentru mine. M-am îndreptat de spate.

— Oratoria seamănă cu arta. Să fii bun e o chestiune subiectivă, Mallory.

Strângând din buze, mi-am ridicat privirea spre el; nu știam unde voia să ajungă.

— Dar totul este să încerci.

Santos a făcut semn spre foaia mea și, dintr-odată, m-am întrebat dacă se referea la faptul că fugisem din clasă în prima săptămână de școală și la discuția ulterioară cu Rosa și Carl. Atunci nici măcar nu încercasem.

— Nu e vorba să reușești din prima și, cu atât mai mult, să faci lucrurile perfect, dar, dacă încerci, reușești. La fel ca în artă. Sau ca în viață. M-a bătut ușor pe umăr. Și, din câte văd, tu încerci.

Am clipit rar.

Santos s-a îndepărtat, întorcându-se în fața clasei.

— Ce naiba a fost asta? a murmurat Paige.

M-am uitat la Rider și l-am văzut schițând un zâmbet, ceea ce a făcut să-i apară gropița din obrazul drept.

— Gânduri profunde, a răspuns el.

Am încuviințat dând la fel de lent din cap.

— Cum de... nu te-a certat?

— Fiindcă sunt talentat.

Am mijit ochii spre el.

— Și de unde știe... despre arta ta?

Hector a pufnit, ridicându-și privirea din foaia lui și răspunzând înaintea lui Rider:

— Pentru că, în anul doi, Rider a decis să decoreze exteriorul liceului.

Rider și-a dat ochii peste cap.

— A pictat cu spray intrarea și a fost prins a doua zi, fiindcă prostănacul purta același tricou în care lucrase, a intervenit Paige zâmbind superior și uitându-se în ochii mei.

Ceva din privirea ei îmi spunea că era încântată că știa toate astea, iar eu nu.

— Domnul Santos a fost, probabil, singurul profesor care a apreciat pictura.

Privirea mi-a zburat din nou la Rider. Obrajii lui se îmbujoraseră și mai mult.

— N-am prea avut probleme, a spus el fără să mă privească. A fost doar o abatere. A trebuit să ajut la curățat, ceea ce a fost groaznic.

— O abatere? M-am holbat la el. Și vrei să spui că asta nu înseamnă necazuri?

Hector a râs, întorcându-și privirea spre caietul lui.

— O abatere nu-i tocmai o acuzație pentru care să-ți faci griji.

Nu prea înțelegeam același lucru.

După o clipă, privirea lui Rider a alunecat spre mine. Zâmbea timid.

— Bine. Am avut necazuri, dar n-a fost mare lucru. Santos mi-a luat apărarea, așa că nu a trebuit să plătesc pagubele. De aceea a trebuit doar să curăț.

— Pun pariu că nu știi că Santos a expus una dintre schițele lui Rider într-o galerie din oraș, nu? a întrebat Hector. Așa a fost înțelegerea: Santos i-a spus că trebuia să creeze ceva care să poată fi expus. Dar nu pe un zid, se înțelege.

Am rămas din nou cu gura căscată.

— Poftim?

— *Cállate*[1], frate, a zis Rider aplecându-se în față și uitându-se urât la Hector. Pe bune!

Hector și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Unde? am întrebat.

Paige a lăsat să-i scape un suspin.

— Nu-i mare lucru. Era doar un graffiti pe o pânză.

— Ba da, e mare lucru, am afirmat fără să fac vreo pauză.

Ea și-a dat ochii peste cap.

Rider a clătinat din cap, concentrându-se din nou asupra desenului său.

— Nu contează.

Eu credeam că da.

— Mi se pare extraordinar.

Ceva din tonul meu i-a atras privirea spre mine și a mai trecut un moment înainte să răspundă.

— E la City Arts. Sau era. Nu știu dacă mai este expusă.

Voiam să văd dacă mai era acolo, fiindcă era... fantastic.

Rider era, în multe privințe, același. Bunătatea, instinctul lui protector... Dar erau și multe lucruri pe care nu le știam despre acest Rider nou, mai matur.

[1] „Taci" (în sp. în orig.)

Clătinând din cap, m-am uitat iar la discursul meu, fără să văd cuvintele. M-am gândit la ce spusese Santos. Avea sens. Viața era ca discursul acela. Important nu era neapărat rezultatul final, ci încercarea.

Puteam... puteam să înțeleg asta.

*

Când s-a terminat ora, Hector a anunțat:

— Mi-e foame.

— OK, a răspuns Rider în timp ce eu îmi îndesam caietul în geantă. Și, mai precis, ce vrei să fac eu în privința asta?

Hector a rânjit și s-a uitat la mine, făcându-mi cu ochiul.

— Vreau să mă scoți în oraș să mâncăm.

Rider a pufnit.

— Putem merge la Firehouse. Mi-e poftă de cartofii prăjiți și de hamburgerii de acolo.

Ridicându-se, Rider s-a întins, cu brațele deasupra capului. Cămașa i s-a ridicat, lăsând la iveală o parte din abdomen. Mi-am coborât privirea și mi-am concentrat atenția asupra lui. Era incredibil de plat. Bine conturat.

Frumos.

Foarte frumos.

Simțind cum îmi ardeau obrajii, m-am uitat în altă parte și am surprins privirea ageră a lui Hector. Rahat. Trebuia să învăț să disimulez mai bine când mă uitam la un băiat. Să privesc pe ascuns. Nici măcar nu m-am uitat în direcția lui Paige, să văd dacă mă surprinsese și ea.

— Ar trebui să vii și tu cu noi, a sugerat Hector.

Am clipit. Cu mine vorbea?

Da, cu mine. Fiindcă Rider a lăsat brațele în jos și a privit în direcția mea, adică spre locul unde încă stăteam pe scaun.

— Vrei să mănânci ceva?

— Bineînțeles că vrea, a răspuns Hector. N-ar refuza compania noastră. Cine ar face asta?

Doamne, el și Jayden chiar semănau mult.

Rider a schițat un zâmbet apatic.

— Deci, ce părere ai?

Am cântărit în minte opțiunile. În afară de Ainsley și de familia mea, nu mai ieșisem niciodată să mănânc cu altcineva. În mod cert, nu cu un tip, darămite cu doi. Probabil Carl și Rosa ar fi luat-o razna.

Bine, sigur ar fi luat-o razna.

Dar voiam să merg.

Cu inima bătându-mi tare în piept, m-am trezit încuviințând.

Rider a zâmbit larg, iar gropița din obrazul său drept a binecuvântat din nou lumea.

— Perfect. Mergi cu noi în mașină? a întrebat el. Dacă tot știm unde mergem...

— Eu n-am nimic împotrivă, a spus Hector. Pot să te aduc înapoi la școală după aceea.

Avea sens, așa că am dat din nou din cap.

— Bun. Rider a făcut o pauză, iar zâmbetul i s-a reflectat în ochi. Dar mai e ceva ce trebuie să faci mai întâi.

Am ridicat din sprâncene.

— Va trebui să te ridici.

M-am ridicat.

Paige a vorbit în timp ce se ridica și ea de pe scaun:

— Nu pot să merg cu voi. Știi că lunea trebuie să am grijă de Penny.

— La naiba, a zis Rider trecându-și degetele prin păr, iar eu m-am întrebat cine era Penny. Vrei să iau ceva de mâncare pentru tine și sora ta? Pot să trec mai târziu pe la tine pe acasă.

Ea a lăsat capul într-o parte.

— Serios? Tot te duci?

Oh, nu.

M-am dat înapoi, punându-mi bareta genții pe umăr. Nu avea să se termine deloc bine.

Rider s-a uitat la iubita lui și ne-a zis:

— Ne vedem afară, da?

— Sigur, a mormăit Hector și, fiindcă nu mă mișcam, m-a apucat ușor de cot. Haide.

L-am lăsat pe Hector să mă conducă afară din clasă. Nu am vorbit tot drumul. Voiam să vorbesc despre ce se petrecuse, dar, ca de obicei, nu am spus nimic în timp ce ne apropiam de parcare. Nu era greu. Puteam vorbi. Mai vorbisem de față cu el. O puteam face din nou acum. Era ușor.

Strângând pumnii, m-am concentrat asupra spinărilor oamenilor din fața noastră și mi-am imaginat că vorbesc cu Rosa sau Carl. Sau cu Rider. Cuvintele au ieșit încet, cu puțin efort.

— Poate... nu ar trebui să vin.

Poftim.

O spusesem.

Slavă Domnului!

Și tuturor ființelor vii.

Dacă faptul că vorbisem l-a surprins, nu a lăsat să se vadă.

— N-ai niciun motiv să nu vii.

Oprindu-mă lângă mașina lui, m-am uitat la el. Mi s-a pus un nod în stomac. Nu era deloc ușor să stau acolo și să vorbesc cu el, chiar dacă încercam să mă conving de contrariul.

— Îmi trece... prin minte... un motiv întemeiat.

Un zâmbet slab i-a apărut pe buze în timp ce se îndrepta spre partea din spate a mașinii și-și lăsa ghiozdanul pe banchetă.

— Paige?

Am încuviințat.

A chicotit, însă mie nu mi se părea amuzant. Revenind în locul unde stăteam eu, s-a aplecat spre portiera din stânga. Au trecut câteva clipe.

— Nu cred că Rider știe ce face. Nu cred că știe vreodată ce face.

— Poftim?

M-am încruntat.

Hector m-a studiat o clipă, apoi a râs ca pentru sine.

— Doar gândeam cu voce tare. S-a oprit să-și scarpine bărbia. Știi, într-o astfel de situație, în anii anteriori Rider ar fi fost deja exmatriculat de două ori. Până acum a reușit să evite asta.

Nu mi-a plăcut să aud asta, dar mă bucuram că părea să aparțină trecutului.

— Mai și ieșea să facă graffiti în fiecare seară în care nu lucra, a continuat el privind în direcția din care se aștepta să vină Rider. Nu prea își petrecea timpul liber cu Paige, pricepi?

Nu pricepeam nimic.

— E respectuos cu *abuelita* mea, nu mă înțelege greșit, dar Rider a fost mereu...

— A fost... cum? am întrebat, dându-mi la o parte o șuviță de păr.

Ochii lui verzi s-au oprit asupra mea.

— A fost *aici*, dar nu cu adevărat.

Am înțeles ce însemna asta.

Am simțit o apăsare în piept când am privit spre asfaltul pătat de ulei. Să fii aici, dar nu cu adevărat. Să exiști fără să trăiești. Cunoșteam senzația. O experimentasem timp de câțiva ani. Uneori, simțeam că încă o purtam cu mine, ca pe o geacă groasă, care mă strângea. Nu știam că și Rider simțise la fel sau că alții remarcaseră asta la el.

Și asta... m-a întristat.

— Uite-l că vine, a zis Hector îndepărtându-se de mașină.

Ridicând privirea, l-am văzut pe Rider venind în fugă pe alee. A încetinit când a ajuns lângă mașină. Paige nu era cu el. Am căutat pe chipul lui vreun indiciu despre ce se petrecuse în timp ce Hector urca în mașină. Rider avea maxilarul încordat.

Mi s-a uscat gâtul.

— E... e totul în regulă?

Rider s-a încruntat.

— Mda.

— Poate că n-ar trebui...

— Nu. S-a apropiat de mine, cu bărbia în piept. Știu ce vrei să spui, dar nu. Ce s-a petrecut mai devreme n-are nicio legătură cu tine.

Am înțepenit.

— Ba da... are mare legătură cu mine.

Rider s-a uitat în altă parte în timp ce i se zbătea un mușchi al maxilarului. A trecut o clipă.

— Ai dreptate. Într-un fel, ai dreptate. Dar asta nu schimbă faptul că Hector te-a invitat sau că eu vreau să vii cu noi.

Hector a lăsat geamul în jos și a scos capul afară.

— Veniți azi?

M-am uitat la Rider, încă nehotărâtă.

Te rog.

Nu a rostit cuvintele, ci doar a mișcat buzele.

Da, aveam să merg.

*

Douăzeci de minute mai târziu, m-am trezit într-un restaurant micuț, la doar câțiva kilometri de școală. După cum arăta, cândva fusese într-adevăr un sediu al pompierilor, ceea ce-i explica denumirea. Era vechi, de la fotografiile de epocă atârnate pe pereți până la separeurile tapițate cu vinil roșu. Îmi dădea un sentiment plăcut, de parcă, din clipă în clipă, ai fi putut-o auzi pe femeia mai în vârstă din spatele tejghelei țipând la fiul ei, care pregătea mâncarea. Habar n-aveam dacă se potrivea scenariul, dacă era o afacere de familie sau dacă femeia care părea nemulțumită și stătea pe scaun avea copii, însă aceea era impresia pe care mi-o lăsa.

Îmi plăcea.

Am comandat cu toții cam același lucru — hamburgeri și cartofi prăjiți. Eu și Rider am vrut și brânză. Hector a adăugat și toate condimentele posibile. Mâncarea era delicioasă, mult mai

bună decât carnea aceea ciudată pe care mă forțasem să o mănânc la prânz.

Eram bucuroasă că hotărâsem să îi însoțesc.

Aproape că mi se părea că nu existase niciun motiv pentru care să nu fi venit. Mă simțeam bine ascultându-i pe băieți tachinându-se. Din când în când, Hector o dădea pe portoricană, iar Rider îi răspundea în același dialect. Aveam impresia că făceau schimb de insulte. Am învățat că acel *cállate* însemna „taci" și-și spuneau asta unul altuia destul de des.

Îmi țineam telefonul în geantă. Pe drum spre restaurant, îi trimisesem Rosei un mesaj prin care o anunțam că mă duceam să mănânc ceva cu niște prieteni și că apoi aveam să ajung acasă. Mesajul — un mesaj pe care milioane de adolescenți normali îl trimiteau în fiecare zi, dar care pentru mine era ceva nou — mă tulburase puțin, așa că îmi dădusem telefonul pe silențios, ca să nu mă stresez dacă Rosa încerca să mă contacteze. Telefonul îmi vibrase în geantă cam la cincisprezece minute după ce porniserăm spre restaurant. Nu trebuia să verific, știam că era ori ea, ori Carl. Când aveam să ajung acasă, aveam să le spun că eram la volan și că n-am putut să răspund.

Mă simțeam prost pentru că îi mințeam.

Dar recunoșteam că asta nu mă împiedica să mă bucur de situație.

Hector s-a rezemat de spătarul canapelei din separeu și și-a mângâiat abdomenul plat.

— Omule, mi-a mers drept la inimă. Aș putea să mă hrănesc doar cu burgerii lor.

Lângă mine, Rider a pufnit.

— Ținând cont de cât de des mănânci aici, deja te hrănești doar cu ei.

— În fine, a răspuns el rânjind în timp ce se apleca în față și sprijinindu-și brațele pe masă. Aici mănânc tot felul de chestii.

— Cum ar fi?

Și-a dat ochii peste cap.

— Păi, să văd. Comand și sandviciul cu carne tocată.

Am rânjit.

— Păi e același lucru cu un hamburger obișnuit, a spus Rider, rezemat de spătar și lăsându-și mâna să atârne peste acesta. Mai încearcă.

Hector a mijit ochii.

— Îmi iau și inele de ceapă.

— Asta nu se pune. Rider mi-a atins umărul cu degetele. Se pune?

Am clătinat din cap.

— Nu mă ajuți, a zis Hector furând un cartof din farfuria mea.

La fel ca fratele său.

Rider a chicotit, dându-se mai aproape de mine.

— Lucrezi diseară?

Hector a clătinat din cap.

— Nu. Mâine da.

— Unde... lucrezi? am întrebat.

— Într-un loc super cool, a răspuns el imediat.

M-am uitat la el. Zâmbea.

— La McDonald's.

— Tocmai de aceea ai crede că ar mânca orice altceva în afară de hamburgeri, a adăugat Rider.

— Hamburgerii de la Firehouse nu sunt ca ăia de la McDonald's. Nici măcar nu-mi vine să cred că purtăm discuția asta. Hector s-a uitat la mine. În orice caz, am început să lucrez acolo cam în urmă cu un an. A fost locul în care m-am putut angaja cel mai rapid și mai ușor. Nu ne descurcăm doar cu ajutorul social pe care-l primește *abuelita*.

Am simțit că degetele lui Rider îmi mângâiau părul când a spus:

— Doamna Luna lucrează și ea, cu normă întreagă.

— Mă străduiesc să-l conving și pe Jayden să aplice. Hector a ridicat o mână, trecându-și degetele prin păr. Poate lucra acolo la cincisprezece ani, dacă obține un permis. Oprindu-se, s-a uitat la Rider. Dar nu prea reușesc să-l conving El vrea totul ușor și repede, doar că lucrurile ușoare nu-s defel așa.

Rider a păstrat tăcerea, însă simțeam că exista o mulțime de cuvinte nerostite. Plănuiseră să se vadă cu niște tipi să joace baschet, așa că am plecat la scurt timp după aceea, iar Hector m-a dus cu mașina înapoi la a mea. Mai rămăseseră doar câteva mașini în parcare. Antrenamentele de fotbal și de majorete erau în plină desfășurare, auzeam strigătele de la distanță.

Rider a coborât odată cu mine din mașină, înconjurând-o prin spate ca să mi se alăture. A așteptat să deschid portiera mașinii mele.

— Mersi că ai venit. A fost... plăcut.

Ridicând privirea, am constatat cu uimire că obrajii lui erau mai... îmbujorați. Roșise din nou, însă nu înțelegeam de ce. Începusem să-mi dau seama că asta se întâmpla când primea complimente sau când cineva se uita la desenele sale. În acele ocazii nu se simțea confortabil, dar nu pricepeam ce anume îl stânjenea acum.

A apucat cu degetele marginea portierei când eu mi-am aruncat geanta pe scaunul din dreapta.

— Așa că, mda, mersi.

I-am zâmbit în timp ce Hector bătea darabana în propria portieră.

— Mersi... că m-ai lăsat să vă însoțesc.

A lăsat bărbia în jos.

— Nu te-am lăsat să ne însoțești, ai fost pur și simplu acolo, cu noi.

Am zâmbit și mai larg. Îmi plăcea cum suna asta, dar apoi mi-am amintit ce spusese Hector mai devreme.

— Și tu la fel.

Rider a clipit, apoi a spus încet:

— Da, și eu am fost.

Am privit peste umărul lui.

— Îmi pare rău... pentru Paige.

— Și...

Privirile noastre s-au întâlnit și ni le-am susținut câteva clipe, apoi el s-a uitat în altă parte.

— Și mie.

Neștiind ce să răspund, m-am așezat în spatele volanului.

— Hei, a strigat Hector și a lovit portiera. O să înceapă meciul fără noi.

Rider a dat să-mi închidă portiera, dar s-a aplecat. Privirile noastre s-au întâlnit iar. S-a scurs o veșnicie, apoi s-a aplecat și mai mult. Inima mi-a sărit din piept când buzele lui mi-au atins fruntea, rămânând lipite de ea pentru câteva secunde.

— Probabil că n-ar fi trebuit să fac asta, a șoptit el atât de încet, încât m-am întrebat dacă chiar rostise acele cuvinte sau fuseseră doar imaginația mea. Apoi a adăugat mai tare: Pe mâine, Șoricel.

Șaisprezece

— Mallory, poți să cobori puțin?

Stomacul mi s-a dat peste cap când am auzit vocea lui Carl. Se întorsese de la spital înaintea Rosei și mă strigase de îndată ce intrase pe ușă, fără să irosească vreo secundă. M-am uitat la noptieră. Era aproape ora nouă. Pe de-o parte, voiam să mă prefac că adormisem, pentru că știam că, dacă urca și credea că dorm, nu avea să mă trezească. Dar era un mod foarte laș să scap de probleme, mai ales că eu luasem decizia să ies în oraș cu Rider și cu Hector.

Ridicându-mă din pat, mi-am croit drum în jos pe scări, trecându-mi degetele prin păr. În piept, inima îmi bătea îngrozitor de repede. Nu aveam să mint, mi-am spus. Dacă mă întreba cu cine fusesem, aveam să-i spun adevărul. Fiindcă, oricât de ridicol ar suna, meritau să știe adevărul.

Dar am rămas stană de piatră.

Carl era în bucătărie, scoțând din frigider o sticlă de suc. Purta încă uniforma de spital.

— Nu vreau să mă ascund după deget, Mallory. Am fost surprins când mi-a scris Rosa spunându-mi că ai ieșit să mănânci cu niște prieteni, după ore.

Încrucișându-mi brațele la piept, l-am privit cum scotea un pahar din dulap.

— E chiar atât de ciudat... să fac asta?

M-a privit peste umăr, ridicând o sprânceană.

— Dacă ar fi fost vorba despre Ainsley, nu. Dar, în cei patru ani de când ești la noi, Ainsley a fost singura persoană cu care te-ai simțit în largul tău. S-a oprit și și-a turnat suc de un roșu-închis în pahar. Și nu ai răspuns la telefon când te-am sunat.

— Păi... conduceam.

Eram o mincinoasă.

— Apoi am uitat. Când am ajuns acasă, m-am apucat de teme.

Nu era tocmai o minciună și, în timp ce punea la loc capacul, nu i s-a părut nimic suspect.

— Cu cine ai fost? a întrebat.

Pe de-o parte, am vrut să mint, dar, pe de alta, nu. Ciudat. Mi-am mușcat partea din interior a obrazului, făcându-mi curaj.

— Am fost... cu Rider.

Carl și-a întors capul atât de repede spre mine, încât mi-am amintit de *Exorcistul*.

— Cu Rider? a repetat.

M-am crispat și de-abia am putut să dau din cap, străduindu-mă să respir prin dopul care-mi astupa gâtul.

— Cu Rider și cu prietenul lui... Hector. Am fost la Firehouse...

— La Firehouse Grill? a întrebat el încruntându-se. Dar asta nu se află în cea mai bine famată parte a orașului, Mallory.

Nu mi se păruse că era *atât* de rău.

— Doar am mâncat burgeri și... am venit acasă. A fost... distractiv.

Carl a sorbit din suc și m-a privit pe deasupra paharului.

— Cine e Hector?

Explicând cine era, am devenit tot mai conștientă de nemulțumirea lui Carl.

— E foarte de treabă. Lucrează la McDonald's și are un frate mai mic, pe nume Jayden, care e tare amuzant. Bunica lor, doamna Luna, este asistenta maternală a lui Rider, am adăugat,

mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Suntem cu toții colegi la ora de comunicare. Rider o să mă ajute să...

— O să te ajute cu discursul?

Carl părea să se îndoiască de asta.

Am încuviințat, apoi am adăugat:

— Da. Știe că... am probleme cu astfel de lucruri și, deși nu trebuie să-mi prezint discursul în fața clasei... tot trebuie să exersez. Vom repeta joia asta, după ore.

Mi s-a părut că încetase să mai respire.

— Ți-ai făcut planuri cu el fără să discuți cu noi?

Of! M-am foit iar.

— Păi... nu m-am gândit că ar fi o mare problemă. Am nevoie de ajutor.

— Și Ainsley nu te poate ajuta?

Of și iar of.

— Rider e în aceeași clasă cu mine, așa că... e logic să exersez cu el.

— Și fata aceea, Keira? a răspuns Carl imediat. Nu e și ea în clasă cu tine?

La naiba.

Își amintise că menționasem asta. Firește că-și amintise, dar aveam un motiv întemeiat pentru care n-o întrebasem pe Keira.

— Ar fi... prea stânjenitor să exersez în fața ei, iar Rider știe cum... cum sunt eu.

Carl a deschis gura, apoi a închis-o la loc și a pus paharul pe tejghea. Înțelegea asta.

— Nu sunt tocmai încântat de asta. Nu l-ai mai văzut de ani de zile pe băiatul ăsta, dar ieși să mănânci cu el și acum te ajută să înveți.

Am înghițit cu greu.

— Dar... e prietenul meu... și e ceva normal.

— Nu și pentru tine.

Am tresărit și am făcut un pas în spate. Nu și pentru mine. Niciodată pentru mine. Ușurarea pe care o simțisem după ce le trimisesem acel mesaj *normal* s-a risipit. Nu era o senzație care să dureze, fiindcă lucrurile normale nu erau pentru mine.

— Știi ce vreau să spun, a adăugat el repede, întinzându-se să-mi pună o mână pe umăr. Și îmi pare rău că a sunat așa, dar nu-l cunoști, Mallory. Nu-l mai cunoști.

— Îl cunosc, am insistat, ridicând privirea și întâlnind-o pe a lui, înghițindu-mi durerea. E o persoană... bună.

— Nu spun că nu este.

Carl a lăsat mâna în jos și a oftat, înclinându-se ușor într-o parte și desprinzându-și pagerul de la curea.

— Cel puțin, așa sper. Nu cunoști niciodată pe cineva cu adevărat, uneori nici măcar pe membrii familiei. Oamenii îți arată ce vor să vezi, nu trebuie să uiți asta.

Nu înțelegeam ce voia să spună cu asta. Adică, înțelegeam. La urma urmelor, nici asistenții sociali nu știau cum erau în realitate domnul Henry și domnișoara Becky. Disimulaseră bine, însă ce știa Carl în realitate?

— Vreau să ai grijă, Mallory, a continuat.

Am început să schițez un zâmbet.

— O să am.

Carl m-a cercetat pentru o clipă, apoi a încuviințat.

— Unde vreți să studiați joi?

Am ridicat un umăr.

— Cred că aici.

A ridicat din nou sprâncenele.

— Nu sunt sigur că-mi face plăcere să te știu singură cu el aici, a spus Carl, iar eu m-am felicitat pentru că nu îi spusesem că Rider fusese deja acolo, când nu erau ei acasă. Dar, la urma urmei, nu-mi face plăcere să te știu nici altundeva.

— Cu el? am întrebat și am încremenit.

A clătinat din cap și a zâmbit vag.

— Cu orice băiat, Mallory.

Obrajii mi s-au încins.

— Dar noi... vrem doar să exersăm, iar el are iubită, îți amintești?

Am simțit că mă ardea pieptul când am rostit acele cuvinte, fiindcă m-am gândit la felul cum mă sărutase Rider mai devreme pe frunte, pentru ca apoi să-mi spună că n-ar fi trebuit s-o facă.

Și chiar n-ar fi trebuit. Chiar dacă un sărut pe frunte este un gest cât se poate de inocent, tot nu fusese în regulă.

— Știu, a zis și s-a ciupit de nas.

Au trecut câteva clipe și am început să mă neliniștesc.

— Am de făcut teme, l-am anunțat.

Carl a lăsat mâna în jos.

— Nu sta trează până târziu.

Când m-am întors ca să plec, m-a oprit.

— Mulțumesc că mi-ai spus adevărul despre persoanele cu care ai ieșit.

Am simțit o urmă de vină înțepându-mă, fiindcă mințisem în ceea ce privește faptul că nu le răspunsesem la telefon, însă m-am forțat să zâmbesc. Apoi aproape că am fugit spre dormitorul meu. Carl îmi mulțumise, dar era evident că nu-i convenea că-mi petreceam timpul cu Rider. Sau poate era doar fiindcă Rider era băiat.

Speram să fie doar asta, și nu c-ar fi avut ceva personal cu el. Nu înțelegeam ce ar fi putut avea împotriva lui, dar adevărul era că nu-l cunoșteam prea bine pe Rider, cel *de acum*. Carl avea dreptate în privința asta, însă Rider de acum nu putea fi foarte diferit de cel la care ținusem când eram copii.

De asta eram sigură.

*

A doua zi, după ora de comunicare, Rider m-a condus la mașină. Era tăcut și nu a spus mai nimic când am deschis portiera

din spate ca să-mi arunc geanta pe banchetă. Îmi făceam griji că asta ar fi avut legătură cu ce se petrecuse între el și Paige și cu sărutul neprihănit pe care mi-l dăduse pe frunte și pe care știam că-l regretase. Sau poate avea legătură cu faptul că Paige nu apăruse în acea zi la oră.

Cu cheile în mână, am închis portiera și m-am întors spre el. S-a dat la o parte și mi-a deschis portiera din dreptul scaunului șoferului. Am murmurat un „mulțumesc" și apoi m-am strecurat înăuntru.

— Hei, a spus el privind asfaltul pătat. Mă gândeam la ziua de joi.

A ridicat genele, iar eu am rămas, încet-încet, fără aer în plămâni.

— Rămâne stabilit, Șoricel?

Răspunsul meu a venit imediat, deși mi s-a pus un nod în stomac.

— Da.

A zâmbit.

— Serios?

Părea surprins și nu am înțeles de ce. Nu voiam să mă gândesc la discuția pe care o avusesem cu Carl, cu o seară înainte.

— Super. Abia aștept.

La fel și eu, însă cuvintele au rămas înțepenite între senzația de nerăbdare și cea de entuziasm. Rider voia să petreacă timp cu mine. La naiba, alertă de gradul unu! Trebuia să discut cât mai repede cu Ainsley.

Rider a rânjit și și-a vârât o mână în buzunarul blugilor.

— Bine atunci.

— Bine, am reușit să șoptesc.

A lăsat bărbia în jos și a vrut să plece, dar s-a răzgândit. La fel ca în ziua precedentă, s-a aplecat și și-a lipit buzele de fruntea mea și, tot la fel ca în ziua precedentă, am simțit atingerea scurtă a buzelor sale până în vârful degetelor de la picioare. Atât inima, cât și stomacul au început să-mi tresare.

Rider s-a îndreptat de spate și a făcut un pas înapoi, atingându-și blugii cu caietul.

— Ne vedem mâine.

Și, spre deosebire de ziua anterioară, de data asta nu a mai spus că n-ar fi trebuit să mă fi sărutat pe frunte.

*

Când am ajuns acasă, o aromă plăcută m-a ademenit spre bucătărie. Stomacul îmi chiorăia și probabil că am început să salivez în clipa în care am văzut *enchiladas*[1] cu brânză pe tejghea.

Erau umplute cu *queso*[2] de casă.

Preferatele mele.

Lăsându-mi geanta pe podea, am țopăit spre Rosa, care punea farfuriile pe masă. Am înconjurat-o pe la spate cu brațele și am strâns-o tare.

Rosa s-a întors cu fața și a râs.

— Ai văzut *queso*, așa-i?

Încuviințând, i-am dat drumul și am făcut un pas în spate. Stomacul mi-a chiorăit iar când Carl a pus tava în mijlocul mesei. Îmi venea să mă aplec asupra ei și să o mănânc pe toată dintr-o înghițitură.

— Salutare, a spus Carl aruncând mănușa pentru gătit într-un sertar deschis și ridicând privirea. Cum a fost la școală?

— Bine.

M-am spălat pe mâini și am scos un suc din frigider. Carl a mijit ochii când mi-a remarcat alegerea, dar nu a zis nimic. Mai bine, fiindcă nici moartă nu l-aș fi lăsat să-mi smulgă Cola dintre degetele lipsite de viață.

Rosa a zâmbit și și-a dat după ureche o șuviță rătăcită.

— Avem și salată. Pe care trebuie, de asemenea, să o mănânci.

[1] Turtă de porumb, umplută cu brânză și carne picantă. (n. red.)

[2] „Brânză" (în sp. în orig.)

Salată? Cui îi mai trebuia salată când existau *enchiladas* cu brânză și carne? Serios acuma. Probabil că mi se citea pe chip ce gândeam, fiindcă bolul cu salată a ajuns, ca prin minune, mai aproape de locul unde stăteam eu.

Când m-am așezat la masă, mi-a trecut prin minte un gând oribil. Oare pe Rider îl aștepta o cină caldă când ajungea acasă de la școală sau de la garaj? Hector spusese că bunica lui încă lucra. Oare băieții trebuiau să-și poarte singuri de grijă?

Rosa a tăiat două bucăți de *enchiladas* și le-a pus pe farfuria mea. Oare Rider mânca astfel de bunătăți? Îi punea cineva mâncare în farfurie? Nu m-am bucurat de acele *enchiladas* așa cum aș fi făcut-o de obicei, iar discuțiile afectuoase dintre Rosa și Carl, sentimentul de căldură și de siguranță au fost amplificate de ideea că eram incredibil de norocoasă. Nu e vorba că nu mi-aș fi dat seama de asta în fiecare zi, încă de când Carl intrase în rezerva mea de la spital, însă, în seara aceea, simțeam că... trebuia să o recunosc mai des.

Eram norocoasă.

— Te-ai uitat la hârtiile pe care ți le-am lăsat de dimineață în cameră? a întrebat Carl.

Hârtii? M-am gândit bine, până când mi-am dat seama că se referea la pliantele facultăților de bioinginerie și biologie de la universitatea din Maryland. Nu mă uitasem peste ele, așa că am clătinat din cap.

Carl a mijit ochii, ridicând paharul.

— Ți-a fost acceptată solicitarea de înscriere la UM[1], așa că ai timp, dar e important să-ți alegi specializarea. Trebuie să începi să te gândești serios la asta.

Ținând cont că mai aveam câțiva ani până la alegerea specializării, eram de părere că luam totul cât se poate de în serios.

[1] Universitatea din Maryland (n. red.)

— Trebuie să ai o idee clară despre ceea ce vrei să faci, a continuat el. Alegerea specializării potrivite îți va decide întregul viitor.

Am căscat ochii. Ceea ce spusese suna foarte serios.

— Primii doi ani de facultate sunt foarte importanți ca să fii admisă la facultatea de medicină sau în programele de cercetare de la George Washington.

Rosa a zâmbit, așa cum făcea de fiecare dată când aborda acest subiect. Atât ea, cât și Carl erau absolvenți ai Universității George Washington. Și acesta fusese și planul lui Marquette. Să meargă mai întâi la UM și apoi să solicite admiterea la George Washington.

— Nu va fi ușor să intri într-un program legat de medicină sau de științe. Trebuie să începi să planifici totul înainte de primul an de facultate.

M-am foit, concentrându-mă asupra farfuriei. Când încercam să mă imaginez studiind bioingineria sau chimia, simțeam că începeam să dezvolt o alergie. Nu e vorba că n-aș fi fost în stare. Îmi plăcea să cred că eram destul de inteligentă, dar... nu mă încânta.

A urmat o pauză, după care Rosa a spus:.

— Pot să te întreb ceva, draga mea?

Am încuviințat din nou, dând din cap.

A pus o mână pe masă și s-a aplecat spre mine.

— Asta e ceea ce-ți dorești să faci?

Mi-am simțit inima grea. Era prima dată când mă întreba asta. M-am lăsat pe spate în scaun, neștiind ce să răspund. Dacă nu urmam acel plan, ce-mi rămânea de făcut? Ce voiam să fac? Știam că îmi doream să fac ceva care să-i ajute pe ceilalți oameni. O slujbă care, la sfârșitul zilei, să aibă un scop. Știam că asta îmi doream, fiindcă mi se oferise o a doua șansă. Voiam să aibă *un scop*. Dar să-mi petrec viața într-un laborator nu era singurul

mod prin care i-aș fi putut ajuta pe oameni. Mai existau și polițiștii, psihologii, asistenții sociali, profesorii și...

Asistență socială.

Am simțit un fel de entuziasm. Asistență socială? Am clipit de câteva ori. Mi se părea o idee bună. Era logic ca eu, care crescusem în sistem, să vreau să-i ajut, la rândul meu, pe alții. Ar fi fost o slujbă foarte grea, fiindcă asistenții sociali se confruntau cu tot felul de probleme, dar dacă astfel aș fi putut să împiedic ca alți copii să treacă prin ce trecuserăm eu și Rider, să-i ajut să se simtă reali, doriți și iubiți? Ar fi însemnat ceva, la urma urmelor. Ar fi dat sens vieții mele.

Inspirând adânc, am deschis gura.

— Sigur că asta își dorește, a zis Carl râzând. Doar am vorbit dintotdeauna despre asta.

Rosa a ridicat o sprânceană.

— Dacă asta și-ar dori, cred că s-ar fi uitat peste acele pliante.

Carl a mijit ochii din nou.

Am început iar să mă foiesc.

— Păi... sunt interesată de asta, dar există și alte... lucruri care-mi plac.

El a mijit și mai mult ochii.

— Ca de exemplu, Mallory?

Mi-am încleștat degetele pe furculiță.

— Poate... asistența socială?

— Asistența socială? Carl a râs iar. Nu vei putea să-ți plătești taxa universitară necesară pentru această specializare.

Am strâns din buze, iar Rosa i-a aruncat o privire.

— Ce e? a întrebat Carl clătinând din cap. Nici măcar n-a vorbit serios. În orice caz, avem altceva de discutat.

Am tăiat o bucată imensă de *enchilada*, iar conversația a trecut de la facultate la alt subiect, despre care nu eram deloc interesată să discut.

— Carl mi-a povestit despre planul de mâine, a anunțat Rosa când mă pregăteam să-mi îndes în gură o furculiță plină de *enchilada*.

Am înghețat, cu ochii cât cepele. Începea runda a doua.

— Cred că e... o idee bună.

Ce?

Mi-am îndreptat privirea spre Carl. Își tăia *enchilada* cu furculița, cu mișcări scurte, de parcă ar fi înjunghiat-o.

— Dar am o rugăminte, a continuat ea lăsându-se pe spate.

Am încremenit, cu furculița la jumătatea distanței până la gură.

— Încearcă să stabilești o întâlnire pentru studiu când suntem și noi acasă.

Doamne!

Rosa mi-a zâmbit. Carl a continuat să-și măcelărească mâncarea. Iar eu am dus în sfârșit furculița la gură. Bine. Runda a doua nu urma să aibă loc.

După cină, am strâns masa și am pus în frigider ce mai rămăsese din mâncare. Resturile aveau să fie perfecte a doua zi, când — *Doamne* — urma să-mi petrec timpul cu Rider. Apoi mi-am luat geanta și am urcat în dormitorul meu. Carl și Rosa s-au așezat în living și am auzit coloana sonoră a emisiunii *Jeopardy*. Ajunsă în camera mea, mi-am deschis laptopul și apoi chatul. Ainsley era on-line.

Dând clic pe pictograma ei, i-am trimis un mesaj.

Ești acolo?

Dedesubt a apărut o bulă și apoi răspunsul ei:

Întotdeauna.

Mi-am luat laptopul și m-am așezat în pat, punându-mi-l în poală.

Am nevoie de un sfat.

Sunt gurul tău.

Rider vine mâine, după ore, să mă ajute cu discursul, și nu sunt sigură dacă ar trebui să cumpăr suc și mâncare.

M-am oprit.

Şi alte chestii.

Bula a apărut imediat.

Stai aşa. Rider vine mâine la tine?

Am rânjit, fiindcă îmi imaginam mutra ei.

Da.

Carl şi Rosa ştiu?

Rânjetul mi-a dispărut şi am simţit un nod în stomac.

Da.

M-am oprit.

Carl n-a fost prea încântat, dar Rosa n-a avut nimic împotrivă.

Mallory Dodge!!! Sunt atât de mândră de tine! Nu mai eşti rebelă. LOL.

Degetele mi-au zburat peste tastatură.

Ar trebui să am suc şi mâncare?

Ai oricum chestii din astea acasă. Deci bănuiesc că da.

Ainsley avea dreptate. Aveam deja tot ce-mi trebuia şi mă purtam prosteşte, dar, uitându-mă la mesajul ei, m-am întrebat dacă era înţelept din partea mea să-l aduc pe Rider la mine acasă. Poate c-ar fi fost prea... intim să învăţăm la mine acasă... şi poate nu era cea mai grozavă idee.

Chiar dacă Paige se purtase foarte urât cu mine, avusese motive. Venirea lui Rider la mine acasă n-ar fi fost decât un motiv în plus ca ea să mă deteste.

Mintea mea studia posibilităţile. Ne-am fi putut duce la bibliotecă. Aveau săli de studiu private. Asta ar fi rezolvat problema gustărilor. Şi nici n-ar mai fi trebuit să-mi retuşez machiajul. Ceea ce era, probabil, un alt lucru bun. Nu prea mă pricepeam la make-up, iar faţa mea nu suporta mult machiaj. În schimb, Ainsley le putea da lecţii vloggerelor pe teme de frumuseţe.

Mulţumită de hotărârea mea, m-am relaxat.

Cred c-o să-l întreb dacă putem merge la bibliotecă.

Au trecut câteva secunde înainte ca ea să-mi răspundă.

Păi, de ce?

Cred că e mai înţelept aşa, i-am răspuns după alte câteva secunde. Iubita lui n-ar fi prea încântată dacă ne-am vedea la mine acasă.

Cui îi pasă de ea?

Ainsley!!!

Glumesc, a răspuns. Deşi, dacă ar fi fost vreo problemă, Rider n-ar fi acceptat de la bun început să vină la tine.

Asta aşa era.

E mai simplu să mergem la bibliotecă.

Bula a reapărut.

Eşti ciudată, dar tot te iubesc şi vreau să-ţi pun o întrebare serioasă. Foarte serioasă.

Am ridicat din sprâncene.

OK.

Îţi place de Rider? Adică, îţi place cu adevărat?

Nodul din stomac a reapărut, însă dintr-un motiv complet diferit. Îmi plăcea oare, *cu adevărat*, de Rider? Nodul din stomac era un indiciu evident, dar, dacă aş fi spus-o, ar fi devenit ceva real şi n-aş mai fi putut să-mi retrag cuvintele.

Şi nu puteam permite aşa ceva.

Îl plăceam pe Rider, *cu adevărat*, într-un fel foarte diferit de cum îl plăceam când eram copii. Parcă aveam din nou doisprezece ani, însă emoţiile erau mult mai puternice. Şi ştiam că nu era în regulă să simt asta. Avea iubită şi, indiferent cât de mult îl plăceam, situaţia nu avea să se schimbe. Eram de acord cu asta. Trebuia să fiu. Ce începeam să simt pentru el mă privea direct şi personal.

Sentimentele acelea erau doar ale mele şi nimeni nu trebuia să ştie despre ele.

Am oftat uşor.

Nu am răspuns, dar a făcut-o Ainsley:

Aşa mă gândeam şi eu.

Am așteptat să spună mai multe, dar nu a făcut-o, așa că am scris:

Mai ești?

După un minut sau două, a apărut din nou bula.

Scuze. A trecut mama pe aici, să se asigure că nu-mi dau întâlniri cu bărbați de treizeci de ani pe Facebook.

Chiar dacă știam că nu glumea, am râs.

A apărut un alt mesaj de la Ainsley.

Trimite-mi mesaj mâine să-mi spui cum merg lucrurile. O să am nevoie de ceva care să mă distragă cât aștept la doctor.

M-am încruntat și am răspuns repede:

Ce doctor?

Mama mă duce la oftalmolog pentru ochelari noi.

Dar nu ai ochelarii de anul trecut? am întrebat.

Ba da, dar nu cred că mai este bună rețeta. Văd foarte prost. În plus, cred că-mi trebuie niște ochelari de soare cu dioptrii. Soarele e atâât de puternic! În orice caz, o să mă plictisesc așteptând, așa că vreau noutăți.

Mi-am întins picioarele.

Nu sunt sigură că vor fi noutăți interesante.

Ah, ba ar trebui să fie.

A adăugat o față zâmbitoare.

Ai face bine să fie.

Punând laptopul deoparte, când conversația a luat sfârșit, m-am dat jos din pat și m-am îndreptat spre birou, unde-mi lăsasem geanta. Mi-am luat telefonul și m-am uitat la mesaje. Mi-am mușcat buza când i-am trimis lui Rider un mesaj scurt, ca să-l întreb dacă voia să exersăm la bibliotecă.

După aceea am pus telefonul pe noptieră, mi-am luat manualul de istorie și m-am apucat să învăț. De-abia pe la ora nouă mi-a sunat telefonul. L-am luat și am văzut că era un mesaj de la Rider.

E genial, răspunsese.

Nu știu de ce, dar mă întrebam dacă era într-adevăr genial.

Șaptesprezece

Joi a devenit, oficial, ziua care nu se mai sfârșea. Orele se scurgeau lent și m-am transformat într-un pachet de nervi când am părăsit sala de clasă, înainte de ora de comunicare, iar Rider nu mă aștepta. Imediat, creierul meu și-a imaginat cele mai urâte scenarii.

Dacă Rider nu era la școală? Dacă nu voia, de fapt, să mă ajute? Dacă se răzgândise? Dacă nu voia să-și pună în pericol relația cu Paige? Toate acestea păreau posibilități reale.

M-am grăbit să intru în clasă și să mă așez în spate, cu ochii ațintiți spre ușă.

Când Paige a intrat în clasă, aproape nu am recunoscut-o. Purta pantaloni de trening negri, foarte largi, și o bluză supradimensionată. Avea părul prins într-o coadă de cal, însă nu la fel de superbă ca de obicei. Când s-a apropiat, am văzut că avea ochii umflați.

S-a așezat și, lăsându-și geanta pe jos, s-a întors spre mine.

— La ce dracu' te uiți?

Roșind, mi-am mutat privirea spre tablă.

— Vacă proastă, a mormăit ea, iar eu am tresărit.

Mi-au trecut prin minte câteva replici, care au dispărut imediat pe vârful limbii. Mi-am strâns buzele și am tras aer pe nas.

Apoi a intrat Hector, cu pasul său mare, zâmbind la ceva ce-i spunea Keira. Mi s-a strâns inima când am remarcat cu câtă

ușurință vorbea și râdea Keira cu el. Doamne, îmi doream și eu asta.

Am simțit un nod în gât și mi-am spus că, dacă Rider nu apărea, nu trebuia să o iau ca pe ceva personal, deși știam că exact așa aveam să interpretez lucrurile. Tocmai când mă pregăteam să-mi las capul pe pupitru, a apărut Rider, ținând caietul în mână și cu un zâmbet apatic pe buze. Firește că nu se răzgândise.

Încordarea din umeri mi s-a risipit și mi-am spus că trebuia să-mi revin.

— Salutare.

Hector i-a făcut un semn din cap când Rider a trecut pe lângă banca lui.

Rider a mormăit un răspuns și s-a așezat la locul lui. S-a aplecat spre Paige și i-a spus ceva cu voce joasă, încât n-am putut auzi. Am văzut-o clătinând din cap. Rider și-a pus o mână pe brațul ei. Am fost surprinsă când ea s-a dat înapoi. Și-a trântit manualul pe masă și mi s-a părut că l-am auzit pe Rider oftând.

El s-a uitat la mine.

— Bună, Șoricel.

— Bună, am răspuns încet.

Și asta a fost tot ce ne-am adresat întreaga oră, ceea ce, probabil, nu era prea bine. La sfârșitul orei, când ne-am strâns lucrurile, am devenit dintr-odată incredibil de agitată, iar Rider mă aștepta.

— Mergem direct? a întrebat.

Am încuviințat, remarcând că Paige părăsise deja clasa. Rider a ridicat o sprânceană și nu a spus nimic când am ieșit și noi, făcându-le cu mâna lui Hector și Keirei. Era un lucru bun că eu eram cea care conducea, fiindcă mă concentram la asta, și nu la tumultul din interior.

Ne îndreptam spre bibliotecă. Se afla la vreo douăzeci de minute cu mașina de școală, iar încheieturile mi se albiseră când am părăsit parcarea.

Firește, Rider a remarcat asta.

— Ești bine? a întrebat el.

Am încuviințat și mi-am dres vocea. Voiam să-l întreb despre Paige, dar aveam un nod în gât. Ce prostie! Nu avusesem niciodată problema asta cu el, și totuși iată-mă: mi se blocase mintea. Trebuia să-mi forțez gura să-și îndeplinească rolul.

— E... totul bine... între tine și Paige?

Cu greu am reușit să rostesc cuvintele.

A trecut o clipă.

— Nu tocmai.

— Vrei să... vorbești despre asta?

— Nu.

— Bine, am șoptit.

— Vreau să vorbesc despre orice altceva acum, a adăugat el. Bine?

Am strâns volanul mai tare și m-am uitat la semafor. Era roșu. Puteam să schimb subiectul, deși eram mai mult decât curioasă de situația cu Paige. Dar mai erau și multe alte lucruri pe care voiam să le știu despre el.

— Cum ai...?

Am ridicat privirea spre semafor și mi-am adresat mintal o serie de injurii, până am reușit să mi se dezlege limba. Eram la fel de agitată ca în urmă cu doi ani.

— Cum ai început să lucrezi... la garaj?

Nu a răspuns imediat, fiindcă, probabil, îl surprinsese întrebarea mea atât de aleatorie.

M-am înroșit și am strâns și mai tare volanul.

— Eram doar... curioasă. Și m-am gândit să te întreb. Scuze.

— Nu, e în regulă.

Când m-am uitat spre el, privea pe geam.

— Garajul Razorback e la o stradă distanță de unde locuiesc. Așa că-l vedeam des pe proprietar, pe Drew. Vorbeam de fiecare dată când ne întâlneam pe stradă, știi? Uneori, îmi petreceam

timpul la garaj, fiindcă lucra acolo un tip care făcea niște lucruri uimitoare. În orice caz, cu vreun an în urmă, am fost prins făcând graffiti — nu la școală.

— Ești... prins deseori, am spus luând-o la dreapta.

— Da, așa se pare. În fine, chestia e că Drew a aflat. Așa că, următoarea dată când ne-am văzut, mi-a cerut să-i arăt ce știu să fac. I-am arătat și i-a plăcut. I s-a părut grozav. Restul e istorie.

Am încetinit la un alt semafor.

— E chiar... grozav.

— Sunt norocos, a răspuns rânjind. Drew mă plătește binișor.

— Fiindcă ești foarte bun la ceea ce faci, i-am spus.

A apărut gropița.

— Aș putea să-ți arăt ce fac la garaj, dacă vrei. Mă rog, nu e cine știe ce și probabil ai vrea să faci altceva, dar...

— Mi-ar plăcea mult.

Inima uitase să-mi mai bată.

Gropița lui a rămas la locul ei.

— Economisești... banii pe care-i primești? am întrebat.

— Nu. Îi cheltuiesc pe alcool și pe fete.

M-am uitat urât la el.

Rider a chicotit.

— Normal că economisesc. Am optsprezece ani și termin școala în mai. Trebuie să mă gândesc la viitor, să-mi caut o locuință. Cecurile nu vor mai sosi și, chiar dacă știu că doamna Luna nu m-ar da afară, nu e corect să mai stau la ea. Va trebui să ia un alt puști.

Am intrat în parcarea bibliotecii și am căutat un loc liber.

— Dar facultatea?

— Ah, nu prea văd asta pe lista mea cu planuri de viitor.

— De ce? Nu înțelegeam. Ești... foarte inteligent. Pentru tine, facultatea ar fi, probabil, floare la ureche.

S-a foit pe scaun.

— Nu știu. Costă bani, Șoricel, și eu nu economisesc atâția bani.

— Dar există burse și granturi.

După ce am găsit un loc de parcare în spate, am intrat și am oprit motorul. L-am privit.

— Ce zici de asta?

I s-a contractat un mușchi de-a lungul maxilarului.

— Mda, știu, dar... Pur și simplu nu mă văd făcând asta. Cred că oamenii ar fi șocați dacă m-aș duce la facultate.

M-am încruntat.

— Nu și eu.

M-a privit în timp ce-și desfăcea centura și a schițat un zâmbet.

— Te-ai schimbat mult. Dar în unele privințe ai rămas la fel.

Nu eram sigură dacă era un lucru bun sau rău.

Rider s-a întins și mi-a desfăcut și mie centura.

— N-ai văzut niciodată ce vede toată lumea când vine vorba despre mine, a explicat el.

Acum eram nedumerită.

— Ce înseamnă asta?

— Că tu crezi... nici nu știu. Că sunt ceva ce nu sunt.

Întinzându-se în spate, mi-a luat geanta de pe banchetă.

— Mă vezi ca pe un cavaler pe cal alb.

Ce naiba?

L-am privit deschizând portiera și ieșind cu geanta mea în mână. Am rămas paralizată un moment, apoi mi-am revenit, am smuls cheile din contact și m-am grăbit după el.

— Nu cred că ești un cavaler pe cal alb.

Rider s-a uitat lung la mine.

— Ești cam singura persoană care poate să-mi alăture numele de cuvântul „facultate".

A trebuit să grăbesc pasul ca să nu rămân în urmă.

— Asta-i o prostie.

M-a privit trist, deschizând ușa clădirii.

— Dacă zici tu...

— Ba nu.

M-am oprit în ușă și l-am privit. S-a oprit și el brusc când a ajuns la intrarea principală.

— Dacă asta îți dorești, poți merge la facultate. Numele tău și facultatea... au sens împreună.

Și-a ridicat privirea spre tavan, strângând buzele. Am simțit că a trecut o veșnicie înainte să spună:

— Îhî.

Asta era tot?

Rider a intrat în bibliotecă și, după o clipă, l-am urmat. S-a îndreptat direct spre biroul de informații și am avut mare noroc, fiindcă mai era disponibilă o singură sală. În timp ce pășeam printre rafturile înalte, ticsite de cărți, am tras adânc aer în piept, bucurându-mă de mirosul cărților. Brusc, mi-am amintit ceva.

Stăteam ghemuită într-o parte, cu genunchii strânși la piept. Lacrimile mi se uscaseră pe obraji. În seara aceea totul decursese rău. Prietenii domnului Henry veniseră în vizită și știam că nu aveau să plece prea repede. Camera era rece și întunecoasă, iar pătura jegoasă, foarte subțire. Ghemuită, mi-am vârât mâinile între picioare ca să le încălzesc.

Ușa s-a crăpat puțin și înăuntru s-a strecurat o siluetă zveltă. Îmi ținusem respirația până atunci, așa că mi-am permis să expir. Rider s-a îndreptat, în vârful picioarelor, spre pat. M-am dat mai încolo, lipindu-mă de perete. Salteaua s-a zguduit când el s-a așezat lângă mine. O secundă mai târziu, s-a aprins o lumină de un galben pal. Lanterna micuță nu avea să atragă atenția.

Rider și-a ridicat genunchii la piept, lipindu-i de ai mei și inspirând adânc.

— A fost odată un iepure de catifea, care, la început, era cu adevărat splendid.

Trăgând adânc aer în piept, am ridicat privirea spre Rider și, pentru o clipă, l-am văzut exact așa cum fusese în trecut.

— Îți amintești cum îmi citeai?

A încuviințat zâmbind.

— Firește.

Nu am mai spus nimic, fiindcă intraserăm în sală. Înăuntru era răcoare și, imediat, m-am bucurat că purtam o bluză cu mânecă lungă.

Rider a aprins lumina și mi-a pus geanta pe masă.

— Deci, de ce ai schimbat locul și ai vrut să venim la bibliotecă? a întrebat el, înainte să reiau subiectul legat de facultate.

Mi-am amintit de întrebarea pe care mi-o pusese Ainsley cu o seară în urmă, dar am îndepărtat-o din mintea mea. I-aș fi putut spune că fusese din cauza lui Paige, însă m-am gândit că nu voia să audă asta în acel moment.

— Mi s-a părut... mai simplu.

Drept răspuns, a dat din cap.

L-am privit o clipă, apoi mi-am luat geanta și am deschis fermoarul. Zgomotul pe care l-am făcut s-a auzit cu ecou în încăperea răcoroasă, cu pereți albi. Nu mai era nimic acolo, cu excepția unei mese rotunde, cu patru scaune. În mijlocul mesei se afla un marker negru.

Rider s-a așezat pe un scaun, rezemându-se de spătar și sprijinindu-și brațul de scaunul alăturat. M-*a* privit cu un zâmbet vag. Privirile ni s-au întâlnit și ne-am uitat unul la altul pentru un moment. Am simțit un tremur în piept: Zâmbetul i s-a lărgit și tremurul a crescut în intensitate.

— De ce mă privești... așa?

Imediat ce întrebarea mi-a ieșit de pe buze am regretat că o rostisem. Era stupidă.

I-a apărut gropița.

— Îmi place să te privesc.

Am ridicat din sprâncene.

— A sunat cam ciudat, nu? a chicotit el. Am vrut să zic că... mda, îmi place să mă uit la tine. Deci da, chiar e ciudat.

Zâmbind, am clătinat din cap.

— Nu e... ciudat. Doar că...

— Ce? a întrebat când m-am oprit.

Ce i-aș fi putut spune? Că nu înțelegeam de ce i-ar fi plăcut să mă privească? Că existau lucruri mult mai interesante la care să se uite? Ar fi sunat oribil. Nu mă consideram cea mai urâtă persoană din lume. Eram... cred eu, destul de drăguță. Dar eram realistă în privința aspectului meu fizic, care nu se compara cu felul în care arătau Paige, Ainsley sau Keira.

Am clătinat din cap, concentrându-mă pe altceva.

— Vrei... să începi tu? i-am propus, scoțându-mi caietul.

L-am deschis și am scos foile îndoite pe care scrisesem discursul.

— Mi-ar plăcea.

Rider s-a înclinat, cu zâmbetul pe buze.

— Dar nu l-am scris încă.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— Îl fac eu... A dat din mână, nepăsător. Haide, începe tu.

— Dar, pe bune, nu faci decât să desenezi la ore? Nu lucrezi...

— Am totul sub control, Șoricel. Promit, a zis și a ridicat mâna, mișcând degetul mic. Jur pe degetul mic.

Am oftat.

— Nu am nevoie... de jurăminte.

Rider pur și simplu a rânjit când s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele. Inspirând adânc, m-am uitat la discursul meu. Vedeam cuvintele puțin în ceață, de parcă mi se tulburase vederea. Bătăile inimii mi se accelerașeră. Am tras din nou aer în piept.

— Poți s-o faci, a spus el încet.

Am închis ochii pentru o clipă. Da, puteam.

— Statele Unite ale Americii au... trei direcții de...

Am reușit.

Cu greu, ce-i drept, și cu siguranță prima încercare mi-a luat mai mult de trei minute. Mai precis vreo zece, fiindcă m-am poticnit de un cuvânt și apoi am început să mă bâlbâi. Ochii mei o luau înainte, vrând să continue lectura, ceea ce nu mă ajuta deloc. La sugestia lui Rider, am încercat stând jos. Apoi m-am ridicat iar. Am repetat discursul de atâtea ori, încât cu siguranță că mi-l aminteam deja pe de rost.

Rider a avut multă răbdare, ceea ce-l ridica practic la rang de sfânt, căci cine naiba ar fi avut chef să mă asculte poticnindu-mă și bâlbâindu-mă rostind de zeci de ori un discurs informativ? Cineva ar fi trebuit să-l înregistreze, pentru ca Satan să-l poată derula iar și iar, la infinit, ca să-i tortureze pe păcătoșii din iad.

— Detest... că trebuie să mă gândesc la fiecare cuvânt.

M-am așezat și am pus foaia pe masă, lăsând să-mi cadă mâinile în poală.

— E jenant. Oamenii vor... râde de mine.

— Oamenii sunt niște imbecili, Șoricel. Doar știi asta. A făcut o pauză și mi-a dat niște șuvițe pe spate, peste umăr. Și nu ai de ce să te jenezi.

M-am uitat la el. Totul, de la privirea lui hotărâtă până la expresia serioasă de pe chip, părea sincer. Dar se înșela.

— *Este*... jenant.

— Nu și dacă nu permiți să fie.

Piciorul lui s-a atins de al meu când s-a răsucit pe scaun, întorcându-se cu fața spre mine. Ochii ni s-au întâlnit.

— Asta depinde numai de tine. Oamenii n-au decât să spună ce vor. Sunt liberi să gândească ce vor, dar tu controlezi ceea ce simți în legătură cu asta.

La naiba.

Acele cuvinte chiar fuseseră profunde și chibzuite.

— Parcă ești doctorul Taft, am lăsat să-mi scape.

A ridicat din sprâncene.

— Cine mai e și ăla?

— Era...

Ah, stai așa. Rider nu știa că făcusem terapie.

Și-a lăsat capul într-o parte și a așteptat.

— Cine era?

O, nu. Ar fi trebuit să-mi țin gura. Știam, în adâncul sufletului, că nu trebuia să-mi fie rușine că făcusem terapie. Sinceră să fiu, cu trecutul meu — al nostru — era de așteptat. Dar, la fel ca și în cazul incapacității de a vorbi, exista un stigmat urât și adesea brutal asociat cu terapia.

Dar Rider? Părea să-și fi revenit aproape complet după perioada copilăriei noastre. Oare așa și era? Nu mergea la terapeut. Vorbea normal. Dar nu fusese deloc afectat? M-am gândit la toate orele de la care chiulea și la faptul că spunea că oricum nu-i pasă nimănui. Rider chiar credea asta, așa că într-adevăr nu se aștepta la nimic bun pentru sine?

— Șoricel? M-a tras de o șuviță de păr. Cine-i doctorul Taft?

Am privit în altă parte, concentrându-mă asupra discursului meu. Ce mai conta? Știam că Rider nu avea să mă renege ca prietenă. Am tras aer în piept.

— Doctorul Taft a fost... terapeutul meu. Am avut ședințe cu el vreo trei ani. Le-am încetat cu ceva timp în urmă, fiindcă... m-am simțit pregătită.

— Ah. Super.

Super? Bine. Câte fete de șaptesprezece ani recunoscuseră în fața lui că fac terapie, pentru ca singurul lui răspuns să fie „Super"? M-am uitat la el și am văzut că mă privea, la rândul lui, cu seninătate.

— Serios?

Rider a ridicat un umăr.

— E firesc. Ai trecut prin niște chestii... dure. Ai avut de-a face cu lucruri aiurea. Adevărul e că mă bucur că ai fost la psiholog.

L-am studiat pentru o clipă.

— Chiar... crezi asta?

A încuviințat.

— Dar tu? am întrebat și, când a clipit, a părut confuz. Ai copilărit... cu mine. Ai trăit și tu lucruri rele.

— Eu sunt bine, a răspuns el, mutându-și privirea spre cărți.

I-am văzut profilul.

— Am fost acolo, Rider. Îmi amintesc niște...

— Dar sunt bine, m-a întrerupt, ridicând privirea. Promit. Jur.

Strângând din buze, am clătinat încet din cap.

— Ai spus că te-ai gândit... la noaptea aceea.

Rider s-a crispat și a răsuflat ușor.

— Uneori, a repetat el, mai încet, și apoi a adăugat, mai tare: Dar, când îmi aduc aminte, mă gândesc la ce ți s-a întâmplat ție.

Mi s-a strâns stomacul și am fost recunoscătoare că nu mai mâncasem nimic de la prânz.

— Rider...

— Ar fi trebuit să fiu acolo, a spus el și i s-a întunecat privirea. Ar fi trebuit să găsesc o cale să intru din nou în casă. Știam că ticălosul avea să-i facă, în cele din urmă, ceva păpușii.

Am deschis gura, dar, la naiba, o iubisem pe Catifea. Pe lângă faptul că Rider mi-o cumpărase în ziua în care domnișoara Becky îl luase cu ea la mall, era singurul lucru care, *ani de zile*, fusese doar al meu. Păpușa nu era de căpătat. Nu mai aparținuse nimănui înaintea mea și nu trebuise s-o împart cu nimeni. Era doar a mea și era frumoasă.

Fusese frumoasă.

La doisprezece ani nu căram păpușa cu mine peste tot. Eram prea mare să fac asta, dar domnul Henry și domnișoara Becky știau cât de mult țineam la ea. Domnul Henry pusese mâna pe ea și... mda, nu se sfârșise bine.

Rider și-a trecut mâna prin păr, apucându-se de ceafă.

— Dacă nu i-aș fi dat replică în noaptea aceea, nu s-ar fi întâmplat nimic. N-ai fi rămas singură acolo. N-ai fi văzut ce ai

văzut. Lăsând mâna jos, și-a dat capul pe spate. E unul dintre cele mai mari regrete ale mele.

— Poftim? am murmurat. Dar nu a fost... vina ta.

Nu avusese nicio vină pentru ce se întâmplase.

— Dar a aruncat păpușa în nenorocitul de șemineu, a spus el morocănos.

Iar eu, mânată de disperare și de prostie, încercasem să o salvez. Dacă nu aș fi văzut deja ce văzusem în acea seară, poate că nu aș fi făcut-o. Ceea ce s-a întâmplat cu păpușa m-a terminat. M-am panicat când am văzut dispărând în foc singurul lucru pe care-l avusesem vreodată: cadoul de la Rider. Trecusem în grabă pe lângă domnul Henry și băgasem mâna în foc. Îmi aminteam vag că domnul Henry râdea, că se auzeau țipete oribile și că mirosea îngrozitor.

De fapt, eu țipam.

Rider nu a spus nimic când s-a întins spre mine și m-a apucat de brațul stâng. I-am simțit degetele reci pe pielea mea când mi-a suflecat mâneca până la cot. Mi-a întors brațul, la fel cum făcuse în prima zi, în parcare.

— Tot nu-mi vine să cred că nu ți-au rămas cicatrice.

Mi-a mângâiat cu degetul mare zona de sub încheietură, făcându-mă să-mi țin respirația. Atingerea aceea mi-a străbătut șira spinării.

— E doar puțin mai rozaliu decât restul brațului. Incredibil.

Mi s-a uscat gura. Rider și-a mișcat în continuare degetul pe pielea mea, urcând spre cot.

— Mi-aș fi dorit să nu se fi întâmplat nimic din toate astea. A înghițit în sec. N-aș fi pierdut...

Renunțând la ce voia să spună, a privit printre gene și a zâmbit.

— Dar totul a ieșit bine. E ciudat cum a putut să iasă ceva bun dintr-o asemenea nenorocire.

— N-a fost vina ta, am insistat. Nu puteai să mă supraveghezi non-stop. Nu eram responsabilitatea ta.

Mi-a susținut privirea și s-a gândit o clipă la ce voia să-mi spună.

— În orice caz, a spus oftând, nimic din toate astea nu mai contează, nu? N-ai de ce să-ți fie rușine. Nu contează că nu poți să vorbești fluent. Iar dacă oamenii sunt de rahat, asta-i problema lor. Problema ta e dacă le dai sau nu importanță.

— Și dacă nimic din toate astea nu merge? am întrebat.

Rider a zâmbit cu jumătate de gură.

— O să încep să-i iau pe oameni la bătaie.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Serios.

Lăsându-mi capul pe spate, am râs — am râs mult și bine — și, când m-am uitat la el, mă privea intens.

— Ce e? am întrebat, începând să-mi piară zâmbetul.

A clătinat ușor din cap.

— Nimic. A făcut o pauză. Doar că nu te-am mai auzit râzând de... mda, de mult. E plăcut.

Am zâmbit din nou.

— Îmi place foarte mult, a repetat, iar privirile ni s-au întâlnit din nou.

Rider continua să mă țină de braț și mă mângâia cu degetul, mișcându-l în cercuri lente.

— Sper să râzi mai des.

Optsprezece

Știam că nu se întâmpla asta.

În cele mai ascunse unghere ale minții mele, știam că ceea ce vedeam și auzeam nu se petrecea în acel moment. Știam asta, dar nu mă puteam desprinde. Mai ales când am început să aud vocile. Puternice, înalte, explozive. Detonând o bombă încărcată cu teroare.

Acoperindu-mi urechile cu palmele, m-am dat înapoi, lipindu-mă de perete. Voiam să închid ochii, dar nu puteam. Erau larg deschiși, parcă susținuți cu niște ace. Uitasem de durerea care radia din centrul feței mele.

Cu obrajii de un roșu aprins și ochii injectați, domnul Henry îl târa pe Rider de-a lungul podelei acoperite cu linoleum murdar și rupt. Rider era deja cam la fel de înalt ca el, însă domnul Henry îl depășea cu aproape cincizeci de kilograme în greutate. Urla atât de tare, încât nu-mi dădeam seama ce spunea, însă Rider nu se zbătea. fb. *Își acoperise nasul cu o mână. Sângele îi curgea printre degete. Mi se întorsese stomacul pe dos.*

Domnul Henry a deschis ușa din spate. A intrat înăuntru un aer rece, iar fulgi micuți de zăpadă au căzut pe podeaua de un alb-gălbui. Ușa, stricată, se balansa în vânt.

— M-am săturat de rahaturile tale, băiete. Crezi că-ți merge rău? Poate o să-ți dai seama cât de norocos ești după ce-o să stai câteva ore afară.

Într-o clipită, domnul Henry l-a aruncat pe Rider afară, pe veranda acoperită de zăpadă. Am țipat, desprinzându-mă de perete. Rider n-avea cum să reziste afară. Purta doar o cămașă și niște blugi. Era prea frig.

Ușa s-a trântit, închizându-se. Prea târziu.

Domnul Henry s-a întors spre mine și mi-a stat inima-n loc.

S-au auzit bătăi de pumni în ușă, de afară, și am început să dau înapoi. Nimic nu se mai interpunea între mine și privirea tulbure a domnului Henry.

— Piei din fața mea, fato, a strigat el, împroșcând cu salivă. Sau vei regreta foarte repede!

Întorcându-mă pe călcâie, am fugit din bucătărie și m-am ascuns în camera de zi. M-am lipit de perete și am ridicat mâna, ducându-mi-o la nas. Mă înțepa durerea, dar nu aveam mult sânge pe mână când am lăsat-o în jos.

Te rog, trezește-te. Te rog, trezește-te. Te rog, trezește-te.

Cu inima bătându-mi rapid, l-am auzit pe domnul Henry tropăind prin living. O secundă mai târziu, s-a auzit televizorul. Chiar avea de gând să-l lase pe Rider afară. Doamne, nu avea să reziste în frig și în ninsoare! Trebuia să fac ceva.

Am așteptat câteva minute, apoi m-am întors și m-am strecurat pe lângă perete. M-am furișat pe scări în sus, atentă să nu fac zgomot, și am traversat bolul.

Nu intra în cameră. Nu intra în cameră.

Am deschis ușa. Camera era slab luminată. Domnișoara Becky era întinsă pe pat. Strigând-o, m-am apropiat de pat și am atins-o. Pielea ei mi s-a părut ciudată și atunci mi-am dat seama. Am știut că nu era în regulă. Îmi venea să țip.

Nu scoate un sunet.

Strigăte — erau strigăte și nu puteam să tac, fiindcă erau ale mele. Am ieșit din cameră mergând cu spatele. Domnul Henry a strigat de jos în timp ce eu coboram repede scările. Trebuia să ajung la Rider și

să fugim de acolo. Inima îmi bătea foarte repede și știam ce avea să urmeze, dar nu voiam să văd asta... însă văzusem deja.

Te rog, trezește-te. Te rog, trezește-te. Te rog, trezește-te.

Am ajuns la ușa de la bucătărie și domnul Henry era acolo, urlând și scuipând. N-am putut să scot niciun cuvânt. M-a înșfăcat de braț, trăgându-mă spre living. Flăcările trosneau în șemineu când s-a oprit în fața fotoliului său. Fără să-mi dea drumul, s-a aplecat să ia ceva din spatele fotoliului.

E doar un vis. Doar un vis. Trezește-te.

Îndreptându-se de spate, o ținea pe Catifea în mână. Știam că păpușa era acolo. Domnul Henry o luase din camera mea cu trei luni în urmă, fiindcă nu pusesem bine capacul la cutia de lapte, așa cum voia el. Știam precis unde era păpușa, dar știam și că nu trebuia să o ating.

Mi-a aruncat-o în față și mi-a dat drumul brațului. M-am clătinat, iar picioarele mi s-au lovit de marginea măsuței pentru cafea.

Trezește-te. Trezește-te.

Domnul Henry a înjurat.

— M-am săturat până peste cap de povestea asta. Să am în grijă un șmecheraș și o retardată.

Strângând păpușa în pumn, s-a năpustit asupra șemineului.

A deschis larg ochii și...

— Mallory!

M-am trezit brusc, sărind în capul oaselor și respirând sacadat. Nu eram singură. Cineva își pusese mâinile pe brațele mele. Am strigat iar, răgușită, zbătându-mă să scap.

— E în regulă, s-a auzit iar vocea și mi-am dat destul de greu seama că era a lui Carl. E totul bine, Mallory. Ai avut un coșmar... din nou.

— Întuneric, am reușit să spun, lipindu-mă de tăblia patului. E...

Lumina de pe noptieră s-a aprins, inundând încăperea. Carl se afla acolo, stând pe marginea patului. Avea părul ciufulit, ochii

cârpiți de somn, iar tricoul alb — boțit. Mi-a pus o mână pe frunte.

Mă durea în piept.

— E în regulă, Mallory. Carl și-a trecut mâna prin părul meu ud. A fost doar un coșmar. Totul e în regulă. Acum ești în siguranță.

Siguranță.

Am închis ochii strâns. Acum eram în siguranță, dar în trecut... nu fusesem. Nu aveam să fiu niciodată, iar asta avea să mă urmărească întotdeauna.

Carl s-a ridicat de pe pat și s-a întors după câteva clipe cu o sticlă de apă rece, pe care mi-a dat-o.

— Aș vrea să o bei încet.

Cu degete tremurânde, am desfăcut capacul și am dus sticla la buze. Am luat o gură și apoi alta, răcorindu-mi gâtul uscat.

A așteptat până am terminat de băut și a spus:

— Suntem îngrijorați, Mallory.

Mi s-a tăiat respirația. Carl nu o lua pe ocolișuri.

— N-ai mai avut coșmaruri de aproape doi ani, însă ai început să le ai iar de când cu școala, a zis el privindu-mă atent. Suntem îngrijorați.

— De ce?

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Din cauza ta și a școlii, a faptului că Rider a revenit în viața ta. Poate că e prea mult pentru tine, Mallory. Tu...

— Nu e prea mult, l-am întrerupt. Doar că...

— Ai din nou coșmaruri, a continuat el, de parcă nu știam și eu asta. Suntem doar îngrijorați. Nu vrem să te simți copleșită.

Copleșită. De parcă aș fi fost o ființă fragilă, gata să se destrame sub atâta stres. Furia mi-a clocotit în piept și era ciudat să o simt față de Carl.

— Sunt bine, am spus, străduindu-mă să rostesc acele două cuvinte. Nu sunt copleșită. A fost doar... un coșmar. Nu e mare lucru și n-are nicio legătură cu școala și cu Rider.

— Nu sunt de acord în ceea ce-l privește pe Rider. A ridicat o mână când am deschis gura. E firesc ca revederea lui să... A tras adânc aer în piept. Să-ți trezească sentimente din trecut, multe dintre ele înfiorătoare.

Chiar *avea* sens ce spunea, dar tot am clătinat din cap.

— Sunt bine.

Carl s-a uitat la mine o clipă, apoi a încuviințat, oftând.

— Fie. A dat să se ridice. Nu uita că, dacă vrei să discuți cu cineva, suntem aici.

Despre ce să vorbesc? Habar n-aveam, dar am încuviințat. M-a mai studiat câteva clipe, apoi a ieșit din cameră, închizând încet ușa în urma lui. Îi spusesem că nu mă simțeam copleșită și că eram bine, dar știam că nu mă crezuse.

Nici măcar nu eram sigură că-i spusesem adevărul.

*

Rider nu a apărut vineri la ore.

Nici Paige nu a venit și, închipuindu-mi că erau împreună, am simțit cum mi se strângea stomacul. Cu excepția primei zile de școală, Rider nu lipsise de la ore o zi întreagă.

Când ora s-a terminat, mi-am adunat lucrurile, privind spatele lui Hector. Să-l întreb despre Rider ar fi fost cel mai inteligent și mai simplu lucru. În mod evident, știa unde era. Bareta genții mi s-a înfipt în palmă când m-am forțat să spun:

— Hector?

El s-a întors spre mine, zâmbind.

— Salutare.

Mi-am ocolit banca.

— Rider... e bine? Adică, n-a venit la oră, am spus. Îmi imaginez... că e cu Paige, dar voiam... să mă asigur că e bine.

Zâmbetul i-a pierit de pe buze când și-a îndreptat privirea spre scaunul gol.

— Nu e cu Paige. Nu azi. Și-a pironit asupra mea ochii aceia de un verde-deschis. Cel puțin, așa cred.

— Oh.

Mi-am mușcat interiorul buzei.

A privit peste umăr și a oftat.

— S-au certat rău de tot aseară, așa că nu mă surprinde că nici ea n-a venit, dar...

Privind peste umărul lui, l-am văzut pe domnul Santos întorcându-se spre noi.

— Dar ce?

— Dar s-a făcut mangă aseară. Hector și-a pus ghiozdanul pe umăr. N-avea cum să se trezească de dimineață.

— Mangă? am repetat prostește, apoi mi-am dat seama: se îmbătase.

— Trebuie să plec, ca să ajung la job, a spus Hector. Ne vedem mai târziu, *bebe*?

Amețită, am încuviințat și am stat puțin nemișcată, în timp ce Hector ieșea. Rider se certase cu Paige cu o seară în urmă și apoi se îmbătase. Cu un nod în stomac, m-am îndreptat și eu spre ieșire.

— Mallory, putem vorbi o clipă? m-a întrebat domnul Santos.

M-am oprit lângă ușă.

— Ce zici, vrei să-ți susții miercuri discursul?

Cu mintea la un milion de kilometri distanță, am dat din cap.

— Minunat. M-a lovit ușor pe brat. Abia aștept să-l ascult.

Am ieșit din clasă și am trecut pe la dulăpior, să-mi iau cărțile de care aveam nevoie în weekend. Pe drumul spre mașină mintea mi-a rătăcit aiurea. Arsura din stomac părea vinovăție.

Vineri seară am petrecut mult timp holbându-mă la telefon, cu degetele ezitând deasupra ecranului. Discutasem mai devreme cu Ainsley și îmi spusese să-i scriu lui Rider un mesaj, după care mă făcuse să-i promit că aveam să mă văd cu ea a doua zi.

Să-i scriu lui Rider.

De parcă era atât de ușor.

Era ușor, pe cine păcăleam?

Dar părea și un pas enorm, fiindcă până atunci nu avusesem niciodată inițiativa de a-i scrie, nici lui, nici vreunui alt băiat. Și, ca de obicei, mă gândeam prea mult, fiindcă Rider era prietenul meu și era normal să văd ce făcea.

Frustrarea mi-a învăluit pielea, făcându-mă să transpir și să mă simt incomod. Am mijit ochii spre telefon și am tastat numele lui Rider, deschizând aplicația de mesaje.

Ești bine?

M-am oprit și am șters ce scrisesem. Apoi am tastat:

E totul OK?

Părea mai puțin dramatic, așa că am apăsat pe TRIMITERE. Apoi mi-am aruncat telefonul la picioarele patului.

În jur de ora zece, Rider a răspuns.

Da. Ne vedem luni.

Am respirat ușurată, dar aveam mintea în o mie de părți și mi-a fost greu să adorm. Cel puțin, n-am mai avut niciun coșmar, fiindcă ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Rosa și Carl să se panicheze și să mă retragă de la școală.

Căci, dacă ar fi crezut că era cea mai bună decizie, ar fi fost în stare s-o facă.

*

În weekend au început să apară pe holurile liceului afișe care anunțau balul anual al bobocilor. Erau peste tot. Postere pe pereți, pe dulăpioare. Îndreptându-mă spre a doua oară din acea dimineață, am cercetat datele. Avea loc în ultimul weekend din octombrie, peste două săptămâni.

Nu-mi venea să cred că eram la școală de aproape două luni. Timpul trecea repede, chiar și când mi se părea o veșnicie.

Rider s-a întors luni la școală, la fel și Paige. El m-a așteptat lângă sala de clasă și m-a însoțit spre ora de comunicare. Nu l-am întrebat despre ce se petrecuse între el și Paige, nici despre ce-mi

povestise Hector. Nici el n-a menționat nimic. Am remarcat că Paige a apărut la oră cu o secundă înainte să sune clopoțelul de intrare. S-a uitat o clipă în direcția lui Rider, însă el a ignorat-o. Nu înțelegeam ce se petrecea.

Totuși, în timpul orei de comunicare, gândurile mele s-au îndreptat spre ceva mult mai important. Era prima zi când se țineau discursurile și de-abia atunci mi-am dat seama cu adevărat de ceea ce se întâmpla. Toți colegii mei urmau să țină un discurs, iar miercuri, în pauza de prânz, avea să fie rândul meu.

Panica a crescut în mine ca o buruiană otrăvitoare, inundându-mi venele. Toată lumea avea să știe că... nu-mi puteam susține discursul la fel ca restul colegilor. În timp ce-i ascultam pe alți elevi ridicându-se și ținându-și discursurile, m-am concentrat asupra a ceea ce puteam controla și mi-am amintit ce-mi spusese Rider la bibliotecă.

Oamenii erau niște ticăloși, dar asta nu trebuia să mă afecteze.

Tot ce puteam face era să mă asigur că aveam să prezint discursul în fața domnului Santos, așa că m-am apucat să repet de fiecare dată când aveam ocazia, de una singură sau cerându-le ajutorul lui Carl și Rosei. Mi-am dat seama că Rider nu-și scrisese încă discursul. Totuși, nu părea deloc îngrijorat, iar de fiecare dată când aduceam vorba, schimba subiectul și spunea:

— După ce-ți expui discursul, te iau la garaj.

Mă uitam nedumerită la el, dar eram curioasă în privința garajului. Voiam să văd cum lucrează. Și, oricât de greșit era, voiam să-l văd *pe el*. Dar nu eram un porcușor de Guineea care aștepta o recompensă.

Asta dacă nu cumva recompensa consta în niște *enchiladas* cu brânză făcute în casă. Atunci, da, voiam să fiu răsplătită.

Marți, subiectul conversației de la masa de prânz a fost balul bobocilor. Se părea că jumătate din școală era interesată să participe. Celeilalte jumătăți nu-i prea păsa. Cei de la masa la care stăteam eu făceau parte din prima categorie. Să fiu sinceră, nici

măcar nu mă gândisem la bal înainte să văd afișele, de dimineață. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap. Nu fiindcă mi-ar fi fost indiferent sau fiindcă nu m-ar fi interesat balurile bobocilor. Doar că nu avusesem niciodată ocazia să mă gândesc la așa ceva, iar acum, că o făceam, consideram, într-un fel, c-ar fi fost amuzant — avea să fie o *experiență*.

Dar nu aveam rochie.

Nici partener.

— Când trebuie să ții discursul? m-a întrebat Keira, la prânz.

Ea era programată miercuri, în timpul orei, ca o persoană normală.

Era prima dată când cineva mă întreba asta. Nu voiam să răspund, dar ar fi fost straniu să nu zic nimic, și eram deja destul de ciudată.

— Mâine, am spus uitându-mă în farfurie. Mâine... la prânz.

Keira nu a răspuns imediat și am îndrăznit să-i arunc o privire rapidă. Sprâncenele ei întunecate erau încruntate.

— Deci, susții discursul doar în fața domnului Santos?

Am încuviințat, sperând că nu avea să gândească la fel ca Paige.

— Ce super, a spus ea ridicându-și șervețelul, chiar când Jo și Anna se așezau vizavi de noi. Eu mă emoționez foarte tare când trebuie să vorbesc în public.

— Serios? am zis eu ridicând din sprâncene.

— Da.

— Doamne, sper să nu vomiți, a spus Jo, proptindu-și bărbia în palmă. Ai văzut *Pitch Perfect*?

Am încuviințat.

— Acum doi ani, s-a purtat exact ca Aubrey din serial, când a trebuit să-și susțină prima prezentare la ora de științe, a continuat Jo.

— Eu am ajuns totuși la baie, a bombănit Keira.

— Tot a fost scârbos, a ciripit Jo în timp ce-și înfigea furculița în pastele înecate în sos.

Eu nu pricepeam.

— Dar tu... ești majoretă.

Keira și-a rotit privirea de jur împrejurul mesei, apoi și-a ațintit ochii asupra mea.

— Așa, și?

Am început să mă îmbujorez.

— Păi... apari mereu în fața publicului și... dansezi.

— Da, dar sunt cu un grup de oameni care fac asta împreună cu mine, a spus ea dându-și buclele peste umăr. E mai ușor când nu ești singur și nu-i deloc același lucru cu a te ridica în fața clasei și a vorbi din senin despre ceva ce de-abia înțelegi.

— Asta așa e, a murmurat Anna, care-și privea ghipsul.

M-am uitat la Keira, nevenindu-mi să cred. Avea emoții. Nu se atinsese de mâncare, la fel ca mine — dar vorbea tot timpul și nu se bâlbâia. Cu toate acestea, era agitată.

— Chiar ai v-vomitat? am întrebat.

Jo a izbucnit într-un râs molipsitor, care a atras atenția celor din jur.

— „Vomitat" este puțin spus.

— N-a fost *chiar* atât de rău, a insistat Keira, uitându-se urât la Jo. În orice caz, a continuat ea, întorcându-și privirea spre mine, și eu am emoții, așa că hai să facem un pact.

— Un pact? am șoptit.

Dintr-odată, m-am simțit norocoasă că le aveam pe Keira și pe prietenele ei — prietenele mele. Mă înșelasem foarte mult în privința lor. Îmi dădusem deja seama de asta în ultimele săptămâni, dar ar fi *trebuit* să-mi fie rușine de cât de ușor mă lăsasem influențată de stereotipurile legate de majorete.

Ea a încuviințat.

— Dacă ți se pare că urmează să vomit, o să fii acolo să-mi ții punga, iar dacă ți se face rău în timp ce prezinți discursul în fața domnului Santos, îmi poți spune, iar eu promit să nu râd.

Am deschis gura.

— Ne-am înțeles? a întrebat ea.

Am râs fără să vreau, dar nu m-am putut abține. Era, probabil, cea mai ciudată înțelegere pe care o făcusem vreodată.

— Da.

*

Miercuri dimineață, în ziua cu discursul, m-am trezit cu un nod în stomac, cu o senzație de arsură în gât și cu o durere de cap.

Rosa aștepta în bucătărie, cu un bol de cereale de care nici n-aveam de gând să mă ating. Nu a spus nimic când am luat un pahar cu lapte din frigider. Nu a insistat când a văzut că nu eram în stare să mă ating de cereale. Tot ce a făcut, înainte să plec la școală, a fost să mă îmbrățișeze strâns și să-mi spună:

— O să te descurci de minune, Mallory.

Am păstrat acele cuvinte în suflet întreaga zi.

Strângându-mi caietul la piept, mi-am croit drum pe coridor spre ora de comunicare, ignorând felul în care-mi bătea inima. Am luat colțul și m-am oprit brusc.

Când m-a văzut, Rider s-a îndepărtat de peretele de care se sprijinea. A zâmbit cu jumătate de gură și și-a vârât mâinile în buzunarele blugilor.

— Salut, Șoricel.

— Ce... faci aici? am întrebat. Ai oră.

Zâmbetul i s-a lărgit și a apărut gropița.

— Și ce dacă?

M-am oprit în fața lui, ridicând o sprânceană.

A lăsat capul într-o parte.

— Trebuia să fiu aici. Trebuia să-ți spun că te vei descurca de minune.

Inima mi-a crescut atât de repede în piept, încât am crezut că aveam să plutesc spre tavan. Trebuia să fie acolo, pentru mine. Asta nu venea din nevoia de a mă proteja, ci fiindcă era prietenul meu și îi păsa de mine. Îmi venea să-l îmbrățișez.

Privirea mi-a căzut pe buzele lui pline.

Ce aș simți dacă... mi-am întrerupt gândurile. Trebuia să mă concentrez. Cuvintele lui mă îmbărbătaseră. Avea dreptate. Aveam să mă descurc.

I-am zâmbit și m-am întors ca să deschid ușa. Domnul Santos era la catedră, cu o pungă de hârtie în față. Mirosea puternic a supă de roșii. Ștergându-se pe mâini, s-a ridicat, iar eu am închis ușa în urma mea.

— Scuză-mă. Mi-am luat ceva de mâncare. A zâmbit și și-a împins scaunul în spate. Sunt convins că și ție îți este foame, așa că începe de îndată ce ești pregătită.

Mi-am lăsat geanta pe un scaun liber și m-am îndreptat spre catedră, ținându-mi caietul în mână. Mi s-a strâns stomacul; aveam să sar peste prânz.

Domnul Santos s-a așezat și el pe scaun, încrucișându-și brațele pe catedră.

— Poți să te pregătești oricât simți nevoia.

Pentru totdeauna?

Cu mâini tremurânde, am deschis caietul în care vârâsem discursul printat. Hârtia era netedă și imaculată. Cuvintele pluteau în ceață. Genunchii îmi tremurau. În fața mea era doar o persoană; nu o clasă întreagă. Ar fi trebuit să fie o clasă întreagă, dar nu era așa.

Poți face asta.

Mi-am încordat umerii și am tras adânc aer în piept. Nu era greu. Puteam. Trebuia să fac asta. Hârtia foșnea ușor, ca niște oase uscate.

Pot face asta. Pot face asta.

Am văzut din nou cuvintele în ceață, de parcă vederea mi-ar fi jucat iarăși feste. Inima a început să-mi bată atât de tare și de repede în piept, încât genunchii mi s-au înmuiat. Îmi tremurau mâinile.

Pot face asta. Pot face asta.

— Statele Unite ale Americii... au trei direcții de guvernare. Prima este...

M-am oprit, dându-mi seama că mă grăbisem și sărisem un rând. Panicată, am ridicat privirea și l-am văzut pe domnul Santos așteptând.

A dat răbdător din cap spre mine.

Am luat-o de la început.

— Statele U-Unite ale Americii au trei direcții de guvernare: puterea legislativă, executivă și judecătorească, m-am forțat să spun și apoi m-am străduit să continui: Puterea legislativă se ocupă cu...

A fost oribil.

Doamne, discursul a fost absolut oribil.

Cred că mii de oratori se răsuceau în morminte, atât de rău a fost, însă am reușit. Mi-am terminat discursul cu câteva secunde înainte ca domnul Santos să anunțe că a expirat timpul. Am terminat discursul — primul meu discurs.

Am reușit.

Fără să vomit.

Keira s-ar fi bucurat să știe.

Domnul Santos a zâmbit, ridicându-se.

— Te-ai descurcat bine, Mallory. Te-ai poticnit puțin la început, dar ai luat-o de la capăt și ai continuat. Discursul pare bine documentat.

Cu mâinile încă tremurându-mi, i-am întins foaia.

— Mul... țumesc.

— Îți vei primi nota împreună cu toți ceilalți, mi-a explicat.

Am dat din cap.

— Felicitări! Tocmai ai ținut primul tău discurs.

Mi-am luat geanta și mi-am vârât caietul înăuntru. Primul meu discurs. Reușisem. Ce-i drept, doar în fața domnului Santos, dar reușisem.

Rider mă aştepta lângă uşa clasei. Se uita la telefon, însă şi l-a pus în buzunar şi s-a întors spre mine.

— Deci?

Am schiţat un zâmbet.

— Am reuşit.

Mi-a răspuns la rândul lui tot printr-un zâmbet, care a luminat întregul coridor.

— Ştiam eu că poţi.

— Aşa este.

Privirile ni s-au întâlnit, iar expresia din ochii lui era blândă. M-am simţit din nou cuprinsă de emoţie şi, de data asta, m-am lăsat în voia ei.

Tocmai făcusem ceva de care nu mă simţisem capabilă până atunci.

Nouăsprezece

— Vrei să mănânci ceva rapid? a întrebat Rider în timp ce păşeam pe coridor. Ai timp.

Încă simţeam un gol în stomac, dar, pentru că terminasem cu discursul, ştiam că puteam să mănânc o felie de pizza. Aşa că am încuviinţat.

— Super.

Ne-am îndreptat spre cantină şi, pe măsură ce ne apropiam, îmi dădeam seama că murmurul conversaţiei şi râsetele nu mai sunau atât de ameninţător în urechile mele ca în prima săptămână. În acea zi zgomotul şi mirosul de mâncare greu de identificat aveau ceva familiar. Am păşit mai sprinten. Eram...

— Domnule Stark, s-a auzit o voce profundă. De ce nu mă surprinde să te văd pe hol, când sunt nouăzeci şi nouă la sută sigur că ar trebui să fii la oră acum?

M-am oprit şi m-am întors. Rider a făcut la fel. Directorul Washington se afla lângă o uşă deschisă, cu braţele încrucişate la piept. Lumina se reflecta pe creştetul lui neted şi chel.

Of, of.

— Nu sunteţi sută la sută sigur? a răspuns Rider, spre surprinderea mea. Nu credeţi că ar trebui să fiţi mereu sută la sută sigur?

Directorul Washington a zâmbit.

— Isteț răspuns, domnule Stark. Mare păcat că nu aplici istețimea asta și în ceea ce privește studiile, dar asta ar însemna să ne așteptăm la prea mult, nu-i așa?

Un mușchi din maxilarul lui Rider s-a încordat.

— Presupun că da.

Zâmbetul forțat al directorului s-a risipit.

— Treci la oră, domnule Stark.

Pentru o clipă, n-am crezut că Rider avea să plece. Îl privea pe director cu un rânjet provocator pe buze. Apoi, după o secundă, a făcut un pas în spate și în lateral.

— Ne vedem mai târziu, Șoricel.

— Sper că nu pe coridor, când ar trebui să fii la oră, a intervenit directorul Washington.

Rider a râs ca pentru sine și a făcut stânga-mprejur.

— Nu știu, omule. Asta ar însemna să ai prea mari așteptări.

Pieptul lat al directorului s-a umflat, apoi a oftat resemnat, încercând să nu-și piardă răbdarea; după care m-a privit, dându-și ochii peste cap.

— Nu e în interesul tău să-ți petreci timpul cu băieți ca el, mi-a spus, iar afirmația lui m-a făcut să tresar.

Nici măcar nu cred că știa cine sunt, chiar dacă Rosa și Carl discutaseră cu el!

— Băiatul ăsta o ia pe un drum greșit și nu cred că vrei să-l însoțești. Mai bine îndreaptă-te spre drumul pe care ar trebui să fii.

Înainte să pot răspunde, directorul Washington s-a îndepărtat, mergând spre birouri. Fericirea pe care o simțeam fiindcă reușisem să-mi susțin discursul s-a risipit în timp ce-mi repetam în minte cuvintele directorului și tonul cu care-i vorbise lui Rider, felul cum îl tratase.

Fără speranță.

Fără respect.

Keira și-a ținut discursul în fața clasei fără să vomite, așa că mi-a revenit buna dispoziție, iar întâlnirea de la prânz cu directorul mi se părea deja foarte îndepărtată. Chiar m-am bucurat pentru Paige când s-a așezat în fața clasei și și-a susținut fără incidente discursul despre primii cinci președinți ai Statelor Unite.

Își revenise. Oarecum. Dispăruseră pantalonii largi de trening și coada răvășită. Purta din nou niște blugi albaștri foarte mulați și un pulover, iar părul îi era lucios și drept. Mă ignorase în ultimele zile, așa că nu m-a surprins când s-a așezat fără să se uite la mine.

În ultima vreme nu-mi stătuse mintea la Paige și la Rider, dar am remarcat că nu se mai atingeau, nici nu se sărutau. Își vorbeau, da. Își zâmbeau. Adică, Paige îi zâmbea și nu puteam să văd și reacția lui — dar cam atât.

Când a sunat clopoțelul, am auzit-o pe Paige spunându-i lui Rider să-i dea telefon, apoi a ieșit din clasă în timp ce Keira se îndrepta spre banca mea.

— Ce-ai făcut la prânz? N-ai dat la boboci?

— A fost bine... cred. Fără boboci. M-am oprit, strângându-mi coapsa cu mâna dreaptă. Te-ai descurcat minunat!

— Știu! a exclamat ea. Doamne, sunt așa de bucuroasă că s-a sfârșit!

Rider s-a ridicat și s-a apropiat de banca mea, luându-mi caietul și foile pe care-mi scrisesem discursul. Apoi a ridicat o sprânceană.

— Am scăpat de un discurs. Mai urmează un miliard.

Era groaznic dacă puneam problema așa.

— Da, dar nici tu, nici eu n-am vomitat! a râs Keira bătând din palme. Bravo nouă!

Am schițat un zâmbet.

— La un moment dat, am crezut c-o să vomit, a spus ea privind cum Rider se apleca și-mi ridica geanta. Dar am reușit să mă controlez.

— Am apreciat cu toții asta, a tachinat-o Rider în timp ce-mi punea caietul în geantă.

— Sunt sigură de asta, a răspuns ea. Dar discursul tău? Sunt convinsă că va fi grozav.

— Ceva de genul, a spus el.

Ridicându-mă, m-am întins după geantă. Degetele noastre s-au atins, iar acel contact rapid mi-a provocat un fior ciudat prin tot corpul și mi-am retras mâna. Am ridicat privirea, întâlnind-o pe a lui. Era îmbujorat la față și s-a uitat în altă parte, concentrându-se asupra sarcinii monumentale de a găsi locul perfect pentru caiet în geanta mea. Mie mi s-a accelerat pulsul.

— Mda... a murmurat Keira uitându-se la Rider. Rânjind, a dat să plece. Ne vedem mâine, dragilor.

Rider a încuviințat dând scurt din cap în timp ce închidea fermoarul genții mele.

I-am făcut Keirei cu mâna.

— Ești gata? a întrebat el.

Încuviințând din nou, l-am urmat spre ușă, dar, înainte să ieșim, a apărut domnul Santos.

— Rider, a spus el scoțându-și ochelarii. Putem vorbi o clipă?

El s-a uitat mai întâi la mine și apoi la profesor.

— Mda.

Domnul Santos mi-a zâmbit, apoi și-a pus o mână pe umărul lui Rider și l-a condus spre mijlocul tablei. Chiar dacă stăteam lângă ușă și era zgomot pe hol, tot îi puteam auzi.

— Ești pregătit pentru discurs? a întrebat domnul Santos.

— Evident, a răspuns Rider.

Îndoiala s-a citit pe chipul profesorului.

— Ești sigur?

Rider a schițat un zâmbet cu jumătate de gură, dar nu a spus nimic.

— De cele mai multe ori nu ți-am atras atenția în timpul orei. Știu că te plictisești și că ai prefera să-ți folosești mâinile, să creezi ceva, dar trebuie să iei în serios materia asta.

Rider nu a răspuns, iar eu m-am foit pe loc, simțindu-mă stânjenită.

— Știi că sunt aici dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, a continuat domnul Santos, iar zâmbetul ironic de pe fața lui Rider a dispărut și el s-a încordat. Nu-ți irosi talentul, bine?

Rider nu a răspuns nici de data asta, apoi i s-a permis să plece. Eu îmi ațintisem privirea asupra lui. Îi zvâcnea un mușchi din maxilar când s-a îndreptat spre mine. De ce ar fi trebuit să discute Rider cu domnul Santos? Ce știa domnul Santos despre Rider și eu nu?

Știam răspunsul fără să mai întreb.

Totul.

Am ieșit pe coridorul aglomerat.

— E... totul în regulă?

— Mda. Da. A privit în jos, spre mine, relaxându-se puțin. Uită-te la tine.

— Să mă uit la mine?

Rider a lăsat o mână în jos și a apucat-o pe a mea, făcându-mă să simt un fior prin tot brațul. A început să meargă, ținându-mă de mână.

— Ai zâmbit toată ora. Aș vrea să mai văd zâmbetul ăla.

— Păi... sunt doar bucuroasă că am reușit, chiar dacă a fost oribil.

— Sunt convins că n-a fost așa.

Eram de altă părere și probabil că la fel gândea și domnul Santos, însă era prea amabil și răbdător să-mi spună. Privirea mi-a căzut asupra mâinilor noastre împreunate. Era... ceva nou și undeva, în adâncul inimii, îmi plăceau acea senzație și greutatea mâinii sale, dar era ceva greșit. Prietenii s-or fi ținând de mână, însă știam destule ca să-mi dau seama ce avea să creadă lumea.

Evitându-i privirea, mi-am desprins mâna și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Trebuie să treci pe la dulăpior? a întrebat el după o clipă.

Gândindu-mă la asta, am clătinat din cap. Am ieșit sub cerul încărcat de nori al după-amiezii.

Doar când ne-am oprit lângă mașina mea mi-am permis să-l privesc.

Expresia lui era greu de descifrat când s-a sprijinit de portiera din spate.

— Mai devreme am vrut să te întreb ceva. Vreau să-ți arăt garajul Razorback. Ridicând o mână, și-a dat la o parte părul de pe frunte. M-am gândit că poate vrei să vezi unde lucrez. Ce faci sâmbătă?

Inima a început să-mi bată de parcă aș fi fost urmărită de un ucigaș în serie cu o drujbă.

— Păi...

Am ezitat o secundă, ca să nu strig din toți rărunchii „nimic", ceea ce oricum nu era adevărat. Ainsley voia să ne vedem sâmbătă și, chiar dacă nu ar fi vrut, mai era și situația cu Paige.

Rider a ridicat o sprânceană.

Am simțit că-mi ardeau obrajii. Cine știe la ce se gândea Rider în timp ce eu stăteam acolo și mă holbam la el?

— Păi, ar trebui să mă văd cu Ainsley la prânz și apoi... să ieșim să ne plimbăm.

A tăcut o clipă, apoi și-a băgat mâinile în buzunare.

— Super.

Și-a îndreptat privirea într-un punct dincolo de mine. M-am întors încet și am văzut mașina lui Hector apropiindu-se pe culoarul central.

— Mi-ar plăcea să o cunosc.

Stai.

Ce?

Voia să o cunoască pe Ainsley?

Rider și-a mușcat buza de jos.

— Așa că, știi ceva? Mă autoinvit.

Chiar voia să-mi cunoască cea mai bună prietenă?

A lăsat capul într-o parte.

— Dar, dacă nu-ți surâde ideea, atunci o să fie complicat.

Am clipit, dându-mi seama că trebuia să spun ceva. Orice. Mașina lui Hector s-a oprit la câțiva metri de a mea. Trebuia să-i spun că da? Am căutat în minte niște formule de răspuns cu care nu eram tocmai familiarizată. Nu ar fi fost prima dată când ne întâlneam în afara școlii. Mai mâncaserăm împreună și merseserăm la bibliotecă. Fusese la mine acasă, dar nu mai puneam asta la socoteală. Prietenii își petreceau timpul împreună.

Dar eu nu-l priveam pe Rider și nu mă gândeam la el ca la un simplu prieten. Totuși, el nu știa asta. Însă eu știam.

Eram foarte confuză.

— Păi... ar fi o idee bună să petreci timp cu mine? am întrebat.

— Sigur, ar fi super.

Neștiind sigur dacă pricepuse sensul întrebării, am inspirat adânc. Voiam s-o cunoască pe Ainsley. Ea era o persoană foarte importantă pentru mine. M-am hotărât.

— Mi-ar... plăcea.

Rider a reacționat imediat: mi-a zâmbit și i-a apărut gropița. Mi s-a tăiat respirația. Tocmai îl invitasem pe Rider să o cunoască pe Ainsley. Voiam să se cunoască. Chiar îmi doream asta, dar nu știam cum să reacționez în privința *asta*.

Și totuși, m-a cuprins entuziasmul. Era ceva normal să ies cu Rider și cu Ainsley, milioane de oameni făceau asta zilnic, pentru că duceau o viață normală. Dar, pentru mine, era o noutate, o noutate imensă. Era vorba că eu, cea mai bună prietenă a mea și tipul... tipul care fusese cel mai bun prieten al meu și pentru care acum, în ciuda tuturor lucrurilor, simțeam ceva mai profund, mai intens și mai complicat aveam să ieșim împreună.

Era un mare pas.

— Perfect, a spus el îndepărtându-se de mașina mea. Mă bucur că n-a fost ceva complicat.

— Hei, a strigat Hector, scoțând un braț pe geam. Vii sau ce faci, omule? Trebuie s-o-ntind.

— Da, vin acum.

Rider mi-a dat geanta și și-a înclinat capul spre mine. Am înțepenit, simțind brusc că nu mai aveam aer în plămâni. Buzele lui mi-au atins ușor obrazul, făcându-mă să simt fiori pe șira spinării.

— Îți scriu mai târziu să stabilim pentru sâmbătă.

Cred că am spus „OK". Nu eram foarte sigură. Poate că doar am stat acolo și m-am holbat la el. Dar Rider a schițat acel zâmbet care mă atingea până în adâncul sufletului și îmi învăluia inima. L-am privit urcându-se în mașina lui Hector, i-am făcut cu mâna lui Hector în timp ce părăsea parcarea, apoi m-am așezat la volanul mașinii mele.

Nu am pornit motorul.

La ce mă gândeam? Ce simțeam?

Nu conta.

Privind parcarea care se golea rapid, mi-am dat seama de ceva foarte important, tulburător de simplu. Luată de valul entuziasmului pentru sâmbătă, uitasem complet de domnul Henry și de domnișoara Becky, de Carl și de Rosa care sunaseră la școală, de ora de comunicare și de neputința mea de a vorbi. Uitasem *totul*.

Fiindcă nimic din toate astea nu era atât de important.

Altceva era important.

Să-mi trăiesc viața.

*

Era o ocazie potrivită pentru înghețată sau, cel puțin, așa mi-a spus Rosa când a intrat în dormitorul meu mai târziu în aceeași seară, cu două boluri pline.

Ciocolată.

Cu tone de topping de ciocolată.

Pentru a sărbători succesul discursului meu.

Carl rămăsese peste program la spital, așa că eram doar noi două. Era ciudat să o văd în pantaloni lejeri și o bluză din bumbac, fiindcă mai mereu o vedeam în uniforma ei verde.

Rosa s-a așezat lângă mine și mi-a dat un bol.

— Sper că mai ai loc în stomac pentru desert.

— Întotdeauna... este loc pentru desert, am rânjit.

Ea a zâmbit.

— Ești sigură că nu suntem totuși rude de sânge?

Am râs și am luat o lingură de înghețată rece, moale și acoperită de topping. Rosa a aruncat o privire prin încăpere, iar ochii i-au rămas ațintiți asupra comodei.

— Aceea e ultima ta sculptură?

Am încuviințat.

— E o... bufniță.

S-a ridicat, ținând bolul într-o mână, și s-a îndreptat spre ea. A luat-o în mână și m-a privit peste umăr, cu o strălucire în ochi.

— Mallory, dar e minunată!

— Mulțumesc.

— Toate sculpturile tale sunt reușite, dar detaliile acesteia... a zis punând-o cu grijă înapoi pe comodă. Sunt extraordinare. S-a întors la pat și s-a așezat. Chiar îmi doresc să te mai gândești și să încerci lemnul. Carl are încă uneltele în garaj.

Nu prea eram fan al uneltelor electrice.

Ea a înghițit o lingură de înghețată.

— Carl vrea să ne scoată la cină sâmbătă seara, ca să sărbătorim.

Dintr-odată, înghețata mi s-a acrit în stomac.

— Mi-am făcut planuri cu... Ainsley pentru sâmbătă.

„Entuziasm" nu era un cuvânt care să descrie îndeajuns felul în care reacționase Ainsley la vestea că avea să-l întâlnească în sfârșit pe Rider. Telefonul meu începuse să ia foc când îi dădusem

vestea, după terminarea orelor, și, probabil, încă-mi trimitea *OMG*-uri, în timp ce eu mă îndopam cu înghețată.

— Ah, așa este! Rosa a mai luat o lingură de înghețată. Ce zici de duminică, atunci?

Am încuviințat, dar încă simțeam un nod în stomac.

— Ăăă, Rider... Mi s-a uscat gura când Rosa a ridicat bărbia. Rider vrea să o cunoască pe Ainsley sâmbătă.

Lingura ei s-a lovit cu zgomot de bol.

— Serios?

Am încuviințat.

— Mi-ar plăcea... ca ei să se cunoască.

A strâns din buze. Cum nu răspundea, m-am îngrijorat.

— E în regulă?

A ridicat din umeri.

— Da, cred că da.

Credea?

— Deci, ce aveți de gând să faceți sâmbătă? a întrebat.

— Eu și Ainsley luăm prânzul împreună și acolo o va... cunoaște și Rider. Apoi, pe seară, aveam de gând să merg cu Ainsley... să vedem un film.

— Pare o zi lungă și plină. A mișcat lingura în interiorul bolului. Nu crezi c-o să ai teme weekendul ăsta?

Am clătinat din cap, punând bolul pe noptieră. Stomacul meu era cât un bob de mazăre.

— Carl nu va fi foarte încântat că-ți petreci timpul liber cu Rider, a spus ea, iar eu am încetat să mai respir. La fel se purta și cu Marquette, a adăugat, zâmbind trist. Eu cred că e o idee bună ca cei doi prieteni ai tăi să se cunoască, fiindcă amândoi sunt importanți pentru tine, însă e important să îl cunoaștem și noi.

Oh, nu.

— Așa că sunt de părere că ar trebui să-l cunoaștem înainte de sâmbătă. Probabil în felul acesta Carl va fi mai liniștit și, firește, și eu. M-a privit în ochi. Așa că asta-i înțelegerea. Dacă vrei să te vezi

cu Ainsley și cu Rider în weekend, atunci trebuie ca el să vină vineri la cină. Ne vom asigura că vom fi amândoi acasă.

Doamne!

Doamne Dumnezeule!

— De acord? a insistat.

Am încuviințat și am spus „De acord", fiindcă ce altceva puteam spune? Habar n-aveam dacă Rider avea să fie de acord, dar acum că mă gândeam mai bine, chiar n-ar fi trebuit să-i fi spus Rosei despre planurile mele pentru sâmbătă.

Din buzunarul pantalonilor ei s-a auzit un bip. Aplecându-se, și-a scos pagerul. Doar pe Carl și pe Rosa îi văzusem folosind acele aparate. Era ciudat să vezi niște medici folosind acele dispozitive demodate. Și-a scos telefonul mobil din buzunarul de la spate și a apelat pe cineva.

— *Dios*[1], a murmurat ea, ridicându-se imediat după ce a încheiat apelul. Ne putem continua conversația mai târziu? a întrebat încruntându-se. Detest să-ți spun asta, dar trebuie să plec. A fost împușcat cineva și se pare că este un băiat tânăr.

— E... în regulă, am spus dând din cap.

Rosa s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. A ieșit din dormitor și apoi din casă în mai puțin de două minute. Speram ca operația să reușească. Nu-i era ușor să piardă pacienți și, în orașul ăsta, se întâmpla mult prea des.

Mi-am luat telefonul când am auzit ușa de la intrare închizându-se. Am scris mesajul, ceea ce m-a făcut să mă simt exact ca înainte de a-mi ține discursul.

Carl și Rosa vor să te cunoască vineri la cină.

Gata. Nu aveam alt mod de a i-o spune, așa că am apăsat pe Trimitere.

Ducând bolul în bucătărie, l-am găsit și pe al Rosei pe masă. Le-am acoperit cu detergent pe amândouă și le-am pus în mașina

[1] „Doamne!" (în sp. în orig.)

de spălat vase. Când m-am întors sus, mă aştepta un mesaj de la Rider.

Sună bine. Să-mi spui la ce oră.

La naiba.

Sună bine? Am schiţat un zâmbet când i-am scris înapoi un „OK" rapid. M-am dus să mă spăl pe faţă şi zâmbetul mi-a dispărut. Când m-am întors, mesajul pe care mi-l trimisese m-a făcut să tresar.

Abia aştept.

Eu nu eram prea sigură că de-abia aşteptam.

La miezul nopţii am auzit-o pe Rosa întorcându-se acasă. M-am strecurat în capul scărilor şi am auzit-o vorbind cu Carl despre pacientul ei. Avea treisprezece ani. Fusese împuşcat de două ori, o dată în piept şi o dată în spate. Rosa reuşise să se ocupe de rana din piept, însă şira spinării era compromisă. Rosa a dispărut în bibliotecă şi ştiam că avea să rămână acolo, cu o sticlă de vin, până dimineaţă. Nu accepta prea uşor pierderea unui pacient şi, chiar dacă acela nu murise, rezultatul operaţiei o afectase.

Treisprezece ani... şi puştiul nu avea să mai meargă niciodată.

Douăzeci

Să-l privesc pe Rider ținându-și discursul vineri a fost ca și cum mi-aș fi urmărit serialul TV preferat. A apărut în ultimul moment la ora de comunicare și a prezentat un discurs informativ despre diversele tipuri de artă de parcă n-ar fi fost mare lucru. A vorbit relaxat, aproape nepăsător, zâmbind din când în când. Părea vesel în timp ce vorbea. Rider stăpânea subiectul și se pricepea la asta: să stea în fața clasei și să mențină atenția tuturor fără nici cel mai mic efort.

Mă rog, aproape a tuturor.

Cât timp a vorbit el, degetele lui Paige s-au plimbat neîncetat pe ecranul telefonului pe care-l ținea ascuns în poală. În acea zi nu-și vorbiseră la oră și mă întrebam dacă ea știa că Rider urma să vină în seara aceea să ia cina la mine acasă.

A doua zi aveam să aflu.

Trebuia doar să trecem de seara aceea.

Rider nu părea deranjat că urma să ia cina cu Rosa și Carl. Eu, în schimb, abia am reușit să supraviețuiesc în timpul zilei și, de îndată ce m-am întors de la școală, am făcut un duș, doar ca să mă răcoresc puțin.

Habar n-aveam cum aveau să decurgă lucrurile în seara aceea.

Dar în casă mirosea excelent.

Rosa pusese la cuptor o tavă cu friptură și, chiar dacă eram teribil de emoționată, îmi venea să o mănânc pe toată dintr-o înghițitură.

Probabil că nu ar fi fost o idee bună.

După ce mi-am uscat părul, nu m-am îmbrăcat la loc cu ce purtasem la școală. Nu știam dacă era ciudat sau nu, dar mi se părea că seara aceea... era specială. Trei dintre cele mai importante patru persoane din viața mea aveau să se cunoască, în sfârșit. Mi-am pus o pereche de blugi și puloverul crem pe care Ainsley mi-l făcuse cadou de ziua mea, anul trecut. Era mulat pe piept și pe talie, lărgindu-se pe șolduri. M-am întors într-o parte, ca să mă uit în oglindă.

Strângând din buze, mi-am trecut mâinile peste coaste și șolduri. M-a lovit un gând neașteptat, care m-a făcut să roșesc. Nu era neapărat un gând, ci mai degrabă... o imagine, o senzație: mi l-am imaginat pe Rider făcând același lucru, atingându-mă cu mâinile sale. Am simțit un fior în stomac.

Era un gând greșit. Cât se poate de greșit.

Rider era doar un prieten. Acela era locul pe care-l ocupa în viața mea.

M-am îndepărtat de oglindă și am lăsat mâinile în jos. Respirând adânc de câteva ori, am ieșit din dormitor și am coborât scările. M-am uitat la ceasul de pe peretele din hol și inima mi-a tresărit. Rider urma să ajungă în curând.

Rosa era în bucătărie și aranja masa pentru patru persoane. Pentru Rider. Doamne! A ridicat privirea și mi-a zâmbit. Părul ei negru era prins într-o coadă de cal. S-a auzit un temporizator.

— Poți să scoți tava din cuptor? Ai grijă. E fierbinte.

Bucuroasă că aveam ceva de făcut, am luat mănușa de bucătărie din sertar și m-am îndreptat spre cuptor, ca să scot tava plină cu legume aburinde.

— Ai emoții? a întrebat ea îndreptându-se spre dulapuri.

Zâmbind, am încuviințat.

— Să nu ai, a zis începând să scoată pahare. E un moment emoționant pentru noi toți.

Chiar era.

Văzând paharele puse pe masă, mi-am dat seama că eu și Rider... nu avuseserăm niciodată parte de o cină ca aceea, împreună. Nici măcar o dată. Mâncaserăm împreună. Dar, de obicei, fusese pe podea sau...

— Înainte să coboare Carl, aș vrea să te întreb ceva.

Și-a pus mâinile pe umerii mei. Zâmbea, dar ochii ei negri erau serioși.

— Ce simți pentru Rider?

Am făcut ochii cât cepele. Aș fi putut răspunde la acea întrebare în atât de multe moduri... Erau atât de multe lucruri pe care le puteam spune sau gândi, însă primul lucru care mi-a venit în minte a fost ceea ce simțisem în fața oglinzii.

— Aha, așa mi s-a părut și mie.

Am privit-o.

— Eu...

— Nu-i nevoie să spui nimic. Mi-a atins cu mâna obrazul îmbujorat. Se vede pe fața ta.

— Are iubită, i-am spus.

— Draga mea, asta nu înseamnă că nu poți avea sentimente pentru cineva, chiar și când n-ar trebui.

Oh.

— Te maturizezi. Și-a ridicat privirea spre tavan. Și, din nou, nu sunt pregătită pentru asta.

Ăăă.

— Dar va trebui să fiu, nu?

Păi.

Privirea ei a căutat-o pe a mea.

— O să...

— Ce puneți voi la cale? Carl traversa livingul spre noi. Stați la taclale fără mine?

— Vorbim și noi ca între fete.

Rosa a lăsat mâna în jos și mi-a cuprins umerii cu brațul. Tocmai scăpasem de o situație care ar fi putut fi stingheritoare.

— Să nu îndrăznești să ridici capacul ăla...

Carl s-a oprit lângă tejghea, unde friptura se răcea pe un platou. A făcut pe neștiutorul.

— N-aș îndrăzni.

— Aha. De parcă nu te-am cunoaște, nu-i așa, Mallory?

Am încuviințat. Îl cunoșteam noi foarte bine.

S-a auzit brusc soneria și am sărit în sus. M-am uitat la ceas. Era cu cinci minute mai devreme decât trebuia să ajungă Rider.

Carl s-a întors spre ușa de la intrare.

— Răspund eu.

Am țâșnit pe lângă el.

Oprindu-mă brusc în fața ușii, aproape am smuls-o, fără să mă uit măcar cine era. Dar era el.

Rider stătea pe verandă și... își schimbase și el hainele.

M-a cuprins ușurarea, urmată imediat de o senzație de conștientizare, fiindcă arăta... *superb*. N-ar fi trebuit să remarc asta la el, dar am făcut-o. Purta o cămașă gri și blugi negri. Privirea mi s-a oprit asupra mâinilor lui.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Pot să intru?

Am clipit.

A zâmbit puțin mai larg.

— Șoricel?

— Ah. Da. M-am dat la o parte. Haide.

Rider a intrat, privirea alunecându-i asupra mea. Am tras aer în piept și am simțit mirosul de apă de colonie. Privirile ni s-au întâlnit o secundă, apoi el s-a uitat în direcția livingului. Obrajii lui erau mai închiși la culoare în mijloc.

— Cina miroase excelent.

— E... friptură.

Nu-mi mai era foame. I-am privit gura și m-am uitat repede în altă parte.

— Rosa... gătește foarte bine.

Hiperconștientă de prezența lui, am început să-l conduc spre bucătărie. Am trecut prin living și Rider s-a oprit brusc în fața vitrinei cu porțelanuri.

— Ce-s astea? a întrebat.

M-am întors, urmărindu-i privirea. Am făcut ochii cât cepele. Se uita la sculpturile în săpun, pe care probabil nu le remarcase în ziua în care dăduse pe aici, după ore.

— Păi...

S-a aplecat, înclinând capul într-o parte și studiind o pisică dormind.

— Au fost calupuri de săpun?

— Da, am șoptit.

— Uau, a murmurat el, privirea oprindu-i-se asupra inimii și asupra soarelui pe care le făcusem cu câțiva ani în urmă. Cine le-a făcut? Carl sau Rosa?

Am clătinat din cap.

— Păi... nu. Eu le-am făcut.

— Poftim? S-a îndreptat de spate și m-a privit surprins. Tu? De ce n-ai spus nimic?

Îmi ardeau obrajii.

— Doar... Carl și Rosa știu despre ele.

S-a uitat lung la mine, apoi a privit din nou spre vitrină.

— Mallory, e minunat.

Am ridicat din umeri.

— E doar... săpun.

— E săpun pe care l-ai sculptat în forme foarte ușor de identificat, a spus el. Eu nu pot face asta.

— Dar poți picta și desena și...

— Și nu pot face asta, a repetat el. Sculpturile acestea necesită tot atâta talent cât îmi trebuie mie să fac graffiti.

Nu eram de acord. Nefiind obișnuită să mi se dea atenție, am făcut semn spre bucătărie.

— Mergem?

M-a privit încă un moment, apoi a încuviințat.

Carl și Rosa așteptau la masa din bucătărie.

— El... este Rider, am spus împreunându-mi mâinile. Iar ei sunt... Carl și Rosa.

Rosa a ridicat din sprâncene, iar ochii i s-au mărit puțin.

Carl l-a cercetat pe Rider de la vârfurile ghetelor până în creștet și s-a încruntat.

În acel moment mi-am dat seama că avea să fie o cină foarte stânjenitoare.

*

Mai întâi, mâncarea.

Și apoi întrebările.

Exista o legătură între ele. De îndată ce ne-am așezat, Carl a început să-l sâcâie pe Rider. Tactica lui m-a luat prin surprindere și n-am reușit decât să-mi tai o bucată de friptură și să mănânc un cartof.

Nici Rider nu s-a atins de mâncare, deoarece Carl părea că-l interoga. Când Inchiziția a făcut o pauză, Rider s-a întors spre mine.

— Ai de gând să mănânci?

Am încuviințat și am înfipt furculița într-un cartof. Rider m-a privit până l-am mâncat pe tot, iar eu am rezistat tentației de a-mi da ochii peste cap doar fiindcă știam ce-l motiva să se poarte așa. La fel ca la prânz, se asigura mereu că mănânc. Îi era greu să renunțe la acel obicei, după ce ani de zile am împărțit resturi de mâncare. Am mai mâncat un cartof, în timp ce Rider a luat câteva linguri de năut.

Tăind friptura, m-am uitat spre partea cealaltă a mesei. Carl și Rosa se holbau la noi. Dându-mi seama că, probabil, nu înțelegeau ce se întâmpla, m-am înroșit.

— Deci lucrezi la un fel de atelier?

Carl și-a dres glasul. Din furculiță îi atârna o bucată de friptură perfect rumenită.

— Cu jumătate de normă?

Am închis ochii.

— Da, domnule. La garajul Razorback. Proprietarul mă cheamă să fac picturi personalizate pe mașini, a răspuns Rider îngăduitor.

Suportase cu răbdare tot *chinul*. Răspunsese la fiecare întrebare pe care i-o adresase Carl. Cât timp petrecuse la centrul de plasament? În ce cartier locuia? Ce materie școlară îl interesa cel mai mult? Deloc surprinzător, s-a dovedit a fi vorba despre artă. Întrebările au continuat să curgă neîncetat, atât de multe încât Rosa nu a reușit să strecoare nici măcar un cuvânt printre ele.

Îmi era foarte rușine.

Și eram nespus de dezamăgită.

— Cu ce se ocupă părinții tăi adoptivi? a întrebat Carl.

Degetele mi s-au încleștat pe furculiță și am pufnit pe nas. Lucrurile începeau să scape de sub control.

Rider nu era deloc tulburat.

— Am doar o mamă adoptivă. Soțul doamnei Luna a decedat înainte să ajung eu la ea. Lucrează la compania de telefonie.

— Și ce ai de gând să faci după ce termini liceul? a continuat Carl. Nu vei mai fi sub tutela statului și bănuiesc că n-ai de gând să rămâi la doamna Luna. Vrei să mergi la facultate?

— Deocamdată nu am astfel de planuri, a răspuns Rider învârtind năutul din farfurie. Costă mulți bani, iar doamna Luna a făcut deja destule pentru mine. Nu mă pot aștepta să-mi plătească și studiile.

— Există granturi și burse, a argumentat Carl în timp ce-și tăia bucata de friptură. Mi se pare că ești foarte inteligent.

— Chiar este, am spus. Și e foarte talentat. Are... are o lucrare de artă expusă în oraș.

Rider mi-a zâmbit.

— Serios? a spus Rosa încet. La o galerie de artă?

În timp ce Rider îi răspundea Rosei la întrebare, m-am rugat să înceteze odată Carl cu interogatoriul.

Rider m-a privit și a întrebat din nou:

— Nu mănânci?

Jumătate din friptura mea delicioasă rămăsese neatinsă. Eram atât de enervată încât nu puteam să mestec fără să scuip pe masă.

Mi-a înghiontit ușor brațul și a spus încet:

— Mănâncă.

Oftând, am luat furculița și am înfipt-o în carne.

— Mulțumit?

Gropița din obrazul lui și-a făcut apariția.

— Pe deplin.

Veșnica încruntare a lui Carl s-a destins puțin și el a părut mai relaxat. Când a întrebat ce planuri aveam pentru a doua zi, am răspuns eu, însă el a continuat să-i adreseze lui Rider întrebările. După o jumătate de oră de la terminarea cinei, deja îmi venea să răstorn masa.

Nu mă mai simțisem de multă vreme așa.

— Mallory mi-a spus că ai iubită, a zis Carl, iar eu aproape că m-am înecat, deschizând larg ochii. Ce părere are ea despre faptul că ai venit să iei cina la noi?

Rosa s-a uitat la soțul ei, cu sprâncenele ridicate. Am deschis gura să-i spun lui Carl că nu-l privea absolut deloc ce gândea Paige, însă răspunsul lui Rider m-a șocat.

— Nu am iubită, domnule.

Am sărit de pe scaun, întorcând capul spre el.

— Ce?

— Adică, am avut. Rider a roșit când s-a uitat în ochii mei. Eu și Paige... ne-am despărțit.

Am simțit un gol adânc în stomac când l-am privit. Eram asaltată de o mie de gânduri. Nu-mi puteam depăși șocul. Nu pomenise nimic despre asta. Ce-i drept, nu-l întrebasem despre el și Paige de săptămâna trecută, însă cum de nu menționase asta?

— Ia te uită, pare să fie o surpriză pentru toată lumea, a zis Carl pe un ton sec.

A continuat să vorbească, iar Rider să-i răspundă la întrebări, dar eu nu mai eram atentă la conversație. Mă uitam la profilul lui Rider. În ultima vreme existaseră indicii că lucrurile nu mai mergeau bine între ei. De-abia își mai vorbeau. Paige nu mă mai căutase. Hector spusese că se certaseră și că de aceea Rider nu venise vineri la ore. Fusese *praf*. Poate că nu băuse. Poate că se simțise distrus în urma despărțirii?

Poate că Paige se săturase de prietenia dintre noi doi. Rider îmi spusese și înainte că, dacă era să aleagă între noi două... Oh, Doamne, speram ca despărțirea lor să nu aibă nimic de-a face cu prietenia noastră. Nu voiam să fiu persoana care apare doar ca să... le distrugă altora viețile.

Eram încă șocată când am strâns masa și Rider s-a pregătit de plecare.

— Vă mulțumesc pentru cină, le-a spus el soților Rivas, politicos ca întotdeauna. A fost delicioasă.

Revenindu-mi, m-am ridicat odată cu el.

— Vrei... să te duc cu mașina?

A clătinat din cap, împingându-și scaunul sub masă.

— Ne-a părut bine să te cunoaștem, a zis Rosa ridicându-se la rândul ei și punându-și șervetul pe masă. Te mai așteptăm pe la noi, a adăugat și s-a aplecat spre Rider ca să-l îmbrățișeze ușor.

Carl a făcut un semn din cap în direcția lui pe când noi ocoleam masa. Rider s-a oprit și a întins mâna când Carl s-a ridicat.

— Mulțumesc încă o dată, domnule.

Carl a schițat un zâmbet forțat și i-a strâns mâna. N-a mai spus nimic, iar eu l-am condus pe Rider afară. Felinarele de pe stradă erau aprinse și proiectau o lumină albicioasă pe cimentul neted al trotuarelor.

— Ești sigur că... nu vrei să te duc cu mașina? l-am întrebat.

Încuviințând, s-a oprit pe scări și m-a privit drept în ochi. Privirile ni s-au întâlnit și m-a cuprins din nou valul acela de căldură.

— M-am simțit bine.

Am ridicat o sprânceană.

— Pe bune?

A râs, vârându-și mâinile în buzunarele blugilor.

— Da. Sunt niște oameni foarte de treabă.

— Carl nu a fost... foarte prietenos. Ți-a pus atâtea întrebări și nu a fost... foarte politicos. Furia a revenit, înțepându-mi pielea. Îmi pare rău pentru asta.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, Șoricel.

Mi-am încrucișat brațele peste talie, dându-mi seama că rolurile noastre se inversaseră puțin în acea seară. În loc să mă protejeze el pe mine, se întâmplase exact invers și era un sentiment ciudat.

— Dar simt că... e cazul s-o fac.

A ridicat din umeri.

— Carl vrea doar să te protejeze și mă bucur că ai alături oameni dispuși să aibă grijă de tine. A făcut o pauză. Nu-ți face griji pentru mine. Totul e în regulă.

Nimic din purtarea lui Carl nu mi se păruse în regulă.

— Nu mă sperii atât de ușor, a spus Rider după o clipă.

Lăsând la o parte furia față de Carl, am întrebat ce-mi doream cu disperare să știu.

— Tu și Paige chiar v-ați despărțit?

Rider a încuviințat dând din cap.

— Da. Săptămâna trecută. Joi seară.

Am clătinat încet din cap.

— Nu mi-ai... spus nimic.

— Nu prea voiam să vorbesc despre asta, a zis el cu privirea ațintită asupra mea. Eu și Paige am fost prieteni de când m-am mutat la Hector și Jayden. Nu sunt sigur că... acum mai pot spune asta.

— Îmi pare rău.

Vorbeam serios. În ciuda sentimentelor mele pentru el, a felului cum reacționam când se afla prin preajmă, îmi părea rău că suferea.

A zâmbit ușor.

— Și mie. Dar să fiu cu ea... nu mai puteam.

Ei bine, asta lămurea cine se despărțise de cine. Am privit peste umăr, întrebându-mă de ce nu mai putea să fie cu ea. Voiam să-l întreb din ce motiv se despărțiseră, dar n-am avut curajul să rostesc asemenea cuvinte.

— Ai lipsit de la școală săptămâna trecută... din cauza asta?

S-a încruntat.

— Despărțirea a fost urâtă, Șoricel. N-am vrut s-o rănesc și știu că am făcut-o. Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Umerii i s-au ridicat când a tras adânc aer în piept. Mai vorbim mâine despre asta, bine?

Mâine.

— Bine, am șoptit.

A rămas nemișcat, privindu-mă. Apoi și-a îndreptat privirea dincolo de umărul meu și a părut să ia o decizie, fiindcă, în clipa următoare, a urcat din nou scările. S-a oprit chiar pe treapta de sub cea pe care stăteam eu.

— Sculpturile în săpun sunt grozave și sper să văd mai multe, a spus el, apoi s-a înclinat și m-a sărutat pe obraz.

Mi s-a tăiat respirația.

Rider s-a retras, cu o față serioasă.

— Ne vedem mâine, Mallory.

Obrazul îmi zvâcnea când l-am văzut răsucindu-se pe treaptă și coborând pe alee. A privit în urmă, m-a văzut și mi-a zâmbit, înainte să-și continue drumul. Am rămas pe loc până a dispărut din câmpul meu vizual și am profitat ca să-mi amintesc ultimele cuvinte pe care mi le spusese. Apoi mi-am făcut curaj pentru a intra în casă.

Șocul veștii că Rider se despărțise de Paige, precum și solicitarea lui de a vedea mai multe dintre sculpturile mele în săpun s-au estompat puțin și am permis furiei și frustrării să reapară.

Când am intrat, Carl stătea rezemat de blatul de bucătărie, în timp ce Rosa punea ultimele vase în mașina de spălat. Pentru prima dată în viață, nu mă gândeam la miile de cuvinte pe care le-aș fi putut rosti. Știam precis ce voiam să spun.

M-am oprit chiar în fața lui Carl.

— Nu ai fost foarte amabil cu Rider.

S-a uitat la mine, cu chipul lipsit de expresie.

— Poftim?

— Nu ai fost foarte amabil cu Rider, am repetat. L-ai tratat de parcă ar fi fost... suspect de crimă.

Rosa a căscat gura.

El s-a îndreptat de spate și a deschis larg ochii.

— Mallory...

— Rider nu trăiește așa ca noi, am spus, simțind cum îmi ardeau ochii și gâtul. Mama lui adoptivă nu e medic și el nu crede că-și poate permite să meargă la facultate. Nimic din toate astea nu-l face... o persoană rea.

— Dar nu am spus că este o persoană rea, a zis Rosa trecând pe lângă Carl, cu o expresie sinceră. Iar dacă am lăsat impresia...

— Chiar ai lăsat impresia, m-am adresat direct lui Carl, cu vocea tremurândă. L-ai tot interogat și, indiferent de răspuns... nu a fost suficient.

În jurul ochilor i s-au format riduri.

— Dacă vrei să vorbim despre Rider, hai să discutăm despre faptul că nu are iubită.

— A avut. S-au despărțit.

— Ce convenabil! a murmurat Carl.

— Vezi! Am ridicat mâinile în aer. Crezi... că e convenabil. De parcă eu sau Rider am fi mințit în privința asta. Vreau să facă parte din viața mea... din viața noastră. Și eram atât de entuziasmată de seara asta și că în sfârșit aveați să-l cunoașteți... Îmi tremura buza de jos. El... mi-a salvat viața de multe ori și... am crezut că-l veți respecta pentru asta.

— Mallory, a spus Carl.

Răsucindu-mă pe călcâie, am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată: l-am ignorat pe Carl și am urcat scările. Încheiasem discuția.

Douăzeci și unu

Lampa de birou din bibliotecă fusese lăsată aprinsă, învăluind întreaga încăpere într-o lumină gălbuie. Se simțea un miros vag de piersici. Am trecut pe lângă rafturi, degetele alunecându-mi peste cotoarele cărților. M-am oprit la raftul din mijloc și mâna mi-a căzut pe lângă corp. Nu știu cum, dar a doua zi dimineață m-am trezit în biblioteca noastră de acasă, după o cină dezastruoasă, urmată de o noapte de insomnie.

Mă trezisem devreme și rătăcisem neliniștită prin casă, în timp ce Rosa și Carl dormeau, și nefiind în stare să mă întorc în pat. Unul din motive era faptul că aveam să-i văd pe Rider și pe Ainsley mai târziu. Celălalt motiv — vestea că Paige și Rider nu mai erau împreună.

Ainsley îmi împărtășise din bine cunoscuta ei înțelepciune când o informasem despre dezastrul de la cină. Îmi spusese că reacția lui Carl era firească și că, prima dată când îl adusese pe Todd acasă, crezuse că tatăl ei avea să-l dea afară.

Nu eram atât de sigură că așa se petrecuseră lucrurile.

Apoi se concentrase asupra dramei lui Paige și Rider, convinsă fiind că despărțirea lor însemna ceva pentru mine. Eu nici nu voiam să mă gândesc la asta, fiindcă habar n-aveam cum să reacționez.

M-am gândit la cartea pe care mi-o citea Rider când eram mici, o poveste care mă făcea mereu să plâng, dar mă și umplea

de speranța că, într-o zi, aveam să fim și noi reali și iubiți de cineva.

Fiindcă așa mă simțisem când eram mică. De parcă eu și Rider n-am fi fost reali. Nimeni nu se gândea la noi, nimeni nu-și făcea griji pentru noi. Eram uitați, lăsați în voia sorții.

Acum aveam doi oameni care se gândeau la mine, care-și făceau griji pentru mine și mă protejau. Ar fi trebuit să le fiu recunoscătoare, așa cum îmi reamintise Rider cu o seară în urmă, însă acum eram supărată.

Carl și Rosa știau despre Rider și despre tot ce făcuse pentru mine când eram mici. Credeam că pentru asta Carl avea să-l vadă cu ochi buni pe Rider, dar nu, el fusese sceptic și neîncrezător. Obtuz.

Și încă nu-mi venea să cred cum îi vorbisem lui Carl, tot ce îi spusesem. Chiar și acum simțeam cum pulsul mi se accelera și mă lua amețeala. Știam că era supărat pe mine, poate chiar furios, după tot ce îi spusesem. Voiam să fiu... perfectă pentru el, pentru amândoi, iar seara trecută numai perfectă nu fusesem.

Îi evitasem seara trecută și aveam de gând să fac la fel și azi.

Oftând, m-am mișcat pe lângă rafturi. Cele două din mijloc erau pline cu fotografii înrămate, începând cu aceea a unui bebeluș care părea fericit și ajungând până la o adolescentă frumoasă și strălucitoare, cu păr lung și negru și ochi căprui, sclipitori.

M-am uitat lung la pozele cu Marquette și n-am putut să nu mă gândesc la cât de nedrept era că se stinsese din viață. Și nu era drept nici faptul că puștiul pe care-l operase Rosa nu avea să mai meargă. Toate lucrurile oribile la care asistase Rider, pe care le trăise nu erau nici ele corecte. Nu era drept nici că eu...

Închizând ochii, mi-am retezat firul gândurilor. Dacă o apucam acum pe calea aceea, în capul meu ar fi fost un haos. Erau lucruri la care nu voiam să mă gândesc.

Când am redeschis ochii, Marquette mă privea dintr-o fotografie făcută cu câteva luni înainte de moartea ei. Era pe plajă,

purtând un costum de baie drăguț, negru, din două piese, și m-am îndoit c-aș avea vreodată curajul să port așa ceva. Niște ochelari de soare de un roz aprins îi protejau ochii, iar ea zâmbea cu toată gura. Nisipul alb îi lucea la picioare și în spatele ei sclipea oceanul.

Marquette avusese un iubit, cu care începuse să iasă în primul an de liceu. Nu știam cum îl chema, doar că existase, din frânturile de conversații pe care le auzisem de-a lungul anilor. Avusese o mulțime de prieteni. Fusese îndrăgită, inteligentă și, în toate pozele, părea o persoană foarte plăcută. Precum Keira.

M-am gândit la băiatul care nu avea să mai meargă. Cum avea să fie viața lui? Nu conta, mi-am dat repede seama, dacă nu era politicos ori îndrăgit sau dacă era cel mai apreciat băiat din școală. Tot era nedrept ce i se întâmplase.

Făcând un pas înapoi și îndepărtându-mă de fotografii, m-am întrebat ceva ce-mi repetasem de un milion de ori. Era ceva greșit, groaznic, însă nu mă puteam abține. Dacă Marquette ar fi fost încă în viață, m-aș mai fi aflat unde eram? S-ar mai fi luptat Carl și Rosa să mă ia la ei acasă? Mi-ar mai fi dat toate acele șanse de care atâția alți copii duceau lipsă?

Nu știam răspunsurile și asta mă supăra, însă știam două lucruri.

Că viața ei încetase brusc.

Și că mie mi se oferise a o doua șansă.

Am continuat să mă uit la poza ei. Primisem o a doua șansă, când atâția alții primeau doar una, și n-aveam voie s-o irosesc.

Ce spusese Santos la ora de comunicare despre viață și încercări? Că în viață totul se rezumă la a încerca, iar eu asta voiam să fac.

Să încerc.

*

— Oh, Doamne! a chițăit Ainsley când m-am apropiat de banca pe care stătea.

A sărit în picioare, aranjându-și ochelarii de soare, care începuseră să-i alunece pe nas.

— Arăți adorabil!

Încetinind, am privit în jos, răsuflând ușurată. Alegerea unei ținute potrivite fusese o sarcină extrem de stresantă. În cele din urmă, alesesem niște colanți negri, o rochiță albă cu dantele și un cardigan albastru-deschis. Îmi lăsasem părul pe spate și-l întinsesem cu placa Rosei. Chiar mă miram că reușisem să nu-mi ard părul. Îmi ștersesem machiajul de trei ori înainte să mă opresc la ceea ce trebuia să fie un look „fresh", pe care-l învățasem de pe YouTube și care durase cam treizeci de minute să mi-l aplic.

Ainsley m-a luat de mână și a început să mă tragă spre ușa restaurantului pe care-l alesese.

— OK. Ai ajuns cu vreo cinci minute mai devreme, iar el urmează să apară în orice clipă, așa că nu mai pot de emoții.

Am rânjit. Ea nu mai putea de emoții? Eu mai aveam puțin și leșinam.

Am intrat în restaurant. Nu era foarte aglomerat și ne-am așezat imediat la o masă pentru patru persoane. Ea s-a așezat în fața mea, lăsând liber scaunul de lângă mine, iar mie mi-a tresărit inima.

Punându-și ochelarii de soare pe cap, a tresărit când a privit spre stânga, către partea acoperită de geamuri. Lumina puternică a soarelui se revărsa în restaurant. Și-a mișcat scaunul ca să nu mai stea direct în lumină.

— Tot te mai... supără ochii? am întrebat.

Dându-și ochii peste cap, a oftat.

— Mda. Nu știu ce se întâmplă. Oftalmologul la care m-am dus să-mi dea o rețetă nouă i-a spus mamei că trebuie să consult un specialist.

Am simțit cum îngrijorarea îmi cuprindea stomacul.

— Pentru... ce?

A ridicat din umeri.

— A văzut el ceva ciudat când se uita în ochii mei și crede că un specialist în retină trebuie să-și dea cu părerea, dar nu i se pare că-i cine știe ce.

Un specialist părea totuși ceva serios.

— Dar crede că e ceva în neregulă?

A clătinat din cap.

— Nu sunt sigură. N-a spus mare lucru.

— Când ai... consultația? am întrebat și m-am oprit puțin când a apărut chelnerița și ne-a umplut cele trei pahare cu apă.

— Peste două săptămâni. În orice caz, am vorbit destul despre mine. Ai emoții? m-a întrebat înșfăcând meniul.

Am încuviințat, deși nu eram sigură că Ainsley îmi spusese tot adevărul despre problema pe care o avea cu ochii.

— Da.

— Știi cu ce seamănă asta, nu? A strâns meniul la piept. Cu o întâlnire.

Mi-a picat fața. Am clătinat din cap.

— Da, da, a repetat ea. E ca o întâlnire, una de probă.

Întâlniri de probă? Exista așa ceva? Am vrut să o întreb, dar ea a continuat:

— OK. Hai să aruncăm o privire asupra dovezilor. Din clipa în care v-ați revăzut, Rider a făcut tot posibilul să se apropie de tine, nu-i așa? A chiulit de la oră ca să ia prânzul cu tine. Când te-ai panicat în timpul orei, te-a urmat ca să se asigure că erai bine și apoi ți-a arătat desenele lui cu graffiti. Te-a ajutat cu discursul și a venit să-i cunoască pe Carl și pe Rosa. Asta înseamnă că e interesat.

Mai putea să însemne și că își dorea pur și simplu să facă parte din viața mea, dar, înainte să pot spune asta, l-am văzut. Era acolo. Stătea într-o parte și cerceta restaurantul.

Am înțepenit. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea și pe chip i-a apărut un zâmbet. Nu arăta la fel ca seara trecută, ci așa cum venea în fiecare zi la școală. Purta blugi decolorați, o bluză cu

mânecă lungă, neagră, în loc de tricou, și tenișii uzați — dar, Doamne, nu puteam să gândesc.

Bine, nu era adevărat. Puteam să gândesc, dar mă gândeam la lucruri de neconceput. Mă gândeam la buzele acelea pline, ușor curbate, și la cum le-aș fi simțit în locuri... în alte locuri în afară de frunte și obraji. Mă gândeam la mâinile lui și la cât de puternice erau și la bătăturile ciudat de plăcute la atingere din palmele lui. Mă gândeam la... multe lucruri, lucruri care nu mai păreau atât de greșite de când știam că era singur.

Remarcând poziția mea aproape țeapănă, Ainsley a privit peste umăr.

— Doamne Dumnezeule, a murmurat. El e?

— Da, am șoptit.

Era chiar el.

Ainsley s-a întors iar, cu ochii ei albaștri larg deschiși.

— Mallory! Uau!

N-am putut răspunde, fiindcă mă concentram asupra lui. A trecut prin mijlocul restaurantului cu o încredere care-i emana prin toți porii. O femeie mai în vârstă, care stătea cu soțul ei, a ridicat ochii când Rider a trecut pe lângă masa lor. A zâmbit și l-a urmărit cu privirea.

Apoi a ajuns la masa noastră. Cred că am uitat să mai respir când a ocolit-o, și-a tras scaunul de lângă mine și s-a așezat.

— Scuze, a spus el privindu-mă. Am întârziat câteva minute.

Întârziase?

— M-a adus Hector, a continuat. E pe aici, pe undeva. Nu a vrut să vină neinvitat.

Îl invitase Rider? Și, dacă da, schimba asta faptul că era o întâlnire de probă, așa cum credea Ainsley? Existau asemenea lucruri? Mai conta?

Ainsley a sărit de pe scaun, zâmbindu-i.

— Eu sunt Ainsley. Salut.

Rider a lăsat capul într-o parte, rânjind.

— Eu sunt Rider.

— Știu, a spus ea. Cu siguranță ești.

Am privit-o dându-mi ochii peste cap.

M-a ignorat.

— Mă bucur mult să te cunosc, în sfârșit. Am auzit multe despre tine.

— Serios? Rider a ridicat din sprâncene și m-a privit. Ce i-ai spus, Șoricel?

Am deschis gura, dar nu-mi găseam cuvintele. A zâmbit cu jumătate de gură. A apărut gropița. O, Doamne!

— Mallory mi-a povestit că ești extraordinar, a zis Ainsley, deși eu nu eram sigură că exprimasem vreodată asta în cuvinte. Și că ați crescut împreună. Că erați cei mai buni prieteni?

— Da, a murmurat el, privindu-mă încă... și rânjind. Eram cei mai buni prieteni. A făcut o pauză și s-a uitat în sfârșit la Ainsley. Dar cred c-am fost înlocuit.

— Așa e, a ciripit ea. Ce bine că-mi place să împart!

— Ce bine, a chicotit el.

Inima îmi bătea tare și știam că trebuia să spun ceva. Orice.

— Ai... ai mai mâncat aici înainte?

A sunat patetic.

Rider a clătinat din cap, ignorând caracterul patetic al întrebării.

— Nu. S-a uitat la meniu. Dar burgerii arată bine.

Brusc, m-am gândit la Firehouse. Restaurantul acela micuț era mai degrabă în stilul lui, relaxant și modest. În schimb, locul în care ne aflam, cu toate geamurile și mesele albe strălucitoare... era genul de local unde eu și Ainsley mâncam mereu, dar, înainte să-i cunosc pe Carl și pe Rosa, eu n-aș fi pus piciorul într-un astfel de loc.

Oare Rider se simțea nelalocul lui? Îi păsa? Sau doar mi se părea?

Probabil ultima variantă.

— Hamburgerii sunt grozavi, i-a spus Ainsley. La fel și humusul.

— Humus? Rider a lăsat capul pe spate și a râs. Nu-i genul meu. Mie dă-mi carne.

— Ai încercat vreodată humus... cu carne? a întrebat ea.

Am strâmbat din nas.

— Nu, a râs el din nou. Niciodată.

— Ar trebui, a răspuns ea.

— N-ar trebui, am contrazis-o eu.

Când a sosit chelnerița, Rider a comandat un hamburger fără humus. Eu am cerut la fel și am adăugat o Cola. Ainsley a ales aperitivul cu humus, pe care urma să-l mănânce singură.

Rider și Ainsley au început să vorbească relaxat. Ea l-a întrebat despre școală. El a întrebat-o despre cum era să învețe acasă și, când ne-am terminat prânzul, vorbeau de parcă s-ar fi cunoscut de-o viață. Interveneam și eu din când în când în discuție, însă mai mult tăceam, ceea ce nu era ceva surprinzător. Mă relaxasem, dar eram foarte atentă la fiecare mișcare a lui și la fiecare privire pe care mi-o arunca.

— Aveți vreun plan pentru după prânz? a întrebat el lăsându-și brațul pe spătarul scaunului meu. Vă duceți la film sau ceva de genul?

— De fapt, nu pot să merg la film. Trebuie să... părinții mei au plănuit ceva pentru seara asta, așa că Mallory e disponibilă, a spus Ainsley repede.

Am înghețat. Poftim? Nu-mi pomenise despre această schimbare.

Rider ne-a privit pe amândouă.

— Credeam că aveți planuri pentru întreaga zi.

— Nu, a răspuns Ainsley iute. Doar pentru vreo două ore. Este numai a ta pentru tot restul zilei și, din câte am înțeles, trebuie să fie acasă la unșpe.

Am căscat ochii. Dumnezeule! Ce se petrecea? M-am uitat la Ainsley, iar ea mi-a zâmbit inocent. Drăguț ar fi fost să mă prevină.

Rider a schițat un zâmbet și a spus, luându-și băutura:

— Sună bine. M-a atins cu degetele pe umăr. Vrei să mergem la garaj?

Vocea lui joasă mi-a făcut inima să tresară. Ainsley se holba la farfuria ei goală. Înainte să pot formula un răspuns, un telefon mobil a sunat la masa noastră.

Rider s-a mișcat și și-a scos telefonul din buzunar. S-a uitat la el și s-a ridicat.

— Revin imediat.

În clipa în care Rider nu ne-a mai putut auzi, Ainsley s-a întors spre mine.

— Mal, dar e superb!

M-am înroșit și am luat paharul în mână. Rider era mai mult decât superb. Nu încăpea îndoială, însă nu era vorba numai despre asta. Dincolo de aspectul fizic se ascundea... un tip extraordinar. Un suflet aparte.

— Nu glumeai când mi l-ai descris. Ainsley a rânjit, rezemându-se de spătar. Ai de gând să te duci cu el? Vreau să zic, cam trebuie, fiindcă te-am împins de la spate. Dar am făcut asta pentru că e ceea ce-ți dorești. *Ai nevoie* de asta.

Clipind, era să-mi scap paharul.

— Dar... noi două stabiliserăm să ne petrecem toată ziua împreună.

— Dar am petrecut ceva timp împreună, chiar dacă nu te-am putut convinge să încerci humusul. Asta e șansa ta să mai petreci timp și cu altcineva. Cu un tip *superb*.

Mi s-a pus un nod în stomac, un sentiment nu tocmai neplăcut și foarte familiar.

— Dar...

— Rosa și Carl cred că ești cu mine. Câtă vreme ajungi acasă la timp, nu vor ști niciodată adevărul. Nu-i ca și cum vor vorbi cu părinții mei. A rânjit complice. Mai ales că ai mei sunt ocupați acum. Au o întâlnire sau ceva de genul. A strâmbat din nas. Deci, nu-i nicio problemă.

Am ridicat privirea spre locul în care se afla Rider și senzația din stomac s-a intensificat. Îmi vâjâia capul. Nu-mi venea să cred că luam în considerare opțiunea aceea. Da, plecasem de la școală fără ca Rosa și Carl să știe, iar Rider fusese la noi acasă în aceleași condiții, dar de data asta... era foarte diferit. Era ca și cum aș fi trecut peste o linie invizibilă. Soții Rivas credeau că aveam să fiu cu Ainsley, ceea ce nu avea să fie adevărat.

Aș fi fost cu Rider.

Într-o sâmbătă după-amiază și poate și seara. Întâlnirea de probă se transforma într-o întâlnire adevărată.

Părea un pas important.

Dacă descopereau minciuna, aveau să spună că Rider era de vină și că era o influență negativă, când, de fapt, el nu știa că nu aveam voie să ies cu el. La naiba, nici măcar eu nu știam dacă aveam voie, dar cu siguranță nu voiam să întreb.

Nici măcar nu eram sigură dacă făceam ceva rău și nu aveam de gând să întreb, fiindcă părea o întrebare prostească.

Rider a îndepărtat telefonul de la ureche și l-a strecurat în buzunar. Eram în stare să fac asta? Să ies cu el? Mi-am luat repede băutura și am dat pe gât o gură imensă. De ce mă panicam așa? Eu și Rider crescuserăm împreună. Sigur, nu ne văzuserăm câțiva ani, dar eram prieteni și el tocmai terminase o relație. Nu era o întâlnire de probă.

Și eram în stare să fac asta.

— Crezi... că ar trebui să mă duc cu el?

Entuziasmul a făcut-o pe Ainsley să deschidă larg ochii.

— Da! Doamne, da! M-a lovit cu palma pe braț. E momentul perfect ca să fiți singuri.

M-am încruntat.

— Dar... petrecem mult timp singuri.

S-a uitat la mine o clipă, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Mă refer la altceva, Mallory. Să petreceți timp singuri într-o *sâmbătă*.

Am ridicat din sprâncene.

Clătinând din cap, și-a apucat paharul.

— Crede-mă, e altceva.

Trebuia să am încredere în ea.

— Ești interesată de el și te informez că, după părerea mea, și el e interesat de tine. Adică, sincer acuma, de ce nu ar fi? Doar că băieții sunt cam prostuți uneori, așa că probabil se va purta ca și cum n-ar fi interesat.

Am deschis gura.

— Așa a procedat Todd. S-a purtat de parcă n-ar fi fost interesat, până când am rămas singuri și atunci a făcut mișcarea.

Avea Rider să facă o mișcare? Inima a început să-mi crească gândindu-mă la acele posibilități și apoi stomacul mi s-a încordat iar.

Ainsley aproape că se legăna pe scaun.

— Știu că pentru tine toate astea sunt lucruri noi, dar respiră adânc și distrează-te. Poate că va face mai mult decât să te țină de mână.

Doamne, era deja prea mult! N-ar fi trebuit să-i spun că Rider mă luase de mână. Aveam nevoie să vorbesc cu un adult.

— Uite ce e, a spus ea coborând vocea și întinzându-se să-mi atingă mâna cu a ei. Du-te numai dacă te simți în largul tău. Dacă e ceea ce-ți dorești. Dacă nu vrei, nu-i nicio problemă. Dar știu că-l placi mai mult decât ca pe un prieten. Îmi dau seama din felul cum îl privești... S-a oprit, uitându-se peste umăr. Dumnezeule, cine e ăla?

Încruntându-mă, i-am urmărit privirea și am văzut că Rider nu mai era singur. Hector stătea lângă el, la intrarea în restaurant. M-am îngrijorat. Își țineau capetele aplecate, iar după expresia serioasă a lui Rider mi-am dat seama că nu vorbeau despre ceva plăcut.

M-am uitat pe geamurile din față, așteptându-mă să-l văd pe Jayden afară, însă nu era acolo. Dacă stăteam bine să mă gândesc, nu-l mai văzusem la școală de câteva zile.

— Știi cine e? a întrebat Ainsley.

Înghițind, am lăsat paharul pe masă și am încuviințat.

— Da. Îl cheamă Hector și e prietenul lui Rider.

Buzele ei au schițat un zâmbet.

— Îți vine să-l mănânci.

Chiar atunci Hector a râs de ceva ce-i spusese, probabil, Rider. Sunetul acela intens a răsunat în restaurant, iar câteva persoane au întors capetele. Hector era fermecător, fără nicio îndoială, dar privirea mi s-a oprit asupra lui Rider. Zâmbea ușor, iar gropița din obrazul lui drept apărea și dispărea. Buzele lui Rider s-au mișcat și Hector s-a uitat spre masa noastră.

Pe chip i s-a citit surprinderea, apoi, văzând-o pe Ainsley, a schițat un zâmbet.

— Îmi place, a șoptit ea. Are prietenă?

Am ridicat din umeri, întrebându-mă dacă ea mai avea prieten. Nu eram sigură dacă Hector avea vreo relație serioasă. Îl văzusem cu vreo două fete la școală, dar nu credeam că ieșea cu vreuna din ele.

Rider și Hector și-au croit drum spre masa noastră. Rider și-a reluat locul lângă mine, iar Hector s-a așezat lângă Ainsley.

— *Esa chica está bien caliente*[1], a râs Hector văzând că Rider clătina din cap.

În fața mea, Ainsley a înlemnit. Vorbea spaniola destul de fluent și, deși Hector era portorican, aveam senzația că înțelesese ce spusese el și că nu era prea încântată.

— *Me gustaría a llevarla a mi casa y comermela.*[2]

Ainsley și-a lăsat capul într-o parte și și-a dat părul lung și blond peste umeri.

— *Gracias! Pero no hay ninguna parte de mi que tu te vas a comer.*[3]

Hector a făcut ochii cât cepele.

---

[1] „Fata asta este înfierbântată rău." (în sp. în orig.)

[2] „Mi-ar plăcea s-o iau acasă și să mă înfrupt din ea." (în sp. în orig.)

[3] „Mulțumesc. Dar nu există nicio parte din mine cu care tu să te înfrupți." (în sp. în orig.)

Rider şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— La naiba! N-am cuvinte!

— Ce?

Ainsley a clipit cu ochii ei mari, privindu-l pe Hector, care rămăsese fără replică.

— Crezi că o gagică albă nu înţelege nicio altă limbă, aşa că te aşezi în faţa mea şi vorbeşti despre mine de parcă n-aş fi aici? Zâmbetul ei era cât se poate de fals. Amice, te rog.

— Măi să fie... Hector s-a rezemat de spătar, clătinând din cap şi uitându-se la ea. Eşti... nemiloasă.

— Exact, a răspuns ea, cu ochii ei albaştri împrăştiind scântei.

Orice ar fi văzut atrăgător la Hector dispăruse complet.

— Şi tu eşti un *malcriado*[1].

Hector a mijit ochii.

— Îmi place de prietena ta, Şoricel. Chicotind încă, Rider mi-a făcut cu ochiul. Practic, i-a spus că-i un neghiob fără maniere, ceea ce-i perfect adevărat.

Oh, Doamne!

Ainsley şi-a arcuit o sprânceană, uitându-se la cămaşa uzată a lui Hector.

— Dacă ţi se potriveşte...

— *Qué carajo*[2]... a mormăit Hector. *Nena*[3], nu mă cunoşti.

Ea a ridicat din umeri.

— Şi nici nu vreau.

Oh. Oh, uau. Lucrurile luau o întorsătură urâtă foarte repede şi, cu toate acestea, lui Rider părea să-i placă spectacolul acela.

Ainsley s-a răsucit în scaun şi s-a întors spre mine, cu obrajii îmbujoraţi.

— Te duci cu Rider? a întrebat cu glas scăzut, dar clar.

---

[1] „Prost crescut" (în sp. în orig.)

[2] „Ce naiba" (în sp. în orig.)

[3] „Fato" (în sp. în orig.)

— Unde vă duceți? a vrut să știe Hector, cu privirea încă ațintită asupra ei.

Ea l-a ignorat, iar stomacul meu era din nou agitat.

— Voiam s-o duc la garaj, a spus Rider.

Hector a zâmbit.

— Ce distractiv, a zis și a rânjit când Rider a ridicat mâna și i-a arătat degetul mijlociu. Nu vii la Ramon diseară? O să fie o megapetrecere.

Rider mi-a întâlnit privirea și mi s-a pus un nod în gât.

— Nu, dacă Mallory merge cu mine la garaj.

— Poți să vii cu ea, a spus Hector și apoi s-a uitat rânjind la Ainsley. Te-aș invita, *mami*, dar probabil că nu-i suficient de elegant pentru tine.

— Dacă ești și tu acolo, probabil că nu, a răspuns ea sec. Dar oricum nu mă interesează.

Abia dacă mi-am dat seama că Hector și Ainsley începuseră să se certe, mai mult în spaniolă. O petrecere? Oricât de patetic ar fi sunat, nu mai fusesem niciodată la o petrecere. Nici măcar nu mă apropiasem de una. Pulsul îmi zvâcnea în gât ca fâlfâirea necontrolată a aripilor unui colibri. Mi-am pus mâinile pe picioare și mi-am trecut palmele peste coapse.

Ce să caut eu acolo? M-aș agăța de Rider ca o caracatiță. Ar trebui să vorbesc, să socializez. Să beau. Singura dată când pusesem gura pe alcool fusese la vârsta de nouă ani și scuipasem tot. Dacă de-abia puteam vorbi în fața mai multor oameni, cum era să merg la o petrecere?

Rider s-a uitat la mine și mi-am dat seama că păream panicată. Simțeam cum mi se scurgea sângele din obraji.

— Nu, nu prea am chef de petrecere azi, a spus el când ceilalți doi s-au oprit din schimbul aprins de replici. Tu ce părere ai, Mallory?

Pe de-o parte, știam că spunea asta doar de dragul meu, fiindcă eram sigură că ar fi fost mai distractiv pentru el să se ducă

la o petrecere decât să încerce să mă învețe cum să pictez cu spray. Dar nu pot să neg că am simțit cum mi se răspândea prin vene o senzație de ușurare.

Făceam progrese — pași mici, ce-i drept —, dar să merg la o petrecere era ca și cum m-aș fi aruncat într-o prăpastie fără corzi de susținere. Înghițind în sec, am spus:

— Da, e bine.

— OK, a murmurat el lăsându-se pe spate. Atunci mergem la garaj.

Încercând să par liniștită, mi-am coborât privirea, dar nu m-am putut abține să nu schițez un zâmbet. Era cu siguranță unul stângaci, prea larg și necontrolat, dar eram entuziasmată. Și emoționată. Dar mai mult entuziasmată.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat în acea seară, pentru mine avea să fie ceva nou.

Douăzeci și doi

Rider se afla la volanul mașinii mele, în drum spre garajul Razorback. Era logic, fiindcă știa unde mergeam, iar eu eram un car de nervi. La început, în timp ce ieșeam din parcare, nu am vorbit.

Am profitat de acele clipe ca să găsesc ceva de spus.

— Ți-a plăcut... restaurantul? am întrebat. Știu că a fost... diferit.

După ce am rostit acele cuvinte, am tresărit. Aș fi putut oare să spun ceva mai jalnic? De exemplu, cum e vremea?

Bleah.

Rider și-a mușcat buza de jos și mi-a aruncat o privire.

— A fost OK. Cum adică, diferit?

— Mă gândeam doar că înainte... n-aș fi pus piciorul într-un astfel de loc. M-am oprit, întrebându-mă unde voiam să ajung spunând asta. Adică, niciunul din noi n-ar fi făcut asta.

Manevra volanul, luând curbele cu ușurință.

— Cu alte cuvinte, vrei să știi dacă mă simt confortabil în astfel de locuri?

Am deschis gura, însă iar rămăsesem fără cuvinte. Ca de obicei. Mi s-au încins obrajii. Asta întrebasem, nu?

— Șoricel?

Clătinând din cap, am început să mă joc cu centura.

— N-am vrut să spun asta.

— Nu?

Nu știam ce să zic.

— Dar pare o întrebare evidentă. Adică, nu mai avem aceleași vieți, nu? a întrebat el.

M-am uitat la el. Privea drept înainte, cu o mână pe volan și cu cealaltă pe coapsă. Reacția mea firească ar fi fost să păstrez tăcerea. Dacă făceam asta, știam că Rider avea să treacă la alt subiect, dar eu deschisesem discuția aceea. Trebuia să-mi asum asta. Nu puteam să rămân tăcută pentru totdeauna.

Oftând ușor, m-am concentrat la camioneta roșie din fața noastră.

— Nu, însă... chiar nu mă gândesc la asta. De aceea nu m-am gândit mai bine... la acel restaurant.

— Mă simt la fel de în largul meu în orice loc, a răspuns el după câteva clipe, cu o voce calmă, dar lipsită de emoție.

Uitându-mă la el, m-am simțit complet idioată.

— Cred că te-am... jignit. Îmi pare rău.

— Deloc, a răspuns el. Sincer.

Am încuviințat, strângând din buze. Împărtășisem multe lucruri cu Rider în trecut, dar uneori aveam senzația că între noi se căsca o prăpastie. Mă puteam gândi mult și bine la asta sau puteam încerca să construiesc un pod peste prăpastie.

Mi-am desprins degetele de pe centură și mi-am pus mâinile în poală.

— Ieri... în clasă, mi s-a părut că... tu și domnul Santos vă cunoașteți.

— M-a ajutat când am fost prins făcând graffiti, a răspuns el. Cred că ți-am povestit.

— Părea... mai mult de atât. M-am uitat la el. Ți-a expus... lucrarea într-o galerie.

Rider nu a răspuns imediat.

— A cam fost cu ochii pe mine de când cu incidentul de la școală. Așa e el, știi? Atent. A ridicat din umeri. Mereu verifică. Nu vede ce văd ceilalți.

— Cum... adică?

A bătut darabana pe volan.

— Nu vede doar cartiere, adrese și alte asemenea. Oprindu-se, m-a privit, fiindcă ajunseserăm la un semafor pe roșu. Tot insistă să urmez o carieră artistică. Mi-a spus să mă interesez de MICA, a râs el clătinând din cap. Are țeluri înalte.

MICA, Facultatea de Arte a Institutului Maryland, era binecunoscută în oraș. Era una dintre cele mai bune facultăți de artă.

— Dacă Santos crede că ai... tot ce-ți trebuie ca să mergi acolo, de ce n-ai încerca?

Rider a ridicat din sprâncene.

— Sunt convins că un semestru acolo costă mai mult decât o mașină nou-nouță.

— Ce-ar fi să ceri un ajutor financiar?

Nu a răspuns.

Iar eu nu am renunțat. Nu din aceleași motive pentru care Carl îl sâcâise seara trecută, ci fiindcă Rider chiar avea talent.

— Dacă nu MICA, atunci sunt și facultăți... mai ieftine. Unele la care e mai ușor să intri.

— Știu, a răspuns el, fără să adauge și altceva.

M-am încruntat, studiindu-l.

— Când eram mici, vorbeai despre facultate. Tu da... iar eu nu.

Mâna i s-a încleștat pe volan.

— Eram copil pe atunci, Șoricel.

— Așa, și?

— Lucrurile stau altfel acum.

— Lucrurile stau mai bine acum, am răspuns. Nu?

A încetinit, ca să o ia pe un drum lateral îngust.

— Ai remarcat că, dacă ești implicată în ceea ce spui, nu faci pauze în vorbire?

Remarcasem și, pe de-o parte, eram entuziasmată fiindcă fusese suficient de atent încât să-și dea seama. Dar, serios, nu despre asta vorbeam.

— Lucrurile stau mai bine acum, nu?

— Da, Șoricel, a spus el oftând.

Am mijit ochii.

— Când o spui așa, nu-s prea sigură că te cred. L-am privit și m-am hotărât să-i pun și alte întrebări. Ce s-a întâmplat... între tine și Paige?

— Ce-i cu interogatoriul ăsta? a răspuns el, oprind într-un loc de parcare din fața garajului.

— Fiindcă îmi pasă, am izbucnit.

Avea dreptate în privința interogatoriului. Făceam cam ceea ce făcuse Carl cu o seară înainte, dar măcar eu aveam intenții bune.

Rider a întors capul spre mine, iar ochii ni s-au întâlnit. N-am regretat ceea ce spusesem, fiindcă acela era adevărul. Îmi păsa de el. *Întotdeauna* îmi păsase de el. Fără să-și îndepărteze privirea, a oprit motorul și a scos cheia din contact. Și-a pus mâinile în poală în timp ce mă studia.

— Nu era corect față de Paige, a spus el. Relația noastră.

— Cum așa? am întrebat.

S-a uitat o clipă la mine, apoi a schițat un zâmbet.

— Nici măcar nu cred c-ar fi trebuit să fim împreună. Ne era mai bine ca prieteni, iar eu... Privirea i-a alunecat spre clădirea scundă, cenușie. Adică, îmi era dragă. Îmi e dragă în continuare. Și poate că, pe de-o parte, am crezut la început că era... ceva mai mult, înțelegi? Dar nu e așa. Umerii i s-au ridicat când a tras adânc aer în piept. Cred că știam asta de ceva vreme și că m-am convins singur că și pentru Paige lucrurile stăteau la fel. Nu-mi pare rău că am ieșit cu ea, dar regret că n-am terminat relația mai

devreme. Am rănit-o din cauza asta și a fost naspa. E o persoană importantă pentru mine... A clătinat din cap. După ce am fost cu tine la bibliotecă, m-am dus să o văd. Am terminat totul, așa cum ar fi trebuit să fac mai de mult. Așa că joia trecută am băut... puțin cam mult.

Oprindu-se, s-a întins, iar degetele lui m-au atins în treacăt, când mi-a desfăcut centura.

— Nu mai puteam să continui cu ea, pricepi?

Mi-a desprins centura, trecându-mi-o peste umăr.

— Mă simțeam ca și cum o duceam cu zăhărelul. Mai ales acum.

— Acum?

— Mda. Privirea lui a căutat-o pe a mea. Mai ales acum.

Am întredeschis buzele, ca să trag ușor aer în piept.

Au trecut câteva clipe, apoi el a întrebat:

— Vrei să intrăm?

Strângând din buze, am încuviințat. Am deschis ușa și am așteptat să iasă și Rider pe partea cealaltă. Un camion a trecut pe lângă noi, iar muzica puternică a răsunat din interior când a luat colțul. Am privit în jur în timp ce traversam strada. Cartierul nu arăta rău. Multe magazine și, mai jos, am văzut un șir de case din cărămidă.

— Locuiești în zonă? am întrebat.

Rider a încuviințat, oprindu-se în fața unei uși cenușii, fără ferestre.

— Mda, cam la vreo trei străzi distanță. A scos o cheie și a descuiat ușa. E cam dezordine aici. Scuze.

— Nu-i nimic. Este un atelier mecanic, mă așteptam să fie dezordine.

A deschis ușa și a pășit în interior, ținându-mi-o să intru și eu. L-am urmat. M-a izbit imediat un miros puternic, o combinație de vopsea și de ulei amestecat cu benzină. Mirosea a muncă grea.

A apăsat pe un întrerupător din perete și s-a auzit un zumzet în întreaga clădire. Becuri care atârnau de tavan au început să clipească peste tot — se aflau la distanță de câțiva metri. Lumina, slabă la început, a devenit tot mai puternică.

Rider a înaintat, cu mâinile în buzunare.

— Vii?

Cuprinzându-mi talia cu brațele, l-am urmat, în timp ce-și croia drum în jurul unei mașini ridicate pe cric. Îi lipseau cauciucurile și i se vedeau spițele.

Bancuri de lucru și lăzi cu unelte erau răspândite peste tot. Podeaua din ciment era acoperită cu pete de ulei și grăsime. Cu cât înaintam mai mult în clădirea largă, cu atât vedeam mai multe mașini acoperite cu prelate groase, iar mirosul de vopsea se intensifica. În partea din spate era mai întuneric.

O lumină gălbuie, slabă s-a reflectat în obrajii lui Rider când a privit peste umăr. S-a oprit lângă o mașină acoperită.

— Nu am ore fixe aici. Drew mă sună când are de lucru. Am avut noroc în ultimele luni, fiindcă am fost mereu ocupat.

Întinzându-se, a apucat un lanț. Mușchii de pe spate i s-au încordat, iar bluza i s-a întins peste umeri și bicepși când a tras de lanț. Căldura aceea familiară mi s-a infiltrat în vene.

Lumina a inundat încăperea. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost o prelată mare, care atârna de-a lungul peretelui. Era acoperită cu vopsea. De parcă fuseseră aruncate sute de culori diferite pe ea, fără vreun model anume.

Rider mi-a urmărit privirea.

— Aici testez culorile. Uneori, trebuie să le amestec, înainte să le pun în pulverizator.

— Pulverizator?

Dând din cap, s-a întors spre un banc. Câteva canistre argintii erau așezate pe el. S-a îndreptat spre ele și a ridicat una.

— Vopseaua intră aici. Și-a trecut un deget peste canistra așezată în vârful pulverizatorului. Iar partea de jos se conectează

cu furtunul care duce la compresorul de aer. A râs, așezând pulverizatorul înapoi pe bancul de lucru. Știu că nu mi-ai cerut să-ți explic cum funcționează pulverizatoarele.

— E în regulă. M-am apropiat. E interesant.

Rider a râs iar, îndepărtându-se de bancul de lucru. A trecut pe lângă mine, oprindu-se în fața unei mașini acoperite.

— Am lucrat la mașina asta în ultima săptămână. A ridicat prelata dinspre capotă și a tras-o la o parte. E aproape gata.

Am căscat gura.

Nu știu ce fel de mașină era. Avea două locuri și era albă. Probabil un model decapotabil. Nu conta. Ceea ce pictase pe capotă mi-a atras cu adevărat atenția.

Era steagul Americii. Știu că nu pare mare lucru, dar detaliile cu care fusese pictat făceau diferența. Nici măcar o singură dungă roșie nu cursese peste cele albe. Stelele erau pete perfecte de alb pe un fond albastru profund, ultramarin. Steagul nu era un pătrat static. Se unduia de parcă materialul ar fi fost viu, acoperind capota, iar vântul ar fi bătut cu putere. Îmi dădea impresia că mașina se mișca.

Cum putea obține acel efect doar cu vopsea spray?

— Proprietarul mașinii a vrut ceva american, a zis Rider făcând un pas în față și atingând cu mâna capota, pentru a șterge un fir de praf imaginar. În cele din urmă, ne-am decis să fie steagul.

Uimită, am clătinat din cap și mi-am dus mâna la piept. Nu-mi venea să cred. Văzusem ce pictase la depozit, și era ceva fabulos, însă asta era altceva.

— E fantastic.

— Serios?

— Da. L-am privit cu ochii mari. Cum de nu-ți dai seama?

Rider a ridicat din umeri, concentrându-se iar asupra mașinii.

— E doar un steag.

— Pare real!

Vocea îmi tremura, dar nu-mi păsa.

Rider venea de nicăieri. De *nicăieri*. Crescuse într-un mediu obscur, plin de violență, dar mereu avusese acele abilități. Suferințele îndurate nu-i știrbiseră talentul.

— De parcă aș putea să mă duc și... să-l ridic.

— Ha. A urmat o pauză. Mulțumesc.

— Ții evidența... muncii tale?

— Nu tocmai, a clătinat el din cap.

— Ar trebui să faci fotografii, am insistat. Cu tot ce lucrezi.

A lăsat bărbia în jos.

— Am câteva acasă. Nu sunt ordonate în vreun fel. Drew face de obicei poze și le pune pe site.

— Un portofoliu! Încântată, m-am dat înapoi. Asta trebuie să faci!

A schițat un zâmbet și s-a aplecat să ridice prelata. L-am văzut acoperind din nou mașina cu ea și netezind-o, în timp ce dădea roată vehiculului.

Am tras încet aer în piept.

— Mi-ar... plăcea să văd și alte lucrări de-ale tale.

— Pot să-ți arăt mai târziu. După ce adun pozele, a spus el trăgând materialul peste portbagaj.

Zâmbind, mi-am lăsat brațele pe lângă corp. Mi-a venit o idee în timp ce-l urmăream cum aranja cealaltă parte a prelatei, apoi el s-a întors spre mine. Rider nu și-ar fi făcut un portofoliu. Nu știu de ce nu-și recunoștea propriul talent, dar asta nu însemna că nu-l puteam ajuta.

— Vrei să încerci? a întrebat.

Am căscat ochii.

— Să vopsesc o mașină?

Ochii lui căprui au sclipit când a râs.

— Nu. Nu să vopsești o mașină, Șoricel. Îndreptându-se spre mine, a făcut un semn către prelata agățată de perete. Să pictezi acolo.

Întorcându-mă, am privit pânza. Erau locuri neatinse de vopsea, mai ales în partea de jos.

Rider s-a îndreptat spre bancul de lucru și a deschis sertarul, scoțând două măști albe.

— Vaporii pot fi puțin deranjanți. S-a îndreptat din nou spre mine. Deci, ce zici?

Zâmbind, am încuviințat.

A zâmbit mai larg și mi-a băgat masca pe cap, lăsând-o să-mi atârne sub bărbie. Ochii noștri s-au întâlnit când mi-a scos ușor părul de sub banda elastică. A ezitat, uitându-se în jos, spre mine. A deschis gura, vrând parcă să spună ceva, dar s-a răzgândit. Și-a pus și el masca, lăsând-o să atârne, și s-a răsucit pe călcâie, apropiindu-se de un dulap înalt, din plastic, de lângă bancul de lucru. L-a deschis și a scos niște doze de vopsea obișnuite.

— M-am gândit să începem cu astea, înainte să trecem la celelalte, a explicat el pe un ton relaxat, dându-mi o doză cu capac roșu. Culoarea asta ți se potrivește.

Am simțit cum mă îmbujoram în timp ce am luam doza în mână. Rider m-a condus către prelată, scuturând doza. Am făcut și eu la fel, deși probabil păream ușor dezechilibrată psihic.

— Hai să începem cu o literă... litera M. Și-a tras masca pe gură și vocea lui a sunat înfundată când a adăugat: Aici.

Punându-și doza de spray sub braț, s-a întors spre mine și mi-a tras masca pe gură. Simțindu-i atingerea mâinilor, m-a străbătut un fior pe șira spinării.

— Gata.

A scos capacul dozei, care a lovit podeaua cu zgomot. Cu ochii strălucind, a îngenuncheat și, dintr-o serie de mișcări rapide, a pictat cu negru un R mare.

— E rândul tău.

La început, am rămas pe loc, încremenită. Nu știam ce făceam. Adică, să pictezi cu spray o literă nu era ceva greu, dar ideea de a încerca mă speria, fiindcă... De ce? Îmi era teamă de eșec? Cum

puteam să nu reușesc să pictez o literă? Haida de! Iar dacă mă făceam cumva de râs, lui Rider nu-i păsa. Nici mie n-ar fi trebuit să-mi pese.

Dar îmi era teamă chiar și să încerc.

Un tremur mi-a cuprins brațul și nu m-am mai gândit la nimic, nu m-am mai stresat. Am scos capacul și am înaintat. Am îngenuncheat și am pictat cu roșu o literă M gigantică.

Gata.

Nu era mare lucru.

Nimeni nu fusese rănit sau ucis de M-ul meu patetic. M-am uitat la Rider și, deși nu-i puteam vedea gura, mi s-a părut că zâmbea.

— Deci... A adăugat un „I" lângă „R". Vrei să mergi la facultate, așa-i?

Am început să încuviințez, desenând un A, dar m-am forțat să vorbesc:

— Da. Vreau să merg la College Park, dar...

— Dar?

M-am încruntat în timp ce mă concentram pe ceea ce făceam.

— Carl și Rosa vor să studiez... ceva legat de medicină, să mă concentrez pe cercetare. Marquette, fiica lor, urma să devină medic, la fel ca ei.

Rider a tăcut o clipă, pictând în continuare, în stânga mea.

— Asta e ceea ce vrei *tu* să faci?

— Eu...

M-am oprit, lăsând în jos doza și uitându-mă la primele trei litere din numele meu. Știam deja răspunsul, însă m-am gândit la felul în care Carl râsese de ideea mea referitoare la asistența socială. Nu voiam ca Rider să facă la fel.

— Nu... știu. M-am uitat la el. Crezi că nu e ceea ce vreau?

— Nu cunosc răspunsul, Șoricel, a spus el după o pauză, privindu-mă în ochi. Nu mai ești aceeași fată de acum patru ani.

Uneori, mă simțeam aceeași fată din urmă cu patru ani.

A început din nou să picteze, iar mirosul greu de vopsea a umplut aerul.

— Dacă asta e ceea ce te pasionează, încearcă.

Nu eram deloc interesată de cercetare, dar simțeam că ar fi putut să-mi placă asistența socială. Doar că nu voiam să îi dezamăgesc pe Carl și pe Rosa și știam că, dacă mă hotăram să studiez o astfel de specializare, aveam să-i dezamăgesc. Dar ce altceva mă mai interesa?

Rider a început să vorbească despre diverse comenzi pe care le făcuse, despre forme pe care trebuise să le picteze. Am râs când mi-a spus că o dată pictase un clovn pe o dubiță. Era de-a dreptul înfiorător. Am umplut conturul literelor. Rider a executat în jurul literelor sale niște modele complicate, în zigzag. Am încercat și eu, dar ale mele semănau cu niște picături de sânge.

M-am tot gândit la ce mă pasiona, la ce mă atrăgea și mi-am dat seama, finalizându-mi „Y"-ul, că nu aveam niciun răspuns. Totul la mine era superficial și abia dacă atingea suprafața. Îmi plăcea să citesc, să sculptez în săpun, să mă uit la emisiunea *Project Runway*. Dar nimic din toate astea nu mă pasiona.

Nu voiam să scriu, așa cum făcea Ainsley. Sculptura în săpun era mai degrabă un hobby ciudat — modul meu de a medita. Și n-aș fi putut să-mi confecționez nici măcar un tricou alb din bumbac.

Doamne, eram... lipsită de conținut. La fel ca locurile de pe prelată unde nu existau decât niște stropi minusculi de vopsea. Existau lucruri care-mi plăceau, lucruri care-mi atrăseseră atenția de-a lungul anilor, dar, în mare parte, eram doar o carcasă.

În ultimii câțiva ani, lăsasem încetul cu încetul în urmă tot bagajul emoțional din trecut, toate traumele și fricile, dar iadul copilăriei mele nu mă condamnase doar la tăcere, la o existență obscură. Mă împiedicase și... *să trăiesc*. Nu despre asta era vorba când erai pasionat de ceva? Despre viață? Doar că frica era încă acolo și, din cauza ei, eram în continuare doar o carcasă goală.

În mod ciudat, încordarea din umeri a dispărut. Nu mă simțeam rău din cauza asta când m-am ridicat. Eram, în esență, o pânză goală, iar asta nu era un lucru rău, am decis, fiindcă însemna că... puteam fi orice.

Puteam să devin *orice*.

Trebuia doar s-o fac.

Dar numele meu arăta ca o nalbă însângerată.

Am rânjit în spatele măștii.

— Îmi place.

Rider și-a scos masca, apoi s-a îndreptat spre banc, unde a lăsat-o, împreună cu doza.

— Cum ți se pare?

Trăgându-mi masca peste cap, i-am zâmbit.

— Îmi place. M-am uitat la numele noastre. Mulțumesc că m-ai adus aici. Sunt convinsă că petrecerea... era mai interesantă.

— Deloc. Nu mi-aș dori să mă aflu altundeva acum, a spus el răsucindu-și trupul înalt și zvelt spre mine. Sincer.

Am ridicat din sprâncene. Nu eram sigură dacă să-l cred sau nu.

A luat o cârpă.

— Arată-mi mâinile.

Am făcut-o. Două dintre degetele mele erau pătate de roșu, așa cum obișnuiau să fie mai mereu ale lui. Luându-mi mâna într-ale lui, a curățat cu blândețe vopseaua.

— Vorbesc foarte serios, Mallory. Mă bucur foarte mult că ești aici. Nu-mi pasă de petrecere.

L-am privit cu atenție în timp ce-mi curăța mâna și m-am convins să cred ce-mi spunea. Să iau de bune cuvintele lui. Îndepărtând cârpa, mi-a cercetat mâna.

— Tu nu vezi ce văd eu.

— Poftim?

S-a încruntat în timp ce-mi ștergea din nou degetul arătător. Apoi a aruncat cârpa în spatele lui și a luat doza de vopsea roșie.

— Aș vrea să lămurim faptul că ții la mine, a spus în timp ce se îndrepta din nou spre prelată, iar eu am rămas uimită. Știu că ții la mine, Mallory.

Inima a început să-mi bată mai repede în timp ce el agita doza.

— Și eu țin la tine.

A îngenuncheat puțin. După o secundă, a început să-și miște brațul și să picteze.

— Cred că aici lipsește ceva.

Neștiind ce făcea sau ce urmărea, am așteptat până când s-a ridicat și s-a dat la o parte. Am deschis gura, icnind ușor. Rider pictase o inimă între numele noastre. Am văzut-o cu ochii mei:

*

S-a întors spre mine zâmbind timid. Ca un băiețel.

— Este cam siropos, așa-i?

Inima îmi sărise din piept, bătând atât de repede, încât am crezut c-o să fac infarct.

— Sau e prea mult?

A aruncat doza într-un coș din preajmă și s-a apropiat încet de mine. Avea obrajii îmbujorați.

— Da, cred că am întrecut măsura.

Nu știam ce să spun, nici ce să fac.

Rider nu făcea nimic din ce spusese Ainsley că ar putea face. Nu încerca să pară relaxat sau greu de cucerit. Punea problema cât se poate de deschis, iar eu... eram...

— Te plac, Mallory. Și să știi că meriți pe cineva mult mai bun decât mine. A lăsat bărbia în piept, râzând și trecându-și mâna prin păr. Doamne! Nu mă pricep la de-astea. Putem să uităm...?

Mi-am revenit.

— Mă placi?

M-a țintuit cu privirea.

— Da. Știu că am fost cu Paige și n-am să pretind că n-a însemnat nimic, dar pentru tine simt ceva diferit. Cu totul diferit. Și nu se datorează faptului că noi doi avem un trecut, că am stat împreună atâta vreme, a spus el, iar cuvintele au continuat să curgă. La început, am crezut că acesta este motivul pentru... atracția pe care o simt pentru tine. Am crezut că se datorează faptului că am împărtășit cu tine toate lucrurile acelea. Apoi, în seara în care am venit la tine, iar tu m-ai pansat, m-am gândit că e doar atracție fizică. Obrajii i s-au îmbujorat și mai mult. Desigur că e vorba și de o atracție fizică, dar nu e doar atât. Cred că am știut asta de când mi-ai rostit numele pentru prima oară.

Pulsul mi-o luase razna. Mă *plăcea* — cu adevărat. Doamne, mă luase prin surprindere. Era ceva cu totul neașteptat. Era o mare infinită de enigme.

— Știu că meriți ceva mai bun, dar eu vreau să fiu mai bun. Pentru *tine*. Vocea i-a scăzut în intensitate când s-a oprit în fața mea. De aceea vreau să te întreb ceva.

Am simțit fluturi în piept și în stomac. L-am privit în ochi, aproape nemaiputând să respir.

— Ce vrei să mă întrebi?

Un mușchi al maxilarului i-a zvâcnit, iar pieptul i s-a umflat brusc.

— Pot să te sărut?

Douăzeci și trei

Nu a existat niciun moment de pauză, în care mintea mea să înceapă să gândească repede, analizând fiecare detaliu cu privire la ce se întâmpla, înainte de a lua o decizie.

N-am stat pe gânduri.

Am acționat.

— Da, am șoptit.

Rider a scos un sunet înfundat, din adâncul gâtului. Un sunet profund și masculin, o combinație între mârâit și icnet, care m-a făcut să tresar. A pus palma pe obrazul meu și și-a aplecat capul spre mine, dar nu m-a sărutat.

Nu.

Răsuflarea lui caldă mi-a atins fruntea în timp ce palma îi aluneca pe obrazul meu, iar degetele i se deschideau ca să mă apuce de ceafă. Cealaltă mână și-a pus-o pe spatele meu, iar greutatea ei m-a făcut să simt că mă topesc. M-a mângâiat pe spate, lăsând în urmă o senzație ca de foc. Ochii mi s-au închis când buzele lui mi-au atins curbura obrazului. Era un adevărat supliciu. Întregul meu corp s-a încordat, pregătit pentru clipa în care buzele lui aveau să le întâlnească pe ale mele.

A fost cea mai dulce apăsare, atingerea ușoară ca o pană a buzelor lui peste ale mele. O dată. De două ori. I-am simțit mângâierea peste tot, ca un fior care mi-a străbătut venele, apoi tensiunea a crescut.

Apoi Rider m-a sărutat.

A fost un sărut adevărat, blând și minunat, dar, când s-a intensificat, nu a mai fost deloc timid. Rider știa ce făcea și, chiar dacă eu nu știam, am simțit că nu conta. Buzele lui le-au condus pe ale mele, iar mie mi s-a strâns stomacul.

Era fantastic să săruți. Minunat. Extraordinar. Cu siguranță mai puteam găsi și alte adjective care să descrie acea senzație. Sărutul m-a dat pe spate și, când și-a îndepărtat gura, amândoi respiram sacadat. Și-a sprijinit fruntea de a mea. Au trecut câteva clipe fără ca niciunul din noi să scoată vreun cuvânt.

Încă nu eram în stare să gândesc. Habar n-aveam cum de mâinile mele ajunseseră pe pieptul lui Rider, dar inima lui bătea la fel de repede ca a mea. Mintea mi se golise și i-am inhalat parfumul, un amestec de apă de toaletă cu miros de citrice și urmă de vopsea.

— Ți-a plăcut? a întrebat retrăgându-și degetele din părul meu și mângâindu-mi linia maxilarului.

Să încep să strig „Da, Doamne, da!" ar fi fost probabil puțin cam exagerat, așa că am reușit să mă stăpânesc și să rostesc un „Da" mai potolit.

Rider a zâmbit, iar buzele lui le-au atins pe ale mele.

— Bine. Fiindcă și mie mi-a plăcut mult.

Mi-am mișcat obrazul în palma lui. Nimic din toate astea nu părea real, era ca un vis din care m-aș fi putut trezi în orice moment, ca să dau din nou piept cu realitatea, cu o lume în care existau doar trecutul și un prezent din care de-abia dacă simțeam că fac parte. Nu realitatea asta, în care tocmai fusesem sărutată pentru prima dată. Nu o realitate în care chiar trăiam fiecare secundă în momentul în care avea loc, fără să mă grăbesc și apoi să fiu nevoită să analizez ce se întâmplase.

— Ar trebui să vorbim despre ce-o să facem, dar vreau... Rider a inspirat adânc și vocea i-a scăzut iar, devenind mai dură. Vreau să fac asta din nou.

Pieptul mi s-a umflat iar și puteam să jur că aveam să zbor până la tavan. Cel mai înțelept ar fi fost să vorbim, dar mă săturasem să fiu înțeleaptă.

— Și... eu... vreau.

Rider nu a ezitat.

Și-a înclinat ușor capul, iar buzele lui le-au apăsat încet pe ale mele. Al doilea sărut a fost la fel de minunat ca primul, dar, după câteva secunde, a devenit diferit. Rider a prelungit momentul, urmărind parcă linia buzelor mele, învățând-o și memorând-o. Voiam să fac același lucru.

M-am înclinat spre el, strecurându-mi o mână pe umărul lui. Mâna pe care el o ținea pe spatele meu s-a mișcat și mi-a înconjurat talia. M-a tras mai aproape de el, până când piepturile ni s-au lipit. Un val de senzații m-a izbit și, chiar dacă trupurile noastre deja se atingeau, îmi doream mai mult. Simțeam nevoia să fiu și mai aproape de el. I-am simțit vârful limbii. Ghidată de instinct, mi-am depărtat buzele și...

Ne-am separat brusc când un zgomot puternic, metalic s-a auzit dinspre intrarea în garaj. Rider a ridicat privirea și s-a încruntat.

— Ce mama naibii?

Buzele încă-mi tremurau când și-a retras brațul din jurul taliei mele.

— O să... avem probleme?

— Nu. Dar n-ar trebui să vină nimeni aici. S-a uitat la mine strângând din dinți. Vreau să rămâi aici, bine?

— Dar...

— Sunt sigur că nu-i nimic, dar vreau să verific. A dat drumul mâinii mele. Rămâi aici, bine?

Mi-am încrucișat brațele pe talie și am încuviințat. S-a uitat la mine o clipă, neștiind parcă dacă să mă creadă sau nu, apoi s-a răsucit pe călcâie. S-a apropiat de bancul de lucru și a luat o bară din metal lungă și subțire.

Faptul că luase în mână un levier nu era semn bun.

Rider a început să păşească printre maşinile acoperite, iar eu n-aveam de gând să rămân acolo. Situaţia aceea nu-mi mirosea a bine. Am început să înaintez chiar când s-a auzit o voce dinspre intrarea în garaj.

— Bă! Rider! Eşti înăuntru?

— Doamne, a mormăit Rider şi apoi a adăugat mai tare: Jayden, tu eşti?

Pentru o clipă, s-a aşternut tăcerea.

— Da. Unde eşti?

Rider mi-a aruncat o privire, iar eu m-am grăbit spre el.

— Are... o voce ciudată, am spus.

Şi chiar aşa era, de parcă ar fi rostit cuvintele îngrămădindu-le unele în celelalte.

Rider a încuviinţat dând din cap, apoi a întins mâna liberă şi a apucat-o pe a mea. Nu a lăsat din mână bara de fier în timp ce ne îndreptam spre intrarea garajului.

— Pe unde naiba ai umblat, Jayden? a strigat Rider în timp ce mă conducea pe lângă o maşină care părea făcută praf. Hector şi bunica ta au înnebunit căutându-te. De ce...?

Icnind, mi-am dus repede o mână la gură.

Jayden era chiar în faţa intrării, stând cu spatele la noi. Nu avea tricou. Pe spate, într-o parte, avea o vânătaie, un amestec oribil de roşu şi albastru. S-a întors cu faţa.

Rider s-a încordat şi mi-a dat drumul la mână.

— La dracu'!

Jayden a ridicat bărbia şi situaţia s-a înrăutăţit. Avea un ochi atât de învineţit şi de umflat, încât nu-l putea ţine deschis. O tăietură de un roşu aprins îi despicase buza de jos.

— Sunt într-o mare belea, omule.

Douăzeci și patru

Rider l-a condus pe Jayden într-o cameră de odihnă aflată în partea din spate a garajului. Era o încăpere mică, slab luminată, cu o masă zgâriată și un frigider care bâzâia și zăngănea de parcă își dădea ultima suflare. Rider a luat gheață din congelator și a înfășurat-o în cea mai curată cârpă pe care a găsit-o.

— Îmi pare rău, frate, a mormăit Jayden apăsându-și gheața pe ochi. Nu știam că ești aici cu ea. Am crezut că ești doar tu și că pot să mă spăl puțin.

Oprindu-se, a întors încet capul spre mine, iar eu am încercat să nu mă las impresionată de felul cum arăta. Am profitat de anii petrecuți cu Rider, după ce domnul Henry îl prindea și-l bătea.

— Serios, *bebé*. Nu te-aș băga în beleaua asta intenționat.

— Știu, am șoptit.

— Dar ai făcut-o, i-a răspuns Rider, uimindu-mă. Ne-ai băgat în beleaua asta și pe mine și pe ea. Ceea ce nu mă încântă deloc, omule.

Am căscat ochii spre Rider.

Mușchiul maxilarului i-a zvâcnit când a lăsat telefonul jos.

— Hector e pe drum. Te avertizez: e furios.

M-am așezat lângă Jayden, neștiind cum să ajut altfel decât stând liniștită și încercând să mă feresc din calea lor.

— Nu trebuia să-l suni. Jayden a lăsat în jos cârpa cu gheață. N-are nicio legătură cu el. *No te preocupes*.

— Să nu-mi fac griji? Ai înnebunit sau ce? Te-ai văzut în oglindă? Și pune nenorocita de gheață înapoi! Rider a clătinat din cap. Braden a fost, așa-i?

Am recunoscut numele. Era al tipului pe care-l văzusem la școală.

Jayden nu a spus nimic.

— Ți-am zis să nu te mai apropii de el. Ți-a zis și Hector. Ai dispărut în ultimele două zile, făcând naiba știe ce pentru gunoiul ăla, și acum, uită-te la tine.

Băiatul a lăsat bărbia în piept și și-a pus cârpa înapoi pe ochi.

— Am crezut că pot recupera ce pierdusem.

Am ridicat privirea spre Rider, iar el a citit întrebarea din ochii mei. Nu m-am așteptat să-mi răspundă, dar a făcut-o.

— Jayden, aici de față, deștept cum e...

— Frate, a mormăit Jayden.

— A crezut că poate să vândă marfă pentru Braden. Să-i facă reclamă, a continuat Rider și nu era nevoie de prea multă imaginație pentru a înțelege despre ce fel de „marfă" vorbea. Doar că a vândut marfa și n-a înapoiat chiar toți banii.

— Toată lumea face asta, a argumentat Jayden. Și tu ai făcut la fel!

„Și tu ai făcut la fel."

Am încremenit și mi s-a tăiat respirația. Mi-am mutat privirea spre Rider. Știam ce însemna asta: să vinzi marfa care-ți era încredințată și să înapoiezi banii, indiferent de ce vindeai. Știam că nu vorbeau tocmai despre ochelari de soare.

Vorbeau despre droguri.

Mi s-a făcut greață.

Ochii lui Rider au rămas fixați asupra lui Jayden.

— Am făcut asta. *Cândva*, Jayden. Apoi am decis să adun doi cu doi și mi-am dat seama că nu vreau să sfârșesc mort pe o străduță, doar ca să fac o sută de parai.

Rider vânduse droguri. Cândva. Nu eram sigură dacă trebuia să mă simt sau nu ușurată când i-am privit. Tot ce simțeam era o groază crescândă.

— N-o să sfârșesc mort.

Rider părea că voia să-i mai facă o vânătaie lui Jayden.

— Serios? Ce s-a întâmplat cu vărul tău? Dacă-mi aduc bine aminte, a mierlit-o.

— Frate, a spus Jayden din nou, lăsând bărbia în piept.

Rider și-a încrucișat brațele.

— De ce faci asta? Hector a spus că-ți poate face rost de o slujbă...

— La McDonald's? Să câștig salariul minim doar ca să miros a grăsime? Jayden a tresărit, clătinând din cap. Știi că din banii ăia o ajut pe *abuelita*, ca să nu fie nevoită să muncească atât de mult peste program. A ridicat cârpa cu gheață. Ea nu face față cu toate. Știi asta, iar statul nu va mai plăti pentru tine.

— Știu toate astea, Jayden.

— Nu vreau să mai ia copii în grijă doar ca să poată plăti factura la lumină. Nu toți au fost așa ca tine, a spus Jayden.

Rider a închis ochii.

— Știu și asta, dar, la naiba... o să fii ucis.

Senzația de greață s-a intensificat. Un fior rece mi-a străbătut spatele în timp ce-i ascultam. Situația era... serioasă. Mult mai serioasă decât tot ce se petrecea în viața mea.

— Nu, omule. Exagerezi, a răspuns Jayden, dând să lase din nou jos cârpa cu gheață, dar Rider i-a aruncat o privire care l-a făcut să se oprească. Am totul sub control.

Rider a pufnit.

— Da, văd.

Jayden s-a uitat în altă parte, fixându-și atenția asupra frigiderului.

După o clipă, Rider a vorbit iar, cu voce joasă:

— Îmi eşti ca un frate, Jayden. Tu şi Hector m-aţi ajutat mereu. Mi-aţi deschis uşa casei voastre. Nu vreau să ţi se întâmple nimic.

— Nu mi se va întâmpla nimic, a mormăit Jayden.

— Crezi că bunica ta ar vrea să te vadă aşa? a continuat Rider. Cum crezi că ar reacţiona? Crezi că vrea banii pentru care tu sângerezi?

În timp ce-i ascultam am început să pun lucrurile cap la cap şi totul a căpătat sens, deşi nu mi-a plăcut rezultatul. M-am gândit la ziua în care Rider şi Hector îi urmaseră pe tipii mai mari afară din parcare. La noaptea când el apăruse cu tăietura de pe frunte. La conversaţiile în şoaptă dintre el şi Hector. Indiferent ce făcuse Jayden, Rider era implicat.

— Sunt bine, a spus Jayden cu voce aspră. Nu mi se va întâmpla nimic. Mă simt minunat.

*

Când a apărut Hector, pentru o clipă am crezut că Braden nu va fi cea mai gravă problemă a lui Jayden. Hector arăta de parcă ar fi vrut să-l ucidă pe Jayden. A urlat la fratele lui, alternând cuvinte în engleză şi în portoricană. Mie nu mi-a aruncat nici măcar o privire, dar nu m-a deranjat asta. L-a scos în brânci pe fratele lui din garaj, lăsându-ne din nou singuri pe mine şi pe Rider.

Rider a închis uşa în urma lor şi nu s-a întors imediat spre mine. A tras adânc aer în piept, ridicând umerii, apoi s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău.

— Nu e... vina ta, i-am spus.

Cu maxilarul încleştat, şi-a lăsat bărbia în jos.

— Mda, dar asta...

— Care asta? am întrebat.

A ridicat o mână şi şi-a trecut-o peste bărbie.

— Genul ăsta de lucruri n-ar trebui să te privească. N-ar trebui să fii prin preajmă când se întâmplă.

— Nu e ca și cum... ai fi știut că se va întâmpla asta, am argumentat.

Pe de-o parte, voiam să mă apropii de el și să-l ating, dar m-am abținut.

— Sper că... Jayden va fi bine.

Nu a răspuns imediat.

— Va fi, dacă începe să-și folosească mintea.

— Cât de... grav e?

A urmat o altă pauză.

— E grav. Întotdeauna e grav, Șoricel. S-a înhăitat cu niște oameni periculoși și, dacă a luat-o pe panta asta, nu-i va fi ușor să scape.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Și tu... făceai cândva ce face el?

S-a încordat și a ridicat privirea.

— Nu voiam să afli.

Am simțit o presiune în piept.

— Acum știu, am zis încet.

— Am fost un prost. Foarte prost. Părea ușor, știi? Faci câteva comisioane, câștigi câțiva dolari.

Rider s-a sprijinit de ușă și a închis ochii. Deodată, o expresie de vulnerabilitate i-a învăluit chipul.

— N-am ajuns prea departe, ca Jayden. Am reușit să scap.

Am simțit nevoia să stau jos.

— Cum... ai reușit să scapi?

— Vărul lor a sfârșit mort, împușcat în ceafă, a spus Rider sec, iar eu am tresărit. Când s-a întâmplat asta, am renunțat. Am avut noroc. Am noroc. Nu m-am înhăitat cu oameni cărora să le pese ce fac. Asta-i tot.

— Dar... Hector?

— E și mai deștept. Nu s-a băgat niciodată în asta. De-aia muncește. Economisește fiecare bănuț. Vrea să urmeze o facultate tehnică, să găsească o slujbă la care să nu facă hamburgeri. Jayden e doar un copil, a adăugat Rider, de parcă el ar fi fost bătrân în comparație cu prietenul lui.

— Se pare că vrea să o ajute pe doamna Luna.

— Da, dar asta înrăutățește și mai mult lucrurile. Să nu mă înțelegi greșit. O parte din bani îi cheltuiește el. De-aia a și intrat în bucluc de data asta, însă face și cumpărături pentru casă și îi strecoară bani bunicii lui în geantă. Rider a oftat iar. Toți facem asta.

În clipa aceea am înțeles că nu puteam să fiu supărată pe Rider pentru ce făcuse. Rider... Jayden... atâția alții erau victime ale mediului lor. Unii reușeau să scape. Alții nu. Rider avea dreptate. Ținea mult de noroc. Uneori, și de hotărâre. Dar, în general, era vorba de noroc, iar eu eram cea mai norocoasă.

M-am străduit să mă apropii de el și mi-am relaxat brațele.

— Ești implicat... în asta, totuși. Văzând că deschidea gura, am continuat repede: În ziua în care tu și Hector ați plecat de la școală, după Jayden. Ai apărut... cu o tăietură pe frunte. De ce?

Rider s-a dat la o parte de lângă ușă și a ridicat o mână. Mi-a îndepărtat părul de pe față, aranjându-mi șuvițele pe după ureche.

— Jayden a avut o problemă.

Am așteptat.

Degetele lui au alunecat pe obrazul meu, de-a lungul maxilarului. Mi-a cuprins ceafa cu mâna.

— Se ducea să se vadă cu Braden. Noi l-am oprit.

Mi-a mângâiat cu degetul lui mare vena care-mi zvâcnea pe gât și atunci am simțit atingerea în tot corpul. Dar n-aveam de gând să mă las distrasă.

— L-ai oprit cu fața?

A schițat un zâmbet.

— Băieții lui Braden n-au fost prea încântați că ne-am dus să-l recuperăm pe Jayden.

Inima mi-a tresărit.

— Cine e Braden?

— Nimeni pentru care să-ți faci griji, a răspuns el imediat, iar eu l-am țintuit cu privirea. Serios. N-ai niciun motiv să-l întâlnești vreodată.

— Dar tu?

A ridicat o sprânceană.

— Nu și dacă pot evita asta. Sper că Jayden va învăța ceva din ce s-a petrecut în seara asta.

— Și dacă nu? Încă simțeam un nod în stomac. Vreau să știu cine e.

Pentru o clipă, am crezut că nu va răspunde. Apoi a oftat.

— Braden e coleg cu noi. Vinde marfă pentru Jerome, care e mult mai mare. Când Jayden nu are banii, Braden și gașca lui trebuie să-i dea socoteală lui Jerome pentru asta, fiindcă Braden l-a recrutat pe Jayden. Firește că au fost supărați pe Jayden și, când se supără, nu stau la povești.

Recurgeau direct la violență.

— Tu și Hector i-ați luat locul lui Jayden? Așa ai fost rănit?

— Nu. I-am convins să-i mai acorde puțin timp lui Jayden, a explicat el. Negocierile au durat o vreme, fiindcă, în parte, a trebuit să recurgem și la alte metode în afară de simpla conversație.

Doamne! Nici măcar nu-mi puteam imagina cum era să fii într-o *astfel* de situație.

— Ai de gând să te implici... iar? Oamenii ăia par periculoși. Eu nu... Am inspirat adânc și am spus, probabil, cel mai egoist lucru: Nu vreau să te mai implici în așa ceva.

— Fiindcă ții la mine?

— Evident. Am dat ochii peste cap. Nu vreau să-mi fac griji că ai putea fi rănit.

A făcut un pas în față și și-a pus cealaltă mână pe șoldul meu.

— Fiindcă vrei să fim împreună?

— Da.

A fost foarte ușor să rostesc asta.

Rider a zâmbit și a apărut gropița.

— Vrei să fii iubita mea.

Am deschis gura și am început să râd. A sunat ciudat, după o conversație atât de serioasă, însă afirmația fusese adorabilă.

S-a înroșit la față.

— Nu știu cum să interpretez râsul ăsta, m-a tachinat el. Dar ador sunetul lui.

Mi s-a tăiat respirația la auzul cuvântului „ador". Of, Doamne, ce se întâmpla?

— Deci, vrei să fii iubita mea? m-a întrebat, apoi a chicotit. Probabil ar fi trebuit să te întreb asta înainte să te sărut, dar... vreau să văd încotro ne va duce toată povestea asta, Mallory. Simt că ni s-a oferit o a doua șansă, înțelegi? Mă gândesc la asta de când am intrat la ora de comunicare și te-am văzut. Avem o a doua șansă. Și cine mai primește o a doua șansă?

I-am căutat privirea, simțind în adâncul inimii că avea dreptate. Și eu credeam același lucru despre a doua șansă.

— Nu vreau să ratez șansa, a zis.

— Nici eu.

Încet, mi-am pus din nou palma pe pieptul lui. Carl și Rosa nu aveau să fie deloc încântați. Nici Paige. Poate că totul era puțin nebunesc, dar îmi doream asta — îl voiam pe el.

— Da.

A zâmbit larg și a vrut să vorbească, dar s-a răzgândit. Fără să spună un cuvânt, s-a aplecat și m-a sărutat — pentru *a treia oară* —, iar mie mi s-a părut la fel de perfect și de desăvârșit ca și primele două dăți.

Când și-a dezlipit buzele de ale mele, m-a tras la pieptul lui și m-a înconjurat cu brațele, iar eu l-am îmbrățișat la fel de strâns. Mi-am pus obrazul în dreptul inimii lui și, pentru moment, am

uitat de Jayden și de situația lui. M-am concentrat asupra noastră, a mea și a lui Rider, și a ceea ce se întâmpla între noi și ce însemna asta.

Fiindcă acela... era un început.

Douăzeci și cinci

Ainsley strângea la piept castronul cu popcorn în timp ce se uita la mine de la picioarele patului. Mai rămăseseră doar boabele necoapte, însă lui Ainsley îi plăcea să le caute pe cele pe jumătate făcute. Nu înțelegeam cum de nu-și rupea dinții rontăindu-le.

Era duminică seara, la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce eu și Rider ne sărutaserăm, după ce apăruse Jayden și după ce, din prieteni care tocmai s-au regăsit, deveniserăm... mai mult decât prieteni.

Iubit.

Iubită.

Deși fusesem prezentă, habar n-aveam cum se întâmplaseră toate astea. Un țipăt ca de hienă mi s-a format în gât și am rezistat tentației de a-mi îngropa fața în perna din poala mea.

— Să derulăm, a spus Ainsley cu ochii albaștri strălucind. Mi-ai zis multe. Totul. Dar trebuie să revin la ceva. A desenat o inimioară între numele voastre?

Am încuviințat dând din cap.

— Serios? Doamne, Mal! Ce siropos! Dar în același timp adorabil, așa că nu mi se mai pare siropos și mă ia cu leșin.

Și pe mine.

— Ți-am spus eu că te place! Și nici măcar n-a făcut așa ca alții, să pretindă că nu e interesat. A vorbit deschis, a continuat

ea, pescuind un grăunte pe jumătate copt și începând să-l molfăie. E ca în basme.

Am ridicat din sprâncene.

— Chiar așa este! a insistat ea oprindu-se să mestece bobul. Ați crescut împreună și a fost prințul tău pe cal alb. Apoi ați fost despărțiți și acum sunteți din nou împreună. Nici măcar nu pare real.

— Nu pare. Am tras perna la piept. Aproape că nu știu... ce să cred despre asta.

— Doar că e minunat, fiindcă așa e. Și-a dat părul după ureche. Doar la asta trebuie să te gândești.

O fărâmă de realitate s-a strecurat în mintea mea.

— Dar Paige...

— S-au despărțit, de o săptămână se pare, așa că nu-i ca și cum i-ai fi despărțit tu. S-a oprit, strâmbând din nas. De fapt, i-ai despărțit, dar nu asta a fost intenția ta. Mă îndoiesc că tipa aia, Paige, va vedea așa lucrurile, dar mă rog, nu e problema ta.

Mi-era groază de momentul în care Paige avea să afle că eu și Rider eram împreună.

— I-am zis Rosei în dimineața asta că eu și Rider... ieșim, că suntem iubiți. M-am înroșit. Nu cred că s-a supărat, dar nici încântată n-a fost. Carl n-a zis nimic, dar...

— Dar probabil o va face și probabil va fi foarte neplăcut. Trebuie să le dai timp, a răspuns ea cu înțelepciune. E prima ta relație.

— Doar că... nu știu. Simt că e ceva... mai mult, am spus.

Ainsley m-a studiat o clipă.

— Nu-ți face griji pentru Carl și Rosa.

— Eu...

— Să nu spui că n-aveai de gând. Te stresezi din orice. A zâmbit când am închis gura. Uneori, ești atât de cufundată în propriile gânduri, încât uiți să... trăiești.

Am ridicat din sprâncene.

S-a uitat la castronul de popcorn.

— Te rog, nu mă înțelege greșit. Doar că eu cred că uneori ratezi ce se petrece în jurul tău, fiindcă te preocupă prea mult ce cred alții despre tine și despre alegerile tale.

Am vrut s-o contrazic, dar n-am putut.

— Ai dreptate.

Avea foarte mare dreptate, fiindcă mereu îmi făceam griji cu privire la ce credeau Carl și Rosa, ce credeau până și Ainsley, Rider, Keira, Jo, domnul Santos... și lista continua.

— Știu, a ciripit ea, apoi a devenit serioasă. E foarte trist ce i se întâmplă lui Jayden.

Tipic pentru Ainsley, să treacă așa de la un subiect la altul. M-am jucat cu tivul pantalonilor.

— Era atât de... demoralizat.

— Rider nu pare foarte implicat în povestea asta.

A pus castronul deoparte, lângă geanta ei cu cărți. Venea, de obicei, duminica după-amiaza, cu pretextul de a învăța împreună. Nu deschideam niciodată o carte.

— Dar tot e ceva trist și înfricoșător.

Eu nu eram sigură că Rider nu era implicat. Da, asta nu era treaba mea, însă Rider fusese implicat și mă îndoiam că n-avea să intervină dacă lucrurile continuau să meargă prost pentru Jayden. Nu-i stătea în fire. Avea complexul eroului aproape sinucigaș.

Mi s-a strâns stomacul.

În plus, Jayden îmi era simpatic. Fusese mereu amabil cu mine, chiar și când habar n-avea cine eram. Nu eram sigură cum l-aș fi putut ajuta sau dacă acest lucru stătea în puterea mea.

— Vorbește-mi despre Hector. Vreau să știu totul despre el.

Am lăsat capul într-o parte.

— Credeam că nu-ți place.

— Nu trebuie să-mi placă pentru a-l observa de la distanță, a zis Ainsley rânjind.

Am zâmbit.

— Nu știu multe despre el. Lucrează cu jumătate de normă la McDonald's și e... drăguț.

— Drăguț? A râs, dându-și părul pe spate. Trebuia să fi auzit ce a spus despre mine, în fața mea. E un nesimțit cu minte perversă!

M-am uitat lung la ea.

— Dar, ce-i drept, arată superb, a adăugat cu un rânjet.

Am încuviințat.

— Ce mai face Todd?

Și-a dat ochii peste cap.

— Plicticos și snob. N-am chef să vorbesc despre el, fiindcă avem altceva de discutat.

Ainsley a aruncat o privire spre ușa închisă a dormitorului. Carl și Rosa erau pe undeva, la parter.

— Acum că ieși cu Rider, că ești iubita lui, nu aștepți balul în curând? Primul tău bal!

Am tresărit.

— Noi... nu am vorbit despre asta.

— Putem vorbi noi două acum.

— Nu știu, am răspuns.

A ridicat o sprânceană.

— Ar trebui măcar să-l întrebi dacă vrea să meargă. E ceva normal, a spus ea coborând vocea.

Am încuviințat, fiindcă îmi plăcea cum suna asta.

— Vreau să fiu normală.

A deschis gura, strâmbând din nas.

— Bine, stai așa. Normalitatea e subiectivă, iar tu ești normală, Mal.

M-am strâmbat.

— Ce-i? Nu vorbești mult și uneori te panichezi. Crezi că asta te face anormală? Există mii de oameni care se poartă la fel. A ridicat brațele. Și ce dacă provii dintr-un centru de plasament? Nici asta, din păcate, nu e ceva neobișnuit. Nu te face o ciudată.

Am început să-i explic că eram într-adevăr o ciudată, dar m-am oprit. Ainsley avea dreptate. Nu avusesem o copilărie obișnuită și nu prea vorbeam, dar asta nu mă făcea o ființă ciudată, necunoscută.

Ainsley știa multe despre copilăria mea. Știa că fusese greu pentru mine și pentru Rider și că mă arsesem, însă existau lucruri pe care nu i le spusesem. Lucruri pe care le discutasem doar cu doctorul Taft și pe care Carl și Rosa le știau, fiindcă văzuseră rapoartele poliției și dosarul meu.

Mi-am plimbat privirea prin cameră, oprindu-mă la bufnița sculptată de deasupra biroului meu ordonat și a scaunului cu multe perne. Dormitorul ăsta era foarte diferit de cele din casa aia. Era curat, luminos și aerisit. Primitor.

Mi s-a uscat gâtul când m-am uitat la Ainsley. Până acum n-am vrut să-i spun lucruri despre care nu vorbeam niciodată, dar am simțit dintr-odată nevoia asta arzându-mi stomacul și pieptul.

Mi-am forțat limba să se dezlipească de cerul gurii.

— Am... o problemă cu zgomotul și cu vorbitul.

Căldura mi-a inundat obrajii și mi-am ațintit privirea asupra pernei pe care o țineam în brațe. Era greu de explicat de ce un bal putea fi prea mult pentru mine.

— Trebuia să fac liniște, fiindcă domnului Henry... nu îi plăcea zgomotul. Nu-i plăceau multe, însă, de obicei... dacă păstram tăcerea, eram ferită de necazuri.

Ainsley a rămas tăcută.

Inspirând adânc, am continuat:

— Rider îmi spunea mereu... *nu scoate un sunet...* pentru ca domnul Henry să nu mă găsească atunci când... era beat sau când... făceam eu vreo prostie. Uneori se enerva dacă mâncam biscuiți sau... dacă urcam scările făcând prea mult zgomot. Nu îi plăcea niciodată dacă vorbeam. Și cred... știu că de aceea nu-mi place să vorbesc și detest zgomotul. Terapeutul pe care l-am consultat spunea că sufăr de sindromul stresului posttraumatic...

și de condiționare. Am simțit că se mai diminuase căldura din obraji când am continuat: Oricum, în noaptea... în care m-am ars, s-a mai întâmplat ceva.

Nu știa cum mă arsesem, așa că i-am povestit. A fost greu și dureros să vorbesc despre asta. În cameră era atâta liniște, încât, chiar și cu zgomotul televizorului în fundal, tot aș fi putut auzi un greier strănutând. I-am povestit despre Catifea, păpușa pe care Rider o furase pentru mine când eram mai mică, și despre cât de mult țineam la ea, chiar dacă crescusem. I-am explicat cum, cu câteva săptămâni înainte, domnul Henry se enervase dintr-o prostie și-mi luase păpușa, punând-o la vedere, doar ca să mă necăjească. I-am spus cum domnul Henry îl dăduse pe Rider afară, după ce Rider îl întrebase dacă urma să mâncăm în seara aceea.

— A... aruncat păpușa în șemineu, am explicat, trecându-mi mâinile peste pernă. N-am stat pe gânduri, pur și simplu am reacționat și... am încercat să o scot din flăcări. Așa mi-am ars... brațele.

— Doamne, a șoptit ea.

— Știu că sună prostesc, dar Catifea era... tot ce aveam. Nu aparținuse nimănui altcuiva... doar mie. M-am panicat, am zis clătinând din cap. Dar, înainte de asta, am... încercat să o trezesc pe domnișoara Becky. Întotdeauna... îl plăcuse pe Rider. Am crezut că... va interveni.

— Nu a făcut-o? a întrebat Ainsley cu voce joasă.

Am înghițit arsura din gât, care apăruse pe neașteptate.

— Am intrat... în dormitorul ei, deși nu aveam voie. Domnișoara Becky bea foarte mult. Când eram mică, credeam că o făcea fiindcă era bolnavă. Am... intrat în cameră, iar ea era întinsă pe pat și...

Mi s-a oprit respirația când am revăzut în mintea mea încăperea aceea. *Sticle goale. Podea murdară. Domnișoara Becky pe pat, cu pieptul ei slab nemișcat și cu pielea de o culoare ciudată, ca de ceară.*

— Am crezut... că dormea. Obișnuia să doarmă mult. Am strigat-o pe nume și, văzând că nu se trezește, m-am apropiat de pat. Am încercat să o zgâlțâi.

Am tresărit amintindu-mi asta și de-abia am auzit când Ainsley a tras repede aer în piept.

— Nu dormea. Murise... cândva, în timpul acelei zile. Mai târziu, am înțeles că fusese o supradoză. Pastile și alcool. Domnul Henry nici nu știa. Presupun că i se întâmpla destul de des... să-și piardă cunoștința, încât... el nici măcar nu s-a dus să vadă ce pățise.

— Dumnezeule! a repetat Ainsley.

— Visez mereu noaptea aceea, felul cum am atins-o. Nu știu de ce. Pentru o vreme, nu m-am gândit la ea, dar... m-a afectat.

— Ar afecta pe oricine, Mal. Doamne, aș fi traumatizată dacă aș vedea pe cineva mort de la distanță, darămite să fiu aproape de el. Și-a dat după ureche șuvițele lungi de păr blond. Ce s-a întâmplat după ce te-ai ars?

— Păi... am început să strig. Cred. Nu-mi amintesc exact. Am pus totul cap la cap din ce mi s-a povestit mai târziu, dar Rider mi-a auzit strigătele și... s-a dus la vecini. A mers din casă în casă... până când a răspuns cineva la ușă. Au chemat poliția. M-am forțat să continui: Când a sosit poliția, domnul Henry a deschis ușa de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. O adevărată nebunie. A sfârșit la închisoare pentru ce ne-a făcut mie și lui Rider. Mă îndoiesc... că e încă acolo. Nu mă gândesc la asta, am spus și era parțial adevărat. Nu știu de ce nu mă gândesc la asta, dar... nu o fac.

Am ridicat privirea chiar la timp să o văd pe Ainsley înclinându-se brusc spre mine. M-a înconjurat cu brațele, aproape doborându-mă. Am înlemnit, nefiind obișnuită cu astfel de gesturi. Nu prea îmbrățișam pe nimeni. În general, nu-mi plăcea să fiu atinsă, dar am trecut repede peste, fiindcă îmbrățișarea aceea era tandră și plăcută. Diferită de ale lui Carl și ale Rosei. Diferită de ale lui Rider, dar la fel de plăcută.

Am înconjurat-o și eu cu brațele și am îmbrățișat-o. Nici măcar nu știam de ce îi povestisem totul, dar mă bucuram c-o făcusem. Lacrimile îmi înțepau ochii. Nu erau de tristețe, ci de ușurare. După ce-i spusesem totul lui Ainsley, mă simțeam de parcă aș fi dat jos un strat de haine groase.

Ainsley s-a desprins din îmbrățișare, cu ochii strălucindu-i.

— Mulțumesc că mi-ai povestit toate astea.

Nu știam ce să-i răspund, dar nu mi-a păsat. În acel moment nu era nimic de spus, iar mie-mi convenea situația.

*

Luni dimineață, inima îmi bătea atât de repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva avea să-mi sară din piept și să alerge în jurul meu. Părea o zi de luni ca oricare alta, însă avea să fie diferită. Era prima zi de școală după ce eu și Rider deveniserăm iubiți și nu știam la ce să mă aștept. Mă îndoiam că lucrurile aveau să se schimbe în mod semnificativ. Nu era ca și cum aș fi purtat un ecuson pe care să fi scris „Iubita lui Rider Stark", dar când m-am dus la dulăpior m-am simțit diferit, și nu fiindcă Jayden nu era pe acolo.

La prânz am început să-mi fac griji pentru el. Fusese învinețit și rănit, dar știam, din proprie experiență, că uneori oasele sunt greu de rupt, de parcă ar fi făcute din titaniu. Alteori, oasele sunt atât de fragile, încât se rup ca niște crenguțe. Oare Jayden își rupsese vreodată vreun os? Nasul lui nu arăta prea bine.

Mi-am mâncat cu greu salata, până când s-a terminat prânzul. Nici măcar nu-mi plăceau salatele, dar habar n-aveam ce reprezenta celălalt fel de mâncare din meniu.

Când s-a terminat prânzul, Keira a rămas lângă mine, în timp ce Jo și Anna au luat-o înainte.

— Deci... Săptămâna asta Peter dă o petrecere la el acasă. O să fie distractiv. Face asta în fiecare an, în weekendul dinainte de bal. Voiam doar să mă asigur că știi că ești invitată și sper să vii.

Mi-am târât piciorul drept și m-am clătinat puțin.

Anna a privit peste umăr.

— Bineînțeles că vine, nu-i așa, Mallory?

Am încuviințat, aproape temându-mă că, dacă vorbeam, aveam să stric momentul, și era ceva important, fiindcă fusesem invitată la o petrecere. La o petrecere adevărată.

— Super! a zis Keira lovindu-mă ușor cu șoldul. Poți să aduci pe cine vrei cu tine. Nu există limite.

Am observat că încuviințam din cap. În mod normal, invitația m-ar fi făcut să mă stresez, dar stomacul începuse să mi se strângă din cu totul alte motive, iar amețeala a continuat și în timpul orei de matematică. Habar n-aveam despre ce se discutase în clasă și, când a sunat clopoțelul, mi-am mușcat buza de jos ca să nu rânjesc ca bleaga. Vârându-mi manualul în geantă, am ieșit din clasă și atunci am putut să zâmbesc liniștită.

Rider mă aștepta.

S-a îndepărtat de dulăpioarele din fața sălii de clasă. Făcându-și loc prin mulțimea de elevi, și-a vârât caietul uzat sub brațul stâng și s-a apropiat de mine. M-am oprit și am zâmbit larg când am ridicat privirea spre el. Avea părul ondulat, de parcă și-ar fi trecut degetele prin el de zeci de ori, și îi cădea dezordonat pe frunte.

— Bună, am spus, vorbind prima.

I-a apărut gropița în obrazul drept și și-a pus brațul în jurul umerilor mei, aplecând capul. Eram înconjurați de oameni, dar, în clipa aceea, când și-a apropiat gura de obrazul meu și m-a sărutat, mi s-a părut că ne aflam pe propria insulă. Senzația era plăcută și familiară.

M-a strâns de umeri.

— Salut.

Am zâmbit și mai larg.

— Ești gata? a murmurat el.

Da, eram.

Și-a îndepărtat brațul din jurul umerilor mei și m-a luat de mână. Nu era prima oară când mă ținea de mână, dar de data asta părea un gest mai intim. Un fior mi-a străbătut șira spinării când și-a mișcat degetul mare în palma mea, în timp ce ne îndreptam spre sala de clasă.

Așa ceva *nu* mai făcuse.

Rider mi-a dat drumul la mână când am intrat la ora de comunicare, iar eu am pășit în fața lui, mergând spre locul meu. Mi-am lăsat geanta pe podea și am vrut să mă așez, când Rider s-a aplecat și m-a mai sărutat o dată pe obraz.

M-am înroșit când l-am privit.

Când s-a așezat, el rânjea.

— Nu m-am putut abține. Obrazului tău părea să-i fi fost dor de sărutul meu.

Un zâmbet larg mi-a cuprins fața când m-am așezat. Am vrut să-i mulțumesc, dar părea ciudat. Am vrut să spun orice, dar n-am prins niciun cuvânt dintre cele care-mi zburdau prin minte.

Și Rider a zâmbit din ce în ce mai larg, până i-a apărut gropița.

Mi-am dat seama că... nu conta că nu spusesem nimic. În acel moment, era în regulă. Chiar mai mult decât în regulă.

Clopoțelul a sunat, atrăgându-mi atenția spre partea din față a clasei, și am văzut-o intrând pe Paige. Zâmbetul mi-a pierit. Picioarele ei lungi au dus-o spre partea din spate a clasei.

— Salut, i-a zis lui Rider.

Rider a făcut un semn din cap spre ea.

— Salut.

Mie nu mi-a spus nimic, ceea ce era normal, și, când a început ora, m-am întrebat dacă știa că eu și Rider eram împreună. Mi s-a strâns stomacul. Chiar dacă Paige nu-mi era dragă, tot mă simțeam prost... pentru ea, fiindcă știam că-l plăcea cu adevărat pe Rider și probabil că suferea. Oamenii se mai și despărțeau, dar asta nu însemna că era ușor. Nu știam ce să fac cu sentimentele acelea.

Domnul Santos a anunțat că următorul nostru discurs avea să fie unul persuasiv. Mă așteptam să spună cineva că eu nu-mi ținusem încă primul discurs. Fie nu remarcase nimeni, fie nu-i păsa nimănui. Speram ca lucrurile să rămână așa.

Când ora s-a terminat, mi-am adunat repede lucrurile, iar Hector s-a ridicat și s-a întors spre noi. A dat să vorbească în timp ce Keira se îndrepta spre noi, însă Paige i-a luat-o înainte:

— Putem să vorbim?

Nici măcar nu era nevoie să mă uit ca să știu că întrebarea îi fusese adresată lui Rider. Strângând din buze, m-am concentrat să-mi închid fermoarul genții, în timp ce inima îmi bătea puternic în piept. Rider avea să discute cu ea? Era în regulă? Ar fi trebuit să mă deranjeze?

— Care-i treaba? a răspuns Rider după o clipă, iar eu am ridicat privirea.

El stătea lângă masa mea.

Paige s-a apropiat în timp ce Hector a făcut stânga-mprejur și am observat că el se uita cu ochi mari în direcția Keirei. Ea s-a oprit brusc, dându-și parcă seama că nu era cazul să înainteze.

— Mă gândeam c-am putea vorbi într-un loc mai intim. Ce zici, ne vedem în seara asta, mai târziu? a întrebat Paige.

— Lucrez, a răspuns Rider, iar eu m-am ridicat, punându-mi geanta pe umăr.

Paige și-a mișcat limba în gură.

— Și mai târziu?

Rider s-a uitat în altă parte, frecându-și pieptul cu mâna.

— Paige...

— Ce? Acum nu mai vorbești cu mine? Credeam că am rămas prieteni... Și-a încrucișat brațele la piept. Prietenii vorbesc.

El a deschis gura și a închis-o la loc. Au trecut câteva clipe.

— Suntem prieteni, Paige. Știi asta.

— Hei, a intervenit Hector făcând un pas spre ea. Vii cu mine?

Ea a pufnit.

— Ăăă, nu.

— Cred c-ar trebui să vii, a insistat Hector. Doar nu vrei să faci asta acum.

— Să fac ce? a răspuns ea. Tot ce vreau e să vorbesc cu Rider.

— E în regulă.

Acele cuvinte au țâșnit din gura mea și cu toții și-au îndreptat privirile spre mine. Am înghițit cu greu.

— Adică... e în regulă dacă trebuie să vorbiți. Eu o să... mă duc la mașină.

— Nu.

Rider s-a întins și m-a apucat de mână. Și-a împletit degetele cu ale mele.

Paige și-a ațintit privirea asupra mea, apoi i-a alunecat asupra mâinilor noastre. Buzele ei date cu luciu roz s-au întredeschis când a început să înțeleagă. A ridicat bărbia și sprâncenele în același timp.

— Serios? Întrebarea îi era adresată lui Rider. Te-ai despărțit... de mine ca să te cuplezi cu ea?

Doamne!

Keira a strâmbat din buze și a început să dea înapoi. Hector a închis ochii.

— Nu am spus niciodată că nu o voi face, a zis Rider atât de încet, încât aproape că nu l-am auzit.

M-a strâns de mână.

Paige și-a relaxat brațele, iar eu m-am încordat, fiindcă, pentru o clipă, am crezut că o să sară peste masă și o să sugrume pe vreunul din noi sau pe amândoi. Dar apoi buzele sale au schițat un rânjet disprețuitor și a început să râdă tare.

— Mda. În fine. De parcă nu mi-am dat seama ce avea să urmeze din clipa în care a apărut.

Voiam să mă ascund, dar făcând asta n-aș fi fost decât o lașă de cea mai joasă speță, așa că m-am străduit să rămân pe loc.

— Nu știu ce să spun, a recunoscut Rider, iar mâna lui a strâns-o din nou pe a mea. Chiar nu știu.

— E în regulă. Știu eu. Paige a ridicat bărbia din nou. Să nu vii în genunchi înapoi la mine când ea te va dezamăgi. Fiindcă asta se va întâmpla.

Am mijit ochii și am zis dintr-odată:

— Nu se va întâmpla așa ceva.

Paige m-a privit și a râs iar.

— Mă rog. Știm amândouă foarte bine cum se va termina asta. Ne-a făcut cu mâna, răsucindu-se pe călcâie. Pace vouă.

Am urmărit-o pe Paige ieșind din clasă, în timp ce Hector se întorcea spre noi.

— La naiba, asta a fost greu de urmărit.

— Chiar așa, a murmurat Keira.

— Încercați să vă puneți în locul meu, a spus Rider oftând. M-a tras lângă el. Ești bine?

— Mda. Am clipit. De ce... n-aș fi?

Drept răspuns, Rider a ridicat un umăr. Am vrut să-l întreb dacă el era bine, dar certitudinea cu care îmi vorbise Paige mă înghețase pe dinăuntru.

De parcă ar fi știut că relația mea cu Rider nu avea să dureze.

Că nu avea să fie pentru totdeauna.

Douăzeci și șase

— Salut, *bebé*.

Vocea a venit din spatele meu, în timp ce scotoceam în dulăpior, marți dimineață. Recunoscând-o, m-am uitat peste umăr.

Jayden era în spatele meu, cu o vânătaie sub ochi și cu obrazul umflat. Mi-am îndesat în geantă manualul de istorie, alături de caiet.

— Cum... te simți?

— În plină formă. A râs văzând îndoiala de pe chipul meu. OK. Mă simt groaznic, sunt făcut praf.

Am schițat un zâmbet în timp ce închideam ușa dulăpiorului.

— Voiam să-ți mai spun o dată că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat sâmbătă. Și-a îndepărtat ochii injectați de la mine și a țintuit podeaua. Nu știam că erai cu Rider.

— E... în regulă. M-am îndepărtat de dulăpior. E totul bine?

— Da. Da. Și-a vârât mâinile în buzunarele blugilor largi. Deci, tu și Rider sunteți împreună acum, nu?

Mușcându-mi buza de jos, am încuviințat. Rider lucrase cu o seară în urmă la garaj, terminând treaba la mașina pe care mi-o arătase.

— Ne întâlnim... azi, după ore.

— Asta-i foarte bine. A zâmbit, ridicând obrazul umflat, care părea că-l durea. Rider e de treabă.

Am mers împreună pe coridor.

— Își face griji pentru tine.

— Așa a fost mereu. A făcut o pauză. Eu... îi priveam cu admirație, știi? Pe Hector și pe Rider. Ei cred că nu-mi pasă de ce-mi spun, însă eu chiar îi ascult. Am planuri noi.

Când am ajuns la ușa de la intrare, a ridicat privirea. Era ușor distantă.

— Trebuie de fapt s-o iau în cealaltă direcție. Am vrut doar să te salut. Ne vedem mai târziu, *cariño*.

Jayden s-a pierdut printre băieții mai înalți, pe care i-a evitat cu grație, înainte să apuc să mai spun ceva. M-am uitat după el o clipă, apoi m-am strecurat pe ușă, sperând că nu doar îi asculta pe Hector și pe Rider, ci îi și *auzea*.

*

— Cheile? a cerut Rider în timp ce ne îndreptam spre mașină, după încheierea orelor.

Curioasă, le-am scos din geantă și i le-am dat.

Mi-am aruncat geanta pe bancheta din spate, iar Rider și-a pus caietul alături.

— Unde mergem?

— E surpriză, a zis deschizând portiera șoferului.

Un zâmbet șovăitor, probabil tâmp, mi-a apărut pe chip în timp ce mă îndreptam spre cealaltă parte a mașinii. Chestia asta cu relația era ceva complet nou pentru mine și chiar habar n-aveam la ce să mă aștept, dar știam, în orice caz, că surprizele erau ceva bun.

După ce am urcat în mașină, Rider a răsucit cheia în contact și m-a privit. Părul îi atingea sprâncenele când a zâmbit.

— La ce oră trebuie să ajungi acasă diseară?

— La opt, am spus, fiindcă atât Carl, cât și Rosa erau la spital în seara aceea.

— Perfect, a comentat el băgând în marșarier.

A mângâiat volanul cu degetele. Am ieșit din parcare.

— Economisesc bani să-mi cumpăr o mașină. Îmi place asta. Deși nu cred că bugetul meu se încadrează.

Întinzându-mi picioarele, m-am uitat la el și, pentru o clipă, am fost absolut uimită de faptul că ne aflam acolo și că era aievea ce se întâmpla. Apoi mi-am revenit. Cu greu.

— Ce... vrei să-ți iei?

A ridicat un umăr în timp ce părăsea parcarea.

— Nu sunt sigur. Cred că o camionetă. Nu una mare, dar Drew e pe fază în caz că vede ceva ce m-ar putea interesa și, fără îndoială, cele vechi se încadrează în bugetul meu.

Am rămas o clipă pe gânduri.

— Îmi place ideea asta.

— Care? Camionetele?

— Da. Dar cel mai mult îmi place ideea că faci planuri de viitor, am explicat privindu-l.

A ridicat o sprânceană, apoi a chicotit.

— Nu sunt sigur cum să interpretez asta.

Am zâmbit ușor. Era greu de explicat, dar pe Rider nu prea-l preocupa propria persoană. Avea foarte puține așteptări, aproape deloc, însă făcea planuri de viitor. N-o fi fost mare lucru să-și cumpere o camionetă, dar ceva tot era.

Nu prea mi-am îndepărtat privirea de la el în timp ce conducea și vorbeam. De fapt, mai mult Rider a vorbit, iar eu am ascultat. Era ciudat. Lucrurile erau la fel ca în urmă cu o săptămână și totuși diferite. De fiecare dată când se uita la mine, chiar și pentru o clipă, privirea lui era mult mai intensă. Era copleșitoare și caldă.

— Keira m-a invitat... la o petrecere sâmbăta asta, i-am spus, amintindu-mi discuția din urmă cu o zi.

— La Peter?

— Da. Ai mai fost?

A clătinat din cap.

— Ai vrea să mergi?

— Nu știu, am răspuns sincer.

Îi povestisem lui Ainsley cu o seară în urmă, pe messenger, și ei i se păruse o idee fantastică să mă duc. Apoi se autoinvitase.

— Ai vrea... să mergi?

— Dacă vrei, da. Mi-a adresat un zâmbet rapid. La petrecerile lui vin de obicei o grămadă de oameni.

Am simțit un gol în stomac.

— Cred... că poate fi amuzant.

— Posibil. A făcut o pauză. Cum or să reacționeze Carl și Rosa?

Aproape că am râs gândindu-mă la asta.

— Nu... știu. Nu cred c-ar fi complet împotrivă. Adică, vor să fiu mai... sociabilă.

— Aha.

Asta a fost tot ce a spus și nu înțelegeam ce insinua. Dar apoi a început să vorbească din nou:

— Că tot veni vorba de socializare, te-ai gândit la bal?

— Eu...

Limba mi s-a împleticit. Au trecut câteva secunde înainte de a o convinge să-mi asculte creierul.

— Nu m-am gândit la asta până n-am văzut afișul, săptămâna trecută. Nu știu. Pe de-o parte, aș vrea să merg, dar...

Dar era un eveniment important și se schimbaseră multe. Pentru unii, era doar un bal, însă un bal cu mulți oameni la un loc și muzică tare. M-am încruntat. Și o petrecere trebuia să fie la fel, doar cu ceva mai puțini oameni. Brusc, palmele au început să-mi transpire și mi le-am șters pe pantaloni.

Pe de-o parte, mă entuziasma gândul de a-mi căuta o rochie și de a-l vedea pe Rider îmbrăcat la patru ace, deoarece chiar și numai asta ar fi fost extraordinar; însă școala era ceva nou pentru mine, relația cu Rider, de asemenea, și una era să merg la o petrecere... dar la un bal?

— Nu... știu. N-am fost niciodată la un bal. Unele... programe de școlarizare acasă organizează baluri, însă eu nu m-am dus niciodată.

Rider m-a ascultat cu răbdare în timp ce mă străduiam să vorbesc.

— Atunci ce-ai spune dacă sărim peste balul bobocilor și facem planuri pentru balul de absolvire?

Balul de absolvire?

La naiba, dar mai era o veșnicie până atunci, iar asta însemna că Rider avea de gând să rămână cu mine pentru totdeauna, în ciuda îndoielilor pe care Paige le semănase în mintea mea. Nu mi-am putut reprima zâmbetul.

— Asta... pot să fac, am spus.

S-a întins, mi-a găsit mâna și mi-a strâns-o.

— Bine.

Zâmbind prostește, m-am uitat pe geam și am clipit. Am recunoscut strada pe care merseserăm în weekend, cea îngustă, unde se afla garajul, dar Rider a condus mai departe și inima a început să-mi bată foarte tare.

— Mă duci... la tine acasă?

M-a privit cu coada ochiului, cu un aer strengar.

— Înseamnă că nu mai e surpriză.

Zvâcnirea din piept mi s-a mutat în gât.

— Deși probabil nu e cine știe ce surpriză. Adică, e doar... doar o casă. Nimic nemaipomenit, a adăugat el privind înainte și oprindu-se la semafor. Nu-i nimeni acasă. Hector lucrează, iar doamna Luna sosește de-abia pe la șapte. Habar n-am unde e Jayden, probabil pe-afară, făcând ceva pentru care o să-mi vină să-l pocnesc mai târziu.

Am început să mă emoționez gândindu-mă la ceea ce urma. Aveam să-i văd casa, poate chiar și dormitorul, ceea ce era ceva foarte intim. În plus, puteam în sfârșit să confirm că avea o casă primitoare. În adâncul sufletului, știam că îi era bine la bunica lui

Hector și Jayden, dar una e să intuiești și alta să vezi cu propriii ochi că, atunci când pleca de la școală și nu mai era chiar în fața mea, se ducea într-un loc sigur.

Existau mulți oameni care nu-și făceau griji pentru astfel de lucruri, însă eu îmi făceam — *noi* ne făceam —, fiindcă știam amândoi că un acoperiș deasupra capului și niște pereți în jurul tău nu garantau siguranța.

Uneori, acesta putea fi cel mai periculos loc dintre toate.

Parcarea pe strada unde locuia era rezervată pentru rezidenți, așa că a găsit un loc destul de repede și nici măcar nu a trebuit să facă prea multe manevre. Când ne-am dat jos din mașină, afară era răcoare și mi-am tras în jos mânecile puloverului. În curând avea să vină vremea de geacă.

Rider mi-a luat geanta de pe bancheta din spate și și-a pus-o pe umăr.

— Pe acolo.

Mi-a luat mâna într-a lui, iar inima mi-a tresărit. Am pornit pe stradă, în timp ce vântul mi se juca în păr, aruncându-mi șuvițe peste față. Era o stradă frumoasă, străjuită de copaci desfrunziți. Nu mirosea urât, ca în împrejurimile centrului de plasament sau ale casei domnului Henry. Mirosea normal, nu a amestec de urină, canalizare și gunoaie.

M-a condus pe treptele crăpate din ciment ale unei case mai vechi și înguste. Cărămida roșie și obloanele verzi erau tipice acelui stil de case, la fel ca și fereastra cu arcadă. Pe ușă atârna o ghirlandă de toamnă, de un roșu-portocaliu, cu dovleci mici din plastic.

M-a cuprins speranța în timp ce-și căuta cheile. Era bine, era foarte bine. Ornamentele de toamnă nu garantau siguranța, dar toate geamurile erau intacte și cineva, bănuiam că doamna Luna, avea grijă să pună pe ușă decorațiuni de sezon.

Rider mi-a dat drumul la mână ca să deschidă ușa și să pot intra. Am tras aer în piept și am simțit imediat o aromă de mere

și scorțișoară. Am cuprins totul cu privirea în timp ce el închidea ușa în urma noastră.

Casa din cărămidă semăna mult cu a lui Carl și a Rosei, doar că era mai mică și mai veche. În fața ușii de la intrare erau niște scări care duceau spre etaj. Pe cele două trepte de jos, sprijinite de perete, erau mai multe perechi de tenișI. Lângă ușă era o masă veche, pe care stătea corespondența nedesfăcută.

Rider a trecut pe lângă mine.

— Vrei ceva de băut?

Am încuviințat și l-am urmat, trecând pe sub o arcadă și intrând într-un living. O măsuță pentru cafea era acoperită de reviste. Pe o comodă se afla un televizor destul de mare, iar vizavi erau o canapea și un fotoliu confortabile. Peretele din spatele canapelei era plin de fotografii cu Jayden și Hector. Mai erau câteva fotografii și cu un bărbat mai în vârstă, care-mi amintea mult de Hector. Am presupus că era domnul Luna.

Următoarea cameră era un spațiu mic de luat masa, după care am intrat într-o bucătărie surprinzător de mare, care părea utilată ca pe vremea când fusese construită. Dulapurile erau foarte pătate, iar blatul de bucătărie avea o suprafață netedă, de culoare maronie.

— Cred că avem niște Cola. E în regulă? a întrebat Rider privind peste umăr. Cred că laptele a expirat.

— Cola e bine.

L-am privit cum deschidea frigiderul și jur că mi-a venit să plâng. Era plin de mâncare — oale cu mâncare, ouă, doze de suc, pachete de carne și chiar și câteva legume.

Aparențele pot înșela. Eram suficient de deșteaptă să-mi dau seama de asta. Uneori, podelele curate și un frigider plin erau doar o fațadă.

Dar speranța continua să crească.

Rider a scos două sucuri din frigider.

— E OK dacă mergem sus, în camera mea? Obrajii i s-au îmbujorat. Dacă nu, mansarda a fost transformată în spațiu de recreere.

Fusese drăguț din partea lui că mă întrebase și chiar mai drăguț că roșise.

— Dormitorul... e OK.

Buzele i-au tresărit când mi-a dat doza de Cola.

La etaj era la fel de primitor și de cald ca la parter. Am trecut pe lângă două uși închise și o baie. Camera lui Rider era penultima și el a aprins lumina când a deschis ușa.

Doar o fereastră mică răspândea lumină în jur — într-o cameră surprinzător de curată. Extraordinar de ordonată. Am căscat ochii, privind în jur. Un pat îngust fie era aranjat, fie nu se dormea niciodată în el. Un birou ordonat, micuț, era lipit de o comodă.

Trecând pe lângă mine, Rider a pus sucul pe noptieră și geanta mea la picioarele patului, iar eu m-am întors de jur împrejur, încet. Pe pereți nu era nimic, nici postere, nici fotografii. În colțul camerei se afla un raft. M-am îndreptat spre el, jucându-mă cu doza de suc. Am îngenuncheat și am început să citesc cotoarele. Erau colecția completă *Harry Potter*, toate cu copertă tare, și câteva thrillere de autori pe care i-am recunoscut.

— Sunt ale tale?

Rider s-a așezat pe pat.

— Majoritatea. *Harry Potter* erau aici când am venit. A zâmbit cu jumătate de gură. Dar le-am citit.

Zâmbind, am revenit la cărți. Câteva de Stephen King; pe unele nu le citisem. De fapt, nu citisem niciuna dintre cărțile sale. Nu eram mare fan horror. Unul dintre titluri, o carte subțire, mi-a atras atenția. Era mai mică, pătrată. Mâna mi-a tresărit când am recunoscut-o.

Dumnezeule!

Am scos-o din raft și m-am ridicat, punând doza de Cola pe birou și uitându-mă spre pat.

Rider a văzut ce țineam în mână și a început să zâmbească, dar zâmbetul i-a încremenit pe buze. Fața i s-a umbrit puțin, iar eu am clipit repede.

— Rahat, a spus el morocănos, vrând să se ridice. Încă plângi când vezi cartea aia.

Am râs, cu lacrimi în ochi și înecându-mă.

— Nu. Nu chiar.

M-am uitat la copertă. Era un exemplar vechi. Doamne, arăta exact ca acela! Coperta gălbuie era mată, iar ilustrația cu un băiețel care strângea în brațe un iepure de pluș, ștearsă. Cartea mirosea a carte — mirosul acela de vechi și prăfuit, care se impregnează în paginile decolorate.

— Este...?

A tras adânc aer în piept.

— Da. Este.

Încet, mi-am ridicat privirea și ochii ni s-au întâlnit.

— Era cartea ta preferată, a spus el după o clipă. N-am idee de ce, fiindcă mereu te făcea să plângi.

Buza de jos a început să-mi tremure.

— Era tristă.

— Iepurele devine real, în cele din urmă. A râs, dar aspru și răgușit. Nici nu mai știu de câte ori ți-am explicat asta.

— Dar era bătrân și jigărit și...

Am înghițit nodul din gât, pornind spre pat și așezându-mă lângă el. M-am uitat la coperta învechită.

— Tot ce voia iepurele... era să fie real și iubit.

Am spus ultimul cuvânt în șoaptă, apoi mi-am ridicat iar privirea spre Rider.

Empatizasem cu sărmanul iepure. Pe atunci eram prea mică să-mi dau seama, însă și eu vrusesem să fiu iubită și reală, fiindcă

în copilărie, crescând în casa aceea, nu mă simțisem în niciunul din cele două feluri.

— Am luat-o cu mine când am plecat din casa aia și... am păstrat-o.

Mi s-a tăiat respirația.

— Dar asta e... Nici nu știu ce să zic.

— Nu am încetat niciodată să mă gândesc la tine, a spus el încet. Nici măcar o zi, Mallory. Cartea aia... nu știu, era ceva ce mă ținea legat de tine.

Doamne! Am simțit o apăsare în piept și m-a străbătut din nou un fior. Cartea mi-a alunecat printre degete, aterizând pe covor. Ne-am aplecat după ea amândoi în același timp și am încremenit, cu fețele la o distanță de câțiva centimetri. Rider a luat cartea înaintea mea. Ne-am îndreptat de spate, continuând să ne privim.

Păstrase o carte pe care eram convinsă că detestase să o citească, fiindcă îi amintea de mine. Practic, inima mi-a explodat în piept și s-a făcut țăndări. Să picteze o inimă între numele noastre fusese adorabil de siropos, dar faptul că păstrase cartea? Asta însemna totul pentru mine.

— După ce ai plecat, a spus el înghițind cu greu în timp ce punea cartea deoparte, doar asta mi-a mai rămas de la tine.

Am deschis gura, dar nici n-am mai stat pe gânduri. M-am năpustit asupra lui. A fost jenant și probabil cel mai neplăcut lucru din lume, însă nu-mi păsa. Brațele lui m-au cuprins în secunda în care eu mi-am pus mâinile în jurul gâtului său. N-am spus nimic. Nu era nevoie. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și ne-am ținut în brațe.

Fuseserăm separați, dar niciodată despărțiți.

Nu știu câtă vreme am rămas așa, însă, într-un târziu, îmbrățișarea s-a schimbat și am ajuns să stăm întinși pe patul acela atât de frumos aranjat. Rider stătea pe spate, iar eu, pe o parte, cu

capul pe umărul lui. Corpurile noastre nu se atingeau, dar faptul că stăteam întinși în felul acela îmi accelera pulsul.

Rider era chiar acolo. Îl puteam atinge dacă mă întindeam. Și-mi doream să-l ating. Dar mi-am ținut mâinile cuminți, în spațiul dintre noi, iar el și-a pus o mână pe talia mea și cealaltă pe propriul abdomen.

Exemplarul vechi din *Iepurașul de catifea* se odihnea între noi.

Am vorbit și ne-am ascultat. I-am spus că îi mărturisisem unele lucruri lui Ainsley, duminică seara.

— Nu cred că ți-a fost ușor. Și-a mișcat degetul mare pe talia mea. Sunt mândru de tine.

Zâmbind, m-am apropiat mai mult de Rider și i-am spus că, după părerea mea, Jayden avea să-i asculte, în sfârșit, pe el și pe Hector. Mă apropiam tot mai mult de el, până când doar cartea a mai rămas între noi. Mâinile lui au rămas la locul lor, deși îmi doream să mă atingă.

Dar, în același timp, nu voiam să mă atingă.

Nu avea sens, dar nu știam cum să mă descurc cu... toate astea. Voiam să învăț, chiar îmi doream, însă nu știam cum să fac. Ridicând bărbia, i-am văzut buzele mișcându-se în timp ce-mi povestea în șoaptă cum intrase în belele pentru că pictase cu graffiti fațada școlii. O făcuse mânat de un pariu.

Îl ascultam, dar, în același timp, eram fascinată și de felul în care buzele sale articulau fiecare cuvânt. Mi-am amintit senzația pe care mi-o provocau când le atingeau pe ale mele. Noaptea, întinsă în pat, mă gândeam numai la asta. Amintirile acelea îmi stârneau un val de căldură.

Voiam să simt din nou asta.

Era prea curând să ne sărutăm iar? Nu ne mai sărutaserăm așa de sâmbătă. Ce-i drept, în ultimele două zile ne văzuserăm doar la școală și mă sărutase pe obraz de nenumărate ori, dar eu voiam mai mult.

Se oprise din vorbit și închisese ochii.

Trăgând adânc aer în piept, m-am ridicat și m-am sprijinit în cot. A deschis brusc ochii, iar părul mi-a căzut peste umeri, încadrându-mi fața.

S-a uitat la mine, îndepărtându-și mâna de pe abdomen. Degetele lui au zăbovit pe obrazul meu, apoi mi-a dat părul înapoi după ureche.

— Șoricel? a șoptit el.

Exista riscul să încep să smiorcăi, ceea ce n-ar fi fost prea plăcut.

— Vreau... Mi-am umezit buzele și am văzut că el lăsa privirea în jos. Vreau să...

S-a așternut tăcerea.

— Vrei să mă săruți? a întrebat el, cu genele dese umbrindu-i ochii. Asta vrei?

În acel moment îmi venea să-mi îngrop fața. Simțeam că *mor*, dar am reușit să înlătur stânjeneala. Rider probabil că știa deja că nu aveam experiență în privința asta, dar puteam să pun pariu că el avea o grămadă.

— Da, abia am putut să șoptesc.

— Dacă asta vrei, asta primești. Oricând.

Vocea lui devenise mai profundă, mai aspră.

— Nici măcar nu e nevoie să întrebi. Niciodată.

Era bine de știut.

— OK.

Nu m-am mișcat.

— Nu știu... ce să fac.

M-a privit în ochi și apoi și-a mișcat mâna, înconjurându-mi ceafa cu degetele.

— Îți arăt eu.

Inima mi-a tresărit și am încuviințat.

Împingându-mă ușor, m-a făcut să-mi las capul pe spate. Buzele noastre s-au atins și am simțit scântei prin vene. Și-a mișcat încet buzele peste ale mele și l-am imitat.

După câteva clipe, mi-am dat seama că, dacă-mi înclinam capul, presiunea creştea şi-mi plăcea asta. Şi lui Rider părea să-i placă, pentru că şi-a înfipt puţin degetele în pielea mea. M-a tras mai aproape de el, iar eu i-am pus o mână pe piept, ca să-mi capăt echilibrul.

Şi-a deschis buzele peste ale mele şi i-am simţit vârful limbii. Sângele zvâcnea în mine neîncetat şi, când limbile ni s-au atins, m-a cuprins o senzaţie de plăcere. Sărutul a căpătat un gust de suc şi de ceva bun, ceva ce nu puteam să denumesc, dar ştiam că voiam mai mult.

Nu ştiu cât timp ne-am sărutat aşa. Secunde? Minute? Când ne-am oprit, în sfârşit, îmi simţeam pielea înfierbântată şi muşchii din partea de jos a abdomenului mi se încordaseră.

Doamne!

Am deschis ochii clipind. Ce erau oare acea căldură ameţitoare pe care o simţeam în muşchi şi zvâcnirea dulce din anumite părţi ale corpului? Era ceva uimitor şi, în acelaşi timp, înspăimântător. Era frumos şi ciudat.

Rider a răsuflat uşor. Mi-am sprijinit din nou obrazul de umărul lui. Pieptul său se ridica şi cobora lent, de parcă ar fi fost foarte obosit. La fel se mişca şi pieptul meu. Am rămas lungiţi pe pat, în tăcere, cu mâinile împreunate şi aşezate pe abdomenul lui.

— Da, a zis dregându-şi vocea. Vrei să faci asta oricând? Chiar te rog.

Închizând ochii, am chicotit. „Probabil chiar aşa am să fac", m-am gândit.

Am mai stat aşa o vreme şi, când a sosit momentul să mă întorc acasă, Rider mi-a atins uşor şoldul. Mi-am luat geanta şi, înainte să ies din camera lui, am aruncat o ultimă privire spre *Iepuraşul de catifea*.

Mi s-a topit inima.

— Pot să vin cu tine, a spus el când am ajuns la parter. Apoi pot să iau...

— Nu-i nevoie.

Drăguț din partea lui că se oferise, dar ar fi însemnat să se abată prea mult din drumul lui. Am întins mâna după chei.

— Știu drumul înapoi.

A schițat un zâmbet.

— Știu.

M-am uitat lung la el când a lăsat cheile să-mi cadă în palmă. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat ușor și mult prea repede.

— Te conduc la mașină? s-a oferit.

Am încuviințat și ne-am îndreptat amândoi spre living, chiar când s-a deschis ușa de la intrare. O femeie mai în vârstă a intrat, cu o plasă albastră pentru mâncare într-o mână și o sacoșă din pânză neagră atârnându-i de încheietură. Avea părul negru și înspicat, prins într-o coadă de cal la baza capului. Am bănuit că era doamna Luna, deși nu părea atât de bătrână. Am înțepenit când ușa s-a închis în spatele ei, iar ea s-a întors spre noi.

S-a oprit brusc, căscând ochii. M-a străbătut un fior când privirea ei a trecut de la mine la Rider.

— Bună seara, doamnă Luna. Rider a făcut un pas în față. Ea este Mallory. A trecut pe la noi după ore.

Doamna Luna a clipit o dată și apoi încă o dată.

— Mallory? a repetat și și-a ațintit privirea strălucitoare asupra mea. *Ea* este Mallory.

Dumnezeule!

— Da, ea este, a răspuns Rider.

— Oh. Femeia a clătinat din cap și a intrat în living. E o plăcere să te cunosc. Nu știam că vii pe la noi, altfel m-aș fi întors mai devreme acasă.

Pielea din jurul ochilor i s-a încrețit când s-a uitat la Rider.

— Tânărul aici de față ar fi trebuit să-mi spună. Aș fi putut să fac...

— Nu e nevoie să faci nimic, a răspuns Rider. Oricum, Mallory trebuie să plece acasă.

Doamna Luna a intrat în living, lăsând sacoșa pe fotoliu. S-a uitat la Rider, iar eu m-am uitat la ea. Cuvintele îmi zburau prin minte și am reușit să le prind. Apoi mi-au alunecat printre degete, în timp ce tăcerea ne învăluia.

Și-a scos geaca subțire și a așezat-o pe spătarul unui scaun.

— Sper să te revăd, atunci. La cină, data viitoare. Sunt celebră pentru *arroz con gandules*. Mi-a zâmbit afectuos. O să-ți placă.

— Practic, este un fel de mâncare din șuncă, orez galben și mazăre de Angola, mi-a explicat Rider rânjind. E foarte gustos.

Am dat din cap.

— Și o s-o revezi. Rider mi-a atins umărul. Nu-i așa?

Am mai dat o dată din cap.

Rider și-a pus o mână pe spatele meu.

— Mallory trebuie să plece.

Obrajii îmi ardeau, iar iritarea s-a manifestat rapid în interiorul meu. De data asta, a avut un efect diferit. M-a făcut să-mi iasă cuvintele din gură.

— Mă bucur... să vă cunosc.

Fața îmi ardea și mai tare pentru că mă bâlbâisem, totuși am reușit să rostesc cuvintele.

Doamna Luna a încuviințat, dându-se la o parte. Ușa de la intrare s-a deschis și, o secundă mai târziu, a intrat Jayden. A schițat un zâmbet leneș când ne-a văzut în living. Vânătaia pe care o avea în jurul ochiului se estompase puțin și m-am întrebat ce crezuse doamna Luna în prima clipă când îl văzuse așa.

— Hei, nu te poți sătura de mine? Acum mă urmărești și acasă? Jayden și-a scos tenișii, așezându-i lângă ușă și zâmbindu-mi. Rămâi la cină?

— Nu, Mallory trebuie să plece, a răspuns Rider.

— Păcat. Jayden s-a îndreptat spre bunica lui. Duc eu asta, a spus luând plasa din mâinile ei. Pregătesc eu cina în seara asta.

Rider a ridicat din sprâncene.

— Serios? Doamna Luna i-a zâmbit lui Jayden. Ești atât de bun cu mine! a spus ea și l-a lăsat pe Jayden să o împingă spre bucătărie. Ce m-aș face fără tine, *mi nene hermoso*[1]?

— Ai fi pierdută fără mine, a tachinat-o el, înconjurându-i talia cu mâna. La fel și Mallory.

Am zâmbit, în timp ce Rider mă conducea afară. În curând, amurgul avea să devină noapte. Luminile de pe stradă se reflectau, lipsite de strălucire, pe trotuar. Rider m-a luat de mână.

— Pot să te întreb ceva personal? am spus.

— Sigur, a răspuns el.

— Ce s-a întâmplat cu... părinții lui Hector și Jayden?

— Tatăl lor a fost fiul doamnei Luna. A murit de cancer, când ei erau foarte mici.

M-a strâns de mână când am trecut pe lângă un copac.

— Iar mama lor cred că și-a cam pierdut mințile. Sau poate n-a fost niciodată zdravănă? Nu știu. Consumă droguri. Trece pe aici o dată pe an. Ultima oară când am auzit de ea, locuia în Washington D.C.

— Ce... trist, am zis, dorindu-mi să fi putut spune mai multe.

— Da, a murmurat Rider.

Ne-am oprit lângă mașina mea.

— Ești sigură că nu vrei să te însoțesc?

Am încuviințat, uitându-mă la el. Privirea mea a căutat-o pe a lui.

— Pot să... te mai întreb ceva?

Rider a zâmbit.

— Poți să mă întrebi orice.

— Ești fericit acolo?

— Acolo? Adică acasă la doamna Luna?

Când am încuviințat, și-a pus ambele mâini pe umerii mei, apoi și-a lăsat capul în jos, până când privirile noastre au ajuns la același nivel.

[1] „Băiatul meu frumos" (în sp. în orig.)

— Sunt cât se poate de fericit. Am un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă. Şi mi-am propus să am în continuare lucrurile astea şi după ce termin şcoala.

— Dar... acasă ar trebui să însemne mai mult, i-am spus. Viaţa... ar trebui să însemne mai mult.

Mi-a atins obrazul cu buzele.

— Aşa ar trebui, dar nu se aplică pentru toată lumea. Ştii asta.

Douăzeci și șapte

Miercuri seara, Rosa și Carl stăteau la masă într-o tăcere rigidă și mă priveau. Broccoli pe care-l înghițisem cu greu începuse să prindă rădăcini și să-mi perforeze stomacul.

M-am încordat când Carl s-a uitat la Rosa. Ochii li s-au întâlnit și m-am mirat din nou de cât de bine stăpâneau arta de a comunica fără cuvinte.

Dregându-și glasul, Carl a pus furculița pe masă.

— Ai fost invitată la o petrecere?

Am încuviințat dând lent din cap.

— V-am mai vorbit despre... Keira. Ea m-a invitat.

— Și petrecerea e acasă la un băiat? a întrebat el.

Poate că ar fi trebuit să omit asta.

— E un... prieten.

Nu era chiar adevărat, dar nu era nici minciună. De fapt, eram cunoștințe.

— Un *prieten*? Vocea de obicei calmă a Rosei s-a auzit mai tare. Un prieten care nu e Rider?

— Am și alți prieteni... băieți, am răspuns sec, gândindu-mă la Hector și la Jayden, iar ea a clipit. Vine și Ainsley cu noi.

Asta era adevărat. Chiar mergea și ea. Îi spusesem Keirei în acea zi la prânz și ea se bucurase mult că avea să-mi cunoască prietena.

— Mi-ar plăcea... mult să mă duc.

Tăcere.

Carl și Rosa au comunicat din nou telepatic.

Am început să mă foiesc pe scaun, holbându-mă la friptura de porc pe jumătate mâncată. Dacă Rosa și Carl îmi dădeau voie să mă duc la petrecere sâmbătă, aveam s-o iau întâi pe Ainsley și apoi pe Rider și aveam să mergem toți trei împreună.

La o petrecere adevărată.

Mi s-a strâns stomacul.

Carl a luat o gură de apă, după care a spus:

— Părinții băiatului vor fi acasă?

Habar n-aveam. Probabil că nu, însă n-aveam de gând să spun asta.

— Cred că da.

Au schimbat din nou priviri între ei. Poate ar fi trebuit să fiu mai convingătoare.

— Am vrea să vorbim cu părinții lui, a zis Carl.

Am făcut ochii cât cepele.

— Ce? Dar ar fi... jenant.

— Mallory...

— Niciun părinte nu face asta, am insistat, oripilată de ideea că ar putea avea o discuție cu alți părinți, la fel cum avuseseră și cu profesorii, fără știrea mea. Dacă trebuie să... vorbiți cu ei, atunci mai bine nu mă duc. Voiam doar...

— Cred că va fi în regulă, a spus Rosa, atrăgându-și privirea critică a lui Carl. Chiar așa cred, a zis privindu-l în ochi. Și cred că e minunat că ai fost invitată și că vrei să te duci. De asemenea, nu cred c-ar trebui să discutăm cu cineva.

Aproape că am căzut de pe scaun.

Carl a ridicat din sprâncene.

Ea s-a uitat la mine lung și intens.

— Cred că ești pregătită pentru asta.

Am sărit de pe scaun și am îmbrățișat-o.

— Și cred că e bine, a continuat ea, fără să-și mute privirea de la mine, dar a zâmbit și mi-am dat seama că credea cu adevărat ceea ce spunea. Dar trebuie să te întorci acasă la unsprezece, Mallory. Te așteptăm la ora aia, nici un minut mai târziu.

Strângând din buze, am încuviințat.

— Probabil vor fi lucruri... pe care vreau să le înfrunți cu maturitate, a spus ea, iar Carl a strâns din ochi. Fii responsabilă în ceea ce-l privește pe Rider.

Am roșit gândindu-mă la toate modurile în care aș fi putut fi iresponsabilă.

— Fără băutură. Fără droguri, a adăugat.

— Firește, am răspuns imediat, iar asta era adevărat.

Nu plănuiam să consum niciun fel de substanțe ilegale la prima mea petrecere. Doamne, deja mă comportam de cele mai multe ori ca o ciudată. Nu era nevoie să fiu o ciudată beată sau drogată.

Carl a deschis ochii, dar tot arăta de parcă avea să facă infarct.

— Vom avea încredere în tine în privința asta, Mallory.

Rosa a zâmbit și am vrut să zâmbesc și eu.

— Încrederea e ceva foarte important. Nu ne dezamăgi.

— N-am s-o fac, am promis și apoi am zâmbit, privindu-l pe Carl.

Părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani.

— Mulțumesc, am adăugat.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumești, a spus el. Ci Rosei.

— Taci odată, a răspuns ea rânjind, apoi mi-a făcut cu ochiul.

Am zâmbit mai larg și abia așteptam să le spun lui Ainsley și lui Rider că mergeam la petrecere, dar... simțeam un nod de îngrijorare în stomac. Pe de-o parte, nu mă așteptasem ca ei să fie de acord, și acum, că-mi dăduseră voie, parcă-mi doream să se răzgândească.

*

Zâmbeam când mi-am închis fermoarul genții vineri, înainte de prânz. Rider trecuse pe la dulăpior între ore doar ca să mă sărute.

Buzele mele continuau să zvâcnească minute bune după ce pleca la următoarea oră. Poate că mă simțeam puțin stânjenită de afișarea publică a afecțiunii, dar în timp ce-mi schimbam cărțile pentru orele de dimineață, mi-am dat seama că tot ce mă stresase la începutul anului școlar — cum ar fi ideea de a întârzia la ore, de a nu avea unde să stau la prânz sau de a nu găsi persoane cu care să vorbesc — nu mă mai îngrijora.

Acum îmi făceam griji pentru testul la mate de săptămâna viitoare și pentru ce aveam să port sâmbătă. Mi-am aruncat pe umăr geanta nu cu mult mai ușoară și m-am întors. Am ezitat când am văzut-o pe Paige venind pe coridor cu o altă fată. Zâmbetul i-a pierit de pe față când m-a zărit.

La naiba.

Am început să merg, prefăcându-mă că ea nu era acolo. A încetinit pasul pe măsură ce se apropia de mine. Apoi s-a oprit chiar în fața mea.

Umerii mi s-au încordat.

— Ne vedem mai târziu, i-a spus prietenei sale în timp ce mă privea. Noi două trebuie să vorbim, mi-a zis.

Strângând din buze, am inspirat pe nas. Știam că avea să sosească și momentul ăsta. Și, cu cât Paige întârziase să-mi spună ceva, cu atât sperasem că avea să uite. Dar este o prostie să speri.

Ea și-a încrucișat brațele și m-a privit fix. Nu avea geantă pentru cărți. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să fie la oră.

— Acum ești mulțumită, da? Reapari brusc în viața lui și devii centrul universului pentru el, la fel ca înainte. Sărmanul Șoricel avea nevoie de el, așa că Rider m-a părăsit cât ai clipi.

Nu eram centrul universului lui.

Dar nu mai eram nici sărmanul Șoricel.

Iar lui Rider îi fusese greu s-o părăsească. Nu-mi spusese oare cât de mult îl necăjise faptul că o rănise?

Nu am spus nimic din toate astea, fiindcă mi se pusese un nod în gât și nu puteam să rostesc niciun cuvânt.

Paige a râs în sinea ei, clătinând din cap.

— Știi, e incredibil. M-a părăsit pentru... asta. A râs din nou. În fine, pe de-o parte, îmi vine să te bat chiar acum, aici.

Am simțit un gol în stomac.

— Și aș putea s-o fac. Ce s-ar întâmpla? Aș fi exmatriculată câteva zile. Mare brânză! N-ar fi prima dată. Dar n-o s-o fac. Știi de ce?

Nu știam de ce, dar m-am simțit ușurată să aud asta.

— Rider n-ar mai vorbi niciodată cu mine dacă aș face asta. Niciodată...

Vocea i-a cedat, iar privirea i s-a încețoșat.

— Nu m-ar ierta niciodată. M-o fi părăsit el, însă mie încă-mi pasă de el. N-o să-i fac asta.

Avea... avea lacrimi în ochi.

Doamne!

— Dar știi ceva? a spus ea. Ești prea bună pentru el acum.

Brusc, nodul din gât mi-a dispărut și puțin mi-a păsat că Paige avea lacrimi în ochi.

— Nu sunt prea bună pentru el.

Pe chipul ei s-a citit surprinderea.

— Fiindcă nu sunt mai bună decât el, am continuat. Nu e... mai prejos decât mine sau decât oricine altcineva.

— Nu. M-ai înțeles greșit, a zis ea cu voce joasă. L-ai cunoscut pe Rider. La *trecut*. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mai devreme sau mai târziu, o să-ți dai seama de asta, probabil când o să stai bine mersi în casa ta drăguță, din cartierul tău minunat. Sau când o să fii la facultate, iar el o să-și caute o locuință. La un moment dat, îți vei da seama că tot ce aveți în comun e trecutul și, când se va întâmpla asta, îi vei frânge inima.

Am făcut un pas în față. Asta vrusese să spună la ora de comunicare, când zisese că într-o zi aveam să-l las baltă.

— Te înșeli.

A clipit.

— N-aș face asta... niciodată, am mărturisit. Nu i-aș face rău lui Rider.

— Serios? A ridicat din sprâncene. De parcă până acum nu i-ai făcut rău.

Habar n-aveam ce voia să spună cu asta. Am auzit în depărtare clopoțelul care indica faptul că începuse ora următoare, însă niciuna din noi nu a făcut vreo mișcare.

— Ani la rândul s-a simțit vinovat din cauza ta, mi-a trântit ea, cu obrajii roșii de mânie. Nu știa ce s-a întâmplat cu tine și se învinovățea pentru tot.

— Dar...

— Iar acum apari din nou și continui să te comporți de parcă ar trebui să te protejeze de orice lucru. Crezi că ești singura care a dus o viață grea?

Nu credeam asta deloc.

— Mai gândește-te, Șoricel. Am grijă de sora mea de când s-a născut, fiindcă tata e un alcoolic de doi bani, iar mama are două joburi ca să ne pună mâncare pe masă. Și ce crezi că se întâmplă când tata se enervează? a continuat ea, cu obrajii îmbujorați. Mă transform într-un sac de box, ca să nu o lovească pe Penny. Dar mă vezi suferind din cauza asta? Mă vezi așteptând să aibă cineva grijă de mine?

Dumnezeule!

— Dar tu niciodată n-ai putut să ai grijă de tine și, cu siguranță, asta nu s-a schimbat. Doamne sfinte, tu nici măcar nu te poți ridica în fața clasei ca să ții un amărât de discurs! Vocea ei a devenit de un calm periculos când a dat acea lovitură de grație. De ce crezi că nimeni nu te-a criticat pentru asta? Dacă ar fi fost altcineva, toți l-ar fi mâncat de viu, dar pe tine nu, atât timp cât

Rider e acolo. Nu, ei te văd cu el și știu că nu e cazul să se ia de tine. Dar el nu va fi mereu acolo. Așa că va veni vremea când n-o să te poți descurca, când n-o să te poți apăra singură, iar el nu va fi acolo. O să te spargi, iar el o să-ți adune cioburile, învinovățindu-se iar. Așa funcționează lucrurile. Așa vor sta mereu lucrurile pentru voi doi.

Am căscat gura, făcând un pas în spate.

— Chiar și acum. Vocea i-a devenit o șoaptă. Nici măcar nu poți să te aperi. Știi ceva? Ai dreptate. Nu ești deloc prea bună pentru el. Merită pe cineva mai bun.

Paige s-a îndepărtat, lăsându-mă acolo, în mijlocul coridorului gol, să înfrunt singură adevărul vorbelor ei.

*

Sâmbătă m-am trezit devreme și mi-am adunat ustensilele de sculptat. Am folosit câteva calupuri în câteva ore. Camera mea mirosea a săpun. După prânz, când deja mă pregăteam să deschid al treilea pachet de săpun, am sculptat două aripi, una în partea dreaptă, cealaltă în partea stângă, unite în mijloc printr-o bucată de săpun care nu era mai lată decât degetul meu mare.

Nu dormisem bine vineri noaptea.

M-a trezit același coșmar, la fiecare câteva ore, și nu avea nimic de-a face cu petrecerea de mai târziu. Nervii mei avuseseră de suferit.

Cuvintele lui Paige mă urmăreau.

Fuseseră pline de ciudă și de răutate, însă adevărate. Ajunsesem departe, dar... eram tot Șoricel. Nu puteam să mă pun în fața clasei și să țin un discurs. Rămăsesem acolo și o lăsasem pe Paige să mă târască în noroi. Nu mă apărasem.

Nu ieri.

Nici când Carl râsese de ideea cu asistența socială.

Sau când Rosa și Carl făcuseră înțelegerea cu domnul Santos.

Eu și Paige aveam în comun mai multe lucruri decât aș fi crezut. Provenea dintr-o familie cu probleme și trăia încă în casa aceea, însă nu era ca mine. Ea se putea *descurca*. Eu mă ascundeam.

Ajunsesem departe, dar... mă simțeam slabă. Dacă eșuam, mă spărgeam, iar Rider... ar fi cules cioburile, învinovățindu-se. Știam asta. Paige avea dreptate. Așa stăteau lucrurile.

Dar nu puteam permite ca între noi să fie doar atât.

*

Când a trebuit să mă opresc ca să mă pregătesc pentru petrecerea lui Peter, bucata de săpun se transformase într-un fluture. Nu mai încercasem asta niciodată. „Trebuie să mai lucrez la detalii", m-am gândit când l-am pus cu grijă pe birou și m-am întors spre dulap.

Petrecerea era un pas important pentru mine, însă entuziasmul mi-a pierit când mi-am pus rochia pe care o alesesem în seara în care Rosa și Carl mi-au dat voie să merg. Avea mâneci trei sferturi și era de un albastru electrizant. Am asortat-o cu ciorapi negri și balerini. Nu era foarte elegantă, dar mi s-a părut simpatică.

M-am uitat în oglindă preț de câteva secunde. A fost de-ajuns ca să aud din nou în minte cuvintele lui Paige. M-am gândit la ora de comunicare și la motivul pentru care niciunul dintre ceilalți colegi nu comentase faptul că nu-mi ținusem discursul la fel ca ei. De îndată ce m-am gândit la asta, mi-am amintit ceva.

— Acum poți să ieși, a spus Rider, ghemuit în fața ușii dulapului.

Camera era slab luminată în spatele lui, iar el era doar o umbră.

Strângând-o pe Catifea la piept, am clătinat din cap. Mi se uscaseră lacrimile pe obraji. Nu voiam să mai ies.

— E totul bine, Șoricel. Îți promit. Rider a ridicat brațele. A plecat. Suntem doar noi și domnișoara Becky. Poți să ieși.

Am lăsat păpușa în jos. Dacă domnul Henry plecase, atunci totul era în regulă. Destinzându-mă, m-am sprijinit în genunchi și am

ieșit de-a bușilea. În clipa în care am ajuns la ușă, Rider m-a apucat de mâna liberă. M-a tras ca să mă ridic în picioare. Privind în sus, i-am văzut fața. Buza îi era despicată și vânătă. O tăietură recentă. Pumnii domnului Henry. Eu mă ascunsesem în timp ce Rider îi distrăgea atenția.

— Ce ți-am spus? a continuat Rider. Că vei fi întotdeauna în siguranță.

Întotdeauna.

Eram de părere că existau două feluri de „întotdeauna".

Cel bun.

Și cel rău.

Ei bine, cel bun era, am învățat repede, o minciună. Acel „întotdeauna" sfârșea, teoretic și practic, în flăcări, fiindcă, oricât de mult încercai să-l păstrezi, îți scăpa printre degete.

Cel rău era în permanență prezent, ca o umbră sau ca o fantomă. Indiferent de ce se întâmpla, rămânea mereu în fundal.

Închizând ochii, m-am concentrat asupra respirației, ca să-mi treacă neliniștea. Nu puteam să mă gândesc la asta acum. Mi s-au adunat lacrimile în gât, dar știam că nu voi plânge. Nu mai plânsesem de când părăsisem casa aceea.

La naiba, chiar nu mai plânsesem din noaptea aceea. Dându-mi seama de asta, m-am simțit de parcă aș fi avut un cuib de șerpi în stomac. Nu pentru că nu mi-ar fi funcționat canalele lacrimale, ci pentru că mintea-mi era blocată. Totul îmi era blocat. Și trebuia să... mă deblochez.

Începând chiar din seara aceea.

Am încercat să mă relaxez pe drum spre Ainsley. Locuia în Otterbein, într-una dintre casele acelea istorice, destul de aproape de Inner Harbor. Habar n-aveam cât costau casele din zona aceea, însă știam că nu erau prea ieftine.

— Poți să stai... în față, i-am spus când a urcat în spate.

Arăta genial, ca de obicei, purtând blugi strâmți și o bluză largă, care-i aluneca de pe un umăr.

— Locul acela este rezervat pentru domnul Superbitatea Întruchipată, a răspuns ea punându-și centura și apoi aplecându-se în față și prinzându-se de scaunul meu. În plus, îmi cam place să fiu dusă cu mașina stând în spate. Parcă ai fi șoferul meu personal.

Am pornit.

— Într-o Honda Civic... veche de zece ani.

— Mă rog, a zis ea lovind scaunul. Trebuie să recunosc că sunt încă surprinsă că Rosa și Carl te-au lăsat să vii.

— Și eu, am recunoscut.

Înainte să plec, mi-au reamintit regulile de bază. Carl tot nu părea sută la sută convins de hotărârea aceasta.

Traficul era infernal, așa că a durat ceva până l-am luat pe Rider, iar după ce s-a așezat pe scaunul din dreapta, i-a zâmbit lui Ainsley și apoi s-a aplecat spre mine, sărutându-mă pe obraz.

— Șoricel.

S-a lăsat puțin pe spate și s-a uitat la mine și, chiar dacă stăteam jos, mi s-a părut că mă privea din cap până-n picioare.

— Arăți minunat.

M-am înroșit.

— Cunoști vreun băiat care să-ți semene și pe care l-aș putea împrumuta? a întrebat Ainsley, iar eu m-am străduit să nu zâmbesc.

Probabil situația cu Todd nu era prea roz.

Rider s-a răsucit în scaun când am luat curba.

— Da. Îl cheamă Hector.

Am rânjit.

— Hector? Poftim? E un idiot, a răspuns ea lăsându-se pe spate. A urmat o pauză. O să vină la petrecere?

De data asta nu m-am mai abținut să nu rânjesc.

— Nu, astă-seară lucrează.

Rider s-a întors și s-a întins să mă atingă, trecându-și degetul peste brațul dinspre el.

— Chiar arăți minunat.

Rânjetul mi s-a transformat în zâmbet.

— Și tu arăți grozav.

— Cu alte cuvinte, arăți superb, a adăugat Ainsley din spate.

Era adevărat. Era întotdeauna adevărat, dar în seara aceea Rider arăta deosebit de atrăgător, în cămașa din denim negru, uzată. Nu știu ce anume îmi plăcea atât de mult la cămașa aceea. Poate materialul, care era atât de subțire, încât mi-am imaginat că, dacă m-ar ține în brațe, i-aș simți căldura corpului. Sau poate pentru că-și suflecase mânecile deasupra coatelor, lăsând să se vadă antebrațele puternice, cu pielea bronzată.

Sau poate pentru că era pur și simplu el.

Probabil despre asta era vorba.

Petrecerea lui Peter se ținea acasă la bunicii lui, care plecaseră în Florida în septembrie. Casa se afla în partea cealaltă a orașului față de locuința familiei Rivas, spre periferie, unde casele erau mai mari și aveau curte. Keira îmi spusese că fratele mai mare al lui Peter urma să fie prezent, dar avea douăzeci și unu de ani, deci nu era chiar un *adult*.

— Uau, a murmurat Ainsley când drumul îngust, străjuit de foarte mulți copaci, și casa s-au ivit în fața noastră.

Casa era de fapt o fermă, o fermă mare și veche, și peste tot erau mașini, parcate alandala. Mi s-a strâns stomacul când am văzut marea de mașini și oamenii care se perindau în jurul casei tencuite în roșu și alb.

Erau... mulți oameni.

— Mai bine ai parca aici, m-a sfătuit Rider. Lângă drum, la ceva distanță de mașina aia. Știi, în cazul în care iese cineva...

Doamne! Erau foarte mulți oameni prezenți.

Broboane de sudoare mi-au acoperit fruntea. Sângele îmi pulsa în urechi. Simțindu-mă învăluită de căldură, am tot lovit orbește portiera până am nimerit butonul. Geamul s-a deschis și aerul rece a pătruns înăuntru. Dar asta nu era tot. Gura mi se uscase. Mă ardea stomacul. Mirosul de lemn ars mă sufoca.

Muzica vuia, iar zumzetul conversațiilor și râsetele îmi răsunau în urechi.

Am tresărit când am simțit o mână atingându-mi brațul. Mi-am întors capul spre Rider. Gura i se mișca și, pentru o clipă, nu am auzit ce spunea. Tot ce auzeam era zgomotul — râsete ascuțite, voci puternice. M-am străduit să mă concentrez asupra a ceea ce se petrecea în mașină.

— Mallory? a spus el.

Am înghițit în sec.

— Da?

S-a încruntat, cercetându-mi fața.

— Ești pe altă planetă.

— Ești bine? a întrebat Ainsley, prinzându-se de scaun. Ești superpalidă.

— Chiar ești. Rider și-a pus mâna pe obrazul meu. La naiba, arzi!

Privirile ni s-au întâlnit.

— E... copleșitor pentru mine.

Îngrijorarea l-a făcut să se strâmbe când s-a aplecat.

— Nu e nevoie să facem asta.

— Chiar deloc, a fost de acord Ainsley, de pe bancheta din spate.

A întins brațul și m-a strâns de mână.

— De fapt, aș prefera să fac altceva. E doar o petrecere stupidă la o fermă și pun pariu că nici măcar n-au cai sau vaci. Asta chiar ar fi cool.

Rider m-a țintuit cu privirea în timp ce încuviința.

— Ainsley are dreptate. E doar o petrecere stupidă.

Dar era... important.

Însemna că mă străduiam.

Iar dacă aș fi plecat, ar fi însemnat că nu mă străduiam.

— Nu vreau... să fiu așa, am șoptit privind în altă parte.

Și, odată ce am spus asta, nici măcar n-am mai vrut să-mi retrag cuvintele. M-a lovit o senzație stranie, asemănătoare cu... ușurarea. Nu avea sens. Sau avea?

— Nu-mi place cum sunt.

M-am uitat din nou la Rider. Îngrijorarea continua să i se citească în ochii căprui și în expresia gurii. Lacrimile mi s-au adunat în gât. Era umilitor să recunosc ceva atât de personal, dar acum nu mai eram singura care știa asta despre mine. Nu mai era secretul meu.

— E OK. N-o să te simți așa pentru totdeauna.

Rider mi-a mângâiat maxilarul cu degetul mare. Am închis ochii, vrând să-l cred. Simțeam nevoia să-l cred. Cu voce joasă, a continuat:

— Nimic nu ține o veșnicie, Șoricel.

*

Nu ne-am mai dus la petrecere.

Am mers la film.

Nici măcar n-am putut să conduc până la cinematograf. A condus Rider. Apoi a lăsat-o acasă pe Ainsley și l-am convins încă o dată că eram în regulă. L-am lăsat și pe el acasă. În seara aceea mersesem pentru prima dată la film cu un băiat și fusesem complet absentă. Mintea mi se blocase din cauză că seara fusese un eșec total.

Eram sigură că Rosa și Carl mă așteptau treji, dar au avut destulă considerație încât să nu sară pe mine când am intrat în casă și am urcat încet scările. Telefonul mi-a sunat cam la cinci minute după ce am închis ușa dormitorului. Era prima dată când Rider mă suna... și o făcea din motive evidente.

— Ești acolo, Șoricel? a întrebat.

— Da.

Mi-am lipit telefonul de ureche.

A urmat o pauză.

— Trebuie să-ți spun ceva și vreau să mă asculți, bine?

Am simțit un gol în stomac. M-am așezat pe marginea patului, cu picioarele adunate sub mine. Nu mă schimbasem încă, îmi scosesem doar cardiganul, care mirosea ușor a popcorn. M-am pregătit, sau cel puțin am încercat, pentru a-l auzi spunând că relația noastră fusese o idee proastă. Un milion de lucruri mi-au trecut prin minte înainte ca el să vorbească din nou:

— În seara asta ai zis ceva ce chiar m-a deranjat, a spus el, iar eu am auzit o ușă închizându-se în spatele lui. Ai spus că nu-ți place de tine.

M-am concentrat asupra fluturelui neterminat de pe biroul meu și am deschis gura. Dar nu mi-au ieșit cuvintele.

— Nu mi-a plăcut deloc să aud asta, Șoricel. Nu-mi place să știu că gândești așa, a continuat el, iar eu am închis ochii.

Am simțit din nou în gât arsura aceea.

— Sunt atâtea lucruri la tine care ar trebui să-ți placă. Ești deșteaptă. Mereu ai fost. Vrei să mergi la facultate și poate să faci ceva în domeniul medicinei.

Am închis ochii, fiindcă... nu știam dacă-mi doream cu adevărat să fac asta, iar simplul gând îmi stârnea o senzație de parcă pluteam în derivă.

— Ești bună la suflet, a continuat el, iar eu mi-am acoperit fața cu mâna. Ești o persoană drăguță, cu un viitor strălucit. Ca să nu mai zic cât de bine săruți. Deși la graffiti nu prea te pricepi, ce-i drept.

Mi-a scăpat un hohot de râs înfundat.

— Dar putem lucra la asta, a adăugat Rider. Și sculpturile acelea pe care le-am văzut? Sunt extraordinare, Mallory! Ești talentată. Doar că nu vorbești prea mult, Șoricel. Atâta tot. Ești timidă. Nu există niciun motiv să nu te placi, pentru că ești o persoană minunată. Ești perfectă, în felul tău.

— Nu e vorba de asta, mi-a scăpat.

— Poftim?

Am tras adânc aer în piept și... cuvintele mi-au ieșit pe gură.

— Nu e vorba doar de faptul că nu vorbesc. Am un blocaj.

— N-ai niciun blocaj, Mallory.

— Ba da.

M-am ridicat de pe pat și am început să mă plimb prin cameră.

— Mă simt blocată și nu pot să trec peste asta.

Mi s-a frânt vocea și am început să vorbesc mai repede, rostind mai multe cuvinte într-un minut decât se întâmpla de obicei în cinci ore.

— Ce s-a întâmplat în seara asta a fost ceva nou pentru mine. Ar fi trebuit să fie distractiv, minunat, dar nici măcar n-am apucat să-mi placă. N-am trăit momentul. N-am încercat. Nu cu adevărat. Sunt jalnică.

— Mallory...

— Și între noi doi la fel au stat lucrurile mereu. Eu am nevoie de ajutor, iar tu... ești acolo. Eu mă destram, tu mă refaci. Nici măcar nu încerc să schimb asta.

— Poftim? Pe asta de unde ai mai scos-o? a întrebat. Astea-s prostii.

Am clătinat din cap.

— Și chiar te străduiești. Mergi la școală. Îți faci prieteni. Vorbești cu oamenii, a insistat. Azi ai avut o pasă proastă. Asta-i tot.

Fusese mai mult decât atât.

— Totul mă sperie, am recunoscut cu voce joasă. Totul. Cel mai tare mă tem de *pentru totdeauna*. Mi-e teamă că voi rămâne așa pentru totdeauna.

Lui Rider i-a scăpat o înjurătură.

— Numai nenorocitul ăla e de vină. Pentru felul în care s-a purtat cu tine...

— La fel s-a purtat și cu tine, dar tu n-ai ajuns așa.

— Nu sunt perfect, Șoricel. Nimeni nu-i perfect, dar, la dracu', detest să te aud spunând lucrurile astea, fiindcă eu... A oftat în

telefon și mi s-a părut că era obosit. Nu știu cum să îndrept lucrurile.

Nici eu nu știam.

Și poate... poate că nu se puteau îndrepta. Rider spusese că nimic nu dura pentru totdeauna, însă unele lucruri, unele cicatrice erau prea adânci ca să dispară vreodată.

Douăzeci și opt

Miercuri seară, Ainsley mi-a scris pe laptop.

Ești acolo, străino?

Am trimis repede un *da*. Abia dacă vorbisem cu ea după petrecerea aceea ratată. Fusesem prea preocupată de propriile gânduri ca să mai apreciez că în zilele următoare îmi trimisese o grămadă de mesaje din ce în ce mai scandaloase. Din seara aceea începusem să nu mă mai simt bine în propria piele. Voiam să mă eliberez de toate acele învelișuri, dar nu știam cu ce să încep.

Senzația aceea s-a prelungit în primele zile ale săptămânii. Nu-mi puteam aminti ce se predase la ore. Luni, Keira mă întrebase despre petrecere, iar eu mințisem, spunând că-mi fusese rău. Știam că Rider își făcea griji. Miercuri am petrecut câteva ore împreună și mă simțeam de parcă făcusem câțiva pași înapoi. Eram foarte conștientă de tot ce spuneam și făceam, ceea ce însemna că n-am vorbit și nici n-am făcut prea multe în timp ce ne îndreptam spre Harbor. Rider mă privise de parcă s-ar fi temut că aș fi putut ceda în orice clipă, și probabil la asta se și aștepta. Doar mă ținuse de mână și mă sărutase pe obraz când plecase să lucreze la garaj.

Rămăsesem închisă în camera mea de când mă întorsesem acasă, sculptând o nouă bucată de săpun. N-am putut să mă ating de fluture. Stătea pe birou, executat doar pe jumătate. Nimic din ceea ce creasem cu noile bucăți de săpun nu arăta cum trebuie.

Nu-mi ieșiseră bine petalele trandafirului înflorit. Rupsesem fără să vreau urechea iepurașului la care lucram, iar pisica arăta ca un personaj dintr-un film de Tim Burton, deși nu la fel de interesant.

Nu mă concentram. Nu puteam. Poate că Ainsley mă putea distrage. A apărut un nou mesaj de la ea:

Pot să te sun? Știu că deteşti să vorbești la telefon, dar vreau să te sun.

M-am îndreptat de spate, încruntându-mă. Dacă Ainsley voia să mă sune, probabil că se întâmplase ceva, ceva mai important decât faptul că nu avusesem dispoziția necesară pentru a vorbi cu ea prin mesaje. Firește, am scris, iar telefonul a sunat câteva secunde mai târziu.

— Știu că nu-ți place deloc să vorbești la telefon, dar... trebuie să vorbesc cu cineva, a spus ea aproape în șoaptă. Iar tu ești cea mai bună prietenă a mea și...

Vocea i s-a întrerupt și am simțit că mi se strângea inima.

— Chiar sunt speriată.

— E vorba de... Todd? am întrebat, punând laptopul din poală pe pernă.

A râs tăios.

— Nu. Aș vrea eu să fie vorba doar de el.

Mi-am pus mâna pe burtă.

— Ce... ce s-a întâmplat?

Am auzit-o respirând agitat prin telefon.

— Îți amintești când a trebuit să merg la oftalmolog, la specialistul acela în retină? Din cauza a ceea ce a văzut medicul când mi-a făcut consultația pentru ochelari noi?

— Da... îmi amintesc.

— Păi, am fost la specialist în după-amiaza asta și... nici măcar nu înțeleg. M-am gândit că va spune ceva de genul: *ai o vedere foarte slabă* sau *ai o aluniță în ochi*. Știai că poți avea alunițe în ochi? Chiar se poate.

— Nu știam asta. Mi-am mușcat buza de jos. Ce a zis... specialistul?

— Mi-au dilatat ochii și apoi mi-au verificat tensiunea. O aveam puțin mai mare decât cea normală, dar nu e ceva grav. Apoi mi-au scanat ochii — știi, când trebuie să te holbezi la X-ul acela de pe ecran? Și apoi mi-au făcut o altă serie de teste, bănuiesc că radiografii. Mi-au pus iod în ochi și mi-au băgat sub nas tot felul de lumini în timp ce făceau fotografii. A fost tare ciudat și, pentru câteva secunde, am văzut când roșu, când albastru. Ainsley a mai tras o dată adânc aer în piept. Apoi a venit specialistul și mi-a cercetat ochii.

Ainsley și-a dres vocea înainte să continue:

— S-a așezat pe un scăunel, și-a scos drăcia aia de pe cap, care-mi amintea de o cască de miner, și a zis... că e aproape sigur că sufăr de o chestie care se numește retinită pig-men-nu-știucum, dar că trebuie să-mi mai facă niște analize, ca să fie sută la sută sigur. A mai spus și că am ochii inflamați. Și eu am zis: „OK, și acum ce-i de făcut?"

— Bine, am spus strângând tare telefonul.

— Mi-a spus că, pentru inflamație, îmi va prescrie picături. Un fel de steroizi. Vorbea de parcă inflamația ar fi ceva destul de grav. Ceva ce se numește edem macular sau cam așa ceva... și că, dacă venele sau altceva s-ar sparge, ar fi foarte rău.

Doamne!

— Dar... picăturile te vor ajuta?

— Da. Vocea lui Ainsley părea tensionată. L-am întrebat cum are de gând să trateze chestia cu retina și mi-a spus că nu poate face nimic. Nu există tratament. Și am zis, OK, nu-i mare brânză, fiindcă întotdeauna am văzut prost, dar se uita la mine de parcă i-ar fi părut rău și nu pricepeam de ce.

Aveam un presentiment neplăcut.

— Atunci mi-a spus că... e foarte probabil că voi orbi... sau pe-aproape.

— Ainsley! am exclamat șocată.

— Și nici măcar nu se știe când se va întâmpla, dar așa va fi. Trebuie să-mi mai facă și alte analize, dar medicul a început să-mi explice că-mi pot pierde ceva ce se numește vederea periferică și... S-a întrerupt, respirând adânc. OK. N-o s-o iau razna.

— E... normal s-o iei razna când ți se întâmplă așa ceva, am asigurat-o, încercând să o calmez.

Era, fără îndoială, o situație pentru care chiar o puteai lua razna.

— Sunt siguri că asta e ceea ce ai?

— Cred că da, Mal, cred că da. Chiar și asistenta se uita la mine de parcă voia să mă îmbrățișeze, iar eu stăteam acolo, fără nicio reacție. Și am venit acasă și încă nu... nu m-am obișnuit cu ideea. Adică, e posibil să mă trezesc mâine și să nu mai văd? Peste câteva săptămâni sau câțiva ani? Nici nu știu ce să cred. Acum câteva ore totul era normal.

Mi-am apăsat o mână pe piept.

— Ainsley, îmi... îmi pare foarte rău. Nu știu ce să spun.

Și, pentru prima dată, nu mi se întâmpla asta fiindcă mă simțeam captivă în propria minte, ci pentru că, sincer, nu știam ce să spun. Era ceva foarte important. Avea să-i schimbe întreaga viață.

— Sper... sper să se înșele.

— Și eu, a murmurat ea. Există o șansă, știi? Trebuie să-mi mai facă un test, apoi încă un fel de analiză genetică, însă nimeni din familia mea nu e nevăzător. Nu știu.

— Pot să... fac ceva?

— Să-mi găsești altă pereche de ochi?

A râs și, pentru o clipă, a părut cea dintotdeauna.

Când ne-am urat noapte bună, o jumătate de oră mai târziu, eram încă zguduită de acele vești. Mi-am lăsat telefonul pe pat, lângă mine, și m-am uitat lung la laptop. Închizându-l, l-am

împins de pe pernă, departe de mine. A alunecat spre mijlocul patului, lovindu-se de geanta mea cu cărți.

— Oh, Doamne, am șoptit, închizând strâns ochii, pentru o clipă.

Trecându-mi picioarele peste marginea patului, am vrut să mă îndrept spre ușă, dar m-am oprit. Nici măcar nu știam încotro mă duceam...

Ainsley urma să-și piardă vederea?

Cum naiba era posibil? Cum să te trezești dimineața crezând că totul e în regulă, că va fi o zi la fel ca oricare alta, și apoi să afli așa ceva?

Nici măcar nu știam ce să cred.

Stând pe marginea patului, am clătinat încetișor din cap. Habar n-aveam prin ce trecea Ainsley, ce gândea. Vederea, indiferent cât de proastă, o accepți așa cum îți e dată. Nimeni nu ia în considerare posibilitatea de a o pierde. De a nu ști cum arată culoarea roșie sau cum se schimbă nuanțele cerului în amurg. Dacă aș fi în locul ei, m-aș panica. Aș sta ghemuită în poziție fetală și aș începe să mă legăn...

Probabil n-aș ști niciodată ce să fac.

Dar eu nu aveam să orbesc. Cel puțin, din câte știam.

Mâinile mi-au căzut pe genunchi și m-am liniștit.

Cel mai probabil, nu aveam să fiu împușcată în spate, pierzându-mi capacitatea de a merge. Probabil, speram eu, nu aveam să mai simt niciodată ce înseamnă să te duci la culcare lihnit, cu stomacul atât de gol încât să te doară. Nu mai trebuia să-mi fac griji că lumea nu prea avea așteptări de la mine. Îi aveam pe Carl și pe Rosa, care țineau enorm la mine. Aveam prieteni minunați, dintre care una trecea printr-o situație gravă, care avea să-i schimbe viața. Îl aveam pe Rider. Aveam toate aceste lucruri pentru că mi se oferise o a doua șansă.

M-am gândit la toți cei care nu aveau privilegiul de a primi o a doua șansă, *niciodată.*

Eu eram norocoasă.

Avusesem o viaţă grea, dar trecutul... făcea parte din mine, însă fără să mă reprezinte. Aveam un viitor, posibil unul luminos, în care să nu fiu o... victimă şi totuşi, când mă pierdeam în gânduri sau permiteam ca faptele domnului Henry să-mi influenţeze deciziile, nu acceptam acel viitor.

Nu-mi dădeam seama de tot ce aveam.

Asta... trebuia să se schimbe.

Şi, conştientizând asta, mi-am dat seama că era primul pas spre schimbare.

Douăzeci și nouă

Rider a rânjit privind ușa deschisă a dormitorului, din locul de la fereastră, unde stătea. Eu mă aflam în mijlocul patului, cu manualul de comunicare deschis în fața mea. Se presupunea că lucram la următorul discurs, cel despre o persoană importantă pentru noi. Îmi ținusem discursul persuasiv în timpul pauzei de prânz de săptămâna trecută și nu fusese greu de scris, însă de susținut, da. Acesta, în schimb, îmi dădea dureri de cap.

Erau atâtea persoane despre care aș fi putut scrie... Cum să aleg doar una? Inspirând adânc, am început din nou să scriu.

Există câteva persoane importante în viața mea, persoane care au influențat felul în care m-am schimbat.

M-am oprit, oftând. Părea evident să scriu despre Carl și Rosa, dar să explic în cuvinte, pe hârtie, de ce erau importanți pentru mine era mai greu decât îmi imaginasem. Nu voiam să intru în prea multe detalii, deși domnul Santos probabil știa deja o parte dintre ele.

Rider a rupt o filă din caiet, a mototolit-o și a aruncat-o în direcția mea. Habar n-aveam despre cine își scria discursul. Când îl întrebasem, îmi spusese că voia să scrie despre Peter Griffin din *Family Guy* și bănuiam — speram — că nu vorbise serios, fiindcă mă îndoiam că domnul Santos ar aprecia alegerea.

Am rânjit când ghemotocul de hârtie a aterizat între filele pe care mă străduisem deja să le netezesc. Știam, fără să îl desfac, că

avea să conțină un desen. Devenise un fel de obicei în ultima lună, de fiecare dată când învățam împreună.

Eu învățam.

El desena.

Eu îi spuneam să-și facă tema.

El încerca să-mi distragă atenția în toate modurile posibile.

În săptămânile care au urmat după petrecerea lui Peter lucrurile între mine și Rider au fost diferite și totuși... la fel. Analizele care i-au fost făcute lui Ainsley au confirmat diagnosticul. Își pierdea vederea periferică — deja pierduse cam treizeci la sută, fără să-și dea seama. Medicul îi spusese că avea să mai dureze câțiva ani până avea să-și piardă definitiv vederea și că, ținând cont de progresele medicale din domeniu, exista posibilitatea găsirii unui remediu.

Posibilitatea.

Ainsley nu prea vorbea despre asta. Mi-aș fi dorit să o facă, fiindcă știam mai bine decât oricine că tăcerea nu era întotdeauna soluția. Existau lucruri despre care trebuia să discuți, iar acesta se număra printre ele.

Carl nu își schimbase atitudinea față de Rider, nici măcar de când începuse să ia cina cu noi cel puțin o dată pe săptămână, dar măcar se abținuse de la alte interogatorii. Se mulțumea să mănânce în tăcere, în timp ce Rosa susținea conversația. Era mult mai bine.

Iar eu și Rider ne înțelegeam de minune.

Era ceva nou, incitant, emoționant. Distractiv. Iar când făcusem ceva aiurea în urmă cu două săptămâni, nu se supărase și nici nu fusese stânjenit.

Fiind în ultimul an de liceu, trebuia să ne vedem cu consilierul de orientare în carieră, ca să discutăm despre facultăți și planuri de viitor, și, când mă dusesem în biroul lui, luasem un formular de înscriere la universitate. Nu pentru mine, fiindcă aveam deja unul. Pentru Rider. În aceeași zi, la sfârșitul orelor,

m-am oprit la o papetărie și am cumpărat o mapă obișnuită, ieftină. În acea seară, după cină, îi dădusem lui Rider atât mapa, cât și formularul de înscriere și se uitase la ele atât de mult, încât îmi fusese teamă că făcusem o greșeală. Însă apoi îmi zâmbise și îmi mulțumise.

Voiam doar să vadă că existau opțiuni pentru el și că trebuia să fie mândru de munca lui. Nu trebuia să renunțe la facultate, dacă își dorea să o urmeze.

A doua zi mă dusese la galeria de artă din oraș unde încă se afla tabloul lui. La fel cum se întâmplase în ziua în care mă dusese la fabrica abandonată, am fost fascinată. Înalt de un metru și jumătate și aproape la fel de lat, tabloul îmi amintea de primul pe care mi-l arătase. Era tot un băiețel, dar care nu privea cerul. Privea drept înainte, provocându-i pe toți cei care treceau să-l *vadă* și ei, nu doar să-l privească. M-am mirat din nou de ceea ce putuse să facă folosind vopsea spray.

La fel ca data trecută, mi-a fost greu să-mi iau ochii de la tablou și nici măcar după ce am părăsit galeria n-am putut să uit expresia... disperării *resemnate* a acelui copil. Privirea lui părea să spună că nimeni nu se așteaptă să se mai schimbe ceva.

Mă gândeam la acel tablou chiar și când am ridicat ghemotocul de hârtie pe care-l aruncase Rider.

Primul desen pe care-l făcuse în timp ce învățam fusese orizontul orașului Baltimore. Îl obligasem să-l pună în mapă și se înroșise ca un rac. A fost tare drăguț. Mai erau cel puțin două desene pe patul meu care ar fi fost perfecte pentru mapă: schița unui labrador care dormea și cea a unui cal mustang.

Am desfăcut cu grijă mingea din hârtie. Am căscat gura, uimită, și l-am privit.

— Ai desenat asta în câteva minute?

Rider a ridicat din umeri, răsucind pixul în mână.

— Cam în zece, mai precis.

— Zece minute? Tot e incredibil.

Uimită, am ridicat bucata de hârtie. Cât timp eu scrisesem o singură propoziție, el mă schițase exact cum eram în clipa aceea.

Desenase cocul neglijent din vârful capului și îmi reprodusese profilul în timp ce-mi priveam discursul la care lucram. Sprâncenele încruntate, concentrându-mă. Probabil că-mi mușcam buza de jos. Îmi desenase chiar și pistruiul de sub ochiul drept. Fiecare detaliu, trasat cu pastă albastră. Eram eu, dar nu semănam. Fata aceea părea mai mare, mai matură. Curbura umerilor era mai sofisticată. Poate suna ciudat, însă mi se părea că mă uitam la o versiune diferită a mea — una mai bună.

Chiar așa mă vedea el?

Pe umărul meu se afla un fluture. M-am gândit că era un detaliu suplimentar ciudat, până când am ridicat privirea spre birou. Sculptura în formă de fluture pe care o începusem cu mai bine de o lună în urmă era acolo, neterminată.

În desenul lui Rider era terminată.

Am pus bucata de hârtie pe caiet și am netezit-o cu grijă. Acel desen nu avea să ajungă în mapă. Voiam să-l păstrez pentru totdeauna.

— Îți place? a întrebat el.

— Îl ador.

A chicotit și, când am privit în direcția lui, își mișca din nou pixul pe caiet.

— Ai scris ceva pentru discurs?

— Evident.

— Minți.

— S-ar putea.

— Rider... am oftat.

M-a privit printre gene.

— Nu-mi va lua așa de mult să scriu ceva. În plus, în felul ăsta îmi folosesc timpul mai eficient.

— Cum adică?

— Desenele te fac să zâmbeşti, a răspuns el rânjind. Dacă lucrez la discurs, n-are niciun efect.

Spusese asta atât de drăguţ, încât îmi venea să-l îmbrăţişez şi să-l sărut.

— Şi dacă lucrezi la discurs zâmbesc.

A ridicat din sprâncene, apoi şi-a închis caietul.

— Ştiu ce altceva te-ar face să zâmbeşti.

— Ce? Să-ţi faci temele?

— Nu. S-a uitat iar spre uşă şi s-a ridicat. Cred că, dacă mă aşez mai aproape de tine, o să zâmbeşti.

Ce bine mă cunoştea!

A făcut un pas spre mine.

— Cred că, dacă te iau de mână, o să zâmbeşti.

M-am îndreptat de spate, privindu-l.

— Şi mai cred... S-a aşezat pe marginea patului, răsucindu-şi corpul spre mine. Mai cred că, dacă te sărut, vei zâmbi iar.

Doamne! Pierdusem complet controlul conversaţiei, dar îmi plăcea. Am schiţat un zâmbet.

— Cred că ai dreptate.

— Ştiu, dar... Şi-a pus mâna peste a mea, coborând vocea. Dacă Rosa vine sus şi mă prinde făcându-te să zâmbeşti aşa, nu se va termina bine.

— Nu-ţi faci griji că s-ar putea să urce Carl?

Gropiţa din obrazul drept a apărut când a clătinat din cap.

— Rosa mă sperie mai tare.

Râzând, l-am lovit în joacă.

— Ce? Mă sperie, aşa-i de dură, a răspuns el. Arată de parcă ar şti să lupte în stil ninja.

— Ninja? Am râs iar. Pot să-ţi confirm că... nu a făcut karate.

— Ce uşurare! Aplecându-se, m-a sărutat pe obraz. E timpul să plecăm.

Neliniştea mi-a cuprins stomacul. Altă petrecere. Urma să fie diferită, nici pe departe cu la fel de multă lume precum cea de la

Peter. Doar aveam să mergem la cineva acasă, un băiat de la școală cu care Hector și Rider jucau baschet. Ainsley nu venea, dar tot eram emoționată. Dacă mă panicam iar și nu eram în stare să mă duc? Dacă nu vorbeam cu nimeni? Dacă mi-era atât de frică să nu fac ceva greșit, încât nici măcar nu încercam?

A lăsat capul într-o parte, iar ochii lui i-au căutat pe ai mei.

— Nu trebuie să ne ducem. Putem rămâne aici. Sau putem merge la film.

Să rămânem ar fi fost drăguț. Filmul? Minunat, dar ce rezolvam? Am clătinat din cap.

— Nu. Vreau să merg.

— Șoricel...

— Serios.

Mi-am lăsat bărbia în piept, am luat schița pe care mi-o făcuse și mi-am închis caietul. Târându-mă spre marginea patului, m-am ridicat și m-am îndreptat spre birou.

— Vreau să merg la petrecere.

— Nu e chiar o petrecere, a spus el. Doar niște oameni care stau degeaba într-o casă. Nu-i mare pierdere dacă o ratăm. Vor mai fi și altele.

Deschizând un sertar, am căutat până am găsit banda de scotch.

— Mergem.

A urmat o pauză.

— Da, să trăiți.

Am zâmbit, lipind desenul pe peretele de deasupra biroului.

— Mă aștepți aici?

El își pironise privirea asupra desenului.

— Nu plec nicăieri.

Mi-am luat gentuța de cosmetice și am ieșit pe holul de la baie, înainte să-mi pierd curajul și să mă răzgândesc. Mi-am desfăcut cocul și m-am pieptănat. Mi-am refăcut repede machiajul: ruj, fard, rimel. M-am gândit că rochia tricotată și ciorapii subțiri erau suficient de bune.

Rider mă aştepta, aşa cum spusese, şi, când am intrat, mi-a aruncat o privire care m-a făcut să simt fiori.

— Îmi place mult când ai părul desfăcut.

Inima mi-a tresărit puţin.

— Mulţumesc.

Rider s-a ridicat şi, din trei paşi, a fost în faţa mea, punând mâna pe o şuviţă groasă din părul meu.

— Are o culoare superbă acum. Nu mă înţelege greşit, şi portocaliul era drăguţ...

Mi-am dat ochii peste cap.

— Portocaliul nu era drăguţ.

M-a ignorat.

— Habar n-am ce culori trebuie să amestec ca să obţin nuanţa asta, dar o să aflu eu...

Apoi s-a aplecat şi mi-a sărutat pistruiul de sub ochi.

Am început să mă înclin spre el, însă vocea lui Carl s-a auzit în toată casa şi m-am gândit că nu era cea mai bună idee.

— Să mergem.

Înainte să ieşim din cameră, mi-am luat telefonul şi o gentuţă. Am coborât şi ne-am îndreptat spre bucătărie, de unde mi-am luat cheile.

— Plecaţi?

Ne-am întors când l-am auzit pe Carl.

— Da.

Carl şi-a încrucişat braţele, uitându-se fix la Rider.

— Şi unde vă duceţi?

Am răspuns înainte s-o facă Rider.

— Mergem acasă la un prieten.

— Am crezut că învăţaţi, a zis Carl cu voce suspicioasă.

— Asta am şi făcut, dar am terminat.

Ceea ce nu era o minciună.

Nu a părut să ne creadă, dar, înainte să poată spune ceva, Rosa a intrat în living.

— Nu vă luați gecile?

— Nu vom sta prea mult afară.

L-am privit pe Rider. Purta doar un tricou pe sub cămașă. Cel puțin, rochia mea tricotată era groasă.

Și-a băgat mâinile în buzunarele blugilor.

— Mulțumesc încă o dată pentru sandvici, doamnă Rivas.

Rider îi mulțumise Rosei de atâtea ori pentru sandviciul cu șuncă și brânză pe care ni-l pregătise când veniserăm, încât începeam să cred că îi era într-adevăr teamă de ea.

Carl l-a privit pe Rider sever.

— Mallory trebuie să se întoarcă acasă la opt.

— Poftim? Am făcut ochii mari și am strâns cheile mai tare. Întotdeauna a trebuit să mă întorc acasă la unsprezece.

Rosa a făcut un pas în față, punând o mână pe umărul lui Carl.

— Asigură-te că ajunge acasă înainte de unsprezece.

— O aduc înapoi la opt, a spus Rider, iar eu am rămas cu gura căscată, dar, înainte să pot spune ceva, a adăugat: Promit.

Buzele lui Carl se transformaseră într-o linie dreaptă, iar eu am așteptat să-i mulțumească lui Rider, însă n-a fost deloc politicos. Mă mânca pielea de nervi. Rosa se străduia să se poarte frumos, dar Carl nu. Deloc.

M-am întins și l-am luat pe Rider de mână. Lui Carl îi pulsa un mușchi la tâmplă, iar eu l-am strâns pe Rider de mână. N-am spus nimic până când nu am ajuns afară, în lumina puternică a soarelui.

— Îmi pare rău pentru purtarea lui Carl, am spus. E doar... foarte protector.

— E în regulă.

Rider mi-a dat drumul la mână când ne-am apropiat de mașina mea și am înțeles că, de fapt, nu era în regulă.

— Înțeleg, a adăugat.

M-am încruntat.

— Ce înțelegi?

A ridicat un umăr, luându-mi cheile din mână.

— Totul.

*

Clădirea industrială părăginită din fața rândurilor de case foarte vechi îmi amintea nițel de fabrica abandonată unde mă dusese Rider. Ferestrele erau ferecate cu scânduri, iar cărămida roșiatică își pierduse din culoare și era acoperită de jos până sus cu graffiti. Știam că acele picturi nu-i aparțineau lui Rider, fiindcă nu erau nici pe departe la fel de frumoase, însă creau o combinație stranie de nuanțe palide și culori strălucitoare, intense.

Rider a intrat într-o parcare parțial îngrădită de un gard înalt, din sârmă. Jumătate din el căzuse și cineva formase o grămadă din bucățile rupte într-un colț al parcării. Pavajul de un alb murdar amenința să se fărâme sub picioarele noastre în timp ce mergeam.

— E OK să lăsăm mașina aici? am întrebat.

Nu mai fusesem niciodată în acel cartier, dar știam că nu era departe de unde locuia Rider.

El a încuviințat, iar eu mi-am pus cheile în poșetă.

— N-are nimeni treabă cu ea.

Nu eram neapărat îngrijorată că s-ar putea întâmpla asta, ci, mai degrabă, că ar fi putut fi ridicată, din cauza semnelor de PARCARE INTERZISĂ care erau peste tot.

Rider m-a luat de mână când am traversat strada îngustă.

— Aici e casa lui Rico. Nu-i cel mai plăcut loc, dar în felul acesta n-o vom deranja pe doamna Luna când se va întoarce de la serviciu.

Gâtul mi se uscase deja când am urcat scările late. Rider nici măcar nu a bătut în ușă, doar a deschis-o și am intrat direct. Se auzeau râsete din holul întunecat și se simțea mirosul acela puternic de pământ.

— Ce faci, omule? a spus un tip mai mare decât noi.

Stătea într-un fotoliu, cu o sticlă lunguiață în mână.

— Nu mare lucru, a răspuns Rider și m-a strâns de mână.

Livingul era plin de oameni. Am privit agitată în toate părțile în timp ce Rider a început să mă prezinte tipilor din cameră. L-am recunoscut pe Rico, dar pe ceilalți nu-i mai văzusem până atunci.

— Ea este...

— Mallory, a spus o voce cunoscută din spatele nostru.

Paige.

M-am încordat, iar Rider s-a întors puțin spre ea.

— Salut, a zis el.

Paige i-a oferit un pahar. Doar lui, mie nu.

— Mersi.

— Cu plăcere. Privirea ei s-a mutat asupra mea. Fainã rochie!

Am simțit că nu era neapărat un compliment. Ea arăta fantastic, ca de obicei, în blugi negri mulați și un top cu bretele de un argintiu strălucitor. Cum de nu îi era frig? Poate fiindcă era dracu' întruchipat.

Diavolul care spunea adevărul.

— Mersi, am murmurat totuși.

Paige nu-mi mai adresase niciun cuvânt din ziua în care-mi spusese, pe coridor, că o să-i frâng inima lui Rider. Știam că ei încă vorbeau și nu mi se părea ceva rău, câtă vreme eu nu trebuia să port conversații cu ea.

Paige a ridicat o sprânceană. Nu a trecut pur și simplu pe lângă noi, spre living, ci a pășit legănându-și șoldurile. S-a așezat pe canapea, între doi tipi mai mari, care i-au făcut lui Rider un semn din cap. Erau concentrați la televizor, iar degetele le zburau peste console.

— Găsiți băuturi în bucătărie, a zis Rico făcând semn spre mine. Dacă vrea ceva.

— Super.

Rider m-a tras de mână și am traversat holul, ajungând într-o bucătărie rudimentară. Lângă un coș de gunoi care dădea pe

dinafară se aflau doze goale de bere. Rider a pus pe tejghea paharul pe care i-l dăduse Paige și s-a îndreptat spre frigider. Un miros puternic a umplut aerul când a deschis ușa.

— Sunt câteva doze de Mountain Dew aici. Vrei una?

Am încuviințat.

— Paige petrece mult timp aici?

A ridicat din umeri, dându-mi o doză și luând una și pentru el.

— Uneori. A copilărit cu Rico.

— Nu vrei să bei... ce ți-a dat Paige?

— Nu.

Dintr-un motiv stupid și, probabil, copilăresc, m-am bucurat să aud asta. Rider m-a prins cu mâna de ceafă și s-a aplecat. Când a vorbit, respirația lui caldă mi-a mângâiat buzele.

— Cum te simți?

— Bine, am spus. Abia am ajuns.

— Vreau doar să mă asigur. A aplecat puțin capul, iar eu am tresărit. O să te întreb asta des, iar când vrei să pleci, îmi spui. Da?

— Da.

M-a sărutat ușor și apoi s-a îndepărtat. Am simțit că-mi ardeau obrajii când ne-am întors în living. Rider s-a oprit la ușă.

— Unde e Hector?

— Sus, a răspuns Rico sorbind din sticlă.

Rider s-a uitat spre mine.

— Vrei să vedem ce face?

— Sigur, am spus, încercând să vorbesc mai tare, dar s-a auzit doar o șoaptă.

A zâmbit și m-a condus sus, unde era puțin mai răcoare decât jos, iar Rider părea să știe încotro mergeam, fiindcă s-a îndreptat direct spre a doua ușă, la care a bătut.

— Da, bă, a venit răspunsul.

— Eu sunt. Ești ocupat? Sunt cu Mallory.

— Da, stai nițel.

S-a auzit ceva scârțâind, apoi chicotitul unei fete. Am ridicat din sprâncene, iar Rider a tresărit.

— Hei, ne putem întoarce, a strigat el rânjind. Nu vreau...

Ușa s-a deschis brusc. Hector își netezea cămașa cu o mână. Cu siguranță întrerupseserăm ceva.

— Nu. Nicio problemă. Intrați.

— Sigur?

Hector a dat din cap, deschizând larg ușa. O fată cu pielea închisă la culoare stătea pe marginea saltelei. A zâmbit când am intrat și ne-a făcut cu mâna.

Pe o comodă ardea o lumânare care-mi amintea de prăjiturile cu zahăr. M-am întrebat a cui era camera. Nu arăta ca un dormitor.

— Îl cunoști pe Rider? a întrebat-o Hector pe fată, iar ea a încuviințat. Super. Ea e Sheila, iar ea e Mallory.

Sheila a zâmbit.

— Salut.

— Bună, am șoptit.

Hector s-a îndreptat spre o pernă de un roșu-închis și s-a trântit pe ea.

— Deci, când ați ajuns aici? a întrebat el, iar noi ne-am așezat pe saltea, lângă Sheila.

— Acum câteva minute, a răspuns Rider.

Hector s-a uitat la mine înainte să continue.

— Ceilalți sunt încă jos?

Rider a încuviințat.

— Rico și băieții joacă unul dintre jocurile Assassin Creed. Pare o partidă serioasă.

Chicotind, Hector s-a întins și a luat un pahar de pe marginea mesei.

— Pare ceva normal. Aveți de gând să rămâneți prin zonă?

— Poate, a zis Rider atingându-mi genunchiul cu al lui. S-ar putea să mergem la film mai târziu.

— Sună bine. Ai văzut meciul mai devreme? a întrebat Hector, iar băieții au început să discute despre meciul de baschet.

M-am uitat la Sheila. Era cu nasul în telefon, uitându-se la ceea ce părea să fie Facebook.

Erau atât de multe lucruri pe care le-aș fi putut spune, atât de multe întrebări... Opțiunile erau nelimitate, însă îmi simțeam limba grea. Am încercat să mă uit în altă parte, dar m-am oprit. Nu asta trebuia să fac. Trebuia să *vorbesc*. Trebuia să nu fac ceea ce făceam de obicei, adică să mă închid în mine.

Mi-am forțat buzele și limba să se miște.

— Deci... înveți la Lands High?

Poftim. Am reușit. Și asta fără să rânjesc ca o idioată.

Sheila a ridicat privirea.

— Nu, a zis zâmbind. Sunt la universitatea Howard. Am venit doar să petrec weekendul acasă.

— Oh.

Surprinsă, am privit în direcția lui Hector, dar niciunul din băieți nu era atent la noi.

— Hmmm... ce studiezi?

Și-a pus un picior lung peste celălalt.

— Pedagogie. Sunt în anul întâi.

— Ah, super. Ai vrut... dintotdeauna să studiezi asta?

— Cam da, a răspuns ea.

Am fost invidioasă, fiindcă eu nu eram sigură ce voiam să fac. Sau poate eram, dar Carl și Rosa nu erau tocmai încântați de idee.

— Dar tu? m-a întrebat. Ai de gând să mergi la facultate?

Am încuviințat, punându-mi doza de suc pe podea.

— La universitatea Maryland. Nu sunt sigură... ce să studiez acolo.

— O să te lămurești tu. Sunt studenți în primul an la facultatea mea care nu știu încă ce vor să facă. I-a bâzâit telefonul. Deci mergeți toți la același liceu?

Am încuviințat. Conversația s-a împotmolit, așa că m-am concentrat la ce spuneau băieții. Trecuseră de la baschet la fotbal. Am pierdut noțiunea timpului. Se scursese cam o oră când Hector și Sheila s-au ridicat.

— Coborâm, a anunțat Hector îndreptându-se spre ușă.

— Venim și noi într-un minut.

Hector a zâmbit strengar când a închis ușa în urma lor.

— Da. Da. Nu vă grăbiți.

M-am răsucit spre Rider.

— De ce...?

N-am avut timp să închei fraza. Gura lui a cuprins-o pe a mea într-un sărut dulce, dar mult prea scurt.

— Sunt mândru de tine, a murmurat el, iar eu am zâmbit, fiindcă știam la ce se referea.

Scurta discuție pe care o avusesem cu Sheila nu fusese mare lucru, dar pentru mine era un progres. Ieșisem din zona de confort, dar nu stătusem paralizată.

Așezându-mi mâinile pe pieptul lui, am zâmbit.

— Pare simpatică.

— Mda. Mi-a sărutat colțul gurii. Sunt sigur că i-am cam întrerupt.

Am chicotit.

— Da. Și eu.

— Suntem niște prieteni oribili. Mi-a cuprins obrazul. Dar știi ce?

— Ce?

— O să profit de faptul că suntem singuri.

A făcut o pauză, iar eu am simțit un nod în gât, de parcă m-aș fi urcat într-un *montagne russe*.

— Ce părere ai?

Mi-am pus mâna pe genunchiul lui.

— Cred... că mi-ar plăcea.

— Bine. A lăsat capul într-o parte. Fiindcă eu cred că o să-mi placă mult, mult de tot.

Apoi Rider m-a sărutat ușor, încălzindu-mi sângele. Nu știu câtă vreme a continuat acel sărut catifelat, dar, după câteva momente infinite, s-a schimbat, adâncindu-se. Limba lui s-a mișcat spre a mea și... nu mai fusesem sărutată așa niciodată. Nu mai simțisem așa ceva până acum.

El a scos un sunet gutural, iar inima a început să-mi bată nebunește când s-a aplecat spre mine. Nu știu cum, dar am ajuns să stau pe spate, cu Rider lângă mine pe saltea. Mâna lui a alunecat pe brațul meu și, dintr-odată, nu mai eram decât noi doi. Nu mă mai gândeam la camera aceea dubioasă sau la oamenii de la parter. Nu mă mai gândeam decât la cum mă făcea să mă simt, cum mă săruta, cum mă atingea — de parcă eram ceva neprețuit pentru el.

Mâinile mele au căpătat autonomie și am început să-l ating așa cum nu mai încercasem până atunci. Am tras de cămașa lui, iar Rider a răspuns imediat. S-a ridicat și, dintr-o mișcare, și-a scos tricoul și cămașa.

Mi-am ținut respirația când l-am văzut pe Rider fără cămașă. Era... uau! Cu excepția imaginilor de la televizor și din filme, era primul tip pe care-l vedeam fără tricou în viața reală. Carl nu se punea la socoteală, fiindcă ar fi fost... ciudat.

— Poți să mă atingi dacă vrei, a propus el.

Voiam.

Mușcându-mi interiorul obrazului, i-am atins pieptul. Fire aspre de păr mi-au gâdilat palma. Îi simțeam inima bătând cu putere. Încet, am mișcat mâna în jos, peste mușchii încordați ai abdomenului. A tresărit când i-am atins talia blugilor. Mi-am retras mâna, mutându-mi privirea spre fața lui.

— E OK, a zis cu voce răgușită. Mai mult decât OK.

Atingându-l iar, mi-am trecut mâna peste abdomenul lui, de data asta evitând blugii. Îmi plăcea să-l ating. Era atât de multă forță sub pielea aceea netedă!

Rider s-a întins din nou pe o parte, lângă mine, și m-a atins cu mâna pe talie. Sărutându-mă iar, mi-a distras repede atenția de la explorările mele. M-am pierdut în săruturi și în felul în care corpul meu îi răspundea. Mușchii din partea de jos a abdomenului mi s-au încordat. Capul mi se învârtea, iar mâna lui plutea deasupra gâtului și a pieptului meu, atingându-mă în așa fel încât îmi făcea spatele să se arcuiască și respirația să se accelereze. Apoi a coborât mai mult, alunecând sub tivul rochiei mele tricotate și peste ciorapii subțiri.

Mi-a atins coapsele, ajungând apoi între ele. Simțeam că-mi luase corpul foc. Tensiunea a crescut în mine. Eram înfierbântată și agitată și nu înțelegeam ce mi se întâmpla. Mi se strânsese stomacul când l-am apucat pe Rider de braț. O parte din căldură s-a stins când am deschis ochii.

— Rider, am spus, iar el m-a sărutat din nou.

Pentru moment, m-am pierdut în sărut, în ceea ce făcea mâna lui. Era bine, dar...

Doamne! Nu eram pregătită.

— Putem să... o luăm mai încet? am șoptit, strângându-i încheietura.

Mâna i s-a oprit imediat, iar el a ridicat privirea.

— Da. Sigur.

Și-a dres vocea și și-a retras mâna încet.

Am închis ochii, abținându-mă să nu plâng. Doamne! Nici măcar nu știam de ce nu eram pregătită sau dacă ar fi trebuit să fiu. Habar n-aveam și mă temeam că...

— Te-am rănit?

Am deschis ochii brusc.

— Ce?

— Am făcut ceva greșit?

Se uita insistent la mine.

Nu puteam să-i răspund. Nimic din ce făcuse nu păruse greșit. Dimpotrivă.

— Dacă am făcut ceva greșit, aș vrea să știu. Promit că...

— Nu m-ai rănit, am spus. Doar că... De ce ai crede asta?

A lăsat privirea în jos.

— Eu... n-am prea făcut lucruri din astea.

Obrajii i s-au înroșit, iar eu am căscat ochii.

— Adică, am făcut câte ceva, dar nu foarte multe. Nu am... făcut sex.

Timp de câteva clipe interminabile nu am putut să răspund. Doar m-am holbat la el.

— Ești virgin?

A schițat un zâmbet.

— Mda. Pari surprinsă.

— Sunt. Am crezut... nici nu știu. Ai fost cu... Paige. Am presupus că ai făcut-o deja.

— Nu, a răspuns el luându-mă de mână. Te uiți la mine de parcă n-ai înțelege cum de este posibil așa ceva.

Îmi citea gândurile.

— Am fost pe-aproape, dar niciodată... niciodată n-am vrut să merg atât de departe, a adăugat ridicând un umăr gol.

— Nici eu n-am făcut-o, am exclamat. Adică, știu că e evident... ești primul băiat pe care l-am sărutat, dar da, nici nu știu... ce spun, așa că o să tac.

Rider a chicotit.

— Nu. Ador când bați câmpii.

— Numai ție poate să-ți placă așa ceva. Mi-am împletit degetele cu ale lui. Vrei să... mergi mai departe cu mine?

Și-a ridicat genele, iar ochii lui, cu petele lor verzui, i-au întâlnit pe ai mei.

— Da. Da, vreau. Într-o zi.

Căldura mi-a cuprins obrajii și am șoptit:

— Și eu... vreau. Într-o zi.

Gropița din obrazul lui drept și-a făcut apariția.

— Atunci ne-am înțeles.

— Mda. Am ridicat capul și l-am sărutat. Îmi pare rău că m-am oprit. Era bine, dar...

— Mallory, te rog să nu te scuzi. Rider s-a ridicat și m-a tras după el. Putem face orice dorești, putem merge cât de departe dorești și ne putem opri întotdeauna când dorești, indiferent ce s-ar întâmpla. Ai înțeles? N-ai de ce să-ți ceri scuze și așa va fi mereu.

Doamne!

Rider nu era perfect, dar se apropia de perfecțiune. De fapt, era perfect de imperfect. M-a lovit o amețeală plăcută și i-am zâmbit.

— Ar trebui să coborâm, nu? a întrebat el, iar eu am încuviințat.

Rider și-a luat cămașa și a îmbrăcat-o, oprindu-se o clipă să-mi zâmbească.

— Scuze. Va trebui să mă acopăr. Știu că nu-i corect.

Am râs în timp ce-și punea cămașa.

— Chiar că nu e.

Și-a scos telefonul rânjind.

— Rahat. Bateria mea e pe moarte.

— Eu mai am.

— Super. Putem folosi telefonul tău ca să vedem dacă e vreun film bun mai târziu.

Mi-a întins mâna și eu am acceptat-o. Amețeala nu m-a părăsit până când am ajuns la parter.

Înapoi în living, Rider s-a așezat pe unul dintre scaunele din plastic de lângă canapea, trăgându-mă în poala lui și înconjurându-mi talia cu brațele. Nu i-am văzut pe Sheila sau pe Rico. Atunci mi-am dat seama că ne lăsaserăm băuturile sus.

— Drăguț din partea voastră că ați venit, a comentat Paige privindu-ne peste umăr.

Brațele lui Rider m-au strâns și mai tare, iar Hector a chicotit:

— *Metete en tus asuntos*[1].

[1] „Vezi-ți de treaba ta." (în sp. în orig.)

Ea i-a aruncat o privire urâtă, iar eu am auzit deschizându-se ușa de la intrare. Câteva secunde mai târziu, a intrat Jayden. Ne-a văzut și a rânjit larg.

— Hei! Nu știam că sunteți aici, a zis venind repede spre noi. Minunat!

— Salut, i-am spus zâmbind.

Vânătăile îi dispăruseră de mult, iar Jayden arăta la fel ca în prima zi când ne întâlniserăm.

— Cred că plecăm curând, a spus Rider. Poate mergem să vedem un film.

Jayden s-a sprijinit de perete, privind în jur.

— Înțeleg. Crezi că n-ai nicio șansă cu Mallory, acum că sunt aici ca să-i arăt ce înseamnă un bărbat adevărat. Mi-a făcut cu ochiul în timp ce Rider a clătinat din cap. Bine, plecați. Dar să știți că niciun film nu poate fi mai distractiv decât spectacolul lui Jayden. Care mai e și gratis.

Rider a chicotit.

— Cum zici tu, omule.

— Rico e pe aici? a întrebat Jayden.

— A fost. Nu știu unde-i acum.

Jayden a încuviințat încet, vârându-și mâinile în buzunare.

— Ce film vreți să vedeți?

— Nu... știu, am răspuns, văzând că Rider nu zicea nimic.

Brusc, mi-a venit o idee.

— Vrei să vii cu noi?

Jayden a clipit, surprins.

— Ah, ce drăguț din partea ta! Dar nu-s o companie bună pentru mers la film.

M-am încrunat.

— De ce?

— Fiindcă vorbește mult, a răspuns Paige de pe canapea. Ar vorbi, practic, pe toată durata filmului.

— Perfect adevărat, a spus unul dintre băieți.

Am zâmbit.

— Așa e. Știi, îmi place să mai comentez din când în când, a explicat Jayden. Dar, nu știu de ce, se pare că pe oameni îi enervează asta.

— Ghici de ce, a răspuns Rider sec.

— Îmi place să cred că, de fapt, comentariile mele îmbunătățesc vizionarea filmului, a zis Jayden.

Paige a pufnit.

— Mă îndoiesc că „a îmbunătăți" este cuvântul potrivit.

— Simpla mea prezență îmbunătățește viața, a răspuns el.

Hector a privit peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— Îmi vin în minte câteva cuvinte care-ți descriu prezența. În niciun caz „a îmbunătăți" nu se numără printre ele.

Jayden a rânjit spre fratele lui.

— Știi ce se spune.

— Ce? a întrebat Hector.

— Fă ce spune popa, nu ce face popa, a zis Jayden făcând cu ochiul.

— Asta nici măcar n-are legătură cu ceea ce discutăm, a clătinat Hector din cap, încruntându-se.

— Fiindcă e prea elevat pentru tine, i-a întors-o Jayden.

— Mă rog.

Fratele lui și-a dat ochii peste cap.

— Ai completat cererea?

— Da, tati, a încuviințat Jayden. E pe măsuța de cafea de acasă, ca să o iei mâine cu tine.

— Cerere? am repetat, plină de speranță.

— Hector nu poate să stea un minut fără mine, așa c-o să lucrez cu el la Mickey D's, a spus Jayden. Mă rog, mai întâi tre să mi se aprobe cererea și chestii de-astea...

— Mda, a râs Hector. Taman de-aia vreau să lucrezi cu mine.

Bucuroasă să aud că făcea ceva ce-i sugerase fratele lui, i-am zâmbit lui Jayden.

— Grozav!

Privirea lui Jayden a întâlnit-o pe a mea.

— Serios, am repetat.

— Mda. Jayden a lăsat bărbia în jos, iar obrajii i s-au îmbujorat. Trebuie să-ncep de undeva, nu?

— Mi se pare un început bun, i-am spus cu toată sinceritatea.

Am mai pierdut vremea pe acolo cam o oră și stânjeneala mi-a dispărut datorită lui Jayden, care se autoironiza și făcea glume în timp ce butona telefonul. Primea și trimitea mesaje cu viteza luminii și, când ne-am luat la revedere și am ieșit, pot să jur că trimisese vreo douăzeci. Jayden ne-a urmat afară, degetele alergându-i în continuare peste tastatură.

Rider m-a cuprins cu brațul pe după umeri și am dat să traversăm strada.

— Ai idee ce film... stai!

M-a tras spre o camionetă parcată când o mașină a țâșnit pe stradă, venind parcă de nicăieri. S-a auzit un scârțâit și am văzut geamul din dreapta coborând.

Atunci am auzit niște zgomote ca de petarde, din acelea care pocnesc și țâșnesc când le arunci pe pământ. Doar că... nu erau petarde. Erau...

Mi s-a tăiat respirația când m-am prăbușit și am simțit o greutate mare deasupra mea. M-a cuprins groaza când creierul meu și-a dat seama ce însemnau zgomotele acelea.

Erau *focuri de armă.*

Treizeci

S-a auzit scârțâit de cauciucuri. Pietricelele care au țâșnit în toate părțile mi-au lovit obrajii. Palmele mă ardeau după ce-mi alunecaseră pe asfalt, însă abia dacă simțeam durerea. Am încercat să ridic capul.

— Rider? am șoptit.

— Sunt aici.

Am simțit cum se ridica de pe mine greutatea care mă apăsa și el a mai spus ceva, dar sângele ce-mi pompa în urechi nu mi-a permis să-l aud clar.

— Ești OK?

— Da.

Mă simțeam cuprinsă de adrenalină, care înlătura neîncrederea. Am aruncat o privire de-a lungul parcării și am văzut pe cineva zăcând într-o rână.

— Doamne...

Rider s-a ridicat imediat.

— Nu. *Nu.*

A început să alerge prin parcare.

Am înghețat și nu-mi venea să cred ceea ce vedeam. Nu era posibil așa ceva. Inima mi-a stat o clipă în loc. Stomacul mi-a tresărit și am simțit durere. Doamne, nu era cu putință așa ceva! *Nu se întâmpla* una ca asta. Lucrurile acelea nu se petreceau la

lumina zilei. Nu în fața ochilor mei. Nu i se întâmplau cuiva pe care-l cunoșteam. Nu...

Era stupid să gândesc așa, fiindcă tocmai se întâmplaseră.

Era vorba despre Jayden.

Jayden zăcea într-o rână.

Zăcea într-o rână în timp ce un lichid închis la culoare curgea pe pământ, sub el.

— La naiba! La naiba! Rider s-a prăbușit în genunchi, lângă el. Jayden? Nu. La dracu'. NU!

Vocea i s-a frânt când a rostit ultimul cuvânt și a strigat din nou, negația răsunând sfâșietor și acoperind celelalte zgomote.

— Nu!

Cu brațele tremurându-mi, m-am sprijinit în genunchi și m-am ridicat. Clătinându-mă, am încercat să înaintez. Îmi mișcam gura, dar n-am reușit să scot niciun cuvânt.

Rider s-a uitat la mine cu ochii bulbucați. A ridicat mâinile. Le avea acoperite de acel lichid închis la culoare. M-am clătinat într-o parte, apăsându-mi palma peste gură. Oroarea m-a izbit cu forța unui tren de marfă, rostogolindu-mă. Un milion de gânduri îmi zburau prin minte în timp ce priveam în jur. Se adunau oamenii, ieșind din casele din apropiere. Cineva plângea. Se auzeau țipete care sfâșiau aerul rece. Totul se precipita în jurul nostru și, în același timp, stătea pe loc.

Trebuia să cer ajutor. Aveam nevoie de ajutor. Știam ce trebuia să fac. Mi-am căutat telefonul, dar chiar atunci am auzit zgomotul sirenelor. Ajutorul era deja pe drum. M-am răsucit. Jayden zăcea acum pe spate. Știam că nu se mișcase, fiindcă-i văzusem ochii. Mai văzusem ochi ca aceia înainte.

Priveau fix în neant, lipsiți de viață.

Doamne Dumnezeule!

Rider atingea gâtul lui Jayden, clătinând din cap. Am început să-i văd în ceață pe amândoi. M-am îndreptat spre picioarele nemișcate ale lui Jayden, împleticindu-mă. Am îngenuncheat —

am căzut în genunchi lângă Rider. Am pus o mână tremurândă pe brațul lui. A tresărit și ochii i s-au oprit asupra mea.

Cineva a țipat, iar semicercul restrâns de oameni s-a dat la o parte când o siluetă înaltă și-a croit drum printre ei. Rider a sărit în picioare, iar Hector s-a oprit brusc.

A făcut un pas în spate, apoi s-a aplecat, lovindu-și genunchii cu palmele.

— Nu. Nu. Nu. Nu e... Nu.

Apoi Hector s-a năpustit în față. Rider i-a cuprins talia cu brațele.

— Nu te uita, omule. Nu te...

— E fratele meu? a întrebat Hector zbătându-se să se elibereze din strânsoarea lui Rider, cu vocea biciuind aerul. Omule, e frate-meu?

Rider l-a ținut mai departe în loc, în timp ce Hector continua să strige:

— E frate-meu? a tot repetat și, de fiecare dată, mi se părea că aud iar împușcăturile. Nu, omule, nu. NU! Nu e Jayden. Nu poate fi el. Nu e el acolo!

Inima mi-a înghețat. Vuietul sirenelor se apropia, înecând totul, cu excepția vocii sfâșiate a lui Hector — sunetul durerii absolute.

*

Roșu. Albastru. Roșu. Albastru.

Câteva ore mai târziu, vedeam în continuare luminile girofarului. Nu conta dacă țineam ochii închiși sau deschiși. Încă le vedeam, precum și marea de uniforme albastre care inundaseră strada și parcarea.

Totul devenise un amestec de întrebări și de chipuri și nu știam cât timp trecuse. Polițiștii mi-au pus întrebări, la care n-am putut să răspund. Apoi au apărut doi bărbați în costum, care mi-au pus aceleași întrebări. Am fost separată de Rider, împinsă

mai întâi de personalul medical și apoi de polițiști. Rândurile mulțimii se îngroșaseră și mi-a luat o veșnicie să ajung înapoi la mașină și să-mi găsesc poșeta. Am încercat să-l sun pe Rider, dar mâinile îmi tremurau prea tare.

În cele din urmă, el a ieșit din mulțime și m-a găsit. Am strigat când l-am văzut, iar el s-a apropiat să mă atingă, cu mâinile de-o parte și de alta a feței mele, însă nu a făcut-o.

— Trebuie să stau cu Hector, mi-a spus. Du-te acasă și rămâi acolo.

— Dar...

— Te rog, pleacă de aici. Te rog, a repetat, foarte palid la față. Doar... pleacă. Du-te acasă și rămâi acolo, da? Te sun când o să pot.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Nu vreau să te las singur. Nu acum...

Am vrut să mă uit spre stânga, unde se întinsese o prelată galbenă.

— Eu...

— Nu te uita. Doamne, e deja prea târziu, dar nu te uita. S-a mișcat ca să-mi acopere vizibilitatea. Te rog, Mallory. Te rog să pleci.

Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar mă implora, iar eu nu-l mai auzisem niciodată implorând, nici măcar când cădea sub pumnii domnului Henry. Așa că am încuviințat, iar Rider m-a sărutat, un sărut aproape brutal, cu gust de furie și teamă. Când a plecat, am vrut să-l urmez.

Dar am urcat în mașină și am condus spre casă, așa cum mă rugase. Complet ametită, am parcat și mi-am luat poșeta. Simțindu-mă de parcă mă târam prin nisip, am intrat în casă și am tresărit auzind zgomote normale, familiare.

Carl era în birou, în partea stângă, vorbind la telefon. Chicotind. În viață. Am auzit apa curgând în bucătărie.

— Mallory? a strigat Rosa. Nu mi-ai răspuns la mesaj. Vine și Rider la cină?

Un râset sec, abia auzit, mi-a ieşit din gâtlej. Rosa se străduia, chiar mult, însă Rider nu avea să vină la cină. N-am răspuns. M-am târât în sus pe scări. Am auzit-o pe Rosa strigându-mi iar numele, dar am continuat să merg.

Odată ajunsă în dormitor, m-am oprit în mijlocul camerei şi m-am învârtit încet. Am văzut totul, fără să văd nimic. M-am aşezat pe marginea patului, forţându-mă să respir adânc şi egal, în timp ce-mi masam coapsele cu mâinile.

Apăsându-mi mâinile pe faţă, mi-am acoperit ochii şi am deschis gura. Am strigat, dar n-a ieşit niciun sunet. Cu toate acestea, strigătul m-a durut, sfâşiindu-mi gâtul.

Am încercat să procesez ce se întâmplase, dar nu mă puteam gândi decât la Jayden, care se îndrepta spre dulăpiorul meu, în a doua zi de şcoală. O trăsese pe Paige de coadă şi o făcuse Katniss de ghetou, apoi îmi vorbise de parcă ne ştiam de ani de zile. Nu mă puteam gândi decât la Jayden, în maşină, în prima zi de şcoală. Îi auzeam râsetul şi, dacă inspiram adânc, eram sigură că îi simţeam mirosul aparte, de pământ.

Nu aveam să mai văd, să mai aud şi să mai miros vreodată nimic din toate astea.

Dispăruse. Pentru totdeauna.

Nu pricepeam.

— Dumnezeule, am şoptit.

— Mallory? Vocea Rosei se apropiase, venind din capul scărilor. N-ai răspuns... A apărut în uşă şi m-a privit speriată. Mallory! S-a grăbit să intre. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

M-am uitat lung la ea, apoi în jos. Mi-am îndepărtat palmele de pe picioare. Ciorapii erau pătaţi de un roşu-închis.

— Dumnezeule...

Probabil îngenuncheasem în... Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Mallory? M-a apucat de bărbie cu degetele ei reci şi mi-a dat capul pe spate. Ce ţi s-a întâmplat? Faţa ta! Eşti bine?

Mi-am dat vag seama că nu o mai văzusem niciodată pe Rosa așa de panicată. Era mereu atât de calmă și de stăpână pe sine! Mereu avea grijă de toate, însă acum mă atingea, dându-mi părul la o parte de pe față, și părea așa cum mă simțeam și eu: lipsită de control.

— Vorbește cu mine, draga mea.

A îngenuncheat, apucându-mă de mâini și întorcându-mi-le. Pielea era julită, roșie.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Am clătinat din cap. Durerea fizică nu însemna nimic.

— Jayden... e mort.

— Poftim?

A clipit și atunci mi-am dat seama că nu-l cunoștea pe Jayden după nume.

— Ce-ai spus?

I-am întâlnit ochii întunecați, iar cuvintele au năvălit din gura mea.

— L-au împușcat. Traversa parcarea, iar ei au apărut într-o mașină și... au tras în el. Stătea acolo și, o secundă mai târziu, era mort. Am clătinat din cap. Nu înțeleg. Au apărut, pur și simplu, și au început să tragă. Avea... avea doar cincisprezece ani, Rosa. Era...

— Dumnezeule!

Mi-a mângâiat brațele cu palmele ei. Au trecut câteva clipe înainte să vorbească din nou:

— Cum s-a întâmplat asta? m-a întrebat ridicându-mi mâinile.

— Rider. M-a... trântit la pământ. Mi-am privit palmele zgâriate. Mi-am julit palmele de asfalt.

Am înghițit în sec, uitându-mă la zgârieturile mari, roșiatice.

— Au zburat bucăți de piatră peste tot.

— Erai cu Rider? Unde e el acum?

Am clătinat din cap.

— E cu Hector. E... fratele lui Jayden.

Rosa m-a tras ușor ca să mă ridic în picioare.

— Ia-o de la început și spune-mi tot.

În timp ce eu vorbeam a început să-și încleștеze maxilarul. M-a dus în baie și a dat drumul la robinet. M-a făcut să mă așez și a tăcut în timp ce-mi curăța mâinile și obrajii, așa cum făcusem și eu când Rider venise acasă. Aceiași oameni care-l răniseră pe Rider fuseseră, cel mai probabil, cei care... îl uciseseră pe Jayden.

Peroxidul mă ustura, dar am stat liniștită. La un moment dat, Carl și-a vârât capul în cameră, dar Rosa i-a făcut semn să plece. Când și-a terminat treaba, a adunat bucățile de vată și le-a aruncat la gunoi.

A îngenuncheat din nou în fața mea.

— Nu vrei să te speli? Lasă ciorapii pe hol. Îi arunc eu.

Am încuviințat.

Privirea ei a căutat-o pe a mea, apoi m-a îmbrățișat strâns.

— Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău și pentru că a trebuit să treci prin asta.

S-a retras, ținând în continuare mâinile pe umerii mei.

— Îmi pare sincer rău. Dar mă bucur că ești teafără.

Mi-a tremurat buza de jos.

Rosa mi-a susținut privirea când s-a ridicat și, pentru prima oară, am simțit că îi tremura vocea.

— De-asta... de-asta n-a vrut Carl să fii în preajma lui Rider. De-asta.

Treizeci și unu

Ultimele cuvinte ale Rosei îmi răsunau încă în minte în timp ce am făcut duș și m-am schimbat rapid. Pantalonii de trening îmi iritau genunchiul stâng, unde aveam o rană, dar am ignorat asta în timp ce intram în dormitor. Luându-mi geanta, am deschis fermoarul lateral, am luat telefonul și am încercat să-l sun pe Rider.

Niciun răspuns.

Deschizând aplicația de mesaje, am scris: *Ești OK?* Mesajul s-a trimis și mi-a apărut ca livrat. Am așteptat. Niciun răspuns. M-am întors într-o parte, îndepărtându-mi părul umed de pe față. N-ar fi trebuit să-l fi lăsat pe Rider acolo. Ar fi trebuit să rămân cu el — cu Hector. N-aș fi putut să-i ajut, dar aș fi putut să fiu acolo pentru ei.

Doar că plecasem.

Făcusem ce mi se spusese, ca întotdeauna. Plecasem. Nu eram sigură că făcusem bine sau rău. M-am uitat la telefon și am vrut s-o sun pe Ainsley, dar m-am abținut. Nu știam cum să-i explic ce se petrecuse, mai ales ținând cont și de situația ei.

M-am așezat pe pat, fără să mă mișc. Minutele au devenit ore. Cerul s-a întunecat, dincolo de fereastră. M-am întins, ținând telefonul lângă mine. Mintea mi-era ciudat de goală. Auzeam doar un zumzet slab, așa cum mi se întâmpla când eram răcită. Cred că am adormit, deoarece, când am clipit din nou, am văzut

că lumina soarelui se strecura printre jaluzele. Fire mici de praf dansau în razele de soare. Cu gura uscată, m-am ridicat și am privit în altă parte. M-am uitat la ușa închisă, știind că o lăsasem deschisă înainte să adorm. Timp de câteva minute, nu mi-am putut aminti clar de ce aveam acea senzație oribilă de neliniște în stomac.

Jayden.

Am tresărit, m-am răsucit și mi-am căutat telefonul în pat. Era acolo, între perne. L-am luat și am atins ecranul. Niciun apel pierdut; niciun mesaj.

Holbându-mă la telefon, mi-am spus că motivul pentru care Rider nu sunase și nu îmi scrisese era că îl însoțea pe Hector. Nu eram prioritatea lui în acel moment. Înțelegeam asta, însă teama mi-a cuprins stomacul și mi-a venit să vomit. Rider era în regulă. Nu exista niciun motiv să nu fie, însă teama a făcut loc unei groaze adânci.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului și m-am dus repede la baia de pe hol. Închizând ușa după mine, am căzut în genunchi și am încercat să vomit. Dar n-am dat nimic afară. Am tot încercat, până când m-au durut coastele, și am rămas acolo, respirând cu greu.

Încet și cu dureri, m-am ridicat și mi-am luat periuța. Am dat drumul la robinet și m-am spălat pe dinți, apoi pe față, tresărind când săpunul și apa fierbinte mi-au atins obrajii. Când am ridicat privirea, mi-am văzut reflexia. Pe obraji mi se întindeau niște pete mici, iar sub ochi îmi apăruseră cearcăne adânci. Părul meu era încă umed, fiindcă dormisem cu el ud, și avea culoarea vinului, întinzându-se în toate direcțiile. M-am îndepărtat de chiuvetă și m-am întors în dormitor. Fiecare pas mi se părea extraordinar de lent.

Nimic nu părea... real când am ridicat iar telefonul.

— Mallory? a strigat Carl de jos. Poți să vii puțin până aici?

Am strâns telefonul în mână și m-am grăbit să cobor. I-am găsit pe amândoi la masa din bucătărie. Am încetinit când m-am apropiat. Arătau de parcă n-ar fi dormit prea mult noaptea trecută. Cămașa lui gri era boțită. Din coada de cal a Rosei ieșiseră niște fire rebele, care-i încadrau chipul ca niște degețele.

— De ce nu stai jos? m-a întrebat Carl cu blândețe.

Fiecare avea în față câte o cană de cafea, iar mirosul încă plutea în aer.

Presimțind că nu avea să fie o conversație pe care să mi-o doresc, am rămas unde mă aflam.

Carl s-a uitat la Rosa, apoi a continuat:

— Cum te simți?

Mi s-a părut... o întrebare incredibil de stupidă.

— Știu că ceea ce ai văzut a fost greu de suportat. Greu, iar eu și Rosa ne-am fi dorit ca tu să nu fi fost nevoită să treci din nou prin așa ceva.

Din nou?

Apoi mi-am dat seama. Cum de uitasem? Vorbea despre domnișoara Becky. În afară de ochii lipsiți de expresie, situația din prezent nu se compara defel cu faptul că o găsisem pe pat, moartă de mult, rece la atingere. Nu cunoșteam detaliile, dar, în comparație cu moartea lui Jayden, a ei fusese liniștită. Moartea ei nu semăna deloc cu a lui Jayden.

— Știm că treci prin momente grele, a continuat Carl, iar eu am clipit, întrebându-mă dacă nu cumva ratasem jumătate din ce spusese. Dar conversația asta nu mai poate aștepta.

— Ce...?

Am privit printre ei, punând telefonul pe blatul de bucătărie.

— Ce nu poate aștepta?

— Rider, a zis Rosa luându-și cana de cafea. Trebuie să vorbim despre Rider.

Am ridicat sprâncenele.

— De ce?

— Cred că e destul de evident, a afirmat Carl pe un ton blând, dar ferm. Ce s-a întâmplat ieri...

— N-are nimic de-a face cu Rider, l-am întrerupt.

Uimirea i s-a citit pe chip, dispărând atât de repede, încât nu am fost sigură că am remarcat-o cu adevărat.

— Nu sunt de acord cu asta.

— Nici eu, i s-a alăturat Rosa. Nu te-ai fi aflat nici măcar în apropiere de cartierul acela dacă nu era Rider.

— Dar ce are acel cartier? am întrebat, iar Carl a ridicat o sprânceană. Da, nu e cel mai grozav; nu e Pointe sau unde locuieşte Ainsley, dar nu e nici cel mai rău din oraş.

— Nu este un loc bun, Mallory. Carl şi-a înconjurat cana cu mâinile. Ce-i drept, ştiu că tu nu cunoşti prea bine oraşul, însă noi, da. Noi...

— Am văzut cele mai nenorocite lucruri pe care le are de oferit oraşul ăsta şi n-aveau nimic de-a face cu acel cartier.

Furia a scânteiat în mine, strălucitoare precum soarele, şi abia dacă mi-am dat seama că nu făcusem nicio pauză în timp ce vorbisem. Eram prea... *furioasă* ca să-mi pese.

— Mallory, m-a avertizat Rosa. Ai grijă la cuvinte.

— La cuvinte? Am văzut pe cineva împuşcat... Mi s-a frânt vocea. Am văzut un prieten murind ieri, iar voi daţi vina pe Rider?

— Nu dăm vina pe Rider, a răspuns Carl. Doar că nu credem că prietenia ta cu el este cel mai bun lucru pentru tine acum.

— Nu e *prietenul* meu. Mi-am strâns mâinile în pumni. E iubitul meu.

Carl a mormăit ceva ca pentru sine, ciupindu-se de nas.

— Mallory...

— Ce? Ştii că e iubitul meu.

— Da, dar...

A privit-o pe Rosa, neajutorat.

— Uite ce e, draga mea, noi nu suntem oameni cu prejudecăți, însă Rider nu e genul de persoană de care ai nevoie în viața ta, a zis Rosa punându-și cana deoparte. Asta încercăm să-ți spunem.

M-am uitat la ea, uimită.

— Despre ce *gen de persoană* vorbești?

— Genul care nu are viitor. Genul căruia nu-i pasă că nu are viitor.

Tonul lui Carl a devenit mai dur, iar eu am tresărit. Asta credeau despre Rider?

— Genul care te duce într-un cartier unde băieții de cincisprezece ani sunt împușcați în plină stradă.

Am rămas cu gura căscată.

— Carl...

Rosa s-a întins, punând o mână pe brațul lui.

— Nu. Avem încredere în deciziile tale, dar nu și în el. Am fost suficient de toleranți cu toată treaba asta cu Rider, fiindcă știam ce înseamnă pentru tine, dar de acum încolo tragem linie. Obrajii i s-au înroșit. Ieri ai fi putut fi rănită sau chiar mai rău. Este inacceptabil, iar eu nu vreau să mai trec prin așa ceva.

— Dar nu e vina lui! am strigat.

Rosa a clipit, uimită. Niciodată în patru ani, de când eram la ei, nu ridicasem vocea și nu le răspunsesem urât.

— Știm că nu e vina lui, Mallory, dar asta nu schimbă ce s-a întâmplat.

— Fie, hai să vorbim despre domnul Stark. Ochii lui Carl scânteiau. Ce are de gând să facă după ce termină liceul — asta dacă-l termină? Să vopsească mașini tot restul vieții?

Pielea mă ardea.

— Dar ce-i rău în asta? Se pricepe la ceea ce face. Și e foarte inteligent.

Îmi venea să iau ceva și să-l trântesc la pământ. Nu doar din cauza a ceea ce auzeam, dar și fiindcă Rider dădea oamenilor

impresia aceea. Tuturor. Că nu-i păsa, ceea ce nu era adevărat. Acum eram... eram supărată pe ei și pe el.

— Rider are un viitor.

— Stă cu oameni care...

Rosa l-a apucat de braț, oprindu-l să mai continue. Carl părea că voia să-și ridice brațele în aer.

— Nu încerc să te supăr, Mallory, dar nu e bun...

— Nu spune asta. Am ridicat o mână, iar degetul îmi tremura când l-am îndreptat spre ei. Ieri s-a asigurat că sunt în afara pericolului și m-a protejat mereu, chiar înainte ca voi să știți că exist. A fost singurul care mi-a fost alături și doar fiindcă crede că facultatea nu-i pentru el, voi îl considerați nedemn?

— Mallory, a zis Carl făcând ochii cât cepele. Știu că Rider ți-a fost mereu alături. Știu ce a făcut pentru tine și chiar apreciez, dar asta nu schimbă ce s-a întâmplat ieri. Nu e vorba doar despre trecutul vostru împreună sau despre facultate. Știu cu ce fel de oameni își petrece timpul. Știu cum se termină poveștile astea.

Nu aveam de gând să mă opresc. Emoțiile mele începuseră să se elibereze brusc. Tot ce se întâmplase cu o zi în urmă; tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni, în ultimii patru ani — în întreaga mea viață. Lacrimile îmi ardeau ochii.

— Rider e o persoană bună. La fel și Hector. Și așa... așa era și Jayden. Doar fiindcă nu au bani sau nu trăiesc într-o casă ca asta nu înseamnă că sunt oameni răi.

— Știm asta. Rosa s-a ridicat, clătinând din cap. Nici eu și nici Carl nu provenim din familii bogate. Știi asta. N-are de-a face cu banii.

— Atunci cu ce are de-a face?

— Nu e bun pentru tine, a repetat Carl.

— De ce? Vocea mi-a devenit ascuțită. Doar pentru că eu nu sunt de acord cu tot ce spuneți? Tot el e de vină?

— Ai văzut pe cineva murind fiindcă erai cu el!

Vocea lui Carl era la fel de tăioasă ca o lamă.

— Dar nu e vina lui!

— Poți face alegeri mai inteligente decât asta, Mallory, a argumentat el. Ai o viață întreagă înainte, perfect trasată. N-o irosi. Nu irosi totul, pentru că vei face o greșeală.

Am înțepenit. Nu-l consideram pe Rider o greșeală, nici pe departe, însă era clar că aveam să fac greșeli. Era firesc să se întâmple asta. Nu eram perfectă.

Nu eram perfectă.

În mine s-a produs un clic. Rosa și Carl știau că sunt departe de perfecțiune. Știau că aveam să fac greșeli. Că trebuia să le fac. Dorința de a fi perfectă pentru ei nu mai avea nicio putere, fiindcă nu eram capabilă să fiu așa. Mi-am îndreptat umerii.

— Dacă se dovedește a fi o greșeală, atunci... mi-o voi asuma.

Ferindu-și privirea, Carl și-a trecut mâna peste față.

— Cu Marquette n-ar fi trebuit niciodată să purtăm conversația asta.

Am făcut un pas înapoi, cu gura căscată. Profund afectată, am simțit furia crescând în mine asemenea focului ațâțat de vânt. În cei patru ani, nu auzisem niciodată așa ceva — cel puțin, nu în față.

— Carl, a icnit Rosa.

— N-am cerut... Am respirat întretăiat. Nu sunt ea. Nu voi fi ea niciodată.

Carl a lăsat mâna în jos și a întors brusc capul spre mine. Era palid la față, iar în ochi i se citea regretul.

— Mallory...

— N-am de gând să iau aceleași decizii ca ea, am spus cu mâna tremurându-mi, neputându-mă opri. Nu vreau să-mi petrec restul vieții într-un laborator. Nu mă interesează domeniul medical. Nu sunt perfectă, așa ca ea, și nu vreau să fiu.

Rosa și-a dus mâna la piept.

— Draga mea, noi...

Eram sătulă.

Eram atât de sătulă de acea conversație, încât nici măcar nu aveam nevoie de cuvinte ca să le-o spun. Nu voiam să mi se țină o predică. Nu aveam nevoie să aud nimic din ce îmi spuneau. Voiam să fiu cu Rider, să-i fiu alături așa cum îmi fusese el mie de atâtea ori în trecut. Mi-am dat seama că așa era corect.

Era rândul *meu* să am grijă de el și să fiu cea puternică, cea care rămânea cu capul pe umeri, ca el să se poată prăbuși puțin. Nu aveam de gând să mă destram și să mă bazez pe alții ca să mă refacă.

Și de asta eram sătulă.

Răsucindu-mă pe călcâie, am ieșit din bucătărie și am urcat în dormitor. Am trântit ușa după mine și mi-am scos bluza lălâie. Am deschis ușa dulapului și am scotocit după un sutien și un top. Am luat un hanorac și mi l-am tras peste cap. Mi-am strâns părul la spate, într-un coc lejer, și mi-am vârât telefonul în geantă, pe care mi-am aruncat-o pe umăr. Am ieșit din dormitor în timp ce-mi scoteam cheile din geantă.

Am coborât treptele două câte două și, când am ajuns pe hol, a apărut Rosa.

— Carl n-a vrut să spună asta.

— Nu contează.

M-am dus glonț spre ușă. Ea s-a ținut după mine.

— Unde pleci?

— Afară, am răspuns, cu inima bătându-mi nebunește.

— Mallory...

Deschizând ușa, m-am oprit și m-am întors spre ea.

— Trebuie să-i fiu alături. Hector și Jayden îi sunt ca niște frați.

Aerul rece m-a învăluit, pătrunzând în casă.

— Trebuie să plec.

— Nu poți...

— Trebuie să plec.

Am strâns clanța mai tare când Carl a apărut în fundal.

— Plec.

Și am plecat.

Am ieșit din casă, știind că Rosa și Carl nu erau de acord și că urma să am probleme cu ei.

Știind că îi dezamăgeam.

Că îi dezamăgisem deja.

*

Am încercat să-l sun din nou pe Rider, dar apelul a intrat direct în căsuța vocală, iar mesajul pe care i l-am trimis nu apărea ca livrat. Știam că asta însemna că-și închisese telefonul. Am încercat să nu mă panichez prea tare, fiindcă deja eram destul de neliniștită ca urmare a discuției cu Rosa și Carl.

Cu Marquette n-am fi fost nevoiți să purtăm discuția asta.

Doamne!

Dumnezeule, chiar mă duruse rău să aud asta! Dar durea și să știu cum îl priveau pe Rider... și chiar pe Hector și pe Jayden. N-am crezut niciodată că ar putea gândi așa. Eram atât de supărată, atât de dezamăgită, încât încheieturile mă dureau de cât de tare strângeam volanul.

Dar în momentul acela nu mă puteam gândi la Carl și la Rosa. Aveam să mă ocup de acea situație când aveam să mă întorc acasă. Știam că avea să fie o mare problemă, dar eram sigură că procedasem corect.

Și, totodată, greșit.

Primul loc unde m-am oprit a fost casa familiei Luna. Am găsit un loc de parcare la vreo două străzi distanță și am alergat pe stradă, în ciuda vântului rece care bătea. Am văzut Escortul lui Hector. Oameni îmbrăcați cu geci groase și căciuli stăteau pe treptele caselor, iar eu am trecut în grabă pe lângă ei, îndreptându-mă spre ușa din față. Decorațiunea de toamnă de la intrare fusese înlocuită cu alta din brad și vâsc.

Furia m-a cuprins iar când mi-am amintit ce spusese Rider despre profesorii de la școală: că vedeau niște adrese și nici măcar

nu-i interesa să afle mai multe. Nu mă gândisem niciodată că Rosa și Carl ar putea reacționa la fel.

Se auzeau sirene vuind în depărtare când am bătut la ușă. Auzindu-le, mi-am amintit de ziua anterioară și m-a trecut un fior pe șira spinării.

Am auzit pași grei venind din casă și m-am încordat. Ușa s-a deschis și m-am trezit față în față cu un bărbat mai în vârstă, înalt. S-a uitat la mine, încruntându-se.

— Cine ești?

— Îl caut pe...

În spatele lui a apărut un băiat. L-am recunoscut, îl văzusem cu o zi în urmă. Fusese în casa unde ne duseserăm, dar nu-i știam numele.

— Ești gagica lui Rider.

L-a dat la o parte pe bărbatul acela.

— Pe el îl cauți?

Am dat din cap.

— Da. Sus. Ultima dată când l-am văzut era la mansardă.

S-a dat la o parte și m-a lăsat să intru. Am înghițit în sec, privind în jur. Livingul era ticsit de lume. L-am privit pe băiat.

— Îmi pare atât de rău pentru Jayden. Eu...

Ochii lui au sclipit când a închis ușa.

— N-or să scape nepedepsiți. Oh, nu. În niciun caz n-or să scape după ce mi-au atacat familia, a promis el, iar eu m-am cutremurat din nou.

Celălalt bărbat a clătinat din cap. Băiatul, despre care am presupus că făcea parte din familia Luna, mi-a indicat scările.

— E cam aglomerat acolo sus.

Mi s-a părut puțin ciudată afirmația, fiindcă, deși nu mai fusesem la mansardă, aveam impresia că era destul de mare. Am făcut stânga-mprejur și m-am îndreptat spre scări, trecând pe lângă o femeie foarte înaltă, brunetă, care-și ștergea lacrimile de pe obraji cu un șervețel. Nu am văzut-o pe doamna Luna, dar nu

mă puteam gândi decât la ce-i spusese Jayden ultima dată: că ea n-ar şti ce să se facă fără el. Mi s-a strâns inima.

Când am ajuns la etaj, am înaintat pe hol, trecând pe lângă nişte uşi deschise. Nu m-am uitat înăuntru, fiindcă nu voiam să văd dacă vreuna fusese camera lui Jayden. Nu voiam să-i văd lucrurile. Am trecut pe lângă dormitorul lui Rider.

Am deschis uşa de la capătul holului. Scara îngustă era slab luminată şi în aer plutea un miros stătut, de pământ, care-mi amintea de Jayden. Ţinându-mă de balustradă, am urcat şi am ajuns în capul scărilor.

Soarele pătrundea prin ferestrele prăfuite ale mansardei, dând suficientă lumină ca să văd şi fără să aprind vreun bec.

Şi am văzut.

Am văzut salteaua şi maldărul de perne.

Am văzut măsuţa plină de sticle şi doze de suc. Telefonul lui Rider era pe masă.

Am văzut televizorul oprit.

Am văzut canapeaua.

Inima mi s-a oprit şi a pornit într-o cădere liberă. A căzut asemenea stelelor căzătoare. Am tras repede aer în piept. Îl găsisem pe Rider. Dormea, cu capul sprijinit de speteaza canapelei. Dar nu era singur.

Geanta mi-a alunecat de pe umăr şi a căzut pe podea, făcând un zgomot surd.

Paige era acolo, ghemuită pe canapea, lângă el.

Treizeci și doi

Zgomotul genții mele căzând pe podea nu i-a trezit. Paige s-a mișcat totuși puțin. S-a ghemuit și mai aproape de Rider și, văzând asta, am simțit că mi-a tras cineva un pumn în stomac.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Pentru a mia oară în doar douăzeci și patru de ore eram absolut uimită, iar creierul meu nu reușea să proceseze ce se întâmpla.

Am deschis gura, dar un sentiment de sfârșeală m-a împiedicat să scot vreun cuvânt, uitându-mă la cei doi. Apoi mi-am îndreptat privirea spre masă, unde se afla telefonul lui Rider. Nu răspunsese la mesajele sau la apelurile mele. Crezusem că asta se datora faptului că îl susținea pe Hector, dar el era acolo, acasă — însă nu cu Hector. Senzația de lovitură în stomac s-a intensificat.

Mi-am amintit ce-mi spusese băiatul de la intrare. *E cam aglomerat acolo sus.* Acum știam la ce se referise. Dumnezeule! Suferința mi-a umplut pieptul, o durere cât se poate de reală. Simțeam că mi se rupea inima.

Oricât de oribil ar părea, în acel moment nu mă gândeam la Jayden. Mă gândeam la clipele pe care le petrecusem cu Rider înainte de a pleca din acea casă. La cum mă îmbrățișase. La cum mă sărutase. La cum mă atinsese. La ceea ce-mi mărturisise.

Iar acum era acolo, cu ea, și dormiseră împreună?

Trebuia să plec din acel loc.

Luându-mi geanta, m-am întors pe călcâie. M-am strecurat pe scări în jos, tresărind de fiecare dată când scârțâia o scândură. Trebuia să ies de acolo înainte să se trezească Rider, fiindcă... nu puteam să-l înfrunt în acel moment.

Am închis încetișor ușa mansardei în urma mea, concentrându-mă doar la cum să plec mai repede. Și apoi? Nu știam. Nu puteam să mă întorc acasă. Nu încă. Nu știam ce să fac. Ajunsesem la jumătatea holului când s-a deschis o ușă.

Hector a ieșit, trecându-și o mână prin păr. A tresărit când m-a văzut.

— Hei, a spus el cu vocea răgușită, lăsând mâna în jos. Nu știam că ești aici.

Am privit în spate și apoi m-am concentrat din nou asupra lui, încercând să controlez valul de emoții care mă copleșeau.

— Eu... am trecut să văd ce faceți... tu și Rider. Îmi pare atât de rău... pentru Jayden.

— Și mie. Și-a închis pentru o clipă ochii injectați. Știi ce-i mai aiurea? Că nu sunt... nu sunt surprins, înțelegi? Chiar și după ce s-a întâmplat cu vărul nostru, nu sunt surprins. Încerca să se schimbe. Urma să aibă un job unde lucrez și eu, dar... era prea târziu. Se amestecase prea mult cu oameni cu care nu te joci. Doar că am crezut... nici nu știu ce am crezut.

Nu știam ce să spun și nici nu credeam că aș fi putut spune ceva.

— El... a zis Hector lăsând umerii în jos. Nu merita așa ceva. Nu-mi pasă câți bani le datora.

— Nu, am șoptit.

Și m-am gândit la ziua aceea petrecută la garaj, la ceea ce îi spusese Rider lui Jayden: *O să fii ucis până la urmă.* Doamne, Rider avusese dreptate.

— Nu merita.

Hector a ridicat o mână și și-a trecut din nou degetele prin părul ciufulit.

— Nu cred... nici măcar nu cred că o să-i prindă poliția... pe tipii care l-au ucis pe Jayden.

— Dar trebuie.

Mi s-a strâns inima. Refuzam să cred altceva.

— Îi va prinde.

Hector a încuviințat și mi s-a părut că-i era greu chiar și să dea din cap.

— *Abuelita* a adormit. Au... au sedat-o.

Tot nu-mi găseam cuvintele, dar în sinea mea știam că era una dintre acele situații în care cuvintele erau de prisos. Doar faptele contau în asemenea momente, mi-am dat eu seama. De aceea mă dusesem să-l consolez pe Rider, să-i fiu alături.

Doar că, evident, avea deja pe cineva care să-l consoleze.

M-am apropiat și am făcut singurul lucru pe care-l puteam face: l-am înconjurat pe Hector cu brațele și l-am ținut strâns. Mai întâi s-a încordat, dar apoi a oftat și m-a cuprins și el în brațe.

— Mulțumesc, a șoptit răgușit.

Am încuviințat și m-am retras.

Hector a clipit repede de câteva ori.

— L-ai... Și-a dres vocea. L-ai văzut pe Rider?

Am simțit din nou o durere în piept, care aproape că mi-a tăiat respirația.

— Doarme... N-am vrut să-l trezesc.

— Ce? Îl putem trezi. Ai venit până...

— Nu. E OK. Am dat să trec de Hector. Îl sun eu mai târziu.

— Dar...

— Nu-i nicio problemă. M-am forțat să zâmbesc și l-am privit. Îți... îți sunt alături.

O urmă de zâmbet i-a apărut pe buze, apoi a mai dat o dată din cap, înainte să se întoarcă spre ușa mansardei. Am plecat, grăbindu-mă să ies din casă cât am putut de repede, fără să alerg.

Ajungând în mașină, am ieșit din parcare și... am început să conduc. Telefonul a început să sune când mă aflam la vreo trei

străzi distanță, dar nu m-am uitat la el. Am strâns volanul mai tare.

Telefonul a sunat din nou.

Apoi s-a oprit și, câteva clipe mai târziu, a bâzâit iar, indicând că primisem un mesaj, însă tot nu m-am uitat.

Am continuat să conduc.

*

Până la urmă, n-am condus la întâmplare. Treizeci de minute mai târziu, m-am trezit mergând spre casa lui Ainsley, după ce plecasem de la Hector. Din fericire, a răspuns la ușă... purtând pantaloni scurți din bumbac, șosete până la genunchi și un hanorac supradimensionat.

Cumva, tot reușea să arate superdrăguț.

— Hei, ce faci...?

Ainsley nu și-a mai terminat vorba când s-a uitat mai bine la mine. A făcut un pas în față și m-a apucat de mână, trăgându-mă înăuntru. Căldura din casă abia a reușit să-mi încălzească pielea înghețată. Ducându-mă spre scări, a strigat:

— Mamă! A venit Mallory. Mergem sus.

— Bine.

A urmat o pauză și televizorul din living nu s-a mai auzit.

— Vreți ciocolată caldă?

Ciocolată caldă, a mimat Ainsley, dându-și ochii peste cap.

— Nu, mamă. N-avem zece ani!

În acel moment mie mi-era poftă de o ciocolată caldă.

— Sigur?

Vocea mamei sale s-a auzit mai tare când noi am ajuns la jumătatea scărilor.

— Am cănile acelea mici care vă plac atât de mult.

— Doamne! Și apoi, mai tare: Da, mamă. Suntem sigure.

— Întrebam doar, a răspuns mama ei.

— Aș prefera tequila, a mormăit Ainsley când am ajuns sus.

Mama ei a apărut la capătul de jos al scărilor.

— Ce-ai spus?

— Nimic! Ainsley a rânjit repede și m-a târât în dormitor, închizând ușa. Dumnezeule, femeia asta are auz de liliac! Nici nu știu dacă liliecii aud bine, dar așa cred. S-a îndepărtat de ușă. Ce-ai pățit? Arăți de parcă ai avea gripă.

— Nu am gripă.

Mi-am lăsat geanta pe podea și m-am apropiat de patul ei, trântindu-mă pe el cu fața în jos.

Ainsley și-a târșâit picioarele spre pat.

— Ești sigură? Sper că da, fiindcă nu vreau să-mi dezinfectez pilota.

Am rânjit, rostogolindu-mă pe o parte.

— Foarte sigură.

S-a trântit pe pat, făcându-mă să salt.

— Ce-ai pățit? Știu că s-a întâmplat ceva, fiindcă, de când ne știm, e prima dată când apari la ușă fără să anunți. Ochii i s-au mărit. Au! Stai! Te-ai certat cu Rider? Trebuie să-l bat?

Mi s-a strâns inima.

— Nu. Nu chiar.

— Nu chiar?

Văzând că nu răspund, m-a strâns de picior.

— Nu înțeleg nimic din asta.

Ridicându-mă, am luat o pernă și am îmbrățișat-o.

— Voiam... să te sun ieri, dar ai multe pe cap.

Ainsley a ridicat o sprânceană.

— E posibil să orbesc sau nu, Mallory. Asta nu înseamnă că am multe pe cap.

Am privit-o cu îndoială. S-o fi purtat ea de parcă nu se stresa deloc din cauza diagnosticului, însă încordarea gurii sale și felul în care privise în altă parte indicau ceva complet diferit.

— Povestește-mi, a insistat ea.

Inspirând adânc, i-am spus totul, începând cu moartea lui Jayden, continuând cu cearta avută cu Rosa și Carl și sfârșind cu faptul că-i găsisem pe Paige și pe Rider dormind împreună pe canapea.

Ainsley a părut la fel de afectată ca mine. Nu îl cunoscuse pe Jayden, dar ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Doamne, dar e... Nici nu știu ce să spun. Și-a dus o mână la piept. Cum se simte Hector? Da, ce întrebare prostească... Tu cum te simți? Ai văzut... Da, altă întrebare prostească.

Făcând un salt în față, m-a lovit peste braț.

Am tresărit, retrăgându-mă.

— Asta pentru ce-a fost?

— Ar fi trebuit să mă suni ieri! a exclamat în șoaptă. Ai trecut printr-o situație traumatizantă. Ai văzut pe cineva... Doamne, nici nu pot s-o spun. După toate prin câte ai trecut, acum vezi asta?

— Nimic... nimic din tot ce am suferit nu se compară cu ce i s-a întâmplat lui Jayden. Îmi ardea gâtul. E atât de... lipsit de sens, înțelegi? Nu-mi pasă ce-a făcut sau ce n-a făcut, dar nu merita să-și piardă viața.

— Nu, a consimțit ștergându-și ochii cu dosul palmei. Știi dacă poliția l-a arestat pe tipul care a făcut asta?

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Hector... crede că nu o să reușească să-l prindă, dar trebuie. Toată lumea știa că... tipii ăia, Braden și Jerome, erau... pe urmele lui.

Ainsley s-a cutremurat.

— E oribil.

Arsura din gât nu s-a diminuat, iar lacrimile care mi se formau în ochi refuzau să curgă. Așa se întâmpla mereu. Nu conta. Canalele mele lacrimale erau defecte.

Eu eram defectă.

— Sărmanul Jayden! a spus Ainsley încrucișându-și brațele la piept. Sărmanul Hector! Doamne, nu-mi pot imagina așa ceva. Nici nu vreau. Știi când e înmormântarea? Sau e prea devreme?

— Cred că e prea devreme, am spus aranjându-mi o șuviță rătăcită după ureche. Nu l-am întrebat pe Hector când ne-am văzut. Dar o să aflu eu și te anunț.

Niciuna n-a mai vorbit o vreme, apoi Ainsley a oftat.

— OK. Acum să trecem la situația cu Rider.

Tensiunea din pieptul meu a crescut, de parcă aș fi fost strânsă cu un clește.

— Nici nu știu ce să zic. A clătinat din cap. Adică, s-ar putea să nu se fi întâmplat nimic.

Am ridicat din sprâncene. Ainsley a tresărit.

— Hei, te rog să analizezi logic: aveau hainele pe ei, da?

Dumnezeule! Brusc, mi i-am imaginat dezbrăcați și mi-a venit să vomit.

— Da, erau îmbrăcați.

— Mă rog, asta nu înseamnă nimic. Când eu și Todd am făcut sex nu ne-am dezbrăcat complet. În plus, se poate și să se fi îmbrăcat după aceea.

M-am gândit la ce făcusem cu Rider cu o zi înainte, cu hainele pe noi. Cu aproape toate hainele pe noi. Stai. M-am concentrat iar asupra cuvintelor lui Ainsley.

— Crezi c-au făcut sex?

— Ce? Nu. Mă rog, ăsta ar fi cel mai rău scenariu. Ca, îndurerat peste măsură cum era, să se fi culcat cu ea. Ainsley s-a uitat lung la mine. Nu la asta te-ai gândit?

— Eu...

Adevărul era că nu știam ce gândeam. Nu credeam că făcuseră sex, nu după tot ce-mi spusese Rider cu o zi înainte. Mi-au căzut umerii.

— I-am văzut acolo și m-am pierdut cu firea. Nu știu, am zis strângând perna în brațe. Eu tocmai... ce-l apărasem în fața Rosei

și a lui Carl. Am plecat de acasă ca să fiu cu el, să-i fiu alături, iar el nici măcar nu avea nevoie de mine. Avea... Mi s-a tăiat respirația pentru o clipă. O avea pe Paige și n-a răspuns la apelurile, nici la mesajele mele. Era cu Paige, Ainsley, și ieri... am ajuns destul de departe cu Rider și...

Mi-am apăsat buzele cu degetele și m-am întrerupt.

— Ce? a întrebat ea încet.

Nu voiam să spun asta cu voce tare, fiindcă accentua durerea din piept și mă speria îngrozitor. Mă îngrozea, fiindcă știam că simțeam ceva destul de puternic, iar dacă recunoșteam asta, devenea real.

— Îl iubești, așa-i? a spus ea.

Strângând din pleoape, m-am forțat să respir. În urmă cu o zi, simpla idee de a mă îndrăgosti, de a fi îndrăgostită era pe cât de înspăimântătoare pe atât de emoționantă. Acum era doar înspăimântătoare.

— Da. Așa cred. Am deschis ochii și i-am întâlnit privirea. Nu. Nu cred. Știu sigur că sunt. Sunt îndrăgostită de el. Cred c-am fost îndrăgostită de el toată viața. Și îl iubesc pe Rider cel de acum mai mult decât pe băiețelul din copilărie.

Bătăile inimii mi s-au întețit.

— Și asta mă sperie.

— La naiba, cred și eu că te sperie, a fost ea de acord, schițând un zâmbet. De-aia mie puțin îmi pasă de ce i se întâmplă lui Todd. Nu-l iubesc. Nu cunosc sentimentul, dar cred că e înspăimântător.

M-am uitat la ea o clipă și am simțit din nou nodul în stomac.

— Credeam că și Rider simte la fel, am zis.

— Hai să nu ne panicăm, da? Nu știm ce s-a întâmplat cu adevărat acolo. Dormeau pe canapea, nu se țineau în brațe...

— Ea era lipită de el.

Îmi făcea rău să spun asta, dar trebuia să mă eliberez ca să pot respira în continuare.

— N-o ținea în brațe sau chestii de-astea, dar nu era spațiu între ei. Deloc.

— Asta tot nu înseamnă nimic.

Am ridicat din sprâncene.

— OK, Rider va avea nevoie de o scuză foarte bună pentru a se justifica, dar adevărul e că nu știm ce s-a întâmplat. Paige e prietenă cu el și cu Hector, nu? Îl cunoștea pe fratele lui Hector?

Am încuviințat.

— Atunci e posibil să nu se fi întâmplat nimic.

Voiam să nu se fi întâmplat nimic. Pe de altă parte, îmi doream contrariul. Cam aiurea, nu? Firește că, dacă s-ar fi întâmplat ceva între ei, m-ar fi durut și ar fi fost groaznic, dar viața mea ar fi revenit la normal. N-ar fi trebuit să-mi fac griji pentru astfel de lucruri. Sau pentru ceea ce credeau Carl și Rosa despre Rider. N-ar fi trebuit să mă lupt pentru el.

Sau să mă lupt în general.

M-am foit, stânjenită de gândurile care-mi treceau prin minte.

Ainsley și-a pus mâna pe brațul meu.

— A încercat să te sune de când ai plecat?

M-am uitat la geantă.

— A sunat telefonul de câteva ori, dar... nu m-am uitat.

M-a privit de parcă-mi funcționa doar jumătate din creier.

— Ar trebui să verifici. Serios.

— Au fost, probabil, Rosa sau Carl.

Dar m-am dat jos din pat și mi-am luat geanta. M-am așezat și am deschis compartimentul lateral. Am atins ecranul și m-a lovit dezamăgirea.

— Nu e numărul lui. E un număr necunoscut.

— Oh, a oftat ea.

— Oricine o fi a lăsat un mesaj. Stai să văd.

— Poate Carl și Rosa au angajat un detectiv particular ca să te găsească.

În ciuda tuturor lucrurilor, am râs și am atins căsuța de mesaje vocale.

— Ar fi o... ah!

M-am oprit din vorbit când am recunoscut vocea.

— Ce?

Ochii i s-au mărit când s-a aplecat spre mine.

— Ce e?

Clătinând din cap, am întins mâna și am dat pe speaker. Amândouă ne-am uitat lung la telefon, în timp ce vocea profundă a lui Rider umplea camera.

— Mallory, sunt Rider. Folosesc telefonul lui Hector. Am uitat că bateria era pe ducă și am rămas fără telefon. Nu mi-am dat seama. Acum se încarcă. Rahat. Nu contează. Hector mi-a spus că ai fost aici, la mansardă. De ce nu m-ai trezit?

A urmat o pauză, iar Ainsley a murmurat:

— Bună întrebare.

I-am aruncat o privire în timp ce Rider continua:

— La dracu'. Acum știu de ce. Mallory, sună-mă. Încearcă să suni la numărul ăsta sau la al meu. Te rog.

S-a auzit o ușă închizându-se, apoi el a spus:

— Te rog, Mallory. Sună-mă.

Mesajul vocal s-a întrerupt și am rămas amândouă pe pat, uitându-ne în continuare la telefon. Ainsley a vorbit prima:

— Ai de gând să-l suni?

— Eu...

Am simțit o urmă de speranță, dulceagă în comparație cu amărăciunea dezamăgirii și a frustrării.

— A spus că i-a murit bateria. Asta explică de ce nu a răspuns când l-ai sunat, a dedus Ainsley. Și nu te-a mințit niciodată, nu?

Am clătinat din cap. Îmi aminteam că-mi spusese că nu prea mai avea baterie la telefon.

— Și a sunat, în mod evident, imediat după ce ai plecat de la Hector, a continuat ea. Asta trebuie să însemne ceva.

Așa credeam și eu, însă, sincer, chiar nu mai știam la ce să mă aștept.

— Sună-l, m-a îndemnat Ainsley. Dă-i șansa să-ți explice.

Când am ridicat privirea spre ea, zâmbea slab.

— Nu sunt expertă în relații amoroase, dar, dacă ești îndrăgostită de el, trebuie să-i dai șansa să-ți explice tot. Iar tu-l iubești, nu-i așa?

Inima mea striga că da.

— Sună-l.

Treizeci și trei

Nu știam ce să fac.

Adică, știam că trebuia să mă duc acasă și să înfrunt situația, dar în privința lui Rider habar n-aveam ce să fac. Voiam și, în același timp, nu voiam să vorbesc cu el.

Nu voiam ca tocmai acum să-și facă griji pentru... drame amoroase. Băiatul la care ținea ca la un frate tocmai fusese ucis. Nu avea nevoie să-și mai facă griji și pentru mine și pentru ceea ce avea să se întâmple sau nu între noi.

Dar mi-era și teamă de ce avea de spus.

Teamă de felul cum m-ar fi făcut să mă simt.

Se părea că nu avusese nevoie de mine.

Am tresărit. Detestam gândul acela, fiindcă era îngrozitor și mă durea. Îmi răscolea inima, pentru că, atunci când venise vremea să schimbăm rolurile și să fiu alături de el, mi-o luase altcineva înainte. Sentimentul acela părea ridicol, însă chiar așa mă simțeam. Asta era realitatea.

Simțeam că fusesem cumva o dezamăgire.

Când am ajuns acasă, chiar înainte de cină, m-am așteptat ca Rosa și Carl să fie unde-i lăsasem, în bucătărie, pregătiți să se năpustească asupra mea de îndată ce aveam să intru pe ușă.

Dar n-a fost așa.

Ușa bibliotecii era închisă și am auzit pe cineva trebăluind prin bucătărie — probabil Rosa. M-am oprit la baza scărilor,

știind c-ar fi trebuit să înfrunt situația, să intru în bucătărie și să dau socoteală.

În schimb, am urcat repede pe scări și am închis ușa dormitorului în urma mea. Mi-am scos telefonul și mi-am lăsat geanta pe scaunul de lângă fereastră. În timp ce conduceam, îmi sunase telefonul. Fusese Rider, de data asta de pe numărul lui. Îmi lăsase un alt mesaj.

Mi-am simțit stomacul plin de noduri când am ridicat telefonul, mi l-am lipit de ureche și am ascultat mesajul. O clipă de tăcere și apoi: „La naiba!" Atât, nu mai spusese nimic altceva. Mesajul se încheiase.

M-am așezat pe scaunul de la fereastră și m-am uitat la telefon. Cu stomacul întors pe dos, mi-am mușcat buza.

Îl iubeam pe Rider.

Doamne!

Eram îndrăgostită de el.

Eram sigură de asta. Dragostea era sentimentul acela plin de speranță din sufletul meu, pe care-l încercam de fiecare dată când îl vedeam pe Rider. Era acea senzație că uitam de toate când eram cu el. Era faptul că mi se tăia respirația când el mă privea intens. Era icnetul pe care mi-l smulgea la cea mai mică atingere. Era... era acel sentiment de a fi eu însămi în preajma lui, de a ști că nu trebuia să fiu perfectă sau să-mi fac griji cu privire la ceea ce gândea el, fiindcă mă accepta așa cum eram. Și, cu toate astea...

Dragostea mă speria îngrozitor.

Nu voiam să sufăr. Știam că Rider ținea la mine, că mă iubea chiar, așa cum îți iubești prietenii din copilărie, însă nu știam dacă era vorba despre același sentiment pe care-l încercam eu pentru el. Exista o diferență între a iubi pe cineva și a fi îndrăgostit. Iar el nu spusese că era îndrăgostit de mine. Spusese multe și făcuse și mai multe... însă nu rostise niciodată acele cuvinte. Să-l văd cu Paige m-a durut atât de mult încât nu puteam să exprim în cuvinte, un sentiment complet nou pentru mine. Mă simțeam

rău și eram nervoasă, de parcă aș fi uitat să fac ceva, deși n-aveam nimic de făcut.

Suferința din dragoste era, fără îndoială, și mai rea.

Nu voiam să-l pierd într-o bună zi... și, Doamne, existau atâtea moduri în care puteai pierde pe cineva! Nu voiam să-l dezamăgesc. Nu voiam să mă dezamăgească *el* pe mine.

Neliniștită, m-am ridicat de pe scaunul de la fereastră și m-am îndreptat spre ușă. M-am oprit chiar înainte s-o deschid. Unde mă duceam? Dacă coboram, trebuia să-i înfrunt pe Carl și pe Rosa, așa că m-am retras spre pat și...

Nu i-am înfruntat.

Nu l-am sunat pe Rider.

Ca pe vremea când aveam doisprezece ani, am făcut ce știam mai bine.

M-am ascuns.

*

Urma să fie o zi groaznică.

Numai la asta mă gândeam în timp ce mă târam spre intrarea din spate a liceului. Jayden nu avea să mă surprindă lângă dulăpior. Nu mai putea să apară pe neașteptate la prânz ca să flirteze cu fetele și să le fure cartofii prăjiți, iar eu mi-am imaginat că toată lumea avea să vorbească despre ce se întâmplase sâmbătă.

Mă durea fiecare părticică a corpului în timp ce urcam scările spre dulăpior. Puloverul gros pe care-l purtam nu mă proteja deloc de frigul care mi se instalase în oase. Abia dacă dormisem noaptea trecută și cred că Rosa simțise asta, fiindcă tot ce spusese la micul dejun fusese să mă îmbrac gros, fiindcă se anunțase ninsoare. Cumva, faptul că nu menționase ce se petrecuse cu o zi în urmă fusese mai înspăimântător decât dacă m-ar fi înfruntat direct. Simțind că deja aveam nevoie de o siestă, am deschis ușa dulăpiorului.

— Șoricel.

Am tresărit și m-am întors brusc. Gândurile mi s-au împrăștiat când am ridicat privirea spre Rider.

Arăta... extenuat. Sub ochi avea cearcăne, iar părul îi era ciufulit, de parcă și-ar fi trecut de mai multe ori mâinile prin el. Îi crescuse puțin barba și am vrut să mă arunc în brațele lui. Să-l țin strâns, pentru că, atunci când ochii lui căprui i-au întâlnit pe ai mei, în adâncul lor se citea o tristețe infinită.

Am rămas pe loc.

Rider a făcut un pas în față, ignorând persoana căreia îi tăiase calea.

— Putem să vorbim?

Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Trebuie...

— Trebuie să te duci la oră. Știu, a spus el apropiindu-se și mai mult.

Atât de mult, încât ni se atingeau vârfurile încălțămintei.

— N-am putut să mai aștept până la prânz. Adică, o s-o fac, dar, te rog, dă-mi șansa să discut cu tine.

Am deschis gura, dar nici măcar nu știu ce voiam să spun. Ceea ce mi-a ieșit pe gură m-a surprins.

— Putem vorbi acum.

— Acum? Pe chip i s-a reflectat ușurarea. Ai pleca de la școală?

Am încuviințat și am închis dulăpiorul. Habar n-aveam ce făceam. Noaptea trecută nu fusesem pregătită să discut cu el. Nu eram sigură nici că în acel moment se schimbase ceva, iar să plec de la școală era o idee foarte proastă.

Dar asta am făcut.

M-a privit o clipă, de parcă nu m-ar fi crezut. Nici măcar eu nu mă credeam, dar am luat-o din loc. Și am mers o vreme, ieșind în aerul rece și îndreptându-ne spre mașina mea, în sens invers valului de elevi. Nimeni nu ne-a oprit. Nimeni nu a privit de două ori în direcția noastră. Am urcat în mașină și am pornit motorul, precum și căldura. Nu mi-am permis să mă gândesc la

ce făceam sau la câte probleme aș fi avut dacă cineva de la școală ar fi sunat acasă.

L-am privit pe Rider și mi-am dat seama că purta doar un pulover negru și niște blugi. Nu avea geacă.

— Nu îngheți?

Privirea lui a rătăcit peste chipul meu.

— Nici măcar nu simt frigul acum.

Ferindu-mi privirea, am băgat în marșarier și am ieșit din parcare.

— Unde mergem?

— Putem merge acasă la Hector, a sugerat el. Nu e nimeni acolo acum. Sunt toți plecați la mătușa lui.

M-am gândit la formularea pe care o folosise Rider.

— De ce nu spui niciodată... „la mine acasă"?

Nu a răspuns și, când m-am uitat spre el, privea pe geam, cu maxilarul încleștat.

— Rider, am insistat. Vrei să vorbești. Hai să vorbim.

— Voiam să vorbim despre ce ai văzut ieri, a răspuns el.

Mi s-a pus încă un nod în stomac.

— Aș vrea să discut mai întâi subiectul ăsta.

Rider și-a sprijinit ceafa de tetieră. Au trecut câteva clipe înainte să vorbească:

— Nu o simt ca pe... casa mea, Mallory. Nu e la mine acasă.

M-am concentrat asupra drumului.

— Ce înseamnă asta? Casa arată ca un cămin.

— Nu. A ta este un cămin. Tu ești acolo. În living, în bucătărie, în dormitor, a explicat. Dar în a mea eu doar dorm.

O senzație neplăcută mi-a răsucit stomacul.

— Doamna Luna... te face să te simți așa?

— Nu, a oftat el. Firește că nu, dar nu sunt... sunt un copil adoptat, doar unul dintre cei mulți pe care i-a avut doamna Luna. Nu sunt nepotul ei. Dumnezeu e martor că nu-l pot înlocui pe Jayden și, indiferent cât de bine-venit m-ar face ei să mă simt, voi

fi major imediat ce termin liceul. Nu le sunt rudă de sânge. Sunt doar o altă gură de hrănit. Nu trebuie să uit niciodată asta.

M-am gândit la ce spusese Carl cu o zi în urmă și înțelegeam ceea ce simțea Rider, deși nu eram convinsă că-i acorda doamnei Luna suficientă încredere; și nici că avea prea multă în el însuși.

— Nu e mare lucru, a adăugat.

— Cred că este.

Am încetinit când am dat de aglomerație și l-am privit. Se uita încă pe geam, trasând linii cu degetele pe sticlă. Am inspirat și am dat glas gândurilor pe care le ținusem pentru mine.

— Nu cred... că-ți dai seama cât de mult ține la tine Hector și doamna Luna și cât de mult a ținut și Jayden. Cred că ești convins că nu meriți afecțiunea asta. La fel se întâmplă și cu școala, și cu arta... cu facultatea.

Mâinile mi s-au încleștat pe volan și m-am simțit foarte sigură de ceea ce aveam să spun:

— Ai renunțat la tine, înainte ca altcineva să o poată face.

Am fost întâmpinată de tăcere.

Simțeam privirea lui Rider asupra mea. Au trecut câteva clipe.

— Asta-i absurd, cu atât mai mult cu cât vine din partea ta. Ieri tu ai renunțat la mine.

Am încercat să mă apăr, dar nu aveam cum. Am înghițit în sec.

— Știu. Ai dreptate, dar și eu am.

— Cum vine asta? a întrebat pe un ton sfidător.

— Fiindcă și eu renunț la mine în fiecare zi, am recunoscut.

Obrajii îmi ardeau, dar am continuat:

— Știu că fac asta.

A tras zgomotos aer în piept.

— Mallory...

Am clătinat din cap, gândindu-mă la emoțiile mele contradictorii, la toate nevoile și dorințele mele.

— Așa este. Fac mereu asta. Fără să vreau. Sau poate că da. E... mai ușor să-mi fie teamă de toate.

— Cum așa? Vocea i s-a îmblânzit. Cum poate fi mai ușor?

Am schițat un zâmbet slab. Deodată, mi-am dorit să fiu acasă, cu capul sub pătură.

— Nu poți da rateuri când nici măcar nu încerci, nu? Știi asta.

Rider a înjurat ca pentru sine și nu a mai spus nimic. Când am intrat în parcarea aflată la câteva case distanță de locuința lui Hector, m-am gândit că nu fusese o idee bună să ne ducem acolo pentru a sta de vorbă, așa că nu am oprit motorul.

Rider și-a desfăcut centura de siguranță și sunetul pe care aceasta l-a făcut s-a auzit cu ecou în mașină. L-am privit.

— Poate ar trebui... să vorbim mai târziu.

— Ce? S-a oprit, cu mâna pe portieră. Nu. Nu după tot ce-ai spus adineaori. N-ai să renunți fără ca măcar să vorbim înainte. Mai ales după ce practic m-ai acuzat că și eu fac la fel.

Avea dreptate, însă am ezitat.

— Suntem aici. Da? Hai să vorbim.

Dorința de a fugi înapoi la școală sau acasă mă încerca din greu. Chiar nu-mi venea să cred că plecasem de la ore și că stăteam în fața casei lui Rider — casa pe care nu o considera *acasă*.

— OK, am șoptit.

Rider a așteptat să-mi iau geanta și să ies din mașină înainte să coboare și el, de parcă s-ar fi temut să nu pornesc motorul și să plec în trombă, dacă ieșea înaintea mea. L-am urmat pe stradă, tremurând în timp ce vântul îmi ridica părul.

În casă era liniște când am intrat și, de data asta, mirosea mai degrabă a dovleac decât a măr. Nu m-am putut abține și m-am uitat la peretele din spatele canapelei. Printre toate fotografiile înrămate, l-am văzut pe Jayden imediat. Era o fotografie de Crăciun, probabil de anul trecut. Stătea în fața unui pom de Crăciun, zâmbind larg spre aparat și ținând la piept un steag al statului Puerto Rico.

Am simțit o apăsare în piept și am crezut că avea să mi se oprească inima. Nu-mi venea să cred că murise.

Privirea mi-a alunecat de-a lungul peretelui acoperit de fotografii și le-am văzut: fotografii ale lui Rider, amestecate cu cele ale lui Hector și Jayden, de parcă ar fi făcut parte din familie.

Pentru că *făcea* parte din familie.

Nu le observasem până atunci, dar Rider era acolo. Cum de nu putea să vadă asta?

Rider nu s-a îndreptat spre bucătărie, ci a urcat, iar eu l-am urmat în dormitorul unde abia dacă petrecea timp.

A aprins lumina. Primul lucru pe care l-am văzut a fost exemplarul din *Iepurașul de catifea*. Se afla pe noptieră. Mi-am lăsat geanta să cadă pe podea.

Rider s-a așezat pe scaunul din fața biroului său ordonat — pe care probabil nu-l folosea.

— Mi-a murit telefonul la un moment dat, sâmbătă noapte, a început să vorbească, iar eu m-am întors încet spre el. Îți amintești că îți spusesem asta cu puțin timp înainte? Mai avea zece la sută chiar înainte... să se întâmple ce s-a întâmplat.

M-am așezat pe marginea patului.

— Nu ți-am ignorat apelurile și am tot vrut să găsesc un telefon și să te sun, doar că era haos. Câțiva dintre băieți încercau să-i convingă pe ceilalți să-i urmărească pe Braden și pe Jerome, iar eu încercam... să-l țin pe Hector acasă, fiindcă nu puteam... Și-a dres glasul. Nu pot să-l pierd și pe el.

— Știu că erai ocupat. Nu m-am panicat fiindcă nu-mi răspundeai la telefon. Am... am venit fiindcă am vrut să fiu aici, alături de tine. Aveam nevoie... să-ți fiu alături. De aceea am venit.

— Nu știam că Paige va fi aici.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și nu s-a uitat în altă parte.

— Habar n-aveam. Îți jur că habar n-aveam că va fi aici. A făcut o pauză, ridicând din umeri. Era foarte afectată. Paige îi cunoaște pe Jayden și pe Hector de ani de zile. Ea și Jayden se tachinau mereu, dar țineau mult unul la celălalt.

Am închis ochii. Înțelegeam asta, chiar înțelegeam. Presupun că frații și surorile se ceartă așa ca ei. Jayden și Paige fuseseră mult mai apropiați decât fuseserăm eu și Jayden și, în ciuda tuturor lucrurilor, îmi părea rău pentru ea. Dar nimic din toate astea nu schimba felul cum mă simțisem când îi văzusem pe ea și pe Rider.

— Cred că a adormit după mine, a explicat el. Nu ne-am așezat așa intenționat.

— Era... lipită de tine. De parcă ați mai fi făcut asta și înainte, am spus cu voce joasă. Mi-am pierdut cumpătul și am plecat. Nu puteam să rămân acolo.

— Te-a durut, a spus el.

Coborând privirea, am încuviințat.

— Nu mă așteptam. Am vrut doar să-ți fiu alături.

— Și eu voiam să fii aici, a zis el ridicându-se.

L-am urmărit cu privirea. Și-a trecut mâna prin păr.

— Te voiam aici, dar în același timp nu voiam să fii implicată în ce se petrecea... în ce s-ar fi putut petrece. Văzuseși deja ce i se întâmplase lui Jayden.

— Și tu.

— Da, dar eu...

— Niciun „dar". Nu a fost... ușor pentru nimeni. Mai ales pentru persoana care-i era ca un frate.

Mi-am dat părul la o parte de pe față, iar Rider s-a oprit la câțiva pași de mine. Părea o greșeală să purtăm în acel moment discuția aceea.

— Nu vreau să te concentrezi pe noi acum. Jayden...

— Ar înțelege că trebuie să lămurim lucrurile, m-a întrerupt el. Însemni totul pentru mine, iar când Hector m-a trezit și mi-a spus că ai fost aici... La naiba, mi s-a oprit inima. Îmi pare rău. La naiba, Mallory, îmi pare atât de rău! Vorbeam despre Jayden și am adormit. Nu dormisem deloc toată ziua, iar tu cred că ai ajuns la scurt timp după ce am adormit. N-a fost nimic plănuit. Îți

jur că nu s-a întâmplat nimic între noi. Nu ți-aș face una ca asta, iar Paige e conștientă de asta. Rider s-a îndreptat spre pat și s-a așezat, cu fața spre mine. Știe ce simt pentru tine. Poate că n-o să ne trimită felicitări prea curând, dar știe, a zis el cu jumătate de zâmbet, care a dispărut imediat.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Ce... simți pentru mine?

— Cred că e destul de evident.

— Să zicem că am nevoie de mai multe detalii.

Și-a ridicat genele și privirile ni s-au întâlnit.

— Pot face asta pentru tine.

— Bine.

M-am aplecat spre el.

— Niciodată nu am încetat să mă gândesc la tine, după ce te-au luat. Patru ani. Tot ce speram era ca tu să fi ajuns într-un loc bun. Nu m-am așteptat să apari la școală. Nici nu visam la așa ceva. Dar s-a întâmplat, iar asta m-a dat peste cap. Erai așa cum mi te aminteam, însă diferită. Când eram mici, îmi imaginasem ce tânără aveai să devii și, brusc, te aflai în fața mea. De îndată ce mi-ai rostit numele, când m-ai îmbrățișat, am știut. Rider s-a întins și mi-a luat mâna într-a lui. Am știut că o să mă îndrăgostesc de tine și chiar așa s-a întâmplat. Te iubesc, Mallory.

Am deschis buzele ca să inspir.

— Poftim?

— Te iubesc, și nu e dragostea pe care o simțeam unul pentru celălalt când eram mai mici, înțelegi? Paige știe asta, la fel și Hector. Și Jayden știa. Te iubesc.

O, Doamne!

Am rămas nemișcată, absorbind cuvintele, în timp ce-și făceau loc prin hățișul gândurilor mele, pătrunzându-mi în piele și în mușchi, până în oase.

Rider Stark *mă iubea*.

Am reacționat fără să gândesc.

Năpustindu-mă asupra lui, l-am înconjurat cu brațele. Cumva, nici nu știu cum, am ajuns în poala lui, cu genunchii de-o parte și de alta a coapselor sale. La început, doar ne-am ținut în brațe. Voiam să plâng; să râd. Să fac un milion de lucruri în același timp.

Voiam să-l sărut.

Ceea ce am și făcut.

Când am ridicat capul și m-am aplecat, a știut ce voiam și mi-a oferit. Buzele lui le-au atins pe ale mele și, încă o dată, m-am pierdut în el, în noi. Respirațiile ni s-au întrepătruns. Mâinile noastre au început să se miște.

Îmi doream să se întâmple *asta*. Voiam *mai mult*.

M-a cuprins certitudinea. Sâmbătă nu fusesem pregătită, dar acum eram. Nu știam ce mă făcea să fiu atât de sigură, atât de neînfricată, când, în urmă cu două zile, ezitasem din plin, însă mi se părea că între timp trecuse o eternitate. Poate din cauza evenimentelor din weekend, a ceea ce i se întâmplase lui Jayden. Văzusem cum fusese curmată o viață. Poate că de aceea voiam să trăiesc, să încerc totul. Putea fi vorba și despre ce se întâmplase după aceea, despre cearta cu Rosa și Carl și despre faptul că-mi dădusem seama că aveam să fac greșeli, că nu eram perfectă — că nu puteam fi. Existase ceva eliberator în asta. Faptul că-l găsisem pe Rider cu Paige mă obligase să-mi recunosc sentimentele pentru el, în loc să le evit în continuare. Mă făcuse să vorbesc cu el deschis despre toate astea. Să-l aud spunând că mă iubea.

Oricare ar fi fost motivul, știam, cu toată ființa mea, că asta era ceea ce-mi doream în acel moment, acolo.

L-am sărutat, fără să mă gândesc dacă o făceam bine sau nu. I-am gustat buzele, i-am atins limba și mi-am lăsat palmele să-i alunece pe piept. I-am simțit inima bătându-i tare. Corpul meu s-a mișcat deasupra lui, iar senzațiile nebunești, amețitoare mi-au înfiorat pielea. Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul lui, uimită de reacția întregului său trup când palma mea i-a atins abdomenul. Voiam să-l simt, să simt mai mult.

Lăsându-mă pe spate, mi-am apucat marginea puloverului. Cu ochii mijiți, îmi urmărea mișcările mâinilor, iar buzele i s-au întredeschis când mi-am scos puloverul și l-am lăsat să cadă pe podea.

— La naiba... a spus cu voce groasă, răgușită. Mallory, ești...

— Cum? am șoptit, simțind că-mi ardea trupul din două motive diferite.

— Ești frumoasă.

Privirea i s-a oprit pe marginile dantelate ale sutienului meu.

— Nu credeam că te voi vedea așa vreodată. Sunt atât de norocos, iar tu atât de frumoasă, Mallory...

Inima mi s-a umflat atât de repede, încât am crezut c-o să plutesc până în tavan.

— Dar cred că... Mi-a cuprins șoldurile mai tare. Trebuie să ne oprim.

Să ne oprim era ultimul lucru pe care voiam să-l fac. Curajul îmi curgea prin vene. Mi-am împins șoldurile în jos, iar geamătul lui mi-a provocat un fior.

— Nu vreau.

— Mallory.

Numele meu suna ca o rugăminte, dar și ca un blestem în timp ce mâinile lui îmi mângâiau trupul.

— Am trecut prin multe. Nu vreau să-ți pară rău.

— N-o să-mi pară rău.

Mi-am lipit fruntea de a lui.

— Sunt pregătită pentru asta... cu *tine*.

Am strâns între degete materialul maioului său.

— Îmi doresc asta. Te iubesc. Sunt îndrăgostită de tine.

Nu știu ce i-am spus, mai precis, ca să-l conving, dar mâinile i s-au încordat pe talia mea și m-am trezit pe spate, sub el, cu gura lui cuprinzând-o pe a mea. Săruturile erau pasionale, amețitoare și știam ce-mi comunicau: și Rider era pregătit.

Treizeci și patru

Totul a prins viteză și apoi a încetinit.

Rider și-a dat jos tricoul și, chiar dacă-l mai văzusem așa, nu eram pregătită să-l revăd. Îi simțeam pielea netedă și tare sub degetele mele. Corpul lui era atât de diferit de al meu... Carnea mea era moale sub mâinile lui, însă și el părea la fel de uimit ca mine. Explora. Și eu făceam același lucru. De-abia am mai vorbit când ne-am dat jos blugii, mai întâi el și apoi eu. Sutienul mi-a alunecat peste brațe.

Eram stresată. Mâinile îmi tremurau. Nimeni nu mă mai văzuse așa — aproape dezbrăcată. Dorința de a mă acoperi era greu de ignorat, dar, când pieptul lui l-a atins pe al meu, fără nimic între noi, n-am mai gândit.

Totul s-a rezumat la emoții și, spre deosebire de data trecută, am uitat complet de atingerea amară a panicii și m-am lăsat învăluită de căldura minunată și de tensiunea aceea ciudată. Eram agitată și nu știam la ce să mă aștept, însă asta nu reducea pasiunea și nu mă făcea să fug. M-am lăsat purtată de adrenalină când mâinile mi-au alunecat mai jos, iar ale lui le-au urmat. Trupurile noastre se atingeau, neliniștite, căutând. Mâna lui mi-a mângâiat șoldul, iar degetele mi-au atins marginea lenjeriei. M-am cutremurat, arcuindu-mi spatele. Sunetul pe care l-a scos el mi-a făcut degetele de la picioare să se chircească.

Sprijinindu-se pe coate, s-a aplecat spre mine. M-a sărutat profund, fără grabă, în timp ce se lipea de mine. Mi-am încolăcit piciorul în jurul piciorului său. Degetele mâinii mi s-au împleticit în părul lui. Gura lui a părăsit-o pe a mea, iar buzele sale au urmat traiectoria bărbiei și a gâtului meu. Simțurile mi-au luat-o razna în timp ce el cobora, lăsând o urmă de foc pe trupul meu.

— Rahat, a mormăit el ridicând capul.

Am deschis ochii clipind. Buzele îmi ardeau.

— Ce este?

— Trebuie... să ne oprim.

S-a ridicat, luându-mi fața între mâinile sale.

Să ne oprim? Nu voiam să ne oprim.

A scos un geamăt din gâtlej, gândind, probabil, la fel ca mine.

— Nu am prezervative la mine.

— Nu? am reacționat surprinsă.

Și-a sprijinit fruntea de a mea.

— Bănuiesc că nici tu.

Aproape că am izbucnit în râs.

— Nu poartă toți băieții... câte un prezervativ în portofel?

Fața îmi ardea când am pus întrebarea.

Rider a chicotit.

— Doamne! Aș fi vrut eu. Doar că eu... știi. N-am mers niciodată atât de departe.

— Știu.

Mi-am trecut o mână peste pieptul lui, încercând să-mi controlez respirația.

— Nu ai cumpărat când... erai cu Paige?

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Ba da. O dată. Dar nu le-am folosit. A întors capul, sărutându-mi mijlocul palmei. Iar azi nu plănuiam să se întâmple asta.

— Nici eu.

Mi-am mușcat buza. Pe de-o parte, voiam să uit că nu aveam protecție, dar ar fi fost incredibil de nechibzuit. Și prostesc. Era greu să fii responsabil, dar dacă nu puteam face asta...

— Sunt... Sunt și alte lucruri pe care le putem face.

A schițat un zâmbet.

— Oh, da, desigur, există alte lucruri pe care le putem face.

Așa că am făcut câteva lucruri. Lucruri pe care le începuserăm sâmbătă. Și, de data asta, când mâna lui mi-a alunecat peste coapse, apoi între ele, nu m-am panicat. Pe măsură ce senzațiile necunoscute și aproape copleșitoare au pus stăpânire pe mine, le-am primit cu bucurie. L-am atins fără să-mi fie teamă că nu știam ce să fac și am descoperit repede că nu prea puteam greși. Tot ce se putea auzi mai tare decât bătăile inimii mele erau gemetele noastre întretăiate.

Când totul s-a terminat, m-am simțit sleită de puteri, dar într-un mod minunat, cum nu-mi imaginasem că ar fi posibil. Abia dacă puteam descrie acel sentiment. Ca și cum cineva m-ar fi împins în toate direcțiile, însă într-un mod foarte plăcut; iar când toată acea tensiune bizară s-a risipit, m-am simțit ca lovită de valuri. Părea că și Rider simțea la fel, fiindcă, atunci când s-a prăbușit lângă mine, respira la fel de repede și de adânc. A trecut o veșnicie înainte să pot vorbi.

— A fost...

M-am rostogolit pe o parte, cu fața spre el, încrucișându-mi brațele la piept.

— Perfect! a murmurat el cuprinzându-mi ceafa cu mâna. A fost perfect.

— Da.

M-am apropiat, potrivindu-mi capul sub bărbia lui, iar mâna lui a alunecat de pe gâtul meu și m-a cuprins cu brațul.

Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să facem cu adevărat dragoste, dacă ceea ce făcuserăm fusese atât de minunat. Apoi însă mi-am imaginat că, mai ales prima dată, ar durea puțin. Și

eram bucuroasă că prima dată când experimentasem așa ceva nu fusese umbrită de nicio clipă de durere.

— Mulțumesc, a spus el după o clipă.

Am ridicat capul.

— Pentru ce?

A rânjit puțin.

— Pentru că ai avut încredere în mine. Pentru tot.

Am zâmbit. M-am dat mai aproape de el, închizând ochii. Eram complet relaxată și știam că aș fi putut să adorm, când l-am auzit pe Rider chicotind. Am ridicat bărbia și l-am privit.

— Ce e?

— Mă gândeam doar. Obrajii i s-au îmbujorat puțin. Doamne, o să sune siropos, dar cred că e prima dată când simt că aceasta este... camera *mea*.

— Nu, am șoptit. Nu e deloc siropos.

Rider mi-a atins obrazul cu buzele și s-a sprijinit într-un cot.

— Acum ce facem?

— Acum?

— Da. Ar trebui să te întorci la școală. Ar trebui să fie cam ora prânzului.

— Și tu?

— Cred că mă duc la mătușa lor acasă. Vreau să fiu acolo. Știu că or să înceapă toate ritualurile de înmormântare.

Am simțit din nou greutatea durerii. Nu era ca și cum am fi uitat de Jayden, însă durerea se mai estompase în acele câteva minute. Simțindu-mă parcă trezită dintr-un vis, am încuviințat.

— Cu puțin noroc, nimeni de la școală nu i-a sunat pe ai mei încă. Rosa și Carl sunt deja destul de supărați pe mine.

Rider s-a încruntat.

— De ce?

Îmi era greu să-l privesc când era... dezbrăcat. Îl privisem suficient, dar voiam să-l mai privesc.

— Mallory? a chicotit el.

Îl priveam, dar trebuia să mă concentrez. Obrajii mi-au luat foc.

— S-au supărat rău după ce le-am povestit ce s-a întâmplat sâmbătă.

Rânjetul i-a dispărut încet de pe față.

— E de înțeles.

— Nu chiar, i-am spus. Vor... să nu ne mai vedem.

S-a încruntat, ridicându-se în capul oaselor și trecându-și picioarele peste marginea patului. A privit spre ușă, cu maxilarul încleștat.

— Serios?

— Da, m-am certat cu Rosa și Carl, i-am explicat în timp ce el s-a ridicat și și-a tras boxerii.

Pentru o clipă, am fost distrasă de mușchii spatelui său.

— Ce s-a întâmplat cu Jayden nu a fost din vina ta.

— Dar ai fost de față și ai văzut totul fiindcă eu te-am dus acolo.

Și-a ridicat blugii de pe podea și i-a tras pe el.

— Asta-i perfect adevărat.

Nu eram de acord.

— Nu știai ce avea să se întâmple.

Rider s-a uitat la mine și mi-am dat seama că ținea în mână sutienul meu. M-am înroșit când mi l-a dat.

— Asta nu schimbă ce s-a întâmplat.

S-a uitat în altă parte în timp ce eu m-am îmbrăcat.

— Cât de rea a fost cearta?

— Am plecat de acasă. Atunci am venit să te caut.

Apropiindu-mă de marginea patului, mi-am găsit puloverul și mi l-am tras peste cap. Când m-am ridicat, puloverul îmi ajungea până la coapse.

— Au... exagerat.

Rider s-a întors spre mine și m-a privit din cap până-n picioare, făcându-mi degetele să se chircească pe covorul subțire. Nu a spus nimic în timp ce mi-am găsit și eu blugii și i-am tras

pe mine. M-am așezat pe marginea patului, mușcându-mi buza de jos, pe când el termina cu îmbrăcatul.

— Ei nu înțeleg. Parcă se așteaptă să fac toate aceste alegeri... alegeri pe care le-ar face ei, pe care le-ar face Marquette, însă eu nu sunt ei. Nu sunt ea.

— Ei știu că nu ești ea.

Rider s-a îndreptat spre pat și s-a oprit. Am zâmbit când i-am văzut degetele goale ivindu-se de sub manșetele blugilor.

— Doar că vor ce e mai bun pentru tine.

— Știu. Am ridicat privirea spre el. Carl... a zis ceva ce chiar nu credeam că va spune vreodată. I-a spus Rosei că... n-ar fi avut niciodată o astfel de discuție cu Marquette.

— Rahat, a murmurat Rider trecându-și mâinile prin păr. N-a vrut să spună asta, Șoricel.

Am ridicat din umeri. Poate că vrusese. Fusesem foarte maleabilă în ultimii patru ani.

— Eu niciodată... nu i-am contrazis cu nimic, știi? Le datorez atât de multe, încât mereu am fost de acord cu orice voiau. Cu orice credeau că e mai bine. De exemplu, să studiez medicina, ceea ce eu nu-mi doresc. Dar, cu toate acestea, am fost de acord să mă uit pe pliante. Nici măcar nu știu de ce. Cred că vreau...

— Ce vrei?

— Cred că vreau să studiez asistență socială.

M-am așteptat ca el să râdă. Nu a făcut-o. M-am îndreptat puțin de spate.

— E ceva ce pentru mine are sens. Aș putea ajuta copii ca mine și ca tine. Dar Carl a râs și m-a întrebat dacă vorbesc serios. A spus că n-aș câștiga niciun ban.

— Nu se rezumă totul la bani.

— Exact.

— Dar banii ajută. A făcut o pauză. Carl pare un om bun. Era furios. Oamenii spun tot felul de prostii când sunt furioși.

Un mușchi i-a zvâcnit în maxilar.

— Dar eu...

— Ce? am întrebat văzând că s-a oprit.

Rider a deschis gura, apoi a clătinat din cap.

— Ar trebui să ne întoarcem la școală. Nu vreau să mai ai și alte probleme.

M-am ridicat de pe pat și mi-am căutat șosetele. Când am terminat cu îmbrăcatul, Rider își punea o căciulă. Șuvițe de păr i-au ieșit pe sub margini. A rămas tăcut cât am coborât și ne-am îndreptat spre mașină.

Am simțit din nou un nod de îngrijorare în stomac. Am răsucit cheia în contact și l-am privit pe Rider.

— E totul în regulă?

— Da. Totul e bine. M-a privit. Mă poți lăsa la mătușa lor? E în drum spre școală.

L-am studiat o clipă, apoi am încuviințat. Trebuia să încetez cu paranoia, mi-am spus în timp ce-i urmam indicațiile spre casa mătușii. Odată ajunși, m-am dat jos din mașină, iar Rider a venit spre mine. Și-a pus mâinile pe obrajii mei și și-a lăsat degetele mari să alunece de-a lungul maxilarului meu. Aplecându-se, m-a sărutat încet, cu tandrețe, un sărut lung, care m-a lăsat fără aer.

Nu știam de ce, dar acel sărut era diferit de cele anterioare. Simțisem o urmă de tristețe.

Treizeci și cinci

De îndată ce am intrat pe ușă, Rosa s-a năpustit asupra mea.

— Stai jos.

Aproape târându-mă în bucătărie, a făcut semn spre un scaun. Două căni așteptau pe masă și am simțit mirosul batonului de scorțișoară pe care îi plăcea să și-l pună mereu în ceai.

Inspirând adânc, am făcut ce mi-a spus. Nu credeam că o sunaseră de la școală, fiindcă fusesem prezentă la majoritatea orelor, dar nici n-aveam de gând să o întreb. Așteptând să deschidă discuția, nu mă puteam gândi decât că dimineața petrecută cu Rider părea foarte îndepărtată. Abia așteptam să îi povestesc fiecare detaliu lui Ainsley. Îi trimisesem un mesaj mai devreme și mă mirasem că torentul de emoticoane pe care le primisem de la ea nu-mi spărsese ecranul telefonului.

— În primul rând, vreau să știi că eu și Carl te iubim, a spus Rosa. Te iubim la fel de mult cum am iubit-o pe Marquette și sperăm că-ți dai seama de asta. Ce a spus Carl ieri nu a fost în regulă. Era supărat și îngrijorat pentru tine, dar asta nu-i justifică vorbele. Îți datorează scuze.

Punând un picior pe scaun, mi-am cuprins genunchiul cu brațele și mi l-am apropiat de piept. Cel puțin, nu părea să fi sunat cineva de la școală.

— Nu vreau... scuze.

— Dar sunt necesare.

Am clătinat din cap.

— Vreau doar ca el... Vreau ca lucrurile să...

M-am oprit, dându-mi seama de ceea ce urma să spun. *Vreau ca lucrurile să redevină cum erau.* Iar asta nu era adevărat.

Nu voiam ca lucrurile să fie așa cum fuseseră înainte.

— Ai dreptate, am spus ridicând bărbia. Trebuie să-și ceară scuze.

— Și o va face. M-a privit cu atenție. Trebuie să afli ceva despre Carl, dar nu mi se cuvine să-ți povestesc. Sper să-i dai lui șansa s-o facă.

M-am gândit la unele lucruri pe care mi le spusese Carl ieri, lucruri care lăsaseră impresia că trăise ceva asemănător cu ceea ce se întâmplase în weekend. Mi-am strâns genunchiul în brațe.

— Am să-i dau șansa.

— Bine, a zis luând o gură de ceai. Eu și Carl am discutat mult cât ai fost plecată ieri. Despre tine și despre Rider.

Nu-mi plăcea direcția în care se îndreptau lucrurile. Întinzându-mă, mi-am luat cana și am băut și eu o gură de ceai. Lichidul cald mi-a alunecat pe gât, însă nu m-a făcut să-mi dispară nodurile din stomac.

— În cei patru ani de când te avem cu noi, nu ai ridicat niciodată vocea la noi. Ai fost mereu de acord cu orice am vrut noi, indiferent despre ce era vorba.

S-a oprit, iar eu mi-am îndreptat ochii spre ai ei. Încheieturile degetelor îi erau palide când și-a pus cana pe masă.

— Nu vrei să studiezi medicina, nu-i așa?

Asta m-a luat prin surprindere.

Primul impuls a fost să o calmez și să-i spun că voiam, fiindcă știam că asta-și dorea să audă, dar... nu mai puteam continua așa.

— Nu, am recunoscut. Nu vreau să fac asta.

Rosa a închis pentru o clipă ochii, apoi a încuviințat.

— Bine.

— Chiar e... bine? am întrebat, ridicând și celălalt genunchi și înconjurându-i pe amândoi cu brațele. Știu că nu asta ai fi vrut să auzi.

— Am fost mereu sinceră cu tine, Mallory, și voi fi și acum. Nu e vorba despre ce vreau eu să aud. O carieră în cercetare ți-ar asigura viitorul, însă este viitorul tău. A expirat cu greu. Cel mai important lucru este să fii fericită. Carl e de aceeași părere.

Mă cam îndoiam.

A luat din nou cana.

— Chiar te-ai gândit să studiezi asistență socială?

Am simțit o urmă de emoție.

— Da.

— Fiindcă înseamnă ceva pentru tine?

Am încuviințat.

— Are sens. Și-a dus cana la buze. Ținând cont de experiențele tale anterioare, e logic să-ți dorești să încerci să schimbi ceva și sunt mândră de alegerea ta. Nu-ți va fi ușor.

Bucuria a pus repede stăpânire pe mine, deși știam că Rosa avea dreptate. O carieră în asistență socială nu avea să fie ușoară. Știam că urma să mă ocup de cazuri dureros de asemănătoare cu al meu. Știam că ar fi un job pe care să-l iau cu mine acasă la sfârșitul zilei — dar ar fi fost o muncă de care să-mi pese.

— Te susținem, Mallory. Vreau să știi asta. Fie că e vorba de medicină sau de asistență socială, fie că vrei să zbori pe Lună... noi te susținem.

Am simțit că mi se lua o greutate de pe inimă.

— Mulțumesc.

Rosa a tăcut o clipă.

— Cât despre Rider...

— Îl iubesc, am izbucnit.

A mijit ochii, însă, după ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama că nu voiam să mi le retrag.

— Îl iubesc. Nu vreau să mă despart de el.

— Draga mea, eu... S-a aplecat, punându-mi o mână pe genunchi. Știu că tu crezi că ești îndrăgostită, dar voi doi împărtășiți un trecut în care ați fost singuri împotriva lumii. Înțeleg de ce ai putea crede că simți asta, după tot ce ați îndurat împreună.

Ce spusese nu suna deloc nebunesc. Pe de-o parte, puteam să înțeleg.

— De unde știi când ești cu adevărat îndrăgostită de cineva?

Rosa a deschis gura, dar nu a vorbit, ci și-a retras mâna.

— Cum ai știut că erai într-adevăr îndrăgostită de Carl? Cum poți să știi cu adevărat? Am clătinat din cap. Nu cred că poți... dar știu cum mă simt acum. Poate asta se va schimba. Nu știu, dar eu... M-am îndreptat de umeri. Nu-mi spune că nu știu ce simt sau ce trebuie să simt.

S-a îndreptat și ea în scaun.

— Fiindcă știu că am sentimente puternice față de el. Știu că *este* dragoste. El... mă acceptă. Întotdeauna a făcut-o, dar nu se așteaptă să rămân la fel, iar când am un eșec la care asistă, nu mă face să mă simt prost din cauza asta, am spus, încercând să exprim în cuvinte ce simțeam. Mă face să mă simt bine cu mine însămi și în ceea ce-l privește.

Rosa a făcut ochii mari în timp ce vorbeam.

— Bine, a zis după o clipă. Nu-ți spun ce să simți.

Mă pornisem și nu aveam de gând să mă opresc.

— Știu că ar face orice ca să fiu fericită și în siguranță și, crede-mă, detestă că am văzut ce s-a întâmplat sâmbătă. Carl nu trebuie să-l învinovățească pentru asta. Și-așa Rider se simte vinovat, deși nu a fost vina lui, iar eu nu pot suporta faptul că moartea lui Jayden a devenit o chestiune legată de Rider și de mine. Nu e corect. Umbrește ceea ce i s-a întâmplat lui Jayden, iar asta e greșit.

Rosa a ridicat din sprâncene.

Dar eu nu terminasem.

— Știu că voi nu aveți încredere în Rider și nu credeți că are un viitor, dar ceea ce nu știți e că el se străduiește. Chiar se străduiește. Și chiar dacă ar hotărî că nu vrea să meargă la facultate, asta nu-l face o persoană mai puțin lăudabilă. Asta nu înseamnă că nu merită respectul vostru. E inteligent și foarte talentat. Tot ce-i mai lipsește e să mai existe și altcineva care să creadă că el nu merită osteneala!

Rosa a privit în altă parte, cu buzele strânse.

— Eu nu cred că nu merită osteneala, Mallory. Doar că... nu știu ce să cred.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Aș vrea ca voi să încercați... să înțelegeți ce văd la el.

Rosa a zâmbit slab.

— Noi vrem doar ce e mai bun pentru tine și se pare că din cauza asta uneori o dăm în bară. Aplecându-se iar, mi-a atins mâna cu a ei și mi-a strâns-o. O să încercăm, draga mea. Chiar o să încercăm.

Am închis ochii.

— Mulțumesc.

În glas i se ghicea un zâmbet când a vorbit din nou:

— Nu știu dacă-ți dai seama, Mallory, dar nu mai ești aceeași fată pe care am adus-o acasă. E un lucru bun. M-a strâns iar de mână. E ceva minunat.

Avea dreptate.

Nu-mi dădeam seama exact când devenisem o Mallory diferită, poate fiindcă nu fusese vorba de un singur moment, ci, mai degrabă, de o combinație de sute, poate chiar mii de momente. Nu fusese doar faptul că mă duceam la o școală publică sau că luam prânzul împreună cu Keira. Nu fusese doar decizia conștientă de a mă pune în situații stânjenitoare mergând la ora de comunicare. Nu fusese doar faptul că în sfârșit îi povestisem lui Ainsley despre trecutul meu și nici că, în acea zi pe coridorul școlii, fusesem în stare să trec peste răutatea din cuvintele lui

Paige, pentru a distinge adevărul tăios din spatele lor. Nu fuseseră doar ce i se întâmplase lui Jayden și faptul că asistasem la felul cum i se curmase viața fără drept de apel.

Nu avea de-a face nici doar cu faptul că mă reîntâlnisem cu Rider sau că mă îndrăgostisem de el.

Toate contribuiseră.

Fusese decizia de a face lucruri care mă speriau. Fusese curajul din a treia zi de școală de a mă îndrepta spre masa Keirei. Fuseseră discursul de la prânz, apoi următorul, chiar dacă publicul fusese alcătuit dintr-o singură persoană. Fuseseră rateul de la petrecerea lui Peter și concluzia că totul era în regulă. Fusese acceptarea că trecutul avea să facă mereu parte din mine și din cei apropiați mie. Fusese găsirea unui lucru care mă pasiona, care mă făcea *fericită*. Fusese conștientizarea că nu le datoram lui Carl și Rosei viața mea, că dragostea pe care le-o purtam era suficientă. Că nu trebuia să devin o Marquette trasă la indigo. Iar faptul că-l cunoscusem pe Jayden mă schimbase în multe feluri, pe care știam că aveam să le descopăr de acum înainte. Fusese faptul că-l reîntâlnisem pe Rider și că-mi permisesem să mă îndrăgostesc de el.

Și mai fusese faptul că puteam să... să mă tem în continuare de toate, fără să las acea teamă să mă împiedice să trăiesc.

Conștientizarea nu fusese rezultatul unei revelații cutremurătoare. Fusese un proces subtil și lent, o combinație de mii de momente înlănțuite. Dar, stând la masa din bucătărie cu Rosa, am știut că era adevărat.

Mă schimbasem.

*

Keira se holba la mâncarea neatinsă din farfuria ei.

— Încă nu-mi vine să cred, a spus ea. La masă era liniște. Parcă mai ieri era încă aici, cu noi, știi? Săptămâna trecută a intrat în cantina asta și mi-a propus să ieșim.

— În timp ce fura cartofi prăjiți de la mine, a adăugat Jo. Apoi s-a oferit să iasă cu mine.

— Mereu făcea din astea. Keira a râs înecat. E o nenorocire. N-am cuvinte.

Era adevărat.

— Am auzit că poliția l-a ridicat pe Braden ieri după-amiază, a spus Anna cu o voce scăzută. Nu-l cunosc prea bine pe Braden, dar cât are, optșpe ani? Cum poți ucide pe cineva la vârsta asta? E o nebunie!

— Cum poți fi ucis la cinșpe ani? a șoptit Jo.

Keira și fetele nu știau că eu și Rider fuseserăm de față când Jayden fusese ucis. Surprinzător, nu se aflase despre asta și nici eu nu prea voiam să povestesc altcuiva în afară de Ainsley.

Era ciudat să văd cum Jayden influențase viețile celor din jur, știind că, probabil, el nu-și dăduse niciodată seama ce impact avea asupra altora. Și apoi mai era și reversul medaliei: acei oameni care știau doar că murise un puști, însă nu și cine era. Nu e vorba că nu le-ar fi părut rău de moartea lui, doar că nu îi afecta. Pentru ei, era doar o altă zi de marți. Ziua de miercuri nu avea să fie cu nimic diferită. Sâmbătă ei nu aveau să meargă la înmormântarea unui băiat de cincisprezece ani. În mintea lor, credeau că aveau viața garantată.

Doar că noi știam mai bine că nu era așa.

Veșnicia era ceva ce luam de bun, însă problema veșniciei era că nu exista.

Jayden nu se gândise că zilele îi erau numărate. Își făcuse planuri, își stabilise obiective și probabil crezuse că avea un viitor în fața lui. Ainsley presupusese, și pe bună dreptate, că o să vadă mereu. Nu avea însă să vadă, așa cum majoritatea presupuneam c-o vom face, pentru totdeauna. Iar eu? Crezusem c-o să rămân pentru totdeauna așa cum eram, mereu speriată, mereu având nevoie de cineva care să mă apere. Învățasem să-mi înfrunt temerile,

îmi găsisem cuvintele și îmi dădusem seama că Rosa și Carl aveau să mă iubească chiar dacă nu eram perfectă.

Viitorul, acel „pentru totdeauna", nu era real.

Și am presupus că pentru mine era bine că viitorul nu era real. Dar pentru alții îmi doream să fie și să aibă mereu parte de acel „pentru totdeauna".

Așezându-mă în spatele clasei la ora de comunicare, m-am uitat la scaunul gol al lui Hector. Când avea să revină? Nici nu-mi puteam imagina prin ce trecea.

Când eu și Rider fuseserăm separați, mă simțisem de parcă el murise. Lunile imediat următoare fuseseră marcate de singurătate și mi se păruseră interminabile, însă știam că Rider încă trăia. Propria suferință și senzația de pierdere nici nu se comparaseră cu durerea lui Hector.

Am fost foarte surprinsă când Rider a intrat în clasă. Ne scriseserăm mesaje cu o seară înainte și îmi spusese că voia să vină la școală, însă nu crezusem c-o va face, fiindcă știam că își dorea să fie alături de Hector.

Rider nu se bărbierise încă și purta aceleași haine ca în urmă cu o zi. Durerea care pusese stăpânire pe mine cu o zi în urmă, când îl lăsasem la mătușa lui Hector, a reapărut. Rider părea *distrus*.

— Bună, am spus când s-a așezat lângă mine și și-a lăsat caietul vechi pe masă. Ești... Doamne, ce întrebare stupidă, dar... ești bine?

A încuviințat încet, privindu-mă.

— Da. Sunt doar obosit.

Dar era mai mult decât atât.

— Ne putem vedea după ore? a întrebat el când a sunat clopoțelul. Măcar puțin?

— Da, desigur, am spus zâmbind, deși era un zâmbet fals.

Durerea pe care o simțeam s-a intensificat și nu am fost în stare să ascult decât cu o ureche ce ne spunea domnul Santos despre planificarea următoarelor discursuri. Eu aveam să-mi

susțin discursul marțea viitoare, la prânz. Rider urma să-l țină pe al lui miercuri.

Eu nu terminasem încă de redactat discursul.

Dar nu mă puteam concentra asupra exemplelor de discursuri pe care ni le oferea domnul Santos. Eram prea preocupată să remarc că Rider nu mă privea în ochi. Nici când se așezase, nici când mai aruncase o ocheadă în direcția mea — nici măcar o dată în timpul orei.

Când a sunat, în sfârșit, clopoțelul, am sărit pe loc, speriată. Mi-am impus să mă calmez și mi-am strâns lucrurile. Rider aștepta lângă banca mea, uitându-se fix în față.

— Ești gata? m-a întrebat cu o voce straniu de plată.

Stomacul mi s-a strâns, dar am încuviințat și am reușit doar să-i fac vag Keirei semn cu mâna, în drum spre ieșire. Nu am vorbit deloc până afară, mergând unul lângă altul sub norii care acopereau cerul.

— Rosa și Carl vor întârzia să ajungă acasă, am spus în timp ce mă jucam cu cheile. Vrei să mergem acolo?

S-a încruntat și, pentru o clipă, am crezut că va refuza.

— Da, e bine.

Nu am schimbat nicio vorbă pe drum, iar nervii mei erau deja întinși la maximum când am intrat în casă. Mi-am lăsat geanta lângă scări.

— Ăăă, vrei ceva de băut? l-am întrebat, îndreptându-mă spre living.

— Nu.

M-a urmat încet, oprindu-se lângă vitrina cu porțelanuri, ca să se uite la sculpturile mele în săpun.

— Sunt OK.

Mi-am lăsat cheile pe masa din bucătărie și am scos din frigider o Cola. Brațele mi-au fost străbătute de un fior când m-am îndreptat înapoi spre living. M-am așezat pe canapea și m-am întins după telecomandă.

— Ne putem uita la un film sau...

— De fapt, aș vrea să vorbim.

— Ah, am zis jucându-mă cu cheița dozei de Cola: Bine.

A înconjurat măsuța de cafea și s-a așezat pe canapea, lăsând un loc liber între noi. Degetele mi s-au încleștat pe cheiță.

— Nu știu cum să-ți spun asta, a început el, sprijinindu-și coatele pe genunchi și clătinând încetișor din cap. Țin mult la tine, Mallory, zău că da.

Dumnezeule!

Am pus doza de Cola pe masa de lângă canapea, înainte să o scap din mână.

— Și eu țin la tine. Eu... te iubesc, Rider.

Și-a încleștat maxilarul.

— Ce s-a întâmplat ieri a fost o greșeală.

Mi-am deschis buzele și am inspirat scurt. Nu îl auzisem bine. Cu siguranță nu-l auzisem bine.

— Nu că nu mi-ar fi plăcut... ce am făcut. Îmi place, adică, mi-a plăcut, dar nu putem continua așa. Nu putem fi împreună. Nu așa, a spus el pe același ton plat. Îmi pare rău.

Timp de câteva clipe nu am putut decât să mă uit lung la el. Am încercat să procesez ce spunea, dar sângele care-mi pulsa la tâmple mă împiedica.

— Eu... nu pricep.

— Nu putem fi împreună, a repetat el fără să mă privească.

Am simțit că mi se rupe inima și am tras adânc aer în piept, fiindcă durerea era reală, ca o rană deschisă.

— Putem fi prieteni, dar... atât.

— Nu vreau să fim „doar prieteni", am izbucnit. Ai spus că mă iubești. Ieri. Am rămas fără voce, fiindcă nodul din gât mi se mărise. Cu doar douăzeci și patru de ore în urmă. Nu pricep.

Și-a pus mâna pe frunte.

— Te iubesc.

— Atunci de ce spui că nu vrei să fii cu mine?

Mi-am pus o mână pe canapea, ca să mă sprijin, fiindcă simțeam că se învârtea totul cu mine. Lumea întreagă fusese cuprinsă de un tremur.

— Nu are... sens deloc.

— Nu pot fi cu tine. S-a terminat.

Atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. M-a cuprins un sentiment bizar, aproape sufocant, de ușurare. Se terminase. Mă puteam întoarce la...

M-am oprit.

S-a oprit totul.

Eu nu mai eram așa. Nu renunțam și mă dădeam bătută doar pentru că asta era calea cea mai ușoară. Nu mai eram fata *aceea*.

— E mai bine așa, Șoricel.

— Nu-mi spune Șoricel, am reacționat.

Furia m-a invadat, acaparând durerea pe care o simțeam.

— Nu sunt Șoricel. Fata aceea nu mai există.

Rider a tresărit, de parcă l-aș fi pocnit.

— Mallory...

— Nu. Și nu te uita la mine de parcă te-aș fi rănit. M-am ridicat, strângând pumnii. Trebuie să-mi dai o explicație mai bună. Îmi datorezi asta.

A ridicat bărbia, iar ochii îi luceau când m-a privit, în sfârșit. Umbrele din ochii lui păreau mai adânci, mai întunecate.

— Nu înțelegi?

— Nu. Evident că nu.

Rider s-a uitat lung la mine.

— Meriți pe cineva mai bun decât mine.

Am căscat gura.

— Și nu ar trebui să te certi cu Rosa și Carl din cauza mea. Te-au luat la ei, ți-au oferit totul, iar eu nu vreau să intervin între voi, a zis și cred că a continuat să vorbească, dar eu nu l-am mai ascultat.

Meriți pe cineva mai bun decât mine?

Nu asta îmi spusese Paige înainte să susțină exact contrariul? Ba da.

— Vorbești serios? i-am tăiat-o. Chiar vorbești serios?

A înghițit în sec.

— Da, Șo... *Mallory*. Vorbesc serios.

Am râs, dar fără urmă de amuzament.

— Lasă-mă să pricep. Te desparți de mine fiindcă e mai bine pentru mine. Fiindcă nu vrei să intervii între mine, Rosa și Carl? am întrebat fără să fac pauze. E din cauza a ceea ce s-a întâmplat weekendul trecut.

Îndreptându-se de spate, a ridicat mâinile.

— E mai mult decât atât, Mallory. Noi doi... nu suntem la fel. Eram cândva, dar nu mai suntem. Tu evoluezi, iar eu stau pe loc. Așa va fi mereu.

Pumnii mi s-au descleștat. Era nostim. Multă vreme simțisem că toată lumea se îndrepta în diverse direcții, în timp ce eu stăteam nemișcată, înțepenită, dar în tot acel timp mă mișcasem, iar Rider stagnase.

— Te înșeli, am spus cu voce joasă.

A ridicat din sprâncene.

— Serios?

— Da, serios.

S-a îmbujorat.

— Știi ce eram noi doi înainte? Gunoaie. Așa eram tratați. Nu putem face lucrurile acelea să pară mai frumoase. Părinții noștri nu ne-au vrut. Sau poate au murit într-un accident tragic sau nu și-au putut permite să ne întrețină. Cine știe? Am tot întrebat, fără să primesc vreun răspuns. Nimănui nu i-a păsat îndeajuns încât să afle. Doamna Becky și domnul Henry? Nici nu are sens să vorbim despre mizeria aia, a continuat el cu privirea scăpărându-i. Și centrul de plasament la care am stat după aceea? Personalul a încercat să afle, chiar s-a străduit, dar nu

puteau să fie la curent cu tot ce se întâmpla. Când a apărut doamna Luna în peisaj, ce rost mai avea?

Am pălit. Uau! Nu mă așteptam la toate astea.

Dar Rider nu terminase.

— Ai scăpat de toate astea, însă eu nu. Ce ai tu e real. Eu nu am nimic. Mă prefac doar.

Am tresărit.

— Nu pricep. Hector și familia lui sunt oameni de treabă. Cum poți să spui că eu am totul, iar tu nimic?

— Nu e la fel. Ce am eu e doar temporar. Nu se compară cu ceea ce ai tu cu Rosa și Carl.

Uitându-mă fix la el, am clătinat din cap.

— Asta-i o... porcărie.

A clipit.

— Tocmai ai spus un cuvânt urât?

— Da. Asta am făcut, fiindcă așa este, am repetat. Familiei lui Hector îi pasă de tine. Nu o cunosc pe doamna Luna foarte bine, dar n-a trebuit să stau cu ea decât două minute ca să văd că te privește ca pe unul dintre nepoții ei. Tuturor le pasă de tine și nu se poartă diferit, de parcă ai fi o povară pentru ei.

Rider nu a spus nimic.

— Sau asta fac? am întrebat. Te tratează ca pe o povară?

Mușchiul maxilarului îi zvâcnea.

— Nu fac asta, dar...

— Dar nimic! am strigat, iar el a tresărit din nou.

Probabil nu ridicasem niciodată atât de tare tonul, dar, la naiba, neîncrederea și frustrarea mă rodeau cumplit.

— Ei te iubesc, Rider, și au nevoie de tine mai mult ca niciodată. Hector tocmai și-a pierdut fratele. Doamna Luna își înmormântează cel mai tânăr nepot, un băiat care mi-a spus cândva că îi erai ca un al doilea frate. Ieri mi-ai spus că vrei să le fii alături, dar cum ai putea face asta când refuzi să recunoști că ei sunt familia ta și tu a lor? Am inspirat și am continuat: Îți

amintești ce ți-am zis ieri? E adevărat, la naiba. Te-ai dat bătut înainte să le oferi vreo șansă!

— Mallory...

— Și asta faci și cu noi! Renunți la noi înainte să avem șansa de a începe. Și, mai rău, mă folosești ca pe un pretext. O să faci ce ai făcut mereu: o să mă protejezi, când de fapt nu e cazul.

— Nu e la fel ca înainte, a spus el încet.

— Ba da, este. Nu ai dezvoltat deloc instinctul de autoconservare.

Am făcut un pas spre el, dar m-am oprit. Dacă m-aș fi apropiat mai mult, probabil l-aș fi lovit cu o pernă.

— Mereu am crezut că ți-ai asumat rolul de cavaler pe un cal alb, dar m-am înșelat. Ești doar un martir.

Arăta de parcă tocmai luasem o pernă și îl lovisem cu ea.

— Ce se petrece cu tine, Rider? Ești atât de inteligent și de talentat, dar... Am ridicat mâna, arătând spre el. Nu depui deloc efort și, când lucrurile se complică, fugi. Renunți. Rider cu care am crescut nu era așa. Pe atunci erai un luptător. Dar acum, când e vorba de cele mai importante lucruri, cum ar fi ce vei face cu viața ta, renunți.

— Nu...

— Ba da.

Am simțit că-mi venea să plâng în timp ce m-am uitat lung la el. Nu era deloc corect. Era atât de nedrept!

— Am stat ieri în bucătăria asta și i-am spus Rosei că te iubesc. I-am spus să nu-mi dicteze ce să simt și am rugat-o să-ți dea o șansă. A promis c-o va face. Iar acum stai aici și-mi spui că tu nu ai nimic real. Nu poți spune asta doar despre căminul tău adoptiv, este vorba și despre mine, despre noi. Spui că între noi niciodată nu a fost nimic real.

Rider s-a strâmbat și a închis ochii.

Am tras cu greu aer în piept.

— Ai completat măcar formularele pe care ți le-am lăsat?

Nu a răspuns.

— Ai făcut-o?

— Nu, a șoptit el.

Mi s-a frânt inima.

— Băiatul pe care-l tot pictezi, cel de la depozit și de la galeria de artă, ești tu, nu?

Rider nu a spus nimic.

— Nu ești cel din trecut, am șoptit, iar chipul lui frumos s-a întunecat. Ești cel de acum.

A închis ochii.

— Și știi ceva? În tot acest timp am crezut că eu eram în neregulă, că eu am fost cea care a plecat distrusă și cu sechele din casa aia nenorocită. Credeam că *eu* am fost aceea. Vocea mi s-a frânt și am dat înapoi. Dar nu era așa. Erai tu. Întotdeauna ai fost *tu*.

Și-a ridicat privirea spre mine, iar durerea din ochii lui m-a lovit ca un pumn, fiindcă și-o provoca singur. Și, Doamne, asta mă durea mai mult decât orice. Era problema lui, nu a mea.

Fusese întotdeauna problema lui.

Singur își pusese greutatea aceea pe umeri. Căuta vina și responsabilitatea peste tot, însușindu-și-le. Nu era vorba că eu renunțasem la el. El singur renunțase întotdeauna. Atunci mi-am dat seama și am făcut un efort imens să-mi reprim un suspin.

— Ești blocat, am șoptit.

Rider s-a încordat.

— Așa este. Mi-am trecut palmele peste șolduri. De ani de zile... de optsprezece ani te simți așa. Nicio discuție nu va șterge anii în care te-ai simțit ca un nimic, în care i-ai ignorat pe toți cei care ți-au spus că, de fapt, contezi. Familia Luna nu a putut rezolva asta. Doamne, nici măcar eu nu pot. Nu pot repara asta. Aș fi încercat... Mi s-a tăiat iar respirația. Aș fi încercat, fiindcă te iubesc foarte mult, dar tu trebuie să te schimbi, nu eu.

— Mallory.

S-a ridicat și a făcut un pas spre mine.

— Nu.

Am ridicat mâna și am încercat să nu observ că-mi tremura îngrozitor.

— Trebuie să... pleci.

A devenit palid.

— Dar...

— Te rog. Pleacă.

Simțeam cum mi se descompunea fața.

— Nu mai am nimic de spus. Pleacă.

Rider a ezitat și, pentru o clipă dulce și plină de speranță, am crezut că avea să mă ia în seamă. Am crezut că, poate, ceva din ce spusesem îl atinsese, declanșase ceva în interiorul lui și urma să lupte pentru noi și pentru el însuși.

Dar nu a făcut-o.

S-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Amețită, l-am urmat. Voiam să merg în continuare în urma lui. Să strig la el. Voiam să se vadă așa cum îl vedeam eu, cum știam că l-ar vedea Carl și Rosa, dacă ei i-ar fi dat o șansă. Dar nu am făcut nimic din toate astea. Cum aș fi putut lupta pentru el, dacă el însuși nu voia să lupte pentru sine?

Așa că am făcut un lucru pe care nu-l credeam posibil.

Am închis ușa după el.

Treizeci și șase

Îmi simțeam pieptul ca o cochilie goală.

„OK, poate că exagerez", m-am gândit în timp ce contemplam tavanul dormitorului meu. Dar așa mă simțeam de când închisesem ușa după Rider, cu o zi în urmă. Mă ascunsesem în camera mea. Nu mă dusesem miercuri la școală. Jalnică situație, dar nu mă simțisem în stare.

Ultimele câteva zile fuseseră prea mult pentru mine. Experimentasem tot felul de sentimente, trăisem momente frumoase, dar și tragice. Dragoste. Pierdere. Dragoste. Și din nou pierdere.

Aveam nevoie de o pauză. De timp pentru mine. Așa că mi l-am oferit.

Învățasem ceva din perioada de terapie cu doctorul Taft. Când lucrurile deveneau copleșitoare, când te simțeai stresat și la capătul puterilor, era timpul să iei o pauză. Doctorul Taft vorbea mereu despre zilele dedicate sănătății mintale. Îmi aminteam că divagase odată despre faptul că, dacă tușești, ți se dă concediu medical, dar dacă ești obosit psihic, trebuie să reziști pe baricade.

Îi spusesem Rosei că nu mă simțeam bine și, ținând cont că nu-mi luase temperatura și nici nu mă îndopase cu medicamente pentru răceală, probabil își dăduse seama că eram țintuită la pat de ceva ce nu putea trata.

Mă durea pieptul. Îl simțeam gol, însă goliciunea aceea durea. Detestam faptul că Rider se hotărâse să facă asta acum, când

suferea atât de mult din cauza pierderii lui Jayden, iar eu nu puteam să-i fiu alături.

Strângând o pernă în brațe, m-am rostogolit pe o parte și am închis ochii. Îmi dădusem seama, în sfârșit, că mă schimbasem și, în același timp, descoperisem că Rider nu o făcuse.

Mi-am îndoit genunchii și i-am sprijinit pe pernă, gândindu-mă la prima zi de școală, când îl revăzusem pe Rider. Am retrăit toate momentele petrecute împreună și tot ce ne spuseserăm. Indiciile fuseseră mereu prezente. Le remarcasem de la început, dar nu știusem cât de adânci erau cicatricele lui Rider. Fusesem atât de absorbită de toate, de felul cum mă făcea Rider să mă simt... încât n-am mai dat atenție și altor lucruri. Oare aș fi putut să fac ceva cu săptămâni sau luni în urmă?

Nu eram sigură.

Îmi trebuiseră patru ani ca să încep să mă schimb și, chiar dacă nu mai eram aceeași fată, eram încă... în plin proces de schimbare. Rider nu făcuse nici măcar primul pas.

După-amiază, Keira mi-a trimis un mesaj ca să mă întrebe dacă am pățit ceva. I-am spus că nu mă simțeam bine, apoi am lăsat telefonul să cadă pe pat, lângă mine.

A doua zi.

A doua zi aveam să mă ridic din pat și aveam să mă duc la școală. Nu puteam rămâne pentru totdeauna în pat. Sâmbătă voiam să mă duc la înmormântarea lui Jayden și să fiu acolo pentru Rider, în caz că avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Nu puteam să nu fac asta, dar era tot ce puteam face. Eram dispusă să lupt pentru relația noastră, însă nu puteam face asta singură. Și Rider trebuia să lupte.

Iar el alesese să nu o facă.

Ochii îmi erau umezi, dar n-am vărsat nicio lacrimă toată ziua, în timp stăteam în continuare în pat. Soarele începuse să apună când s-a auzit un ciocănit ușor în ușă, înainte de a se

deschide. M-am ridicat când a intrat Carl, purtând o uniformă medicală de un albastru-deschis.

— Cum te simți? a întrebat el, oprindu-se la câțiva pași de pat.

Pe de-o parte, voiam să-l mint, fiindcă nu eram sigură că mă simțeam în stare să discut cu el, dacă asta își dorea. Nu am făcut-o.

— Ceva mai bine.

— Ai chef de companie?

Am încuviințat și m-am ridicat, ca să mă sprijin de tăblia patului. Am luat perna și am strâns-o la piept.

Carl s-a așezat pe marginea patului, cu partea superioară a corpului îndreptată spre mine.

— A fost o săptămână lungă, nu?

Am mai dat o dată din cap.

— Și suntem de-abia la mijlocul ei, a meditat el zâmbind ușor.

Și-a întors capul într-o parte și am remarcat că firele cenușii de la tâmple se îndesiseră.

— Mâine te duci la școală?

— Da. Mi-am dres glasul. Asta intenționez.

— Foarte bine. Se apropie vacanța și doar nu vrei să rămâi în urmă, a spus el încrucișându-și picioarele. Știu că ai avut luni o discuție cu Rosa și aș fi venit să vorbesc cu tine mai devreme, dar am avut un program încărcat la spital. Pe frigul ăsta oamenii nu știu să folosească încălzitoarele cu kerosen, așa că am avut multe intervenții chirurgicale. M-a privit și a lăsat să treacă o clipă. Dar am vrut să discut cu tine, fiindcă vreau să-mi cer scuze pentru ceea ce ți-am spus.

Îmi era greu să ignor nevoia inerentă de a-i spune că totul era în regulă, însă am reușit să mă abțin. Am așteptat în tăcere.

— Eu și Rosa știm că nu ești Marquette. Nu te-am adoptat ca s-o înlocuiești, a început el. În clipa în care am decis să te adoptăm, ai devenit copilul nostru, la fel de importantă și de minunată precum Marquette.

Am simțit o strângere de inimă, așa că am îmbrățișat mai tare perna.

— Suntem părinții tăi, iar părinții... o dau în bară. Știu că și ai mei au făcut-o. E inevitabil, iar eu am dat-o în bară duminică. Am spus ceva izvorât din furie și din frustrare, ceva ce nu era cazul să spun. Și îmi pare rău. Știu că ți-am rănit sentimentele și îmi pare rău.

Strângând din buze, am încuviințat și mi-am dorit ca tensiunea din piept să dispară. În schimb, părea să devină mai intensă.

— Te iert, am spus și chiar așa simțeam.

— Mă bucur să aud asta.

Mi-a zâmbit, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Rosa mi-a spus ce i-ai povestit despre Rider și vreau să-ți zic și eu că ai dreptate. Chiar nu i-am dat o șansă.

Rider era ultimul lucru despre care aveam nevoie să vorbesc.

— Noi nu...

— Nu. Te rog, ascultă-mă. Trebuie, bine?

Rugămintea sinceră din vocea lui m-a făcut să închid gura brusc.

— L-am judecat prea aspru pe Rider. M-am lăsat condus de propriile prejudecăți și nu e corect.

M-am gândit la ce-mi spusese Rosa cu o zi în urmă despre povestea lui Carl.

— Am avut un frate, a zis el, surprinzându-mă. Îl chema Adrian. Era cu doar doi ani mai mare decât mine. Orașul nu era ca acum, însă erau probleme și atunci. Violența de pe străzi nu e ceva nou și, la fel ca acum, a afectat mereu viața tuturor. Pe unii mai mult decât pe alții. Și-a trecut degetele prin păr. N-a fost întotdeauna vorba despre arme de foc. Uneori, se foloseau cuțite și bâte de baseball, orice, chiar și doar pumnii. Orice, chiar și pumnii, poate deveni o armă letală.

Doamne, știam încotro se îndrepta povestea lui și mi se făcea rău.

— Adrian intra mereu în încurcături. A renunțat la școală când eu am intrat la liceu. Sincer să fiu, nici nu știu ce făcea. Eram foarte diferiți, în multe privințe, dar întotdeauna părea să aibă bani, despre care-mi imaginam că nu proveneau din surse cinstite. În anii șaptezeci, locurile de muncă erau din ce în ce mai puține și nu prea mai rămăseseră oportunități, a explicat el. În orice caz, îmi amintesc că, într-o miercuri, Adrian se afla acasă, iar mama noastră era supărată și plângea. Tatăl nostru îi spusese să plece. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat exact și nici părinții mei nu au vorbit vreodată despre asta. Cred că se simțeau vinovați. Dacă nu i-ar fi cerut să plece, ar fi fost încă în viață.

Și-a lăsat capul pe spate, oftând.

— A fost ucis cam la o săptămână după aceea. O lovitură cu bâta de baseball în ceafă. Nu a fost vorba că s-a aflat într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit. Nu știm de ce a fost ucis. Poliția a suspectat ceva legat de droguri, dar nu au cercetat niciodată în amănunt cazul. Adrian a fost doar un alt puști pe care l-au adunat de pe străzi.

— Dar asta... e oribil.

Oare poliția gândise la fel când fusese chemată în cazul lui Jayden? Am știut întotdeauna răspunsul la această întrebare, doar că n-am vrut să mă gândesc la el, iar asta nu-mi făcea cinste.

Ochii lui închiși la culoare sclipeau.

— Adrian a făcut niște alegeri greșite, la fel cum îmi imaginez că s-a întâmplat și cu prietenul tău. Asta nu înseamnă că moartea lui este mai ușor de suportat. Și nici nu împiedică pe nimeni să se întrebe ce s-ar fi putut alege de acea viață dacă n-ar fi fost curmată.

— Dumnezeule, am șoptit uitându-mă la el. N-am știut.

— N-aveai de unde să știi. Nu am prea avut motive să discut despre asta. A tăcut o clipă, cu o mină gânditoare. Sau poate ar fi trebuit să le caut.

Totuși, de-a lungul anilor existaseră indicii, lucruri pe care le spusese și care, dintr-odată, căpătaseră sens.

— Îmi pare rău.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar îți mulțumesc.

S-a întins, atingându-mi piciorul acoperit de pătură.

— Când a apărut Rider, m-am gândit la Adrian. Mi-a amintit de el, de nepăsarea cu care trata viața, de parcă nu dădea doi bani pe ea.

Mi-am coborât privirea, detestând adevărul acelor cuvinte. Nu eram sigură dacă lui Rider îi păsa sau nu de propria persoană. Voiam să cred că da.

— Și, când am aflat ce i s-a întâmplat băiatului, m-a lovit drept în inimă. M-au invadat propriile experiențe. Nu-l cunosc pe Rider. Poate mă înșel în privința lui. Sper să mă înșel și, ținând cont de ce mi-a spus Rosa, probabil că asta și fac.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui și am știut ce încerca să-mi spună, dar nu am avut curajul să-i zic că nu mai conta.

A continuat să mă privească în ochi.

— O să-mi dau toată silința. Vor fi momente când va părea că nu mă străduiesc, dar o voi face. Vreau să fii în siguranță și fericită. Ești destul de inteligentă să faci alegeri bune. Uitasem asta.

Doamne Dumnezeule! Am simțit lacrimi în colțurile ochilor.

— Și mai vreau să-ți spun ceva. Știu că te-am bătut la cap să studiezi medicina. Și în privința asta m-am înșelat. Rosa mi-a spus că îți dorești cu adevărat să studiezi asistență socială și ar fi trebuit să te iau în seamă de prima dată când ai menționat asta, a zis el, iar eu am dat drumul pernei pe care o strânsesem cu disperare în brațe. Cred că este o meserie admirabilă, iar asta dovedește că știi să faci alegeri inteligente. Acum îmi dau seama de asta.

Au trecut câteva secunde, timp în care n-am fost în stare să reacționez, ci doar mi-am repetat în minte cuvintele lui.

Apoi ceva s-a rupt în mine, ceva ce m-a zguduit pozitiv. Am făcut un salt în față și l-am îmbrățișat pe Carl, aproape dându-l jos de pe pat.

A reușit să-și mențină echilibrul și m-a îmbrățișat la rândul lui. Pentru prima dată în ani de zile, nodul din gât a dispărut. Emoția nu m-a sufocat. Lacrimile nu s-au risipit, ci au țâșnit eliberate.

Treizeci și șapte

Fluturele mă tenta.

M-am uitat la schița pe care Rider o desenase în ziua în care Jayden murise; nu, nu murise, fusese *ucis*. Îmi era greu să gândesc și să rostesc cuvântul acela, dar m-am obligat să spun lucrurilor pe nume. Nu murise, așa ca Marquette, dintr-o cauză naturală. Nu murise într-un accident de mașină. Fusese ucis ca urmare a unei acțiuni lipsite de sens, la fel ca fratele lui Carl.

Mi-am îndreptat privirea spre sculptura în săpun și înapoi la schiță. Una era completă, cealaltă nu. Închizând ochii, m-am întors, iar mintea mea a revenit asupra zilei lungi de școală.

Rider păruse distrus la oră și abia dacă îmi adresase un „bună", dar simțisem că erau mii de kilometri între noi. La sfârșitul orei, crezusem că voia să-mi spună ceva, dar se răzgândise. Tot ce spusese fusese „la revedere" și plecase.

Keira observase imediat răceala dintre noi și nu îi luase mult timp să-și dea seama că eu și Rider... nu mai eram împreună.

— S-ar putea să fie din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Jayden. Știu că nu mi-ai cerut sfatul, dar... nu te da bătută, Mallory. Oricine își dă seama că sunteți făcuți unul pentru altul.

Știam că moartea lui Jayden îl afecta foarte mult pe Rider, însă era mai mult de atât.

Problemele lui Rider nu erau doar adânci, ci erau de-a dreptul gravate în oasele lui și imprimate în fiecare fibră a mușchilor lui.

Nu știam ce-ar fi putut schimba felul în care se vedea pe sine sau dacă exista ceva care să-l fi putut schimba. Tot ce știam era că mie îmi luase ani de zile să ajung unde eram și încă aveam mult de lucru.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să sper că schimbarea era posibilă pentru Rider, știam că nu avea să se întâmple până când el nu era pregătit.

Și nu era pregătit.

*

— Trebuie să vorbim.

Spatele mi-a devenit rigid. Mă aflam în fața dulăpiorului, vineri, înainte de prânz. Am recunoscut vocea lui Paige. Habar n-aveam despre ce credea că trebuia să vorbim, dar am închis ușa dulăpiorului și m-am întors spre ea, încercând, în același timp, să îmi vâr manualul de comunicare în geantă. M-am oprit când am văzut-o.

Avea ochii umflați și roșii. Părul, strâns într-o coadă de cal la ceafă, iar pantalonii sport, cu o mărime sau două mai mari. A tras adânc aer în piept și s-a îndreptat de umeri, uitându-se lung la mine.

— Noi două nu ne înțelegem, dar avem un singur lucru în comun.

A spus ceea ce credea că era evident, deși în realitate aveam în comun mai multe decât realiza ea. Poate de aceea nu exista nici urmă de animozitate în tonul ei.

— Pe Rider.

M-am încordat.

— Nu știu ce dracu' se petrece între voi doi, dar cred că e foarte nașpa că ai făcut asta chiar după ce i s-a întâmplat lui Jayden.

— Eu am făcut *ce*? am căscat gura.

Un licăr de mirare i s-a aprins în ochi. Probabil fiindcă rostisem acele cuvinte fără să ezit o clipă. Dar și-a ascuns repede uimirea.

— Nu face pe proasta. Te-ai despărțit de Rider chiar după ce și-a văzut prietenul, pe care-l considera fratele lui, murind.

Oare trăiam într-un univers paralel?

— Nu m-am despărțit de Rider.

— Rahat. A lăsat bărbia în jos, mijind ochii. Deja era distrus după moartea lui Jayden. Acum e deprimat de-a binelea.

Confuză dincolo de orice imaginație, am clătinat din cap.

— Nu știu ce ți-a spus Rider, dar eu... nu m-am despărțit de el.

Paige a râs disprețuitor.

— Știu că minți, fiindcă ultimul lucru pe care l-ar face el ar fi să o părăsească pe *neprețuita* lui Șoricel.

Am ridicat din sprâncene.

— Doamne, ai idee cât de des a vorbit despre tine în anii ăștia? Despre cât de perfectă, de bună, de drăguță și de deșteaptă erai? Și tocmai cu mine! Știi tu, cu fata care-i fusese iubită înainte să revii în peisaj!

M-am întrebat cât aș fi de nesimțită dacă o loveam în cap cu manualul pe care-l țineam în mână.

— Așa că știu că aberezi. N-ar face asta niciodată. Tu ai făcut-o, după ce ai intrat în mansardă duminică și ne-ai găsit adormiți pe canapea, m-a acuzat ea. Nu s-a întâmplat nimic între noi. Deși eu aș fi fost încântată să se fi întâmplat ceva.

Mi-am dat ochii peste cap și am strâns cu putere manualul. Era o carte foarte groasă.

— Știam eu că-i vei frânge inima. El te iubește, iar tu...

— Dacă ți-a spus că eu m-am despărțit de el, atunci el e mincinosul. Supărată, mi-am îndesat cartea în geantă și am închis fermoarul. Nu m-am despărțit de el din cauza a ce s-a întâmplat duminică... sau din vreun alt motiv, fiindcă nu eu am făcut-o. Uite ce e, îmi pare rău dacă tu crezi asta. Ultimul... ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să îl rănesc pe Rider, așa că nu am făcut asta. El s-a despărțit de mine.

Neîncrederea i s-a strecurat pe chip în timp ce mă privea.

— Nu mi-a spus că te-ai despărțit de el. Am presupus asta, fiindcă știam — sau credeam — că el nu ar face asta.

— Ei bine, ai presupus greșit.

Am vrut să plec, fiindcă să recunosc în fața fostei iubite a lui Rider că el mă părăsise nu îmi crease o stare de spirit tocmai bună.

Firește că ea mi-a tăiat calea.

— De ce a făcut asta?

Strângând din dinți, am aruncat o privire spre capătul culoarului. Chiar nu era treaba ei, dar, din cauza frustrării, i-am spus adevărul.

— Fiindcă el crede că e mai bine așa... pentru mine. Că pot găsi pe cineva mai bun decât el.

— Dar... e o prostie.

— Sunt de acord, am mormăit.

— E megastupid. Paige a făcut o pauză. Și ai de gând să-l lași să creadă asta?

— Să-l las? Am încercat, dar nu-i pot schimba părerea pe care o are despre sine.

— Ar trebui să încerci mai mult, a ripostat ea.

— Nu e atât de simplu, i-am zis. Știi... prin ce a trecut, nu? Ți-a spus... unele lucruri. Mizeriile pe care le are în cap sunt puternic înrădăcinate. Îi pot spune de o mie de ori că merită tot ce e mai bun pe lume, dar *el* trebuie să creadă asta. Nu eu.

Paige a clipit.

O profesoară a ieșit dintr-o sală de clasă și s-a încruntat când ne-a văzut lângă dulăpior.

— Voi două vedeți-vă de treabă, dar nu aici, pe coridor.

Paige și-a dat ochii peste cap, întorcându-se cu spatele la ea.

— Trebuie să te străduiești mai mult, a repetat în timp ce se îndepărta. Dacă ți-ar păsa cu adevărat de el, asta ai face.

N-am mai spus nimic, uitându-mă cum Paige se răsucea pe călcâie și pleca în direcția opusă. Să mă străduiesc mai mult? De parcă ar fi fost atât de simplu...

*

Era o zi absolut minunată și nu știam dacă asta era în regulă sau nu pentru o înmormântare.

Pe de-o parte, credeam că dimineața n-ar fi trebuit să fie atât de frumoasă. Nu eram sigură dacă Hector sau doamna Luna voiau să vadă soarele strălucind atât de puternic. Sau, poate, ziua aceea superbă îi ajuta să-și amintească de frumusețea lumii. Poate că cerul acela senin avea un sens. Nu știam.

Era prima înmormântare la care asistam.

Mă întâlnisem cu Ainsley la biserica de care aparținea familia Luna și stătuserăm o vreme în antreu, înainte să înceapă slujba. Picioarele mele, mai bine zis degetele, erau strivite în pantofii negri de ocazie. Pantofi pe care nu îi mai purtasem. Îi împrumutasem de la Ainsley, deoarece îmi dădusem seama că nu aveam nicio pereche potrivită pentru pantalonii din lână și bluza neagră.

Nu i-am văzut nici pe Hector, nici pe Rider până nu s-au deschis ușile. Primul lucru pe care l-am remarcat au fost scaunele și, chiar dacă n-am vrut să mă uit, privirea mea a străbătut culoarul larg și covorul maroniu, îndreptându-se apoi în sus, spre vaze și spre buchetele de flori, către sicriu.

Sicriul era deschis.

Puteam să văd doar vârful nasului lui Jayden și curbura netedă a frunții lui. Eu și Ainsley ne-am îndreptat spre partea din spate a încăperii. Nu mă puteam apropia mai mult. Nu voiam să-l văd pe Jayden așa cum era, fiindcă știam că aveam să mi-l amintesc întotdeauna în felul acela.

Când oamenii au început să umple stranele, i-am văzut pe Hector și pe Rider. Erau chiar în față, amândoi foarte palizi. Bunica lui Hector stătea deja jos, cu spatele la noi și cu o atitudine posomorâtă.

Rider era îmbrăcat asemănător cu Hector: cămașă albă, de ocazie, băgată în pantaloni. Nu știu câtă vreme m-am uitat la ei,

dar apoi Rider s-a întors brusc și, cu o precizie uimitoare, privirile ni s-au întâlnit.

Am inspirat adânc, în timp ce ne uitam unul la celălalt din colțuri diferite ale încăperii. Timp de câteva clipe, niciunul din noi nu s-a uitat în altă parte, apoi Hector i-a spus ceva. Rider s-a întors cu spatele, iar eu am închis ochii, oftând.

— Ai de gând să vorbești cu el? m-a întrebat Ainsley încet.

— Nu.

Mi-am apucat bareta gentii.

— Adică, dacă el vrea să discute cu mine, da, dar... Nu vreau să fac o dramă. Nimeni n-are nevoie de asta acum.

Ainsley s-a aplecat spre mine.

— Chiar crezi că s-ar isca o dramă?

Am clătinat din cap.

— Nu știu, dar... nu vreau să-mi asum riscul.

Încăperea se umplea repede. Le-am văzut pe Keira și pe Jo așezându-se într-o strană din fața noastră. Ele nu ne vedeau și nici n-aveam de gând s-o strig pe Keira.

Slujba a început cu un pastor care a recitat versete din Biblie, iar când a început să vorbească despre moarte, atenția mi s-a îndreptat spre sicriu. Am ridicat mâna și mi-am șters colțul ochiului cu palma.

Nu înțelegeam cum se putea întâmpla așa ceva. Cum putea cineva să ucidă pe altcineva cu sânge-rece? Și de ce? Pentru câteva sute de dolari? Faptul că nu puteam înțelege un asemenea act îmi arăta, în ciuda copilăriei mele, cât de privilegiată eram în prezent. Existau lucruri pentru care nu trebuia să-mi fac griji, așa cum își făceau alții.

Mi-am îndreptat privirea spre membrii familiei, care stăteau în primele trei rânduri. Rider stătea lângă Hector, iar eu nu eram singura care-l privea pe fratele lui Jayden. Și Ainsley îl privea. În clipa în care am observat că lui Hector începea să i se întunece fața, am vrut să mă ridic și să-l îmbrățișez. Nu prea mă

pricepeam la îmbrățișări, dar în acea clipă îmi doream să fac asta, fiindcă au început să-i tremure umerii și a izbucnit în plâns.

Când slujba s-a încheiat, am așteptat până când majoritatea celor prezenți și-a exprimat condoleanțele și m-am îndreptat spre Hector. Mi s-a părut că nu mă vedea când s-a aplecat să mă îmbrățișeze stângaci. Părea prezent și totuși absent, iar când i-am vorbit, a bâiguit niște cuvinte pe care nu le-am înțeles.

Întristată, m-am întors și am dat nas în nas cu Rider. Am făcut un pas în spate, tresărind, și voiam să-l ignor, dar m-am oprit.

Nu era atitudinea corectă.

Rider nu a spus nimic când m-am întors spre el. M-am înălțat pe vârfuri și mi-am încolăcit brațele în jurul lui. L-am strâns tare, exprimând prin acea îmbrățișare tot ce nu puteam să rostesc în cuvinte. El nu m-a îmbrățișat. Poate că m-am retras prea repede. Poate că l-am șocat. Sau poate că, pur și simplu, nu a vrut.

Am revenit pe pământ cu toată talpa și am ridicat privirea spre el. Erau o mie de lucruri pe care i le-aș fi putut spune în acel moment. Nu știu de ce, din senin, am zis tocmai asta:

— Jayden mi-a spus cândva, după ziua aceea la garaj, că vă admira pe tine și pe Hector. Aș vrea... să știi că asta *a fost* adevărat.

Pielea din jurul ochilor și gurii lui s-a încordat. Am făcut încă un lucru la care nu prea m-am gândit. M-am mai întins o dată și l-am sărutat pe obraz. Am simțit că a inspirat adânc și, aruncându-i o ultimă privire, m-am întors cu spatele.

Ainsley mă aștepta la jumătatea culoarului. Nu mă însoțise, dar îi privea fix pe Hector și pe bunica lui.

— Vreau să vorbesc o clipă cu Hector, a zis Ainsley îmbrățișându-mă repede. Te sun mai târziu?

Am îmbrățișat-o și eu.

— Da.

Nu le-am văzut nici pe Keira, nici pe Jo în mulțimea de oameni care ieșeau din biserică și nu eram sigură dacă ceea ce-i spusesem lui Rider îl ajutase sau, dimpotrivă, îl duruse. Mergând

spre mașină, singurul lucru pe care-l știam era că soarele încă strălucea și că cerul era încă senin și infinit.

Când am ajuns acasă, am intrat în camera mea și privirea mi-a aterizat pe fluturele neterminat de pe birou. Uitându-mă la sculptura pe jumătate transformată, m-am gândit la tot ce-i spusesem lui Rider, la tot ce-mi zisese Paige și am știut că mai aveam de făcut ceva ce trebuia să-mi dovedesc mie însămi.

Mi-am luat caietul și pixul de pe birou și m-am îndreptat spre pat. Era timpul să-mi scriu discursul, iar de data asta știam ce voiam să spun.

Treizeci și opt

N-o să vomit.

Dacă repetam suficient de mult mantra asta, poate se adevera. Toată dimineața zilei de miercuri mi-a venit să vomit, dar, cel puțin, nu eram singura. Prânzul Keirei stătea lângă al meu, neatins. Palidă, ea își recitea discursul iar și iar, cu voce joasă, ca pentru sine. Hârtia foșnea în mâinile ei tremurânde.

M-am așezat pe locul meu la ora de comunicare, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Ca printr-un tunel, am văzut-o intrând pe Paige. Lipsise cu o zi în urmă, la fel ca Rider și, evident, ca Hector.

Mi-am scos foaia și am netezit-o cu palmele, concentrându-mă să respir adânc, ca să nu leșin. Fiindcă exista totuși riscul să leșin.

Chiar când s-a auzit sunând clopoțelul pentru ultima oară, Rider a intrat în clasă cu pasul lui mare, iar inima mi-a sărit din piept. Nu mă așteptam să vină.

Dumnezeule, nu eram pregătită ca el să asiste la oră.

Mâinile îmi tremurau când mi le-am lăsat în poală. Ochii lui Paige l-au urmărit în timp ce se îndrepta spre locul dintre noi două. Zâmbetul ei era trist și nu știam dacă el îi răspunsese la fel, însă apoi s-a așezat și s-a uitat la mine. Se bărbierise, iar hainele nu-i mai erau boțite. Cu toate acestea, avea părul la fel de ciufulit ca întotdeauna.

Nu îl mai văzusem din ziua înmormântării, de sâmbătă.

Nu mai primisem niciun semn de la el.

Dar nu mă puteam gândi la asta în acel moment.

Privirea lui Rider s-a oprit asupra mea.

— Bună.

— Bună, am şoptit.

A lăsat ochii în jos, iar umerii i s-au încordat.

— Crezi...?

— Elevi, atenţie. Domnul Santos a bătut din palme, întrerupându-ne. Avem multe discursuri de ascultat astăzi, aşa că trebuie să începem. Aşadar, să dăm startul celui de-al treilea discurs, care are ca temă „Cea mai importantă persoană pentru mine" şi care este unul dintre preferatele mele de anul acesta. Sper că, scriind despre cineva care v-a influenţat, aţi învăţat câte ceva despre cine sunteţi. Şi mai sper ca, susţinându-vă astăzi discursul, să vă amintiţi că trebuie să o preţuiţi pe acea persoană despre care ne vorbiţi. Fiindcă, aşa cum ni s-a reamintit de curând... privirea i s-a mutat repede spre locul liber al lui Hector, viaţa poate fi foarte scurtă.

Orice ar fi vrut să-mi spună Rider a rămas pe plan secund, fiindcă domnul Santos l-a chemat pe primul elev în faţa clasei. Apoi a urmat al doilea. După aceea i-a venit rândul Keirei, care şi-a ţinut discursul cu degetele încleştate pe marginea catedrei. În acel moment, deja mă aflam pe marginea scaunului, pregătită fie s-o iau la fugă spre uşă, fie să leşin.

Întorcându-se la locul ei, Keira a ridicat degetul mare spre mine, în semn de victorie. Am încercat să zâmbesc, bucuroasă că reuşise, dar mă străduiam din răsputeri să nu o iau la fugă. Lângă mine, Rider stătea şi el pe marginea scaunului, într-o poziţie ciudat de asemănătoare cu a mea.

— Leon Washington, ai cuvântul, a spus domnul Santos. Sunt convins că toţi aşteptăm cu nerăbdare să auzim cine te-a influenţat.

N-am auzit nici măcar un cuvânt din tot ce a spus Leon. Totuşi, colegii au râs, iar domnul Santos arăta de parcă se gândea

serios să iasă mai devreme la pensie, așa că mi-a părut rău că n-am putut să fiu atentă.

— Mallory Dodge? a zis domnul Santos de pe marginea catedrei.

Ochii lui erau blânzi când i-au întâlnit pe ai mei, la fel de blânzi cum fuseseră și când mă apropiasem de el cu o zi în urmă, după ore, cu solicitarea mea neobișnuită.

— Tu urmezi.

Am auzit-o pe Paige râzând mirată.

Nu-mi aminteam să mă fi ridicat, dar am observat uimirea de pe chipul lui Rider când mi-am înconjurat pupitrul. La jumătatea drumului, mi-am dat seama că nu-mi luasem foaia, așa că a trebuit să mă întorc după ea. Îmi ardea fața. Cineva, un băiat, a chicotit. Stătea în fața lui Paige.

Paige i-a lovit spătarul scaunului.

Poate că leșinasem și mă lovisem la cap, fiindcă nu-mi venea să cred că Paige făcuse asta, însă nimeni altcineva nu a mai râs sau, dacă a făcut-o, n-am auzit, din cauza sângelui care-mi zvâcnea în urechi. Am ajuns în fața clasei și m-am întors, stând în fața tablei și în spatele catedrei.

Am străbătut clasa cu privirea. Jumătate dintre colegi nici măcar nu se uitau la mine. Își fixaseră privirea în poală sau asupra pupitrelor lor. Sau aveau ochii închiși. Mai rămânea cealaltă jumătate, care se uitau, cu siguranță, la mine.

M-am uitat la Keira, care mi-a zâmbit, ridicând din nou degetul mare.

— Începi când ești pregătită, a spus domnul Santos.

Încuviințând, am încercat să înghit. Am văzut o mare de fețe uitându-se la mine. A început să mi se formeze nodul în gât.

Cineva a tușit.

Era... oribil. Lacrimile au început să-mi inunde gâtul. Am privit spre domnul Santos, căutând... nu știam exact ce, și apoi iar spre colegii mei.

Dintre toate chipurile, privirea mea s-a oprit asupra feței lui Rider, iar el... *mi-a făcut semn din cap.* Practic, îi auzeam vocea în minte. *Poți să faci asta.* Și apoi vocea aceea a devenit vocea mea. Avea dreptate. Aveam dreptate. Puteam să fac asta. Avea să fie greu și probabil jenant — nu, nu jenant, fiindcă numai eu decideam când era ceva jenant și când nu. Și puteam face asta, fără să mă simt jenată. Chiar dacă simțeam totuși puțină jenă, nu conta la nivel general. Discursul acela nu avea să dureze pentru totdeauna. Jena nu avea să dureze pentru totdeauna. Nimic din toate acele lucruri nu era pentru totdeauna.

Dar de încercat trebuia să încerc întotdeauna.

Să trăiesc, de asemenea.

Privirea mi-a căzut asupra foii de hârtie și nodul din gât mi-a dispărut.

În viața unora dintre noi există o persoană importantă. O persoană care ne-a influențat mai mult decât oricine. Am avut de scris despre acea persoană, însă, scriind discursul, mi-am dat seama că nu pot alege doar una. Când îmi voi încheia povestea, sper să înțelegeți de ce. Dar pentru ca povestea mea să aibă sens, trebuie s-o încep de unde se cuvine. De la început.

Cu gura uscată, nu am ridicat privirea spre colegi, ci am continuat cu cele mai grele trei fraze pe care le scrisesem sau le rostisem vreodată.

Când eram mică, mă ascundeam în dulap. Era un loc plin de praf și întunecat, care mirosea a naftalină. Dar era sanctuarul meu, care mă apăra de monștrii de afară. Când am mai crescut și trebuia să mă ascund, visam că trăiesc într-o casă în care toți monștrii erau captivi în dulapuri, iar eu puteam fi în siguranță în propriul pat. Visam că locuiam într-o casă cu părinți pe care să-i respect și să-i admir și care, într-o zi, aveau să devină personajele unui discurs a cărui temă era

felul cum îmi schimbaseră ei viața în bine. Nu locuiam într-o asemenea casă. Dar monștrii de care mă ascundeam m-au format, învățându-mă că blândețea și dragostea sunt lucruri care ar trebui dăruite necondiționat. M-au învățat să fiu ceea ce nu voiam să devin vreodată. De aceea astăzi ei sunt importanți pentru mine.

Când aveam aproape treisprezece ani, m-au adoptat două persoane. Nu au văzut în mine un copil terorizat, care nu putea vorbi. Au văzut o fiică, pe fiica lor. Și-au dedicat fiecare clipă liberă să-mi șteargă amintirile neplăcute și să-mi combată coșmarurile. Au deschis uși care nu-mi fuseseră accesibile până atunci și au crezut în mine. Mi-au demonstrat că iubirea și bunătatea pot fi dăruite necondiționat, fără a aștepta nimic în schimb. M-au învățat să am încredere și să nu-mi mai fie frică.

Când învățam acasă, am cunoscut o fată care nu avusese niciodată probleme să vorbească sau să cunoască oameni noi. La început, am fost invidioasă pe dezinvoltura ei și pe ușurința cu care-și făcea prieteni. Eu nu mă pricepeam să cunosc oameni și să mă împrietenesc cu ei. Aveam personalități total opuse și nu m-aș fi așteptat niciodată să devină cea mai bună prietenă a mea. Mi-a dovedit că poți să-ți găsești cel mai bun prieten când te aștepți mai puțin. Și, de curând, m-a învățat să nu iau de bun tot ce am.

Părțile cu adevărat grele abia acum urmau, așa că am inspirat ușor, făcând o scurtă pauză, înainte să continui.

Cu doar câteva luni în urmă, am cunoscut un băiat care a fost bun cu mine, chiar dacă nu mă cunoștea. Era fermecător și mereu cu zâmbetul pe buze. Nu-l cunoșteam prea bine, dar a avut una dintre cele mai puternice influențe asupra mea, fiindcă și el m-a învățat să nu iau nimic de bun, dar, mai ales, să am mereu un zâmbet pe buze pentru străini. Mi-a oferit bunătatea lui când aveam cea mai mare nevoie și sper să pot face și eu asta pentru alte persoane.

Cea din urmă persoană importantă din viața mea mi-a fost alături dintotdeauna. Locuia în casa în care monștrii hoinăreau pe holuri. Mă proteja când aceștia se apropiau prea mult. Îmi citea când îmi era prea teamă ca să pot adormi. Datorită lui și a tot ceea ce a sacrificat ca să se asigure că sunt în siguranță pot să mă trezesc în fiecare dimineață în patul meu. Datorită lui am primit o a doua șansă în viață.

Oprindu-mă, am mai inspirat o dată și am ridicat privirea, așteptându-mă ca jumătate dintre colegi să fi adormit. Unii asta și făceau, dar doar câțiva. Ceilalți mă priveau lung, cu fețele umbrite. Am văzut-o pe Paige. Șocul era întipărit pe chipul ei drăguț. L-am văzut pe Rider. Avea gura întredeschisă și stătea țeapăn pe scaun, cu brațele relaxate pe lângă corp.

M-am forțat să continui.

Dar motivul pentru care el e important pentru mine este că mi-a dovedit că a-i ajuta pe cei care au nevoie, chiar dacă ei cred că nu au, merită riscul. Datorită lui sunt persoana din prezent, fiindcă el a fost primul care și-a dat seama că am o voce care merită auzită și ascultată.

Pentru unii oameni există o persoană care i-a influențat mai mult decât altele. Scriind acest discurs, am descoperit că mă bucur enorm că eu am mai multe. Există o mulțime de oameni și o serie de întâmplări care ne formează. Am învățat că până și monștrii pot avea un impact pozitiv. Am învățat că există oameni pe lume care-și deschid casele și sufletele, fără a cere nimic în schimb. Am învățat că străinii pot fi toleranți și buni. Am învățat că aceia care îi ajută mereu pe alții se pun pe sine pe ultimul loc. Și, cel mai important, datorită tuturor acestor persoane, am învățat că pot face ceea ce înainte mi se părea imposibil: să pot ține astăzi acest discurs în fața voastră.

În sala de clasă se așternuse tăcerea, iar eu nu știam dacă era un lucru bun sau rău.

Domnul Santos şi-a dres vocea.

— Mulţumesc, Mallory.

Privirile celorlalţi m-au urmărit când m-am întors la locul meu. Keira părea că avea să izbucnească în plâns când mi-a zâmbit cu toţi dinţii. Chiar şi Paige s-a holbat la mine când m-am aşezat.

Eu m-am uitat la Rider.

Faţa lui avea aceeaşi expresie pe care o avusese în timp ce mă ascultase, ştiind că nimeni, poate cu excepţia lui Paige, nu-şi dăduse seama că discursul fusese şi despre el. Părea ca lovit de trăsnet.

Iar eu... simţeam că pluteam deja spre tavan.

Reuşisem.

Strângând din buze ca să ascund un zâmbet stupid, m-am uitat spre partea din faţă a clasei. Reuşisem. La naiba, chiar mă ridicasem în faţa clasei şi ţinusem un discurs. Mă mai poticnisem pe ici, pe colo şi făcusem mai multe pauze, însă reuşisem. Lacrimi, de data asta de bucurie, îmi ardeau gâtul. Îmi venea să dansez şi să strig. M-am stăpânit cât am putut ca să rămân pe loc şi să ascult discursul Laurei Kane, fără să sar de pe scaun strigând de bucurie.

Domnul Santos m-a chemat la el când a sunat clopoţelul. Am aruncat o ocheadă în direcţia lui Rider în timp ce-mi strângeam lucrurile, apoi m-am îndreptat spre partea din faţă a clasei.

Domnul Santos zâmbea când m-a atins cu mâna pe umăr.

— Te-ai descurcat foarte bine, Mallory.

Inima îmi bătea foarte tare.

— Da... aşa este.

A încuviinţat.

— Vreau doar să-ţi spun că ştiu cât de greu ţi-a fost, mai ales fiind vorba de o temă atât de personală. Sunt mândru de tine.

Am înghiţit cu greu.

— Mulţumesc.

— Acum mă aştept să-ţi susţii fiecare discurs în faţa clasei, a spus el. Crezi că te descurci?

Oare puteam? Nu ştiam, dar eram sigură că puteam să încerc. Am dat din cap.

— Bine. M-a bătut uşor pe umăr. Îţi doresc o seară frumoasă.

Am murmurat ceva de genul „şi eu dumneavoastră" şi m-am întors. Rider plecase deja şi, în ciuda a tot ce se petrecuse între noi, m-a surprins. Mult. Am crezut că va rămâne să mă felicite, fiindcă el ştia mai bine decât oricine cât de mult însemna pentru mine ceea ce tocmai se întâmplase. Dar nu era pe nicăieri.

Ieşind din clasă, mi-am spus că nu aveam să permit ca dispariţia lui să-mi strice momentul de fericire. Era naşpa că nu rămăsese, dar... ceea ce reuşisem în acea zi era mai important şi ştiam exact cum voiam să sărbătoresc.

În acea zi, de îndată ce am ajuns acasă de la şcoală, am urcat direct în dormitor şi mi-am lăsat geanta pe podea, lângă pat. Am deschis sertarul biroului şi mi-am scos uneltele de sculptat. Am luat fluturele pe jumătate sculptat şi l-am dus lângă fereastră. M-am aşezat şi, în sfârşit, l-am terminat.

Era complet transformat, cu aripile delicate întinzându-se de o parte şi de alta a trupului său micuţ. Adăugasem chiar şi un zâmbet firav sub crestăturile ochilor.

L-am aşezat iar pe birou, chiar sub ultima schiţă a lui Rider, în care mă desenase pe mine. Apoi mi-am luat manualul de istorie. Trebuia să învăţ pentru examen.

*

— Mallory? m-a strigat Carl. Poţi să cobori, te rog?

Vârând un cartonaş în manualul de istorie, ca să marchez unde rămăsesem, am închis cartea şi m-am dat jos din pat. Tălpile mele acoperite de şosete au atins podeaua. Era încă devreme pentru cină, aşa că habar n-aveam de ce mă chemase Carl.

Mi-am dat după ureche o șuviță rebelă de păr și am coborât scările. Carl stătea chiar în mijlocul livingului. Rosa se afla lângă el, dar ochii mi-au căzut asupra a ceea ce ținea Carl în mâini. Era un pachet mic, dreptunghiular, învelit în hârtie maronie.

Am încetinit.

— Ce este?

— E pentru tine, a zis și mi-a întins pachetul.

M-am uitat la el o clipă, înainte să-l iau.

— Cu ce ocazie?

Rosa s-a sprijinit de Carl.

— Nu este de la noi, dragă mea.

— Ah.

Am întors pachetul pe toate părțile. Era ușor și nu avea nimic scris pe el, iar hârtia maronie îmi amintea de o pungă pentru cumpărături.

— De la cine e?

— De ce nu-l deschizi? a sugerat Carl.

Bună idee. Mi-am strecurat degetul pe sub margini și am desprins scotchul. Hârtia a alunecat și, când am văzut ce era, mi-am simțit inima în gât.

Era un exemplar din *Iepurașul de catifea*.

Nu era exemplarul vechi, pe care mi-l citea Rider, ci unul nou, lucios. O ediție cu copertă tare, albastră, cu iepurele stând pe o moviliță acoperită cu iarbă.

Ambalajul maroniu mi-a alunecat printre degete și a căzut fără zgomot pe podea. O bucată de hârtie se ivea dintre pagini. Cu mâinile tremurânde, am deschis cu grijă cartea. Bucățica de hârtie nu era decât o pagină ruptă dintr-un caiet, dar mai multe paragrafe din carte erau subliniate cu albastru.

— Ce înseamnă să fii REAL? l-a întrebat într-o bună zi Iepurașul de Catifea pe Calul de Piele. Înseamnă să ai lucruri care zornăie în tine și un mâner ce iese în afară?

— Real nu înseamnă felul în care ești făcut, a spus Calul de Piele. Este ceva ce ți se întâmplă. Când un copil te iubește multă, multă vreme, nu doar ca să se joace cu tine — ci te iubește CU ADEVĂRAT —, atunci devii Real.

— Doare? a întrebat Iepurașul de Catifea.

— Uneori, a răspuns Calul de Piele, fiindcă mereu era sincer. Dar când ești Real, nu te deranjează să fii rănit.

— Nu se întâmplă dintr-odată, a continuat el. Te transformi. Durează. De aceea nu li se întâmplă adesea celor care se rup ușor, sau au margini ascuțite, sau trebuie ținuți cu grijă. În general, când devii Real, cam toată blănița ți-a fost mângâiată până a căzut, iar ochii îți cad și încheieturile te lasă. Ești uzat. Dar lucrurile acestea nu contează, fiindcă, atunci când ești Real, nu poți fi urât decât pentru oamenii care nu înțeleg. Dar, odată Real, nu mai poți deveni ireal. E pentru totdeauna.

Rider trăsese o linie de la ultima frază spre margine, unde scrisese *E pentru totdeauna.*

— Dumnezeule, am șoptit răgușită.

Închizând ochii, am strâns cartea la piept. Acele rânduri subliniate însemnau *totul.* Însumau felul cum mă simțeam, cum mă schimbasem. Nimic nu se petrecuse peste noapte, însă, odată ce se întâmplase, nu mai putea fi șters. Nu se mai putea desface. Și se întâmplase pentru că eram iubită. De Carl, de Rosa, de Ainsley, chiar și de Rider, însă, cel mai important, de mine însămi.

Carl ș-ai dres glasul.

— Cred că ar trebui să deschizi ușa.

Am căscat ochii și m-am uitat la el și la Rosa.

— Ce?

Rosa a făcut semn spre ușă, zâmbind ușor.

— Haide, draga mea.

Am rămas nemișcată o secundă, apoi m-am întors pe călcâie. Am alergat spre ușă, am apăsat pe clanță și am deschis-o. Mi-a stat inima.

Rider era în prag. S-a întors lent spre mine. Purta aceleași haine cu care fusese îmbrăcat de dimineață, la școală. Își ținea mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor. Și, pentru prima oară, purta un pulover adevărat, din lână groasă, bleumarin.

Privirea lui mi-a cercetat chipul, apoi s-a oprit asupra cărții pe care încă o țineam la piept.

— Sunt real.

Doar două cuvinte. *Sunt real.* Nimeni n-ar fi înțeles semnificația lor, însă eu știam că însemnau totul. Lacrimile mi-au umplut ochii când am făcut un pas în spate, ținând ușa deschisă pentru el.

Ușurarea i s-a citit pe chip și a intrat. Am închis ușa, fără să pot vorbi, deși nu din motivele obișnuite.

— Să țineți ușa deschisă la dormitor, a spus Carl, apoi a făcut stânga-mprejur și a intrat în bucătărie.

Rosa ne-a zâmbit.

Privindu-mă, Rider a așteptat, iar eu am făcut semn din cap. M-a urmat pe scări, spre dormitorul meu. Am lăsat ușa deschisă — oarecum. Erau cel puțin doi centimetri între ea și cadru.

Rider s-a așezat pe scaunul de la fereastră și m-a urmărit cu privirea. Eu m-am dus să mă așez pe marginea patului. A schițat un zâmbet obosit.

— Nu știu de unde să încep, a zis el.

— De oriunde, am șoptit, strângând cartea la piept, în timp ce speranța se războia cu teama în sufletul meu.

Și-a lăsat bărbia în piept.

— Cred c-o să încep cu discursul. A fost... a fost minunat. Cuvintele, ceea ce ai spus și ceea ce a însemnat. Dar faptul că te-ai ridicat și te-ai dus în fața clasei a fost cel mai frumos dintre toate. Serios, Mallory.

— Mulțumesc, am șoptit.

— Am... am vrut să vorbesc cu tine înainte de oră, dar mă bucur că am ascultat mai întâi discursul. Fiindcă știam dinainte că ai dreptate, dar acum știu și mai bine.

Am inspirat de două ori.

— Ai avut dreptate în privința a ceea ce ai spus despre mine, despre felul în care mă văd și în care îi văd pe alții — ai avut dreptate. Nu le dau altora șansa să mă părăsească. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate. Și-a sprijinit antebrațele pe genunchi. E ciudat. Știi ce mi-ai spus la înmormântare despre Jayden și despre faptul de a fi real? Aș... Doamne, numai ție îți pot spune asta, fiindcă tu înțelegi, însă eu nu mă simțeam real. În unele privințe, tot nu mă simt.

— Înțeleg. Am strâns și mai tare cartea la piept. Înțeleg perfect.

A ridicat genele și m-a țintuit cu privirea.

— Știu. Amândoi am fost iepurele acela nenorocit. A râs răgușit. Stăteam la înmormântare, sâmbătă, și... mă gândeam la toate. La cât de nedrept e că Jayden se află în nenorocitul ăla de coșciug. Și atunci mi-am dat seama de ceva. Am trăit de parcă n-aș fi avut nimic, nici familie, nici oportunități, pe nimeni căruia să-i pese dacă existam sau nu... Și mă uitam la Jayden, lângă fratele și bunica lui, și... I s-a frânt vocea, iar mie mi s-a strâns inima. Jayden avea o familie. Avea oportunități. Știi? Avea suficienți oameni cărora le păsa de el și totuși a sfârșit ucis în plină stradă.

Rider și-a trecut o mână prin păr.

— Iar eu sunt aici. Am avut mult noroc, căci grijă n-am avut niciodată. Henry m-ar fi putut ucide foarte ușor.

Am tras brusc aer în piept. Avea mare dreptate. De multe ori, crezusem că Henry avea să-l ucidă în bătaie.

— Când prietenii lui Henry... veneau să mă caute, credeam că eram vinovat de ceva, știi? Că era, cumva, vina mea...

— Ce? Nu era vina ta, Rider. Nu erai vinovat pentru nimic.

— Știu, dar, uneori, mintea mea... e derutată. A făcut o pauză. Și cât timp am fost în centrul de plasament, nu mi-a păsat. Mă încăieram cu băieți mai mari decât mine. Am fost aproape lăsat fără cunoștință de multe ori și nu mi-a păsat. Când a apărut doamna Luna în peisaj, era deja prea târziu pentru mine.

A încercat și încă încearcă, dar am făcut atât de multe prostii care ar fi trebuit să-mi pună capăt vieții...

Nu-mi plăcea deloc ceea ce auzeam. Mă speria de moarte.

— Jayden face una sau două greșeli grave și e mort. Eu sunt încă aici. A lăsat din nou capul în piept și a oftat. Mi s-au oferit șanse pe care alții nu le-au primit, iar eu le-am irosit și acum trebuie să mă întreb dacă nu cumva e prea târziu.

— Nu e, am șoptit, crezând cu adevărat ce spuneam.

Gâtul lui se chinuia să înghită.

— Ieri, după înmormântare, am ajuns acasă. Am luat cartea și... am început s-o citesc. Nici măcar nu știu de ce, însă am ajuns la partea aceea și... Doamne, m-a izbit, înțelegi? Adevărul cuvintelor pe care le-a spus Calul de Piele. Să fii real poate să doară. Să fii iubit poate să doară. Despre asta... e viața, iar opusul este de neimaginat.

Lăsând cartea în poală, mi-am trecut palma peste coperta tare și lucioasă, gândindu-mă la cuvintele Calului de Piele. Puteau fi interpretate în multe feluri. Pentru mine, însemnau că trebuie să te eliberezi de teama de a nu fi perfect. Că trebuie să accepți că este în regulă să fii dorit, iubit, ascultat și văzut.

Eu și Rider semănam mult cu băiețelul și cu iepurașul care voia să fie real. Amândoi ne petrecuserăm multă vreme bazându-ne unul pe celălalt. Fuseserăm dați la o parte, nedoriți. Și nu voiam decât să fim prețuiți și iubiți. Voiam să fim reali. Amândurora ne era teamă de opusul acestor lucruri. Pentru unii, opusul era moartea, însă pentru mine — pentru noi — era să rămânem blocați pentru totdeauna. Să nu ne schimbăm. Să nu ne vedem niciodată diferit pe noi și pe cei din jurul nostru.

— Îmi pasă, a continuat el cu voce groasă. Nu vreau să rămân așa pentru totdeauna.

Mi-am ridicat ochii spre el.

— M-am despărțit de tine fiindcă m-am gândit că va fi mai bine așa. Că la un moment dat vei găsi pe cineva care să nu aibă

atâtea probleme, să aibă un viitor și nu să fie blocat. Totul era foarte confuz în mintea mea. Încerc, chiar încerc să schimb asta.

Am păstrat tăcerea.

— Știu că s-ar putea să nu mă ierți niciodată fiindcă te-am rănit. Pot să înțeleg asta. Pot să înțeleg și dacă nu vrei să ai de-a face cu mine cât timp încerc să fac lucrurile mai bine, să fiu mai bun, dar... vreau să fiu persoana care să te merite.

Doamne...

— Vreau să fiu un tip care să aibă un viitor, care să știe ce vrea și care să spere, a recunoscut el alunecând spre marginea scaunului de la fereastră.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, iar ochii aceia frumoși sclipeau în așa fel încât mi se rupea inima.

— Vreau să fiu cel care-ți merită dragostea și jur că, dacă mă mai vrei, voi face tot ce pot ca să devin acea persoană. N-o să încetez niciodată să încerc. Niciodată.

Doamne Dumnezeule...

— Și mai vreau să știi că am înțeles ce-ai vrut să spui prin discursul tău, a zis Rider cu vocea din ce în ce mai răgușită. Te-oi fi salvat eu acum mulți ani, dar de data asta tu m-ai salvat pe mine.

Inima mi s-a oprit, apoi a început să bată mai tare. Am reacționat fără să gândesc. Punând cartea pe pat, m-am năpustit asupra lui Rider chiar când se ridica de pe scaunul de la fereastră. Ne-am ciocnit. L-am înconjurat cu brațele în timp ce cădeam pe podea, eu stând aproape în poala lui, iar el strângându-mi talia cu brațele și cu fața pe gâtul meu. Am simțit cum un fior i-a străbătut trupul și s-a cutremurat în brațele mele. L-am strâns mai tare în timp ce se prăbușea, dând frâu liber emoțiilor pe care și le reprimase atâția ani. Am continuat să-l țin în brațe.

Acum era rândul *meu* să-l refac pe Rider.

Epilog

Telecomanda era chiar acolo, tentându-mă din locul unde se afla, pe o pernă, lângă tava pe care erau două pahare și un bol cu covrigei de care de-abia ne atinseserăm. Tot ce trebuia să fac era să mă ridic puțin și să întind brațul. Aș fi putut s-o iau și n-ar mai fi trebuit să mă uit la meciul de baseball.

Dar să mă ridic și să întind brațul nu era tocmai ușor de făcut în acel moment.

Un braț greu îmi înconjura talia, iar dacă mă mișcam prea mult, îl trezeam pe Rider, ceea ce era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, mai ales că fusese extenuat în ultimele zile. Cearcănele din ce în ce mai adânci care i se formaseră în jurul ochilor în ultimele două săptămâni mă îngrijorau.

Petrecuse multe ore la garaj, lucrând la o comandă pe care o terminase joi. Cu o zi în urmă, după ore, mă dusesem să-i văd opera și mi se păruse minunată, ca orice picta Rider. Era extraordinar. Încă nu-mi dădeam seama cum de lua vopseaua și o aplica pe *orice* suprafață, creând ceva atât de uimitor și de complicat.

Acea pictură fusese pentru o mașină cu care proprietarul concura la curse, pe unul dintre traseele de lângă Frederick. Pe capotă, Rider pictase un dragon, cu solzi verzi și mov. Flăcări de un portocaliu-roșcat ieșeau din gura lui căscată, extinzându-se în lateralele mașinii.

Îi făcusem o fotografie, ca să o adaug la portofoliul cu lucrări ale lui Rider, din ce în ce mai stufos. Ca de obicei, el se simțise puțin stânjenit, de parcă încă i-ar fi fost greu să-și recunoască propriul talent.

Încă nu înțelegeam cum de nu-și dădea seama de talentul său, însă devenea tot mai bun. Ca multe alte lucruri, la fel ca mine, și la el era încă o chestiune de timp.

Cu câteva săptămâni în urmă, Rider îmi spusese că, uneori, deschidea albumul pe care-l aleseserăm împreună de la papetărie și se uita la fotografiile cu creațiile lui. Obrajii lui se înroșiseră când recunoscuse asta. Mi se păruse că reacția lui fusese adorabilă. Uneori, stăteam și ne uitam împreună la arta lui și atunci se îmbujora iar.

Dar nu comanda aceea îl extenuase pe Rider în așa hal încât să adoarmă de îndată ce pusese capul pe o pernă, pe canapea.

Dimineața aceea fusese foarte grea pentru el.

În ultimele două săptămâni profitase de fiecare clipă liberă ca să se pregătească pentru examenele de admitere la facultate, pe care le dăduse în acea dimineață. Pe față mi-a apărut un zâmbet. Înainte nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să studieze pentru examen. Probabil că profesorii de la liceu fuseseră șocați să afle că Rider dăduse examenul. Mă rog, cu excepția domnului Santos.

Cineva înscrisese un gol, iar mulțimea de la televizor a izbucnit în urale. Sau fusese un punct? Un coș? Habar n-aveam. De ce nu aveam puteri telechinezice? Ar fi fost *super* să pot mișca lucruri cu puterea gândului.

M-am uitat la mâna lui Rider, care se odihnea pe abdomenul meu, și mi-a plăcut senzația pe care mi-o producea. Acea senzație de fluturi în stomac, care punea mereu stăpânire pe mine în prezența lui Rider, nu pălise cu timpul. Nici nu credeam că avea să pălească vreodată.

Avea degetul mijlociu pătat de vopsea albastră. Nu părea niciodată în stare să-și curețe toată vopseaua de pe degete.

Mi-am lăsat capul pe spate, privind spre dreapta. Senzația de fluturi în stomac s-a transformat în bătăile de aripi ale o mie de fluturi când privirea mi-a aterizat pe chipul frumos al lui Rider. Simțindu-mă puțin ca o obsedată, am continuat să-l privesc. O șuviță de păr șaten-închis, de culoarea cafelei, îi cădea pe frunte. Avea genele dese, mult mai închise la culoare decât părul. Buzele lui pline erau ușor întredeschise.

Mi se părea ciudat că existase un moment în viața mea, timp de mai mulți ani, în care crezusem sincer că nu aveam să-l mai văd vreodată pe Rider. O vreme în care să stau întinsă așa, în brațele lui, fusese ceva la care nici măcar nu-mi permisesem să visez. Acum era o realitate.

Viața era ciudată.

— Dacă-mi faci o poză, va dura mai mult, a murmurat el.

Am făcut ochii cât cepele, iar obrajii au început să-mi ardă.

— Poftim?

A ridicat lent genele, lăsând la iveală niște ochi care nu erau nici complet căprui, nici complet verzi.

— Poza durează mai mult decât dacă doar mă privești. Și, în plus, ai avea o poză pe care s-o îmbrățișezi seara, când nu sunt cu tine. Poți s-o ții aproape. S-o strângi tare la piept.

Mi-am dat ochii peste cap și am rânjit.

— Mă rog.

— Aha.

Ridicându-și brațul, l-a întins deasupra capului și a căscat.

— Când se întorc Carl și Rosa?

M-am uitat la ceasul gri-deschis de pe perete.

— Cred că într-o oră.

— Ce bine că m-am trezit. Dacă nu, aș fi continuat să salivez pe tine când ei ar fi intrat pe ușă.

— Da, am spus serioasă, ai dreptate.

Rider a zâmbit, însă, lăsând gluma la o parte, nici Rosa și nici Carl n-ar fi fost încântați să ajungă acasă și să ne găsească

îmbrățișați pe canapea. Nu e vorba că nu se așteptau ca eu și Rider să... mă rog, să ne atingem. Dar încă... încercau să se obișnuiască cu relația mea cu el. Era tot o chestiune de timp și se descurcau binișor. Se străduiau și era mult mai bine decât să le fie teamă de ceea ce crezuseră inițial că reprezenta Rider.

În plus, ajuta și faptul că Rider devenea tot mai serios în privința viitorului său, iar pregătirea pentru examenele de admitere la facultate îl făcuse să câștige puncte în ochii lui Carl. Era mai greu să-l câștige cu totul, dar îmi dădeam seama că începea să fie respectat de Carl. Începea să vadă în el ceva mai mult decât un băiat fără viitor, care avea să mă ducă pe calea pierzaniei. Dar să ne surprindă unul în brațele celuilalt probabil că nu avea să ajute prea mult. Am vrut să mă ridic.

Brațul lui Rider s-a încordat în jurul taliei mele, iar el s-a rostogolit ușor, ajungând deasupra mea. Mi-am pus mâinile pe umerii lui, iar când mi-am ridicat privirea și l-am văzut zâmbind cu jumătate de gură, mi-a stat inima.

— Unde crezi că te duci? a întrebat el.

— Mă ridic.

Am apucat cu degetele materialul cămășii pe care o purta.

— Carl o să te... dea afară din casă... dacă ne găsește așa... și nu vrei să știi ce-ar face Rosa.

— Așa e.

A lăsat capul în jos, frecându-și vârful nasului de al meu.

— Rosa încă mă sperie.

Am chicotit.

— Ți se pare amuzant, dar pe mine chiar mă sperie.

Lăsând capul într-o parte, m-a sărutat pe obraz.

— Sunt convins că știe cum să facă mult rău cu un singur pumn. E medic. Se pricepe la lucrurile astea.

Râzând iar, am încercat să mi-o imaginez pe Rosa lovind cu pumnul, dar nu am reușit. L-am bătut ușor pe umăr.

— N-o să pățești nimic.

— Am nevoie de tine ca să mă aperi.

M-a sărutat iar, pe celălalt obraz.

Am schițat un zâmbet.

— Asta... pot să fac.

De data asta, buzele lui mi-au atins tâmpla.

— Scuze că am adormit de îndată ce am ajuns aici. În ultima vreme n-am prea petrecut mult timp împreună și, când în sfârșit reușim să stăm amândoi, pentru că nu trebuie să învăț, nici să lucrez la vreo mașină, adorm pe tine.

Îmi plăcea să adoarmă pe mine.

— E OK. Ai muncit din greu. Cum crezi că te-ai descurcat la examen?

Rider a ridicat privirea.

— Cred că destul de bine. Doar câteva întrebări m-au cam pus pe gânduri.

Încântată să aud asta, am zâmbit.

— Ești entuziasmat?

— Cred că da. Adică... A făcut o pauză și s-a încruntat. Mai sunt încă multe de pus la punct. Până în iunie trebuie să depun cererea pentru bursă, dar va fi greu să o obțin cu notele mele. Ar trebui să obțin niște rezultate fantastice la examen.

— Dar mai e și la primăvară. Dacă nu reușești în sesiunea de toamnă... nu e totul pierdut, am argumentat. Înainte să-ți dai seama, vei fi cu mine la Park, studiind artele frumoase.

— Ai dreptate, a zis rânjind. Cred că ar trebui să sărbătorim.

Oprindu-se, mi-a făcut semn din sprâncene.

— Mai avem cincizeci de minute. Am nevoie doar de cinci.

— Doamne, am râs, înghiontindu-l cu umărul. Ești teribil.

— Nu sunt teribil.

M-a privit în ochi și am simțit din nou fluturi în stomac, de data asta mai intens și mai amețitor.

— Sunt îndrăgostit.

Dumnezeule! Inima mi s-a umflat ca un balon şi tot ce am putut să fac a fost să mă uit lung la el timp de câteva secunde, înainte să pot şopti:

— Şi eu te iubesc.

— Ştiu.

Rider şi-a apropiat gura de a mea, iar sărutul mi-a împrăştiat gândurile. Încă eram mirată că un sărut avea acea putere şi că, atunci când limba lui o atingea pe a mea, uitam de orice pe lume.

Sărutul s-a terminat mult prea repede. Rider s-a ridicat şi s-a aşezat mai departe de mine, punându-mi picioarele în poala lui. Eu am rămas nemişcată, cu braţele moi, pe lângă corp, privindu-l. Aveam un zâmbet tâmp pe buze, însă nu-mi păsa. Mă gândeam la cum puteam folosi cele cincizeci de minute rămase.

— Cum îţi merge cu doctorul Taft? m-a întrebat mişcându-şi picioarele şi depărtându-le puţin. N-am apucat să te întreb ieri.

Ce? Am început să mă încrunt. Eu mă gândeam cum să mă întorc la săruturi şi la alte chestii, chestii foarte plăcute, iar el tocmai menţionase numele terapeutului meu?

Rider mi-a lovit uşor piciorul şi a chicotit.

— Concentrează-te.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am privit, dar îmi era greu să mă concentrez când corpul îmi ardea de parcă aş fi stat afară, la soare.

— A fost... bine. Am vorbit despre cum mă simt şi despre cum... fac faţă stresului.

Începusem să merg din nou la doctorul Taft, o dată la două săptămâni, mai ales fiindcă simţeam nevoia să vorbesc despre diverse chestii cu cineva care nu făcea parte din viaţa mea de zi cu zi. Încă aveam de lucrat în ceea ce mă privea. La început fusese foarte deprimant, fiindcă trecuseră doi ani de când nu mă mai dusesem la cabinetul lui. A fost într-un fel ca şi cum m-aş fi întors în trecut, în loc să avansez. Însă doctorul Taft mă făcuse să

înțeleg ceva foarte important. Ceva ce știam deja, dar aveam nevoie să înțeleg cu adevărat.

Trecutul nu dispărea niciodată și nici nu era menit s-o facă.

Trecutul avea să fie mereu prezent și trebuia să recunoaștem asta. Doctorul Taft insista că încercarea de a șterge trecutul ar fi dus doar la o criză în viitor și avea dreptate. Trecutul meu nu putea fi îndepărtat chirurgical. Nici al lui Rider. Ce i se întâmplase lui Jayden nu putea fi dat uitării.

Trecutul meu făcea parte din mine și mă formase, însă nu era suma a ceea ce aveam să devin. Nu mă controla.

Rider s-a aplecat spre mine și mi-a găsit mâna. Și-a înlănțuit degetele cu ale mele și m-a strâns.

— Nu vreau să te pierd.

Tensiunea mi-a cuprins pieptul și i-am strâns și eu mâna. M-am gândit că moartea lui Jayden îl făcuse pe Rider să se pună în locul lui. Așa se întâmpla când vedeai moartea cu ochii.

— N-o să mă pierzi.

— Bine.

Rider a zâmbit și mi-a cuprins obrazul cu o mână. M-a mai sărutat o dată, dulce, blând. S-a retras îndeajuns încât respirația lui caldă să-mi atingă buzele.

— Cred că vreau să te sărut din nou.

— Sunt perfect de acord cu asta, i-am spus zâmbind.

Să fiu sinceră, mă simțeam bine cu... cu mine însămi. Nu în totalitate, dar asta era în regulă, fiindcă și *eu* aveam nevoie de timp. Existau momente când mă simțeam copleșită, ca în urmă cu o zi, când trebuise să mă ridic în fața clasei și să mai țin un discurs. Mai erau și alte situații, mai ales când mă gândeam că aveam să fiu la facultate în mai puțin de un an sau când mă trezeam gândindu-mă la Jayden. Moartea era înspăimântătoare și copleșitoare. Uneori, când mă gândeam la ce o aștepta pe Ainsley, îmi făceam griji pentru ea.

Mai aveam mult de muncă și era treaba *mea*, vocea mea era cea care trebuia să se facă auzită când aveam nevoie să vorbesc. Nu a altcuiva. Eu trebuia să trec linia de finiș și tot ce trebuia să-mi amintesc când simțeam că nu mai puteam era că sentimentul nu avea să dureze pentru totdeauna.

Pentru totdeauna.

Credeam că nu există *pentru totdeauna*. Acele două cuvinte mă îngrozeau când eram mică, nu-mi dădeau pace. Dar acum știam că în multe feluri, oricât de neînsemnate, acele cuvinte erau reale și nu mă mai speriau. Nu aveam să fiu pentru totdeauna fetița care se ascundea în dulap, nici umbra care se așeza în spatele sălii de clasă. Nu trebuia să fac pentru totdeauna ce-și doreau Carl și Rosa, în loc de ceea ce voiam eu. Nu aveam să cred pentru totdeauna că pentru ei eram un substitut al fiicei lor și că îi dezamăgeam. Nu aveam să fiu pentru totdeauna acea fată lipsită de protecție.

Durerea și supărarea nu erau pentru totdeauna.

Acel „pentru totdeauna" nu mai era o problemă.

Pentru totdeauna erau bătăile inimii mele și speranța pentru ziua de mâine. Pentru totdeauna era raza de soare care se ivea după fiecare nor întunecat, oricât de negru și dens era. Pentru totdeauna însemna să știi că momentele de slăbiciune sunt trecătoare. Însemna să știu că sunt puternică. Pentru totdeauna erau Carl și Rosa, Ainsley și Keira, Hector și Rider. Jayden avea să facă parte din viața mea pentru totdeauna. Pentru totdeauna era dragonul din mine care scuipa flăcări și care se lepădase de teamă așa cum un șarpe se leapădă de propria piele. Pentru totdeauna era pur și simplu o promisiune de mai mult.

Și pentru acel „pentru totdeauna" era nevoie de timp.

Iar eu nu mai puteam aștepta pentru totdeauna.

Mulțumiri

Să scriu un roman despre abandonul și maltratarea copiilor și efectele acestora pe termen lung a presupus pentru mine să mă cufund într-o realitate pe care multe persoane se tem să o privească în față. O realitate pe care mulți și-ar dori să o creadă rodul ficțiunii, la fel ca tot ce li se întâmplă lui Rider și Mallory. Nu a fost ușor să transpun tot binele pe care-l fac serviciile de asistență socială însărcinate cu protejarea copiilor noștri și să recunosc în același timp că unii dintre acei copii continuă să nu beneficieze de avantajele unui sistem veșnic lipsit de fonduri și de personal și saturat de muncă.

Am fost întrebată de ce am decis să plasez acțiunea cărții în Baltimore. Am crescut nu departe de acest oraș și aproape întotdeauna încerc ca acțiunea cărților mele să se desfășoare în locuri pe care le cunosc foarte bine. În Baltimore am fost de foarte multe ori, dar cred că orașul nu este doar fundalul pe care se desfășoară povestea. Într-o oarecare măsură, este și el un personaj care, la fel ca Rider, Mallory, Jayden, Ainsley, Hector, Keira și alte personaje ale romanului, este plin de frumusețe și de speranță, și totuși a alunecat printre „degetele" țării mele.

Să nu spui niciodată pentru totdeauna nu a fost un roman ușor de scris. Mallory nu semăna cu niciun personaj din cărțile mele anterioare, dar când am terminat romanul mi-am dat seama că toți avem ceva de „Șoricel". Așa că sunt mai multe persoane

cărora trebuie să le mulțumesc că au crezut în această poveste și că m-au ajutat ca romanul să devină realitate.

Îi mulțumesc agentei mele, Kevan Lyon, pentru că a sprijinit ideea romanului și că a fost la fel de minunată ca întotdeauna. Această carte nu ar fi văzut niciodată lumina tiparului dacă n-ar fi existat Margo Lipschultz și întreaga echipă de la Harlequin TEEN. Le mulțumesc lui Mallory Dodge și Rosei pentru că mi-au permis să le folosesc numele.

Mai multe persoane m-au ajutat cu precădere. Îi mulțumesc îndeosebi lui Ashlynn King, care a citit un fragment la început și nu a simțit impulsul de a-și scoate ochii cu o furculiță oxidată. Presupun că ar trebui să-i mulțumesc și mamei sale, Tiffany King, care a calificat acest roman ca „un Horcrux", deși, din câte știu eu, n-am comis nicio răutate înfiorătoare. Cel puțin așa cred. Îi mulțumesc mult, de asemenea, Vilmei Gonzalez, pentru că a citit o ciornă preliminară și nu mi-a râs în față și pentru că mi-a dat atât de multe idei în legătură cu felul în care puteam să îmbunătățesc cartea. Nu pot uita de Damaris Cardinali, care m-a ajutat cu expresiile și cuvintele din spaniolă ce apar în roman și care nu și-a pierdut răbdarea când pe mine mă cuprindea disperarea pentru că același lucru se putea spune în trei feluri diferite în spaniolă. Îi mulțumesc lui Jen Fisher, care m-a ajutat mult oferindu-mi informații despre educația acasă și care-mi citește mereu ciornele și-mi spune sincer ce simte... sau ce nu simte. De asemenea, îi mulțumesc mult lui Danielle Ellison, care, schimbând mesaje pe Twitter, m-a ajutat să găsesc titlul perfect.

Îți mulțumesc din toată inima ție, cititorule. Nimic din ceea ce fac n-ar fi posibil fără tine și fără sprijinul tău.

Și îi mulțumesc lui Margery Williams pentru că a scris *Iepurele de catifea*, o carte pe care când eram mică o detestam și care, în același timp, îmi plăcea la nebunie. Cred că, la urma urmei, tot ce ne dorim cu toții este să fim reali și iubiți.

La Editura EPICA au apărut:

Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)
de Sarah Mlynowski

Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere
de Jennifer E. Smith

Uite, așa arată fericirea
de Jennifer E. Smith

Salut, rămas-bun și tot ce se întâmplă între ele
de Jennifer E. Smith

E ușor să te iubesc
de Tammara Webber

E ușor să mă rănești
de Tammara Webber

Anna și sărutul franțuzesc
de Stephanie Perkins

Lola și băiatul de treabă din vecini
de Stephanie Perkins

Isla și Fericirea până la adânci bătrâneți
de Stephanie Perkins

Dragostea mea mi-a dăruit
coord. Stephanie Perkins

Zile și nopți de vară
coord. Stephanie Perkins

Destine la limită
de Katie McGarry

Îndrăznește să iubești
de Katie McGarry

Cu el pentru totdeauna
de Katie McGarry

Mare Tranquillitatis
de Katja Millay

Hopeless / Fără speranță
de Colleen Hoover

Slam.
Din dragoste pentru Layken
de Colleen Hoover

Nume de cod: Verity
de Elizabeth Wein

Iubire
de Katie Cotugno

Printre tonuri cenușii
de Ruta Sepetys

O mare de lacrimi
de Ruta Sepetys

Cum am devenit populară
de Maya van Wagenen

Începutul tuturor lucrurilor
de Robyn Schneider

Marea călătorie a lui Amy și Roger
de Morgan Matson

Girl Online
de Zoe Sugg

Girl Online în turneu
de Zoe Sugg

Girl Online pe cont propriu
de Zoe Sugg

Cerul e pretutindeni
de Jandy Nelson

Îți voi dărui soarele
de Jandy Nelson

Duff — Desemnată Urâțica și doloFana din gașca Fetelor
de Kody Keplinger

Flower
de Elisabeth Craft și Shea Olsen

Ascultă-ți inima
de Sarah Dessen

Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute
de Sarah Dessen

Magia lucrurilor simple
de Estelle Laure

Urgia și zorile
de Renée Ahdieh

Trandafirul și hangerul
de Renée Ahdieh

Dumplin'
de Julie Murphy

Love & Gelato. Vacanță la Florența
de Jenna Evans Welch

Ce se întâmplă cu noi
de Huntley Fitzpatrick

Singura amintire a Florei Banks
de Emily Barr

Sub soarele nopții
de Trish Cook

Suflete pereche
de Tom Ellen și Lucy Ivison

În colecția EpicWave au apărut:

Născută din fum și os
de Laini Taylor

Vremuri de sânge și străluciri de stele
de Laini Taylor

Visuri de îngeri și monștri
de Laini Taylor

Și am privit cu toții spre cer...
de Tommy Wallach

Cu toții suntem făcuți din molecule
de Susin Nielsen

Simon și Planul Homo Sapiens
de Becky Albertalli

Etajul o mie
de Katharine McGee

Cinder
de Marissa Meyer

JENNIFER L. ARMENTROUT

este una dintre cele mai importante și îndrăgite autoare de New Adult (ficțiuni romantice adresate tinerilor). A publicat și romane Young Adult, adresate adolescenților, ca cel de față, pentru care a fost distinsă de către Asociația Scriitorilor de Romance din Statele Unite ale Americii cu Premiul RITA în anul 2017. Astfel, „Să nu spui niciodată pentru totdeauna" a fost desemnat „Cel mai bun roman de ficțiune romantică pentru adolescenți". Cărțile sale sunt traduse în peste cincisprezece limbi și vândute în sute de mii de exemplare în toată lumea. La Editura Epica, în colecția EpicLove, au apărut trei titluri New Adult semnate Jennifer L. Armentrout: „Te aștept", „Te doresc" și „Rămâi cu mine".

Pentru mai multe informații depre autoare, vă rugăm accesați:
www.jenniferlarmentrout.com

Cover Art Copyright © 2016 by Harlequin Enterprises Limited.

Cover art used by arrangement with Harlequin Enterprises Limited. ® and ™ are trademarks owned by Harlequin Enterprises Limited or its affiliated companies, used under license.

Mă priveau mulți ochi, unii oprindu-se asupra mea și alții trecând mai departe de parcă aș fi fost invizibilă, ceea ce într-un fel era în regulă, pentru că eram obișnuită să fiu doar o umbră.

Dar totul avea să se schimbe.

„Mai mult decât un roman de dragoste contemporan, o lecție de viață."
ONCE UPON A TWILIGHT

„Un roman extraordinar, emoționant de real, despre forța primei iubiri și despre curajul de care ai nevoie pentru a-ți înfrunta propriile temeri."
KAMI GARCIA, AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

„O carte surprinzătoare, din care nu lipsesc momentele tensionate. Te va face să vezi viața altfel."
KRISTA'S DUST JACKET

ISBN 978-606-8754-46-8

EPICLOVE
Blondi
Ficțiune contemporană pentru adolescenți. +14 ani
www.edituraepica.ro